

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
திருஞானசம்பந்த குரு துணை

சி த் தா ந் த ப்
பொன்மலர்

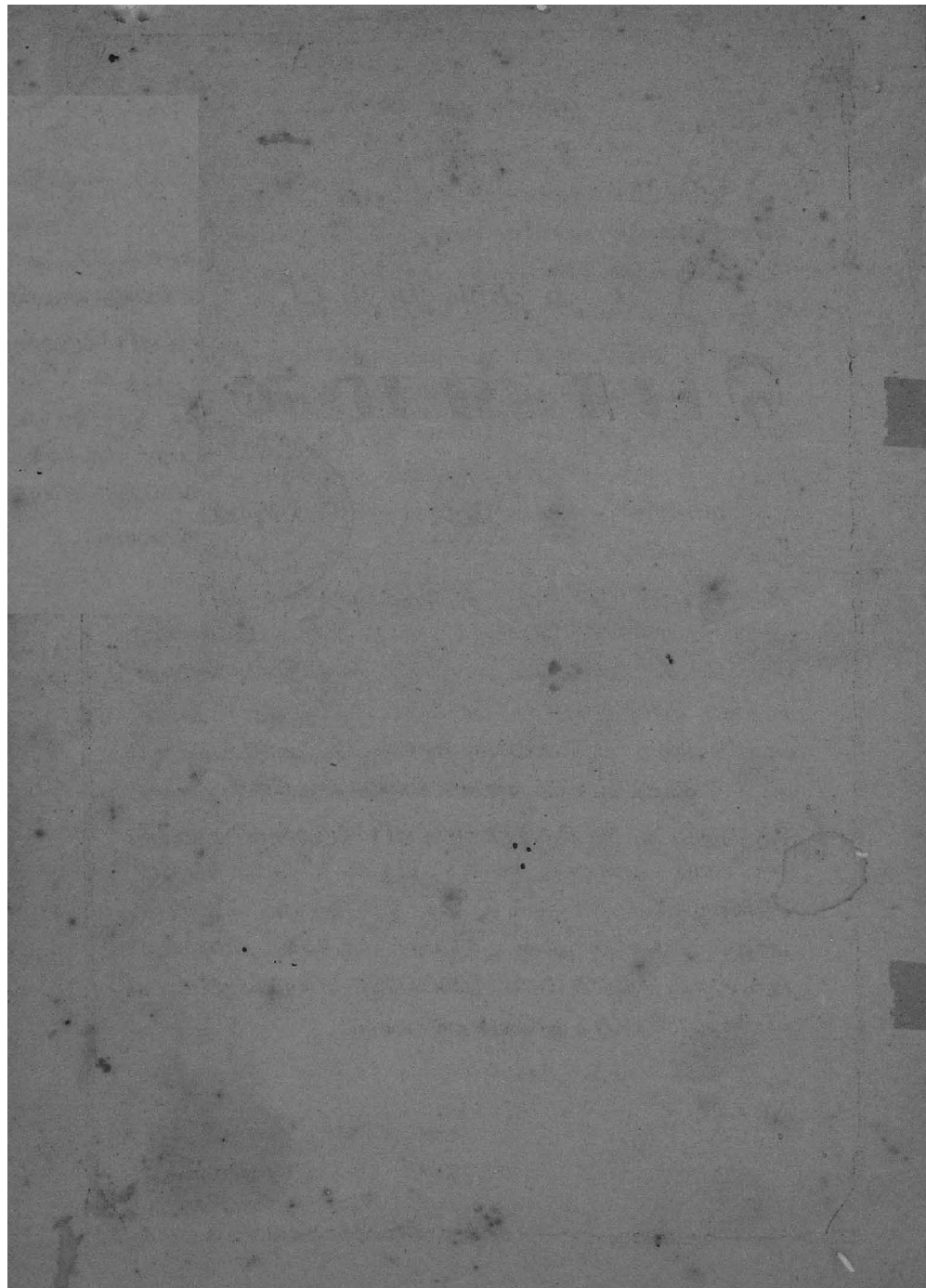
அரும்பெரும் கட்டுரைகள் பல அடங்கியுள்ளன

இது
நூத்துக்குடி என்னும்
திருமந்திர நகர்ச் சைவ சித்தாந்த சபையின்
ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவுப் பொன்விழாவின்
நினைவுக்குறியாக
சுடி சபையாரால் வெளியிடப்பெற்றது.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.

1933

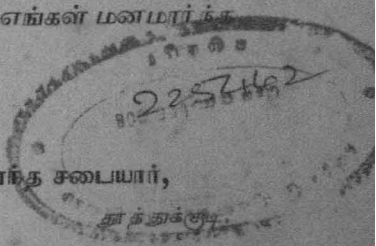
விலை ரூபா 1.

முன் னு ரை

“சித்தாந்தப் பொன்மலர்” என்னும் இச்சுவடி, எங்கள் சைவ சித்தாந்த சபையின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவுப் பொன் விழாவின் நினைவுக்குறியாக வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. இதில், நமது சைவ சித்தாந்த சன்மார்க்கத்தின் சார்பாகவும் செந்தமிழ் இலக்கியத்தின் சார்பாகவுமுள்ள பல கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. எங்கள் வேண்டுதலை அன்புடன் ஏற்றுப் பெரியார் பலர் அரும் பெரும் கட்டுரைகள் எழுதி யுபகரித்தனர். சென்னை இராயப்பேட்டை, சாது அச்சுக்கூட உரிமையாளராகிய சைவத் திருவாளர் - திரு. வி. உலகநாத முதலியாரவர்கள், இம்மலரின் ஒவ்வொரு பக்கத்தின்கீழும் அரும்பொருள் மணிகளைப் பதிக்கும் தொண்டை மேற்கொண்டு அணி செய்ததோடு, இதனைத் திருத்தமாகவும், அழகாகவும் மிக விரைவில் அச்சிட்டு உதவினார்கள். திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் தங்கள் கழகத்திலுள்ள பல போட்டோ பிளாக்குகளை அளித்துபகரித்தனர். மேற்படி கழக சென்னைக் கிளை நிலைய ஏஜண்டு சைவத் திருவாளர் வ. சுப்பையா பிள்ளையவர்களும், சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜ அமைச்சர் சைவத் திருவாளர் ம. பாலகப்பிரமணிய முதலியாரவர்களும் இதனை அச்சிடுவதற்குப் பலவகைகளிலும் வேண்டும் துணை புரிந்தனர். இங்ஙனம் பலவாற்றினும் உதவிபுரிந்த பெரியார் அனைவர்க்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

சைவ சித்தாந்த சபையார்,

354

181.48 [1]

உள்ளுறை

பக்கம்

1. முன்னுரை	...	...	iii
2. சபையின் வரலாறு	...	...	vi
3. வாழ்த்து	...	திருவாளர் - பண்டிதமணி - கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள், மகிபாலன்பட்டி.	xi
4. வாழ்த்துரை	...	திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார், "நவசக்தி" ஆசிரியர், சென்னை.	xii
5. பன்னிரு திருமுறைப்பாக்கள்...	...	மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., மாஜி தாசிஸ்தார், திருநெல்வேலி.	1
6. சைவ சித்தார்த்தம்	...	"ஞானசித்தி"	4
7. சைவசமயம் உலகப்பொதுச்சமயம்	...	மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., மாஜி தாசிஸ்தார், திருநெல்வேலி.	6
8. திருமுறை விளக்கம்	...	C. K. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள், B.A., F.M.U., வழக்கறிஞர், கோவை.	14
9. திருவாசகம்	...	வித்வான் - மறை. திருகாவுக்கரசு அவர்கள், தமிழ்ப் பண்டிதர், கார்ப்பொரோவன் ஹைஸ்கூல், நங்கம்பாக்கம், சென்னை.	23
10. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி	...	அ. மு. சாவண முதலியாரவர்கள், தலைமைத் தமிழாசிரியர், போர்டுஹைஸ்கூல், லால்குடி.	29
11. சுத்தாத்துவிதம்	...	கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை அவர்கள், எம். ஏ., எம். எல்., தாகூர் விரிவுரையாளர், திருநெல்வேலி.	39
12. நாயன்மார் சரித்திரங்களும் கல்வெட்டுச் சாசனங்களும்...	...	இராவ் சாகிப் - C. M., இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., வழக்கறிஞர், கோவை.	43
13. அத்துவாக்கள்	...	வ. மு. இரத்தினேசுவரையர் அவர்கள், தமிழ்ப் பண்டிதர், ஆவினிப்பட்டி.	54
14. தேவார அமைப்பு	...	E. N. தணிகாசல முதலியார் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., வழக்கறிஞர், சென்னை.	60
15. தொகை நூற் சங்கப்புலவர்கள் அகராதி	...	ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., வழக்கறிஞர், சென்னை.	65
16. சத்தியும் சிவமும்	...	ஸ்ரீமதி ஈ. த. இராஜேஸ்வரி அம்மாள் அவர்கள், எம். ஏ., எல். டி., சென்னை.	75
17. பழந்தமிழ்தூற் சிவப்பண்பு	...	திருவாளர் - திருவள்ளுவரகம் - ப. இராமநாத பிள்ளை அவர்கள், தலைமையாசிரியர், அலர்மேறு பெண் கல்லூரி, வலம்புரி.	80
18. சித்தார்த்தச் செந்நெறி அல்லது காட்டிக்காணும் பேரருட்டிறன்	...	ஆசிரியர் - அ. வரதராஜசைய பிள்ளை அவர்கள், தேராமங்கலம், ஜலகண்டபுரம்.	93
19. சிவாலய பூஜை விளக்கம்	...	சுவாமிநாத சிவாசாரியார் அவர்கள், திருமயிலை.	99
20. சேக்கிழார் நூல்கள்	...	T. S. கந்தசாயி முதலியார் அவர்கள், பி. ஏ., சாத்தூர்.	108
21. சச்சிதானந்தம்	...	வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள், தூத்துக்குடி.	117
22. திரோதான சக்தி	...	காருடை - சு. சூரியமூர்த்தி பிள்ளை அவர்கள்.	119
23. சைவமாதர் சைவத்தை வளர்க்க வேண்டும்	...	திருவரங்க - நீலாம்பிகையார், பாளையங் கோட்டை.	123
24. சைவசமயப் பாதுகாப்பு	...	ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., எல். டி., சென்னை நகராண்மைக் கழகக் கல்விப் பகுதித் தலைவர்.	124

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சீருநானசம்பந்த குரு துணை

தூத்துக்குடி என்னும் திருமந்திர நகர்ச்

சைவ சித்தாந்த சபையின் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

மேலேத்தேயத் தத்துவ ஆராய்ச்சிப் புலவர்களாற் கடவுட் கொள்கைக்கு மாறாகப் புதிது புதிதாக வெளியிடப்பெறும் தூல்களைப் படித்தலாலும், புறச்சமயக் கொள்கைகள் புத்தகம் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், சொற்பொழிவுகளின் மூலமாகவும் பரப்பப் படுவதாலும் நமது சைவ நன்மக்கள் நாஸ்திகக் கொள்கைகளினும், புறச்சமயக் கொள்கைகளினும் பற்றுடையராதலைக் கண்ட இந்நகரிலுள்ள சைவப் பிரபுக்களும், கல்விமான்களும் இவற்றை பொழித்து, நம்மவரைச் சைவசமயப் பற்றுடையராகச் செய்தற்கு ஒரு சைவ சபை இன்றியமையாது வேண்டற்பாலது என உறுதி செய்தனர். அங்ஙனமே கொல்லம் 1059-ம் (வரு. கலி 4985) சபாநா வருடம் ஆவணித்திங்கள் 10-ம் நாள் (1883 வரு. ஆகஸ்டுமீ 25-உ) கல்லோரையில் இச்சபை முதற்கண் “சைவப்பிரகாச சமாஜம்” என்னும் பெயரால் ஆ. ப. பச்சைப்பெருமான் செட்டியாரவர்கள் சத்திரத்தில், எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் திருவருட் னையால் நிறுவப்பெற்றது. தூற்றுக்கணக்கான சைவமக்கள் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார்கள். இந்நகர் சரஸ்வதி ஆங்கில சுதேச பாஷைப் பாடசாலைத் (Saravathi Anglo-Vernacular School) தமிழாசிரியர் உயர்திரு. குமாரசுவாமி பிள்ளையவர்கள் தலைவராகவும், உயர்திரு. ஜ. ப. உலகநாத பிள்ளையவர்கள் காரியதரிசியாகவும் அமர்ந்து சமாஜக் காரியங்களைச் செவ்வனே நடாத்திவந்தார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் சொற்பொழிவுகள் செய்யப்பெற்றும், சைவ உண்மைகள் செறிந்த பல துண்டுப் பத்திரிகைகள் வெளியிடப்பெற்றும் வந்தன. புத்தக நிலையம் ஒன்று நிறுவப்பெற்றுப் பல புத்தகங்கள் நெருக்கப்பெற்றன. சைவ நன்மக்கள் நாடோறும் கூடி, சைவ புராணங்களும் சைவ சாத்திரங்களும் ஆராய்ச்சிசெய்து வந்தனர். அக்காலத்துச் சைவ வித்வான்கள் பலர் அடிக்கடி போந்து சைவ உண்மைகளைப் போதித்து வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணம் சிவபூர்: சி. செந்திரநாத ஐயரவர்கள் பலமுறை அரியசொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார்கள். ஸ்ரீலங்கை யுணை சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் போந்து மூன்று சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார்கள். அது காலே நாஸ்திகத்திலும் புறச்சமயக் கொள்கைகளினும் ஈடுபட்டிருந்த பலர் சைவ சமயப் பற்றுடையராய்த் திகழ்ந்தனர். இனி, சமாஜ முக்கியஸ்தர்கள் பலர் இவ்வூர் மேலவூரில் வதிந்திருந்ததால் சமாஜக்காரியங்களைச் செவ்வனே நடைபெறச் செய்வதற்கு வசதியாக 1066-ம் (வரு. ஐப்பசித் திங்கள் 1-உ) (1890-ம் வரு. அக்டோபர்மீ 16-உ) சமாஜம் தபசுமண்டபத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. சில ஆண்டுகள் முனிசிபல் மானேஜர் உயர்திரு. நமசிவாயம் பிள்ளையவர்கள் தலைவராகவும், சிவாலய தருமகர்த்தர் உயர்திரு. ச. முத்தைய பிள்ளையவர்கள் காரியதரிசியாகவும், பின் சில ஆண்டுகள் வக்கீல் உயர்திரு T. S. கோபாலபிள்ளை

யவர்கள் தலைவராகவும், சபை நிறுவியாரான ஒருவராகிய உயர்திரு. தெ. ச. ச. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் காரியதரிசியாகவும், உயர்திரு. சங்கரமகாதேவ் அவர்கள் உபகாரிய தரிசியாகவும் அமர்ந்து சமூஹத் தொண்டுகளைச் செவ்வனே நடாத்திவந்தனர். இராயப்பஹ தூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள், B. A., B. L., ஸ்ரீமத் சபாபதிநாவலரவர்கள் முதலிய பெரியோர்கள் அந்நாட்களில் பேர்ந்து சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார்.

இனி, இரண்டாம் முறையாக நமது சமூஹத்துக்கு எழுந்தருளிய வைத்த சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம் ஸ்ரீஸ்ரீ கு. சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் 1068-ம் ஆண்டு திங்கள் 9உ (1893-ம் ஆண்டு சூலை 23உ) கூடிய சமூஹக் கூட்டத்தில் சமூஹத்தினரின் சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சித் திறனை நோக்குங்கால் இச்சமூஹம் “சைவம்” என்னும் பொதுப் பெயரால் வழங்குவதைவிட சைவசித்தாந்தம் என்னும் சிறப்புப் பெயரால் வழங்குவதே தகுதியுடையதென மொழிந்து, அன்றுமுதல் இது “சைவ சித்தாந்த சபை” என்னும் பெயரால் வழங்கல்வேண்டும் என்று ஆணை தந்தார்கள்; அனைவரும் அதனை அன்புடன் ஒப்புக்கொண்டனர். அன்றுமுதல் “சைவ சித்தாந்த சபை” என்னும் பெயரால் இச்சபை விளங்கி வருகின்றது. சில நாட்கள் சபையில் தங்கி, அக்காலத்தில் சாமக்குளம் வேங்கட ரமண தாசரென்ற ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சர்மா அவர்கள் சண்டுள்ளார்க்குச் சிவஞானபோதப் பொருள்களை விளக்கியுள்ளார்கள்.

இந்நகர் மேலவூர் வடக்குரத்தவீதியில், சைவ வேளாளர்களால், சமயாச்சாரியர்கள், அறுபான்மும்மை நாயன்மார்கள், சந்தானச்சாரியர்கள், முதலாயினோர் குருபூஜைகள் செய்வதற்காகவும், சைவசமய பரிபாலனஞ் செய்வதற்காகவும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் மடாலயம் என ஒரு மடாலயம் அமைக்கப்பெற்று, அம்மடாலயம் திருப்பணி செய்து முற்றுப் பெற்றபின் சைவவேளாளர்களின் தீர்மானப்படி 1072-ம் ஆண்டு ஏலிளம்பிவூர் சித்திரைத்திங்கள் 15உ (1897-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 26உ) ஆகிய நன்னூலில் ஷே. மடாலயத்தில் நமது சபை நிலைபெறுக நிறுவப்பெற்றது. உயர்திரு. சி. வ. சின்னக்கண்ணப்பிள்ளையவர்கள் தலைவராகவும், ஷே. மடத்து ஐயா உயர்திரு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் உபதலைவராகவும், உயர்திரு. தெ. ச. ச. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் காரியதரிசியாகவும் அமர்ந்து சபையின் தொண்டுகளைச் செவ்வனே நடாத்தி வந்தார்கள். ஷே. மடத்து ஐயா சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் சைவ மாணவர்கட்குச் சித்தாந்த சாத்திரபாடங்களும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களும் கற்பித்து வந்தார்கள். வழக்கம்போல் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும், பிற விசேடகாலங்களிலும், சபையின் உறுப்பினர்களாலும், ஏனைய கல்விமான்களாலும், சொற்பொழிவுகள் 1079-ம் ஆண்டு வரை முறையே செய்யப்பெற்று வந்தன. அவ்வாண்டில், திருவாளர்கள் சிவ. நல்லெருமான் பிள்ளையவர்கள் தலைவர் & பொக்கிஷதாராகவும், பொ. மு. முத்தைய பிள்ளையவர்கள் உபதலைவராகவும், தி. திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியா பிள்ளையவர்கள் உபகாரியதரிசியாகவும் நியமனஞ் செய்யப்பெற்றனர். அவ்வாண்டில் திருவாளர்கள் யாழ்ப்பாணம் வித்வான் சி. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள், சிதம்பரம், வசவலிங்க புராணிகரவர்கள், சீதாராம சாஸ்திரிகள், மதுரை வக்கீல் P. நாராயணய்யர் அவர்கள், சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர், கா. வேதாசலம் பிள்ளையவர்கள், தஞ்சை. வெ. குப்புசாமி ராஜு அவர்கள், பேட்டை த. ஆறுமுக நயினார் பிள்ளை அவர்கள் முதலிய அறிஞர்களால் சொற்பொழிவுகள் செய்யப்பெற்றன. சபையின் 20-ம் ஆண்டு நிறைவு விழா சிதம்பரம் வித்வான் வசவலிங்க புராணிகர் அவர்கள் தலைமையில் நடாத்தப்பெற்றது.

அவ்வாண்டிலேயே தமிழ் வேதபாராயண பாடசாலை ஆரம்பிக்கப் பெற்றது. திருவாரூர் ஸ்ரீஸ்ரீ சட்டநாத தேசிகரவர்கள் ஆசிரியராக அமர்த்தப் பெற்றார்கள். சுமார் 30 மாணவர்கட்கு மேல் இப்பாடசாலையில் பயின்று வந்தார்கள். 1081-ம் ஆண்டில் தமிழ்வேத பாராயண பாடசாலை மாணவர்கள் திருச்செந்தூர் திருநெல்வேலி முதலிய தலங்களில் நடைபெற்ற பிரம்ம உத்சவங்கட்குச் சென்று தமிழ்வேத பாராயணஞ் செய்வதற்கு உத்சவ காலங்களில் தேவராகோஷ்டிகள் தள்ளி, அதன் பின்னர்தான் இந்நாட்டில் உத்சவ காலங்களில் தேவராகோஷ்டிகள் வரவழைக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. ஆசிரியர் ஸ்ரீ சட்டநாத தேசிகரவர்களுக்குப் பின்

அவர்களுடைய சகோதரர் ஸ்ரீ தியாகராஜ தேசிகரவர்களாலும் அதற்குப் பின் ஸ்ரீசங்கர மகாதேவு அவர்களாலும் இப்பாடசாலை தொடர்ந்து நடத்திவரப் பெற்றது.

1981-ம் ஆண்டு புரட்டாசி 26 (17-9-1905)யில் 21-வது ஆண்டு நிறைவு விழா, பாலவந்தம் ஐயந்தார் திரு. பொ. பானுபுத்துரைத் தேவரவர்கள் தலைமையில் சிறப்பாக நடத்தப்பெற்றது.

இனி, 1982-ம் ஆண்டில் மடத்து ஐயா என்ற திரு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களால், சபையின் நிலையமான திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் மடாலயம் தமக்கே சொந்த மென்றும், சைவசித்தாந்த சபைக்கு யாதொரு பாத்தியதையும் இல்லை என்றும், ஆதலின் சபையை மேற்படி மடாலயத்தினின்றும் அப்புறப்படுத்த வேண்டுமென்றும் தூத்துக்குடி சப்கோர்ட்டில் 1906-ஆம் 37-ம் நம்பராக ஓர் அசல் வழக்குத் தொடரப்பெற்றது. அந்த வழக்கு சமார் மூன்று வருடங்கள் நடைபெற்று மேற்படி மடாலயத்தில் நமது சபைக்கு அதன் காரியங்களை எக்காலமும் நடத்த உரிமை யுண்டென்று கோர்ட்டு மூலம் உறுதி செய்யப்பெற்றது.

1984-ம் ஆண்டில் சித்தாந்த சாத்திர பாடசாலை முறையாகத் தொடங்கப்பெற்று நாளது வரை நடத்தப்பெற்று வருகின்றது. சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களும், திருக்குறள் முதலிய நீதிநூல்களும் அதில் கற்பிக்கப்பெற்று வருகின்றன. உயர்திரு. சித்தாந்த ஆசிரியர் க. சிவகுருநாத பிள்ளை யவர்கள் ஆசிரியராக அமர்ந்து இப்பாடசாலையைச் சிரத்தையால் நடத்திவருகிறார்கள். அதில் பயின்ற மாணவர்கள் பலர் உளர்.

1985-ம் ஆண்டில் சபையின் 26-வது ஆண்டு நிறைவு விழா, சுவாமி விருதை சிவஞான யோகிகளின் தலைமையில் நடத்தப்பெற்றது. இவ்வாண்டு முதல் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் தொடர்ச்சியாகவே சபையின் தொண்டுகளும், ஆண்டு நிறைவு விழாக்களும் சிறப்பாக நடத்தப்பெற்று வருகின்றன. சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் 26-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா, இச்சபையின் 48-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவுடன் சேர்த்து நடத்தப்பெற்றது. ஆண்டு விழாத் தலைவர்களின் பெயர்கள் இதனடியிற் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன.

திருவாளர்கள் :

திருவாளர்கள் :

26, மறைத்திருவன் வி. சிவஞான யோகிகள், கோவிற்பட்டி.

27/28, சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், பல்லாவரம்.

29, ஜெகமண்டலாதிபதி கோபண்ண மன்ருடியாரவர்கள், ஐயின்றூர், புரவி பாளையம்.

30, முதலியார் சபாந்நம் அவர்கள், யாழ்ப்பாணம்.

31, K. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள், B. A. மிராசுதார், சிகாழி.

32, J. M. கல்வசாமிப் பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L. மதுரை.

33, அட்டாவதானம், பூவை கலியாணசுந்தர யதிந்நிரவர்கள், சென்னை.

34, M. T. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள், உத்தமபாளையம் மிராசுதார், மதுரை.

35, K. சதாசிவ செட்டியாரவர்கள், B. A. சென்னை.

36, திவான் பஹதூர், சர். T. N. சிவஞானம் பிள்ளை அவர்கள், B. A. திருநெல்வேலி.

37, P. V. மாணிக்க நாயக்கரவர்கள், B. E. M. C. I., சென்னை.

38, K. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள், M. A., M. L., திருநெல்வேலி.

39/47, C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள், B. A. கோயம்புத்தூர்.

40, பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள், மதிபாலன்பட்டி.

41/45, திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள், சென்னை.

42, வாலையானந்த சுவாமிகள் என்ற சச்சிதானந்த சிவாச்சாரியாரவர்கள், பஞ்சாக்கர புரம், கொடாச்சேரி.

43, மணி-திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்கள், தமிழாசிரியர், சென்னை.

44/48, ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை அவர்கள், B. A., L. T. சென்னை.

46, ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள், B. A., B. L. சென்னை.

49, T. K. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள், B. A., B. L. சென்னை.

தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள சைவ வித்வ சீலர்களிற் பெரும்பான்மையோர் ஆண்டு நிறைவுவிழாக் காலங்களிலும் ஏனைய காலங்களிலும் இவன் போர்த்து சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி இருக்கின்றார்கள். பூநீமதிகள் அம்மணி அம்மையார் (புரவிபாளையம் ஜமீன் தாரணியார்), பண்டிதை - அசலாம்பிகை அம்மையார், பண்டிதை - ஆண்டாள் அம்மையார், பண்டிதை-கிருஷ்ணவேணி அம்மையார் முதலிய பெண்மணிகளும் போர்த்து, சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார்கள். சைவப் பெண்மணிகளின் நலத்தின்பொருட்டு, சபையின் கிளையாகப் “பாகம் பிரியாள் மாதர் சங்கம்” என ஒன்று நிறுவப்பெற்று நடைபெற்று வருகின்றது.

இனி, இந்நகர் சிவாலயத்தில் அதுபான்மும்மை நாயன்மார்கள், சந்தானஞ்சாரியர்களின் பிரதிஷ்டை, நமது சபையின் முயற்சியினாலேயே செய்யப்பெற்றது. ஆண்டுகள் தோறும் சைவ ஆச்சாரியரைக் கொண்டு ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் சிவதிட்சை செய்விக்கப்பெற்று வருகின்றது. சமயாச்சாரியர், சந்தான ஆச்சாரியர் குரு பூஜா காலங்களில் அவ்வவர் புராணபடனமும், சபையின் நிலையமான திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் மடாலயத்தில் மகேசுவர பூசையும், சிவாலயத்தில் சிறப்பு வழிபாடும் செய்யப்பெற்று வருகின்றன.

புத்தக நிலையத்தில் சிவாகமங்கள், திருமுறைகள், சித்தார்த்த சாத்திரங்கள், புராணங்கள், இலக்கண இலக்கியங்கள், நீதிநூல்கள் முதலிய 750 நூல்கள்வரை தொகுத்து வைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

1093-ம் ஆண்டில் பெண்மக்களுக்குப் பொதுக்கல்வியுடன் சமயக்கல்வியும் கற்பித்தற்பொருட்டு, ஐந்தாவது வருப்பு வரையிலுள்ளதாக அம்பலவாணர் பெண்பாடசாலை என்னும் பெயரால் ஒரு பாடசாலை நிறுவப்பெற்றது. இப்பாடசாலையின் பரிபாலனம் செவ்வனே நடைபெறுதற்கு ஒரு கழகம் கியமிக்கப்பெற்று அவர்கள் வசம் ஐடி பாடசாலை ஒப்புவிக்கப்பெற்றது. அது அவர்களால் சில ஆண்டுகள் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது. பின்னர் அப்பாடசாலை திரு. மா. கிருஷ்ணபிள்ளை யவர்களின் பெயரால் அவர்கள் குடும்பத்தாரால் நடாத்தப்பெற்று வருகின்றது.

தலைவர் திருவாளர் சிவ, நல்லபெருமாள் பிள்ளையவர்கள் 1079-ம் ஆண்டு முதல் தலைவராகவும், திருவாளர்கள், தெ. ச. சு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், P. V. கணபதியப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A. B. L., S. குமாரசாமி பிள்ளை அவர்கள், B. A., M. சங்கராகுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள், B. A. B. L., முதலியவர்கள் முறையே துணைத்தலைவர்களாகவும், திருவாளர்கள், ஓ. ம. முத்துராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், A. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள், A. R. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள், S. நாகப்பிள்ளை அவர்கள், A. S. தெய்வநாயகம் பிள்ளை அவர்கள், T. பாண்டிப்பெருமாள் பிள்ளை அவர்கள், த. ச. வே. சங்கரலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள், முறையே காரியதரிசிகளாகவு மிருந்து சபையின் காரியங்களைச் செவ்வனே நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது திருவாளர்கள் M. A. S. முத்துப்பிள்ளையவர்கள், தெ. ச. சு. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் அமைச்சர்களாக அமர்ந்து சபையின் காரியங்களைச் செவ்வனே நடத்தி வருகின்றார்கள்.

சபைக்குச் சட்டதிட்டங்கள் ஒழுங்காய் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் மகாசபை கூடி, நிறைவேற்றத்தழக உறுப்பினர்களும், தலைவர் அமைச்சர் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களும் தெரிந்ததெடுக்கப்பெற்று அவர்களாலேயே காரியங்கள் செவ்வையாய் நடாத்தப்பெற்று வருகின்றன. சபையின் வரவு செலவுகளுக்குள் அமைச்சர்களால் ஒழுங்காக எழுதப்பெற்று, ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் தணிக்கை செய்யப்பெற்று ஆண்டு நிறைவுப் பேரவைகளில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்று வருகின்றன.

சிவநின்மாலிய மான்மியம், திரிபதார்த்த சித்தனை, சைவாறுட்டானக் கிரியாவிதி, பார்த்த சிவபூஜாதிகார வினாவிடை, சைவக் கிரியாதிகார கிருபணம், ஓனவை வெண்பாப் பொருள் விளக்கம், பூப்பிள்ளை அட்டவணை, கீதார்த்ததிகிரகபாச கிரகசனம், கந்தர் கலிவெண்பா, சர்வான்மாத்களும் முத்தியைச் சார்ந்தேனியம், சிவஞானசுவாமிகள் ஆனந்தக்கிரிப்பு, ஐடி சுவாமிகள் சரித்திரம் (நயிழ்ஆக்கெல்), சமயாச்சாரியர் சந்தானஞ்சாரியர்

சரித்திரங்கள், திருஞானசம்பந்தர் இரட்டைமணிமாலை, சைவச்சிறப்பு முதலிய புத்தகங்களும், நூற்றுக்கணக்கான துண்டுபத்திரிகைகளும் இச்சபையிலிருந்து வெளியிடப்பெற்றிருக்கின்றன.

முடிவாகக் கூறுமிடத்துப் பல சைவ சபைகளும், சைவசித்தாந்த மகா சமாஜமும் தோன்றுவதற்கும், சைவசித்தாந்த உண்மைகள் பரவுவதற்கும் இச்சபையே முக்கிய காரணமாகவுள்ளது என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

இச்சபைக்கு 1093-ம் ஆண்டு முதல் திருவாவடுதுறை ஆதீன வர்த்தகர்கள் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூபாய் நூறு கொடுத்து உதவிபுரிந்து வருகின்றார்கள். இந்நகரிலும் கொழும்பு முதலிய வெளியூர்களிலுமுள்ள வர்த்தகர்கள், கனவான்கள் முதலியவர்களும் ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் வேண்டும் பொருளுதவி புரிந்து சபையின் தொண்டுகள் இனிது நடைபெறும்படி செய்துவருகின்றார்கள். இந்நகரச் சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை யதிபர்கள் டை. அச்சியந்திரசாலை நிறுவப்பெற்ற 1892-ம் ஆண்டு முதல் நாளிதுவரை சபையினின்றும் வெளியிடப்பெறும் புத்தகம் பத்திரிகை முதலியவைகளைக் காத்தமுன்பட இலாமாகவே அச்சிட்டு உதவி வருகின்றார்கள். உயர்திரு, தெ. ச. ச. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் இச்சபை நிறுவிய காலம் தொடங்கி, தமது இறுதிக் காலம்வரை நாற்பது ஆண்டுகள் சபைக்கு உயிர்போல் அமர்ந்து பல்லாற்றினும் துணை புரிந்து வந்தார்கள். உயர்திரு, சித்தாந்த ஆசிரியர், ந. சிவகுருநாத பிள்ளையவர்களும் சபையின் போதகாசிரியராயிருந்த லோடமையாது தமது இளம்பிராயத் தொடங்கி நாற்பத்தொரு ஆண்டுகளாகச் சபைக்கு உற்ற துணையாக அமர்ந்து எல்லாக் காரியங்களையும் சிரத்தையுடன் நடாத்தி வருகின்றார்கள்.

பொன்னுர்மேனிக் கண்ணுதற் பெருமான் திருவருளால் இச்சபை எந்நாளும் நிலைபெற்றுச் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கச் செய்வதாக.

இவ்வரலாறு சபையிலுள்ள பல ஆதரவுகளைக் கொண்டும் பேரியோர் வாய்மொழி கொண்டும் தெரிந்தவரை எழுதப்பெற்றது.

மெய்கண்ட தேவன் மெல்லடி வாழ்க.

இங்கனம் :

தாத்துக்குடிச் சைவ சித்தாந்த சபையார்.

வாழ்த்து

மகிபாலன்பட்டி பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார்

நேரிசையாசிரியப்பா

- நாநாட் டவர்க்கும் இறைவனும் முதல்வனைத்
தென்னு டுடைய சிவனெனக் கூறிய
மணிமொழி யதனால் அணியசீ ருரிமை
பாண்டிநா டாயஇப் பழம்பதிக் கென்ப
- 5 இத்திரு நாட்டின் இனியதன் டபிழும்
மெய்த்திருச் சைவமும் மிகுமணங் கமழச்
சந்தனப் பொதியின் மந்தமா ருதமும்
நந்தலில் பரவையின் அந்தன் காலும்
வந்தினி துவவ மக்களநல் லுயிரும்
- 10 உடலுமின் புறுதற் கிடனாய்த் திகழ்வது
திருமந் திரமேனச் சேப்பும்இந் நகரே.
இத்திரு நகரின் மெய்த்தவச் சைவ
விழுக்குடிப் பிறந்த ஒழுக்கமிக் குடைய
வித்தக ருளச்செறு வித்திய பயனெனச்
- 15 சைவசித் தாந்தத் தனிப்பெருஞ் சபையினைக்
காண்டக நிறுவினர் ஆண்டைப் பதின்முன்
இப்பெருங் கழகம் இயற்றிய விழுப்பயன்
செப்புத வரிதே யொப்புரை எளிதே
மொழியுஞ் சைவமும் வழுவிலா உயிர்கள்
- 20 பெருநல மெய்தற் குரியன் பதுஉம்
அம்மொழி தமிழே அப்பெருஞ் சமயம்
செம்மைசால் சைவ சித்தார் தம்மே
என்பதும் நம்மனோக் கேற்றிவ் விரண்டு
முன்பல பிறப்பின் முயல்தவப் பேற்றார்
- 25 கிடைத்தன என்பதும் அடுத்திக் கண்டொடு
அய்த்திறை யடிக்கண் நித்திய இன்பம்
பெறுதலே மக்கட் குறுதி என்பதும்
இன்னன பிறவும் எடுத்தெடுத்தினிது
பன்னிப் பன்னிப் பல்லான் டாக
- 30 நலம்பல புரிந்திண் டிலங்குமிக் கழகம்
அரன் திரு வருளால் ஐம்பதாம் ஆண்டு
நிரம்பப் பெற்றிந் நீணிலம் புகழப்
பொன்விழாக் கண்டு பொலிதரல் நன்றே
அணிவிழா இதுபோல் மணிவிழாப் பற்பல
- 35 கண்டுநங் கண்ணுத லருளால்,
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்கபல் லாண்டே.

வாழ்த்துரை

திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

சைவம் சிவசம்பந்தம். சிவம் அன்பு. “அன்பே சிவம்”—திருமுலர். “இன்பமே என்னுடை அன்பே” —மாணிக்கவாசகர். அன்பாகிய சிவத்தின் நெறி சைவம் ஆகும்.

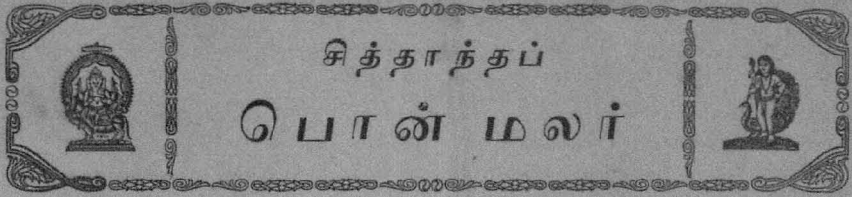
அன்பு நெறியாகிய சைவம், மன்பதைக்குப் பொதுவானது. அஃது ஒரு நாட்டார்க்கோ, ஒரு மொழியார்க்கோ, ஒரு நிறத்தார்க்கோ, ஒரு மதத்தார்க்கோ, ஒரினத்தார்க்கோ உரியதன்று. அஃது எல்லோர்க்கும் உரியது. எங்கும் நீக்கமுற நிறைந்து நிற்கும் சிவம், ஒரு நாட்டில், ஒரு மொழியில், ஒரு நிறத்தில், ஒருமதத்தில், ஒரினத்தில் எங்கனங் கட்டுப்பட்டிக் கிடக்கும்? எங்கும் நீக்கமுற நிறைந்து நிற்பது சிவமாதலால், எவ்வுயிரையும் தன்னுயிர்போல் கருதிப் பயன்கருதாப் பணிசெய்வது சிவநெறி நிற்பதற்கு அறிஞரியாம். “எல்லாரும் ஏத்தும் ஈசன்”; “உரைசேரும் என்பத்து நான்குநூறுபிரமாம் யோனி பேதம், நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே நின்றான் கோயில்—ஞானசம்பந்தர்; “எவ்வுயிரும் நீங்காதுறையும் இறைசிவன் என்று - எவ்வுயிர்க்கும் அன்பா யிரு” —சைவ சமயநெறி.

மன்பதைக்கே உரியதாயிருந்த சைவத்திற்கு நாளடைவில், நாடு, மொழி, சாதி, சம்பிரதாயம் முதலிய த்னைகள் இடப்பட்டன. அதனால் சைவம் சிதைப்பட்டது என்று கூறல் மிகையாகாது. த்னைகளை உடைத்துச் சிதையினின்றும் சைவத்தை விடுதலை செய்ய முன்னே சில அறிஞர் முயன்றனர்; இந்நாளிலுஞ் சில அறிஞர் முயன்றுவருகிறார்.

முயற்சி நேரியமுறையில் நடைபெறுதல்வேண்டும். மகாநாடுகளாலும், தீர்மானங்களாலும், பிற ஆரவாரங்களாலும், பெரும் பயன் விளைதல் அரிது. சைவ ஆக்கத்துக்குச் சிவனடியே சிந்திக்குத் திரு தேவை; சிவபாத விருதயர் திறமும், மங்கையர்க்கரசியார் மனமும், குலச்சிறையார் குணமும் தேவை.

சைவ வான்பயிர் ஒம்ப இந்நாளில் சில சபைகள் ஆங்காங்கே பணியாற்றி வருகின்றன. அவைகளுள் ஒன்றும் - தொன்மையதாய் - விளங்குவது தூத்துக்குடிச் சைவ சித்தாந்த சபை. இச்சபை, இக்காலத்துக்கு இன்றியமையாத சில நற்றுறைகளில் இறங்கி ஒரோ வழி உழைத்து வந்திருக்கிறது; இப்பொழுது பொன்விழாக் கண்டு மகிழ்ச்சியுறுகிறது. இனி இச்சபை, இக்காலத்துக்குரிய அறத்துறைகளில் முற்றுந் தன் கருத்தைச் செலுத்தித் தொண்டாற்றிப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்ந்து, அன்புநெறி ஒம்ப, ஆலவாய் அண்ணல் அருள் பொழிவானாக.

தூத்துக்குடிச் சைவ சித்தாந்த சபை வாழ்க; வாழ்க; நீடுழி வாழ்க.

சித்தாந்தப் பொன் மலர்

உ.
திருச்சிற்றம்பலம்

பன்னிரு திருமுறைப் பாக்கள்

தேவாரம்

தீருமுறை—க.

நெருய்முத லொன்றும்இரு பெண்ணுண்குண மூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம்அவை ஐந்தாய்
ஆறாச்சுவை ஏழோசையொ டெட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய்உடன் ஆனான்இடம் வீழிம்மிழ லையே.

(கருத்துரை) கடவுள் உயிர்களோடும் உலகத்தோடும் ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனாயும் உள்ள அத்துவித நிலையில் நிற்கின்றார்.

தீருமுறை—உ.

மூத்தாணை மூவுல குக்கொரு மூர்த்தியாய்க்
காத்தாணைக் கனிந்தவ ரைக்கலந் தாளாக
ஆர்த்தாணை அழகமர் வெண்ணியம் மான் தண்ணை
ஏத்தாதார் என்செய்வார் ஏழையப் பேய்களே.

(க - ரை) இறைவனை வழிபட்டு அதனால் பெறப்படும் பெரும்பயனை அடையாதிருக்கிற ஏழை மாந்தருடைய நிலை மிகப் பரிதவிக்கத்தக்கது.

தீருமுறை—உ.

ஏதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா கடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி
மாதுக்கம் நீங்கலுந்நீயீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கள் மிக்கீர் இறையே வந்து சார்மின்களே.—தீருநானசம்பந்தி.

(க - ரை) இறைவன், அவனது அருட் பேரொளியால் உன்னத்தில் உணரப்படுவானன்றி நருக்க அளவைகளால் அறியப்படுவானல்லன்.

தீருமுறை—ச.

இருள்தரு துன்பப் படல மறைப்பமெய்துஞ் ஞானமென்னும்
பொருள்தரு கண்ணிழந் துண்பொருள் காடிப் புகழிழந்த

“காலமொடு தேசவர்த்த மானமாதி கலந்து நின்ற நிலைவாழி”

குருடருந் தம்மைப் பரவக் கொடுநர கக்குழிநின்
றருள்தரு கைகொடுத் தேற்றும்ஐ யாறன் அடித்தலமே.

(க - னா) இறைவன், தன்னை மெய்அறிவு (பதிஞானம்) இல்லாமல் வழிபடும் எளிய மாந்தரையும் தனது திருவருளாற் காத்தருள்வன்.

திருமுறை—ரு.

என்னில் யாரும் எனக்கினி யாரிலை
என்னி லும்இனி யானொரு வன்னுள்
என்னுளே உயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேகிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே.

(க - னா) ஒருவன், தனக்கு இனியானு யிருப்பதைப் பார்க்கிலும் இறைவன் அவனுக்கு இனியானு யிருக்கின்றான்.

திருமுறை—கா.

திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகில் தீவண்ணர் திறமொருகால் பேசா ராகில்
ஒருகாலுந் திருக்கோயில் சூழா ராகில் உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டெண்ணு ராகில்
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றனியா ராகில் அளியற்றார் பிறந்தவா நேதோ வென்னில்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றுரோ.
—திருநாவுக்கரசர்.

(க - னா) இறைவனைத் திரு ஐந்தெழுத்து ஒதிரும், திருக்கோயிலுக்குச் சென்றும், திருகீரணங் தும், பூக்களால் அருச்சித்தும் வழிபடாத மாந்தர், செத்துச் செத்துப்பிறந்து உலகிலுள்ள பெருந்துன்பத்துக்கு ஆளாகிக் கழிகின்றார்கள்.

திருமுறை—எ.

வஞ்சமற்ற மனத்தாமை மறவாத பிறப்பிலியைப்
பஞ்சுலிசீ ரடியானைப் பாகம்வைத் துகந்தானை
மஞ்சற்ற மணிமாட வன்பார்த்தான் பனங்காட்டுர்
நெஞ்சத் தெங்கன்பிரானை நினையாதீர் நினைவென்னே.—கந்தரர்.

(க - னா) காவில்லாதவர்களுடைய மனதில் வீற்றிருக்கின்ற இறைவனைப்பற்றி, ஒருவன் தன் மனதில் நினைக்கும் நாய நினைவுகளே சிறந்த நினைவுகளாம்.

திருவாசகம்

திருமுறை—அ.

நினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில்தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெனும் புள்ளென ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி.—மாணிக்கவாசகர்.

(க - னா) ஏ மனமே! நீ சிறிதுகேரம் துகாப்பெறும் அற்பமான உலக இன்பத்தைவிட்டு, எப் பொழுதும் திலையாபுள்ள பேரின்பம் தாவல்ல கடத்தப்பிரானை நினைத்தும், புகழ்ந்து பேசியும், வணங்கியும் வழிபடுவாயாக.

“ஒன்றி யிருந்து நினைமின்கள் உம்மமக்கு மானமில்லை”

திருவிசைப்பா

திருமுறை—க.

அண்டமோ ரணுவாம் பெருமைகொண்டனுவோர் அண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டடியேன்
உண்டனான் உனக்காம் வகையென துள்ளம் உள்கலந்தெழுபாஞ் சோதி
கொண்டநான் பாம்பாம் பெருவரை வில்லிற் குறுகலர் புரங்கள்முன் நெரித்த
கண்டனே நீலகண்டனே கங்கைகொண்ட சோளேச் சரத்தானே.—சந்நித்தேவர்.

(க - னை) பேருலகெங்கும் நிறைந்த விளங்கும் பேரொளிப் பேருருவனுயிருக்கிற சிவபெருமான்,
அணுவாம் சிறு உருக்கொண்டு உயிர்களுடைய உள்ளத்திற் கலந்து விளங்கும் பேரொளிப் பேரு
ளாபு மிருக்கின்றான்.

திருமந்திரம்

திருமுறை—க௦.

இன்பமூர் துன்பமும் நாட்டா ரிடத்தானா
நன்செயல் புன்செய லாலந்த நாட்டிற்காம்
என்ப விறைநாடி நாடொறு நாட்டினின்
மன்பதை செப்பஞ் செவில்வையம் வாழுமே.—திருமலர்.

(க - னை) ஒரு நாட்டிலுள்ள பெருமக்களுக்கு உண்டாகும் இன்பதன்பங்கள் அந்த நாட்டில்
ஒவ்வொருவரும் செய்யும் கல்வினை தீவினைகள் சேர்ந்த விளைக்கும் மொத்தப் பயனாக உண்டாகின்
றன. இனி, மக்கள் இறைவனைப் பத்தியோடு வழிபடும் செவ்வியமுறையில் ஒருருவார்களாயின் அந்
காடு இனிது வாழும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சுண்பை விருத்தம்

திருமுறை—கக.

ஆறதே அஞ்சடை யானருள் மேவ அவனியர்க்கு
ஶிறதே அந்தவி மால்வழி கண்டவன் மென்கிளிமாந்
தேறல்கோ தித்தூறு சண்பகந் தாவிச் செழுங்குழகின்
ருறதே அம்பொழிந் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.—நம்பியாண்டாரம்பி.

(க - னை) திருஞானசம்பந்த அடிகள் பாடியருளிய தேவார அருட்பாக்களை ஒத்தல், யாந்தர் சிவ
பெருமானது திருவருளை அடைந்த உய்தற்கு வழியாயிருக்கின்றது.

பெரிய புராணம்

திருமுறை—கஉ.

வேத காரணராய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை
நாதனெறி யறிந்துய்யார் தம்மிலே கலக்கொள்ளும்
போதயிலாச் சமண்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும்
ஏதமே எனமொழிந்தார் எங்கன்பிரான் சம்பந்தர்.—சேக்கிழார்.

(க - னை) சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வைதீக சைவகெறியி லொழுக்காத சமணர், புத்தர்
ளுடைய ஒழுக்கமானது மாந்தரைப் பழி பாவங்கட்கு உள்ளாக்கும் குற்றமுடையது.

மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, B. A., சிந்துபூந்துறை.

சைவ சித்தாந்தம்

கூடவுள் ஆன்மா மலம் கன்மம் மாயை என ஐந்து பதார்த்தங்கள் நித்தமாயுள்ளன வென்பது சைவ சித்தாந்தம்.

உலகக் தோன்றி நின்று அழியுங் காரியமாய் அசேதனமாயிருத்தலினாலும், ஆன்மா மலத்தினால் மறைப்பிட்டு ஒன்றும் உணராதது கிடந்தும், மாயா தனுகாணக்களைப் பெற்று ஏகதேசமாக அறிவு விளங்கியும் இவ்வாறு கேவல சகலப்படுதலாலும் இவ் வீரண்டீனையும் இணைத்துக் காரியப்படுத்தும் ஒரு முதல்வன் இவற்றிற்கு வேறாக வேண்டப்படுவன். அவன் மலமாயா கன்மங்களை அடையாதவனாய், எவ்வகை உபாதி களினுஞ் சாராதவனாய், ஞானனந்த வஸ்துவாய் விளங்கல் வேண்டும். அத்தனால் ஏனைப் பொருள்களினும் வேறாக முதல்வன் ஒருவனுள்ளன என்பது சித்திக்கும்.

இனி, மலகன்ம மாயைகளோடு கூடி ஐந்தவத்தைப்பட்டு இம்மை மறுமைகளிற் புகுந் உபாதிபுடும் பொருள் ஒன்று, அம் முதல்வனின் வேறாக உண்டென்பது, ஐந்தவத்தைப்படுதல், உணர்த்த உணர்தல், சுகதுக்க மோகாதிசுளில் அழுந்துதல் முதலிய இலக்கணங்களாற் பெறப் படுகின்றது. ஞானனந்த வஸ்துவாய் விளங்கும் முதல்வன்மேல் அக்குற்றங்கள் ஏறறுதல் ஒவ்வாமைபான் அவ் வியப்புடைய ஆன்மா வென்பதொன்று உண்டென்பது சித்திக்கும். அதுபற்றியன்றோ சாமவேதத்துள்ள ஒரு சாகைக் கண்ணதாகிய மைத்திராயனியோபரிடதம் “இனி எவன் சர்சமென்று சொல்லப்பட்டானோ அவனே பூதாந்தமா வென்றுஞ் சொல்லப்பட்டான். அவனுக்கு ஓராத்மாவுண்டு. அவன் தாமரை இலையின் நீர்போலுள்ளவன். அவன் பிரகிருதிருணங்களைச் சுட்டுண்டு தன்னிலைமற்றி முடனாய் இருக்கின்றான். முடனாய் போனபடியால் ஆத்மாவினிடத்தி லுள்ளவனும் பிரபுவும் பகவானுமாகிய பிரேகனைக் காலையில்ல” என ஆன்மாவினியல்பினை எடுத்து விளக்கிற்று.

இதனால் வேதாந்த (உபநிடத) நூலினும் இவ்வுண்மை கொள்ளப்படு மென்பது போதரும்.

இனி, முதல்வனும் ஆன்மாவும் மென இரண்டு பொருளுண்டென்னில் ஒரு மாக்கனி யிருக்குமிடத்தில் மற்றொரு மாக்கனி யிருக்க இடம் பெறவாறுபோல ஒன்றனுள் ளொன்று இருக்க இடம் பெருவே யென்னில், அறியாது கூறினாய்; மாக்கனியிரண்டுத் தூலப்பொருள்களாதலால், ஒன்றிருக்குமிடத்து மற்றொன்றிருக்க இடம் பெறு; முதல்வனும் ஆன்மாவும் உருவுடைய தூலவஸ்துக்களன்று; அருவமாய்ச் சூக்குமமும் அதிசூக்குமமுமான பொருள்கள். அத்தால் அவை ஒன்றினொன்று இருக்க இடம் பெறுதற்கு ஓராசங்கையுமில்லை. அது “உடதுயிர் கண் ணருக்கன் அறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதமாகும்” நீர்மையதாம்.

இன்னும், இந்நிலை “விறகிற் றியினன் பாவிப்படு பெய்போல், மறைய கின்றனன் மாமணிச் சோதியான்” என்னும் தமிழ் வேதத்தானும்,

“திலேஷு னைதலம் ததி நீவரைப்பி; ஆபஸ்ரோதஸ் வரனீஷுசாக்கிசி; எவமாத் மாதம் கிரியாதே”

“தீவத்தின் கண்ணே தயிலம் போலவும், தயிலம் பெய் போலவும், பிரவாகத்தில் நீர் போலவும், அரணியில் அக்கினி போலவும் இவ்வான்மா ஆன்மாவினிடத்தில் உண்டாகின்றான்” என பிரமோபரிடதத்தும் சுவேதாகவதரோபரிடதத்தும் விளங்கும் மந்திரத்தானும் தெளியப்படும்.

இன்னும் “முப்பொருளும் சமவியாபகமாயினும் நீரும் எண்ணெயும் போல ஒன்றற்கொன்று தூலசூக்குமங்களா மியல்புடையையின் அதுபற்றி வியாப்பியமும் வியாபகமுமாய் நிற்பனவாம்” என்னுஞ் சுருதியும் ஐயரீக்கி இனிது தெளியீக்கும்.

இவ்விடத்துப் பாசம் தூலமும், ஆன்மா சூக்குமமும், முதல்வன் அதிசூக்குமமுமாய்

நிற்றலின் வியாபக வியாப்பிய நிலைபெற்று நிற்றற்கு இழுக்கின்றமொன வுணர்க.

இங்ஙனம் வேதாந்த சித்தாந்தங்கள் முதல்வனும் உயிரும் அத்துவிதமாய் நிற்கு நிலையை ஒத்த கருத்தோடு விளக்கி நிற்றலால், இஃதெரியாது உரைப்பன வெல்லாம் அறிவின்மையா லெழும் ஆசங்கககளாம். இது நிற்க.

இனி, ஆன்மா சேதனப் பொருளாயினும் அதனது சிற்சத்தி தடைப்பட்டு ஒன்றினும் வியாபியாது நிற்றற்கு ஒரேது வேண்டப்படுதலின், அவ்வாறு செய்வது ஆணவமலமாம். அம்மல மறைப்பையே அஞ்ஞானமெனவும் அவித்தையெனவும் நூல்கள் ஒதும். இருளின்பாற்பட்ட சுண், எவ்வாறு ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாது அடங்கிநிற்குமோ அவ்வாறு ஆன்மா செயலற்று நிற்றல் ஆணவமலத்தால் நேர்ந்த தீங்கினாலாம்.

இவ்வுண்மை யுணர்வார்க்கு ஆணவமலமொன்றுண்டென்று புலனாம்.

இனி, ஆன்மாவின்விடத்து மலமறைப்பினால் வீருப்பு வெறுப்புக்கள் நிகழ, ஆன்மாயான் என தென்னுஞ் செருக்கோடு பிறர்க்கு இதம் அறிதம் வாயிலாக நல்வினை தீவினை செய்ய, கருத்துவகைபற்றி அவை ஆகாமியமாகும். பின்பு அவை சுவர்க்க நரகக்களிற் சென்று சுட்டுண்டு சஞ்சிதமென்னும் பெயர்பெறும்; அவ்வினைப்பயனை அதுபவித்தற்கேற்ற உடம்பினையெடுத்து ஆன்மா அது பவிக்கும் பொழுது அவை பிரார்த்தமெனப்படும்.

இவ்வாறு ஆகாமிய சஞ்சித பிரார்த்த நிலையுறும் பொழுது காரிய கன்மமெனவும், இவ்வேறுபாடு நோக்காது பொதுவகையான் நிற்கும்பொழுது காரணமாகிய மூலகன்மமெனவும் பெயர் பெற்றுக் கன்மம் இரு

பகுதிப்படு மென்பதும், இவற்றுள், ஆதி யந்த முடைத்தாய்த் தோற்ற நாசங்களுக்கு இடனாய் நிற்பது காரியகன்மமும், அநாதியென்னும் வழக்கிற்கு இடனாய் நிற்பது காரணமாகிய மூலகன்மமும் மென்பதும் ஆகம நூற்றுணர்பாம். இதனால் கன்மமென்பதொன்றுண்டென்பது துணியப்படும்.

இனி, மலமறைப்பின் வருந்திய உயிர், தனது சிற்சத்தியின் வியாபார பேதமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியைகள் சேவித்த லேதுவாக, மாயாகாரிய தனுக்காரண புலனங்களை விரும்ப, அதனால், இருளிற் சிறிது நீக்கிக் கண்ணுக்கு ஏகதேச விளக்கந் தரும் விளக்கின் செயல்போல, அவ்விருப்பினால் வரும் நன்மை நோக்கி, முதல்வன் அநாதியாயுள்ள காரணமாயையைக் கலக்கி அதினின்று கலையாதி மண்ணந்தமான தத்துவங்களையும், அவற்றின் காரியமாகிய தனுக்காரண புலனங்களையும் ஆன்மாவுக்குக் கொடுப்பன், அவை கொண்டு ஆன்மா இச்சா ஞானக்கிரியைகள் ஏகதேசமாக சேவிக்கப்பெற்றுப் போகும் நுகர்ந்தும், மலபோதத்தால் இருவினை புரிந்தும் பிறப்பிறப்புக்களிற் படுவன். இப்படிப் பிறந்திற்றுக் காலத்துத் திருவருள் காரணமாக நல்வினை மேற்பட, அவ்வினை காரணமாக சிவபுண்ணியர் தலைப்பட, அது காரணமாக இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்திபரிபாதமும் வந்தெய்த முதல்வன் அருளே வடிவாய் எழுந்தருளி ஞானந்தைக் கொடுத்த மலபந்தமொழித்து விடெய்து விப்பன். அந்நிலையில் ஆன்மா முதற் பொருளோடு அத்துவித முற்று நித்தியானந்த வாழ்வினை யுறுவன்.

இது சைவ சித்தாந்தத்தின் சங்கிரகவுரையாம்.

“ ஞானசித்தி ”

சைவ சமயம் உலகப் பொதுச் சமயம்

மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, B. A.

I சொற்பொருள்

“சைவசமயம் உலகப் பொதுச் சமயம்” என்ற கட்டுரைப் பெயர், சைவ சமயம், உலகப் பொதுச் சமயம் என்னும் இரண்டு பெருஞ் சொற்றொடர்களாலாகியது. சைவசமயம் என்ற சொற்றொடர் சைவம் சமயம் என்னும் இரண்டு சொற்களாலாகியது. உலகப் பொதுச் சமயம் என்ற சொற்றொடர், உலகம், பொது, சமயம் என்னும் மூன்று சொற்களாலாகியது. இச்சொற்றொடர்களின் பொருள்களையும் சொற்றொடர்களில் அடங்கிய சொற்களின் பொருள்களையும் ஆராய்வாம்.

2. சைவம் சமயம் என்ற இரண்டு சொற்களும் சேருங்கால் கிலைமொழியிலுள்ள மகர ஒற்றுக்கெட்டுச் சைவசமயம் என ஆகியது. சிவத்தினுடைய தொடர்பு உடையது சைவம்; செய்யப்பட்ட நெறி சமயம். ஆகவே சைவ சமயம் என்பது சிவத்தினோடு உயிர்களைத் தொடர்பு படுத்தும் நெறியாகும். அதாவது மக்களுயிர்கள் சிவத்தை அடைதலைக் குறியாகக் கொண்டு அக்குறியை அடைதற்குச் செல்லும் நெறி சைவசமயமாகும்; ஒரு குறியை அடைதற்கு நெறியானது இன்றி பயமயானது வேண்டப்படுவதாகலின். சிவம் என்ற சொல் மக்களும் அல்லது நன்மை என்று பொருள் படும். உள்ளம், நா, மெய் முதலியவைகளால் உயிர்க ளின்பமடைபுமாறு செய்யப்படுஞ் செயல்களெல்லாம் நன்மையாகும். உலக வாழ்வில் உயிர்களெல்லாம் இன்பத்தையே நாடுகின்றன; தேடுகின்றன; கூடுகின்றன. இவ்வாறு உயிர்களெல்லாம் இன்பத்தை வேட்கையால் நாடி அறிவாலே தேடிச் செயலாலே கூடுகின்ற இயல்பானது இன்பப் பொருளாகிய சிவத்தை அடையச் செய்கின்ற இயல்பன்றிப் பிறிதன்று. இங்ஙனம் உயிர்களெல்லாம் இன்பத்தை அடைதற்கு நிலைகளையுள்ள பொருள் சிவமே யாகும். சிவத்தினுடைய தொடர்பின்றி எந்த உயிரும் எவ்வகையான இன்பத்தை

யும் அடைதல் முடியாது. மக்கள் உயிர்கள் இத்தகைய சிவப்பொருளை அடையச் செய்யும் நெறி சைவ சமயமாகும்.

3. உலகப் பொதுச் சமயம் என்ற சொற்றொடர், உலகம் - பொது - சமயம் என்னும் மூன்று சொற்களாலாகியது. உலகம் என்ற சொல் இங்கே உலகில் வாழும் மக்களைக் குறிக்கிறது; விலங்கு முதலிய ஏனைய உயிர்களுக்குச் சமயம் வேண்டப்படுவதன்றாகலின். எந்தப் பொருள், மக்கள் பலர் வழங்குவதாயிருக்குமோ, அந்தப் பொருள் அப்பலருக்கும் பொதுவாகும். சமயம் என்ற சொல் நெறி என்று பொருள்படும் என்பது முன்னே கூறப்பட்டது. உலகம்+பொது+சமயம் என்ற மூன்று சொற்களும் ஒன்றோடொன்று சேரும்பொழுது புணர்ச்சி இலக்கண முறைப்படி உலகம் என்ற சொல்லின் சுற்றிலுள்ள மகர வொற்றுக்கெட்டும், பொது என்ற சொல்லின் முதலிலுள்ள பகர ஒற்று இரட்டித்தும், பொது என்ற சொல்லுக்கும் சமயம் என்ற சொல்லுக்கு மிடையில் சகர ஒற்றுத் தோன்றியும் உலகப் பொதுச் சமயம் என்றாகியது. உலகப் பொதுச் சமயம் என்ற சொற்றொடர் உலகிலுள்ள பலதர அறிவியையுடைய மக்களுக்கு அவரவர் நாடித் தேடுகின்ற இன்பநிலையைக் கூடுதற்கு வழிகாட்டும் பொதுநெறி என்று பொருள்படும்.

4. சைவ சமயம் உலகப் பொதுச்சமயம் என்பது, சைவசமயம் உலகிற்குப் பொதுவாயுள்ள சமயம் என விரியும். அதாவது சைவசமயமானது உலகில் வாழ்கிற எல்லா மக்களுக்கும் அவரவர் அறிவு நிலைக்குத் தக்கவாறு இன்பத்தை நாடித் தேடி அடைதற்கு வழிகாட்டும் பொதுச் சமயமாயுள்ளது. சைவ சமயமானது எங்கனம் எல்லா மக்களுக்கும் வழி காட்டும் பொதுச் சமயமாயுள்ளது என்பது இக்கட்டுரையில் விளக்கிக் கூறப்படும்.

5. சைவசமயம் உலகப் பொதுச் சமயம் என்பது அச்சமய நூல்களறி கூறப்படும்

பதி பசு பாசம் (கடவுள் உயிர் உலகம்) என்னும் முப்பொருள்களின் இலக்கணங்களாலும், பசு பாசத் தடையை நீக்கிப் பதியைக் கூழப் பேரின் பப்பேறு அடைதற்கு அறியப்படவேண்டிய தத்துவ அமைப்பு, தத்துவ இயக்கம் முதலிய தத்துவ உண்மைகளாலும், இம்முறைமைகளைப் பின்பற்றி ஒழுக்கிச் சுவாநுபூதி நிலை அடைந்த சிவன் முத்தர்களுடைய தன்மைகளாலும் நன்கு தெரியவரும். இவற்றை எல்லாம் விரித்துக் கூறி, கட்டுரைப் பொருளை விளக்க, இச் சுருங்கிய கட்டுரை இடந்தராது ஆதலின் அவை சுருங்கிய அளவில் இங்கே குறிப்பிட்டுக் கூறப்படும்.

II சைவ சமயச் சிறப்பு இலக்கணங்கள்

6. ஏனைய சமயங்களிற் கூறப்படாதன வாய்ச் சைவசமயம் ஒன்றினுக்கே சிறப்பாக உரியனவாயுள்ள இலக்கணங்கள் பல உள. அச்சிறப்பு இலக்கணங்கள் சைவ சமயத்துக்கு ஏனைய சமயங்களின் தலைமைப் பதவியை அளித்து ஏனைய சமயங்களை எல்லாம் சைவ சமய நிலையை அடைதற்கு ஏறிவரும் சோபானப் படிக்களாக அமைப்படி செய்கின்றன. சைவ சமயம் உலகிலுள்ள ஏனைய சமயங்களுக்குத் தலைமைச் சமயம் என்பதனால் சைவ சமயக் கடவுள் ஏனைய சமயங்களைப் பின்பற்றி ஒழுகும் மக்களிடத்தில் போன்றும் பேரறிவும் பேராற்றலுமுடைய முழுமுதற் கடவுளாய் அவ்வச் சமயக்கடவுளரை அதிட்டித்து நின்று அவர்கள் செய்யும் வினைக்குத் தக்கபடி நற்பயன் விளைவிக்கின்றன என்பது போதும். சைவ சமயத்துக்கு உரிய பல சிறப்பிலக்கணங்களில் கட்டுரைப்பொருள் விளக்கத்துக்கு வேண்டிய அளவு சிலமாத்திரம் இங்கே கூறப்படும்.

III கடவுளுடைய பொது இயல் சிறப்பு இயல்கள்

7. சைவ சமயமானது தனது சிறப்பு இலக்கணங்களி லொன்றாகக் கடவுளுக்குப் பொது இயல் சிறப்பு இயல் என்ற இரண்டு இலக்கணங்கள் கூறுகின்றது. பொது இயல் தடத்த இலக்கணம் என்றும், சிறப்பு இயல் தன்னியல் அல்லது உண்மை இயல் அல்

லது சொரூப இலக்கணம் என்றும் கூறப்படும். சுருங்கக் கூறின் உயிர்கள்மேல் வைத்த பேரிரக்கத்தினால் அவைகளுக்குப் படைப்பு முதலிய ஐக்தொழில்க வியற்றி அருள் செய்யும் பொருட்டுக் கடவுள் உயிர்களோடும், உலகத்தோடுஞ் சேர்ந்து நிற்கும் நிலை அவனுடைய பொது இயலாகும். உயிர் உலகம் என்னும் ஒன்றையும் சாராது, முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து கடவுள் தனித்து நிற்கிற நிலை அவனுடைய சிறப்பு இயலாகும். கடவுள், சிறப்பு இயல் நிலையில் சிவன் என்றும், பொது இயல் நிலையில் சத்தி என்றும் கூறப்படுவன். சிவனும் சத்தியும் பிரிக்க முடியாத தாதான்மியப் பொருள்கள். சிவனின் நிச்சத்தியில்கை; சத்தியின் நிச்சிவனில்கை. சிவன் ஒருவனே உலகிற்கு முழுமுதற் கடவுள். அயன்மால் உருத்திரன் முதலிய மூர்த்திகளெல்லாம் சத்தியின் தொழில் வேறுபாடு பற்றிக் கொள்ளப்படும் மூர்த்திகள். சைவ சமயமானது நிலமுதல் நாதமீறாக முப்பத்தாறு தத்துவங்களைக் கூறுதலினாலும், சைவ சமயக் கூறுகிற முத்திகிலை அத்தத்துவங்களையெல்லாம் கடந்த நிலையாதலானும், சைவ சமயக் கடவுளாகிய சிவன் தத்துவங்களெல்லாவற்றையும் கடந்த அதீத நிலையிலுள்ளவ னைவினாலும் சைவசமயத்தின் சிறப்பிதயல் பொதுஇயல் என்னும் பாகுபாடு கூறப்பட் டுள்ளது. ஏனைய சமயங்களி லெந்தச் சமயமும் இருபத்தினாலு தத்துவங்களுக்கு மேற் கூறத்தாலும், அச்சமயக் கடவுளருடைய நிலையும் சைவசமயத்தின் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட நிலையாதலானும் அச்சமயங்களில் கடவுளுக்குச் சிறப்பு இயல் பொதுஇயல் என்ற பாகுபாடு கூறப்படவில்லை. மேலும் ஏனைய சமயங்கள் மாயா தத்துவங்களின் அமைப்புகளையும் அவைகளின் இயக்கத்தையும் அறிபாடையினாலும், அவைகளில் ஒவ்வொன்றும் தன் சமயமே பெரிது என்றும், பிற சமயத்திலுள்ளவர்கடவுளுடைய அருளுக்கு ஆளாகாமல் நரக்குக்கு ஆளாவார் என்றும் கூறிப் பிணங்குகின்றன. மாயா தத்துவங்களின் இயற்கை அமைப்புகளையும் இயக்கத்தையும் நன்கு அறிந்த சைவ சமயமானது உலகிலுள்ள பல்வேறு அறிவு நிலையிலுள்ள மாந்

தருக்கு அவரவர் அறிவு நிலைக்கு ஏற்ற தத்துவங்களில் வைத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிற பல்வேறு சமயங்கள் வேண்டப்படுவன என்றும் அப் பல்வேறு சமயங்களும் கூறுகிற கடவுளிடத்தும் வியாபகமாயிருக்கிற சிவன் அக்கடவுளையே அதிட்டித்து நின்று அவைகளைப் பின்பற்றி உண்மையில் ஒழுகும் பல்வேறு மாந்தருக்கும் அருள் செய்கின்றான் என்றும் கூறுகின்றது. ஆதலினால் சைவசமயமானது வீணை சமயங்களை எல்லாம் தனது இலைய சகோதர சமயங்களாகக் கொள்ளுதலன்றி அவைகளுடன் சிறிதும் பிணங்குவதில்லை. உலகம் பல சமயங்களைப் பின்பற்றி ஒழுகும், மாந்தர் ஒருவருக்கொரு வரிணங்கி ஒழுக்குதலுக்கு வேண்டப்படும் சமயம் பொறுமையானது அதனிடையிலாக அமைந்துள்ளது. கடவுள், உயிர் என்றும் இரண்டு பொருள்களுமில்லை என்றும், உலகம் ஒன்றே நிலையான பொருள் என்றும் கூறும் சாருவாக சமயத்தையும் கூட, அது சிழிமான அறிவு நிலையைக் குறிக்கிற ஒரு சமயமாக வைத்துக் கூறுகிறது. இவ்வாறே சில சமயங்கள் உயிர், உலகம் என்ற இரண்டு பொருள்கள் உள் என்றும், சில சமயங்கள் கடவுள் உயிர் என்ற இரண்டு பொருள்கள் உள் என்றும் ஸ்மார்த்த ஏகான்மவாத சமயம் கடவுள் ஒருவரே உள்பொருள் என்றும் பலவாறுகக் கூறுகின்றன. சைவசமயம் ஒன்று மட்டுமே முப்பொருள்களையும், முப்பொருள்களின் முழு இலக்கணங்களையும் கூறி, மலத்தாற் கட்டுப்பட்ட நிலையிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் உலக வாழ்விலும், மலம் சிறிதும் அநாதியே இல்லாதவனாகிய கடவுளை அடைந்து தத்துவங்க ளெல்லாவற்றையும் கடந்த பரமுத்திப் பேரின்பம் அடைதற்கு உரியவைகள் என்றும் கூறுகின்றன. உலகிலுள்ள பல பேராசர்களுக்கும் பல சிற்றாசர்களுக்கும் பெருந்தலைமை பூண்டு உலக முழுவதையும் ஒரு வெண் கொற்றக் குடையின் கீழ்வைத்து ஆளஞ் சக்கரவர்த்தி ஒருவனே தான் நோய்யுளும் குடிசுளிடத்திலும் அப்பேராசர் சிற்றாசர்களின் ஆட்சியில் வாழும் குடிசுளிடத்திலும் தண்ணீர் பூண்டு அவர்களுக்குத் தீங்கு வாராமற் காத்து இன்பமளிக்க வல்லனாயிருத்தல்போல, தலைமைச் சைவசமயக் கடவு

ளொருவனே சைவசமயிகளுக்கும் வீணை சமயிகளுக்கும் அவரவர் அறிவு நிலைக்குத் தக்கவாறு இன்ப வகைகளை அறிந்து அளிக்கவல்ல அருளு மறிவு மாற்றமுடைய முழுமுதற் கடவுளாயிருக்கின்றான். சாருவாக சமயமுள்ளிட உலகிலுள்ள பல்வேறு சமயங்களும் உலகில் இயல்பாக அமைந்துள்ள பல்வேறு பருமை நண்மைகளை உடைய பல்வேறு தத்துவங்களைப் பற்றியுள்ளதா யிருத்தலானும், அப் பல்வேறு சமயங்கள் கூறுகிற பல்வேறு உண்மைகளெல்லாம் அந்த அந்தத் தத்துவங்களில் ஏகதேசப்பட்டு விளங்குகிற அருட்பேரொளி விளக்கத்தினால் அறியப்படுதலானும், அவ்வருட்பேரொளியின் அபின்னமாயுள்ள சைவசமயக் கடவுள் எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் அப்பாலுள்ள நிலையன் ஆதலானும் அத்தகைய கடவுளைக் கூறும் சைவசமயமானது எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுச்சமயமாயுள்ளது என்பது அறிஞர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். இவ்வாறு எல்லாச் சமயங்களுக்கும் மேலான சமயம் ஒன்றே வீணை சமயங்களுக்கும் பொதுச் சமயமாயிருத்தலன்றி அதற்கு ஒருபடி கிழுள்ள சமயமும் பொதுச்சமயமா யிருத்தல் முடியாது.

IV ஆணவ மலத்தினது உண்மை

8. சைவசமயத்தினது இரண்டாவது சிறப்பு இலக்கணமாக இங்கே கூறப்படுவது ஆண்வமலத்தினது உண்மை. சுத்தர்த்து வித சைவசமயமும், அதனைப் போன்ற முப்பொருள்களையும் கூறுகின்ற அகச்சமயங்களின் பார்ப்பட்ட சைவசமயங்களும் ஆண்வமலத்தினது உண்மையையும் அதனை நீக்கும் வழிகளையும் கூறுகின்றன. வீணை சமயங்கள் ஆண்வம் என்ற ஒரு பொருளில்லை என்று கூறுகின்றன. ஒரு வீணையைச் செய்து முடிக்கக் கருதுமொருவன் அவ் வீணையைச் செய்து முடித்தற்கு நேரிட்டிருக்கும் தடைகளையும் அத்தடைகளை நீக்குதற்கு வேண்டிய வழிகளையும் முன்னே அறிந்தாரொழிய அதனைச் செய்து முடித்தற்கு வல்லவன் எல்லாதவனாயிருத்தல் போல, உலகில் வாழும் மாந்தர் தாங்கள் வாழும் உலகவாழ்வின் பயனாக அடையப்பெறும்

பேரின்பத்துக்குத் தடையாயுள்ளது ஆணவ மலம் என்றும், அத்தடையை நீக்குதற் குக் கூறப்பட்ட வழிகள் இன்ன என்றும் அறியாமலிருந்தால் உலகவாழ்வின் பயனை அடைதல் முடியாது. மார்தர் பேரின்ப மடைதற்குத் தெளிவாய் அறிய வேண்டிய அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, ஆசை, வெகுளி ஆகிய பஞ்சக்கலைசை முதலிய பல தத்துவ உண்மைகள் ஆணவமலத்தினது உண்மையினைப் பொறுத்திருக்கின்றன. அவைகளுக்கு மூலகாரணமான ஆணவ மலத்தினது உண்மை யறிந்தாலன்றி அத் தத்துவ உண்மைகள் நன்கு விளங்கா. ஆணவமலத்தின் உண்மையை அறியாத சம யங்கள், உயிர்களுக்கு மாயாதத்துவங்களா வாகிய உலகவாழ்வு வந்த காரணமும், வினை வந்த காரணமும், வினை நீக்கும் வழியும், பல்வேறு வகைப்பட்டனவாய் உயிர்களின் அறிவு விளங்குதற்குக் காரணமும், நன்கு அறிய மாட்டா, உலகிலுள்ள பலசமயங்கள் ஆணவமலத்தினது உண்மையை அறியாம லிருப்பதனாலேதான், அவை சைவசமயத் தைப் போன்று செயல்முறைச் சமயம் (Practical religion) ஆக அமையாமல் வெறுங் கொள்கைச் சமயங்கள் (mere theoretical religions) ஆக அமைந் திருக்கின்றன. செயல்முறைச் சமயமா யிருத்தற்கு வேண்டப்படும் வினைச்சட்ட உண்மை, உயிர்வளர்ச்சி உண்மை, பல பிறப்பு உண்மை முதலிய உண்மைகள் சைவ சமயத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் போல அக் கொள்கைச் சமயங்களிற் கூறப்படவில்லை. அக்கொள்கைச் சமயங்களைப் பின்பற்றி ஒழுகும் மார்தர் எல்லாரும் சைவசமயத்தி னது உண்மைகளை அறிந்தபின்தான் மேலான உண்மைகளை அறிந்து அவைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து பெரும் பயன் அடைகிறவர்களா யிருக்கிறார்கள். சைவசமய உண்மைகளை அறிந்து அதுபவத் தில் உணர்ந்தாலன்றி அவர்கள் பேரின்பப் பேறு அடைதற்கு வழியில்லை.

V அத்துவித உண்மை

9. மூன்றாவது சிறப்பு இலக்கணமாகக் கூறப்படுவது அத்துவித உண்மை. அத் துவித உண்மை என்பது கடவுளுக்கும்

உயிர்களுக்கு மியல்பாயமைந்துள்ள பிரி வில்லாததொடர்பு ஆகும். மார்தர், தங்களுக் குக் கடவுளுக்கு மியல்பாக வுள்ள அத்து விதத் தொடர்பை அறியாமல் கடவுளை யடைந்து பேரின்பம் பெறுதல் முடியாது. அத்தகைய அத்துவித உண்மை யானது ஸ்மார்த்தம், மார்த்துவம், வைணவம், சைவம் ஆகிய இந்து சமயப் பகுதிகளினின்றி உலகி லுள்ள ஏனைய சமயங்களிற் கூறப்படவில்லை. இந்து சமயப்பகுதிகளிலுள்ள ஒவ்வொரு சமயமும், சைவசமயத்தில் கட்டு (பெத்த) நிலையில் உயிர்களுக்கும் கடவுளுக்கும் உள தாகக் கூறப்பட்ட அபேதம், பேதம், பேதா பேதம் என்றும் மூன்று நிலைகளில் ஒவ் வொரு நிலையையே கூறுகின்றது. ஸ்மார்த்த தம் அபேத நிலையையும் மார்த்துவம் பேத நிலையையும் வைணவம் பேதாபேத நிலையையும் கூறுகின்றன. இம் மூன்று சமயங்களும் இவ்வாறு கூறுகிற மூன்று நிலைகளும் சேர்ந்து சைவசமயம் கட்டு (பெத்த) நிலையில் கூறுகிற அத்துவித நிலைக்கு ஈடாகாமலும், அவைகளில் ஸ்மார்த்த தம் கூறுகிற அபேத நிலை சைவசமயம் கூறுகிற அபேத நிலைக்கு ஈடாகாமலும், மார்த்துவம் கூறுகிற பேதநிலை சைவசமயம் கூறுகிற பேதநிலைக்கு ஈடாகாமலும், வைண வம் கூறுகிற பேதாபேதநிலை சைவசமயம் கூறுகிற பேதாபேத நிலைக்கு ஈடாகாமலு மிருக்கின்றன. சைவசமயம் மூன்று நிலைகளையும் விளக்கக் கூறுகிற உண்மைகள் வேறு; மூன்று சமயங்களும் தத்தம் அத் துவித நிலையை விளக்கக் கூறுகிற உண்மை கள் வேறு. சைவசித்தாந்தநூல்கள் கூறிய படி அவைகளை எல்லாம் நான் இங்கே கிளக் கிக் கூற இடமில்லை. ஸ்மார்த்த கேவலர்த்து விதிகளும், வைணவ விசிட்டர்த்துவிதிக ளும் “அத்துவிதம்” என்ற வடமொழிச் சொல்லின் முதலிலுள்ள நகரம் திரிந்த அக ரத்துக்கு இன்மைப்பொருள் கொண்டு கட வுளும் ஆன்மாவும் ஒருநபரூள் எனக்கூறு வர். மார்த்துவ துவிதிகள் அத்த அகரத் துக்கு மறுதலைப் பொருள் கொண்டு கடவுளும் ஆன்மாவும் வேறு வேறாகப் பிரிந் திருக்கின்றன. இரண்டு பொருள்கள் எனக் கூறு வர், சைவ சமயமோ என்னுப் பெயர் முன் வரும் அகரம் அண்மைப் பொருள்

“சாத்ஜிம்ஸ்தம் சேதுர்க்கை விட்டீரீர் - மார்த்தி ரைப்போது மறித்துள்ளே நோக்குமின்”

மாத்திரம் கொள்ளும் என்னும் வடமொழி இலக்கிய வழக்குப்படி அந்த அகரத்துக்கு அண்மைப் பொருள்கொண்டு உயிரினுடைய சுட்டு நிலைக்குக் கூறுகிற அபேதம், பேதம், பேதாபேதம் என்ற மூன்று அத்துவித நிலைகளையும் விளக்குதல் அன்றி உயிரினுடைய முத்தி நிலையில் அம்முன்று அத்துவித நிலைகளும் பிரித்தறிய வராது பொது ஸமயில் நிற்கிற தன்மையும் கூறுகின்றது. உயிருக்கும் கடவுளுக்கு மியல்பாய் அமைந்துள்ள அத்துவித உண்மையைப் பொறுத்தே 'தத்துவமசி' என்ற வேதாந்த மகா வாக்கியத்தின் கருத்தும், 'சிவத்துவமசி' என்ற சித்தாந்த மகா வாக்கியத்தின் கருத்தும், சிவோகம்பாவனைக் கருத்தும், அஞ் செழுத்துண்மையும் ஒங்கார உண்மையும் எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினாறு கலைகளோடு கூடிய பிராசாத மந்திரங்களின் உண்மையும், ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு உண்மை முதலிய பல தத்துவ உண்மைகளின் கருத்தும், பதமுத்தி பாமுத்திகளின் நிலைகளும் விளங்கக்கூடியவைகளா யிருக்கின்றன. ஆதலின் சைவசமய அத்துவித உண்மையை அறியாத சமயிகளும், அதனை ஏகதேசப்பட்ட நிலையில் அறிகிற ஸ்மார்த்த மாத்துவ வைணவ சமயிகளும், சைவசமய உண்மைகளை அறிந்து அவைகளைச் செயல் முறையில் அதுசந்தானம் செய்து பழகிச் சவாறு பூதிமான்களாகி, சைவசமயம் கூறுகிற உயர்ந்த பாமுத்தி நிலையை அடையவேண்டியவர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

VI வேட்கை அறிவு செயல்களின் தன்மை

10. சைவ சமயத்துக்கு நான்காவது சிறப்பு இலக்கணமாக இங்கே கூறப்படுவது உயிர்களிடத்தில் இயல்பாயுள்ள வேட்கை (இச்சை) அறிவு (ஞானம்) செயல் (கிரியை) களின் தன்மை. ஆன்மாவின் வேட்கை அறிவு செயல்களின் விளக்கம் ஆணவமலத்தினால் அளாதியே தடைப்பட்டிருத்தலால் அவ்வேட்கை அறிவு செயல்கள் அம்மலமறைப்பினின்றும் நீங்கி விளங்கித் திருத்தும் வண்ணம் கடவுள் ஆன்மாவைத் தனாக உணர்புனவ போகங்களுடன் சேர்த்து உலகில் வாழும்படி செய்கின்றான். கடவுள், ஆன்மாவின் வேட்கை அறிவு செயல்கள்

ஏகதேசத்தில் மலமறைப்பினின்று நீங்கி விளங்கித் திருந்துதற்குப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் ஆகிய தொழில்களையும் மலபரிபாக மடைந்து பக்கு வப்பட்ட ஆன்மாவுக்கு மறைப்பை நீக்கி அருளல் (அருக்கிரகம்) ஆகிய தொழிலையும் தூலமாயும் குக்குமமாயும் அதிக்குமமாயும் இடைவிடாது செய்து வருகின்றான். உலகநெறியில் மார்தர் முதற்கண் ஐம்பொறிகள் அந்தக்கரணங்கள் முதலிய கருவிகளாலுண்டாகும் அறிவினால் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து அவைகளின் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களை துசார்த்து பெறும் உலக அநுபவத்தால் தங்கள் வேட்கை அறிவு செயல்கள் மலமறைப்பினின்று நீங்கி விளங்கிச் சிறிது திருத்தமடையப் பெறுகின்றார்கள். பின் அவர்கள் கருவி அறிவின் துணையால் அறநெறியில் சின்று தீவினையை விளக்கி நல்வினையைச் செய்யச் செய்ய அவர்களுடைய வேட்கை அறிவு செயல்கள் மேலும் மேலும் மலமறைப்பினின்று நீங்கி விளங்கித் திருத்தமடைகின்றன. பின் வீட்டு நெறியில் அவர்கள் நல்வினை தீவினை என்ற பாகுபாடின்றி அவைகளைக் கடந்து கடவுளது அருள்வழியில் நிலையாக நின்று பயன் கருதாது தங்கள் வேட்கை அறிவு செயல்களை உலகில் அருள் விளங்கும் பொருட்டு நிகழ்த்த நிகழ்த்த அவர்களுடைய வியாபிய வேட்கை அறிவு செயல்கள் கடவுளுடைய வியாபக வேட்கை அறிவு செயல்களுக்குள் அடங்கித் தொழிற்படுகின்றன. இவ்வாறு பக்குவப்பட்ட மார்தருடைய வேட்கை அறிவு செயல்கள் உலகின்கண் தொழிற்படுதலினால் கடவுளுடைய வியாபக வேட்கை அறிவு செயல்கள் அவர்களுடைய வியாபிய வேட்கை அறிவு செயல்களுடன் பேதமின்றிக் கலந்து அவைகளைத் தம் வயப்படுத்தித் தூய்மையாக்குகின்றன. கடவுளது அருளின் வழி அன்றி உலகில் ஒன்றையுஞ் செய்யாத அவர்களுடைய வேட்கை அறிவு செயல்கள் நிகழ்தலினாலுண்டாகும் பணிகளெல்லாம் கடவுள் பெயரால் செய்யப்படும் பேருதவிப் பணிகளாகின்றன. அத்தகைய மார்தருடைய பேருதவிப் பணிகளாலேயே இவ்வுலகம் நலமடைந்து முன்னேற்றம் பெற்று வரு

கின்றது. பக்குவப்பட்ட மாந்தருடைய வேட்கை அறிவு செயல்களானவை கடவுளுடைய வேட்கை அறிவு செயல்களுடன் பிரிவின்றிக் கலந்து ஒன்றாய் விளங்குதலால், அம்மாந்தர், தங்கள் வேட்கை அறிவு செயல்கள் முற்றிலும் திருந்தப்பெற்று, கடவுளுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து அவனுடைய முற்றறிவு, அளவிறாற்றல், பேரருள், தன்வயம், இயல்பாகவே பாசங்களி ன்குதல், வரம்பி லின்பமுடைமை, தூய வுடம்புடைமை, இயற்கை யுணர்வுடைமை என்னும் எண்குணங்களும் தங்களிடம் பதியப்பெற்று அவனுடைய திருவுடி நிழற் கீழ் நிலைபெற்று நின்று நிலையுள்ள பேரின்ப மடைகிறார்கள். இந்தப் பேரின்பப் பேறுதான் உயிர்களுெல்லாம் உலக வாழ் வின் பயனாக முடிவில் அடையப் பெறும் பேறு ஆகும். சைவசமயம் கூறுகிற முத்தி நிலைகள் ஏனைய சமயங்கள் கூறும் முத்தித்தானங்களுக்கு மேலான சாலோக சாமீப சாரூப பதமுத்திகளும் அப்பதமுத் திகளுக்கு மேலான சாபுச்சிய பாமுத்தியு மாகும். அம்முத்திகளை அடைதற்கு, எடுக் கப்பட்ட தூல உடல் நீக்கம் வேண்டப்படு வதன்று; அம்முத்தி நிலைகள் எல்லாம் இவ்வுலக வாழ்க்கையிலேயே அடையத் தக்கன.

11. மேலே கூறியவாறு ஆன்மாவுக்கு முதற்கண் வேட்கை அறிவுசெயல்கள் விளங் காதிருத்தலும், பின் கருவி அறிவு விளங் கத்தினால் அவைகள் ஏகதேசத்தில் விளங்கு தலும், பின் அருள் அறிவு விளக்கத்தினால் அவைகள் மாசு நீக்கி முற்றிலும் விளங்கு தலும் உலக அதுபவத்தில் நாம்மாந்தரிடம் கண் கூடாக அறியக்கிடக்கிற உண்மைகள். திரோதமல வயப்பட்ட உலகபோகவாழ்க் கையில் மாந்தருக்கு உலக அறிவு திருத்த பாய் விளங்குவது இந்தவேட்கை அறிவு செயல்களின் காரியத்தினாலேதான். கடவு ளது அருள் வயப்பட்ட முத்தி வாழ்க்கை யில் அருள் அறிவு விளங்குவதும் இந்த வேட்கை அறிவு செயல்களின் தூய்மை யான காரியத்தினாலேதான். இவ்வுல கில் மாந்தருடைய தனிச் செய்கைகளும் (Individual activities) மனைச்செய்கை, குடிச் செய்கை, குலச் செய்கை, நாட்டுச்

செய்கை, உலகச் செய்கை முதலிய எத்த கைய மாந்தர் கட்டச் செய்கைகளும் (Collective activities) அரசியற் செய்கைகளும் (Government activities) அவர்களுடைய வேட்கை அறிவு செயல்களாலேயே நடைபெறுகின்றன. இவ் வேட்கை அறிவு செயல்கள் எத்துணைத் திருத்தமடைந்திருக்கின்றனவோ அத்துணை அவைகளால் சம்பந்தப்பட்ட மாந்தருக்கு இன்பநலம் உண்டாகின்றது. ஆதலினாலே தான் மக்கட் கூட்டத்துக்கு இன்பநலம் பயக் கும் அரசியற் பணியானது கடவுளது அருள் விளங்கப்பெற்ற பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு அரசர்கள் செய்தல்வேண் டும் என்பது திருக்குறள் முதலிய பண் டைத் தமிழ் நூல்களில் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. இவ்வாறு மாந்தருடைய பல் வகைச் செய்கைகளும் வேட்கை அறிவு செயல்களாலேயே நடைபெறுகின்றன என்பது உலக அநுபவ அறிவினாலே நாம் அறிவதாயிருப்பினும், சைவசமய உண்மை களில்வைத்து நாம் அவ்வுண்மையைத் தெளி வாய் அறிதல்போலச் சைவசமய உண்மை களுக்குப்புறமாய் அறிதல் முடியாது.

VII அருள் விளக்கம்

12. சைவ சமயத்திற்கு ஐந்தாவது சிறப்பு இலக்கணமாக அருள் விளக்கம் என்பது கருக்கமாக இங்கே கூறப்படும். கடவுளினின்றும் வேறாகப் பிரிக்க முடியாத அவனுடைய அருட்சத்தியானது உயிரிலு முலகிலும் விளக்கி உயிருலகத்தை இன்ப நலம்பெறுமாறு தொழிற்படுத்தி முறைமை சைவசமயத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் போல வேறு எந்தச் சமயத்திலுங் கூறப்பட வில்லை. அருட்சத்தி ஆன்மாவின் து நலத் தின் பொருட்டுத் தொழில் செய்புங்கால் தொழில் வேறுபாடு பற்றி முன்று நான்கு ஐந்து எட்டு ஒன்பது பதின்மூன்று முதலிய சத்திக் கூறுகளுடையதாகக் கூறப்படுகின்றது. அருட்சத்தி ஆன்மாவாக்கு மறைத்தற் றொழினைச் செய்தற்குப் படைத்தல் காந் தல் அழித்தல்களைச் செய்யும் பொழுது திரோதான சத்தி அல்லது ஆதிசத்தி என்று கூறப்படும். வேட்கையாகிய இச்சா சத்தியும் அறிவு ஆகிய ஞானசத்தியும்

செயல் ஆகிய கிரியாசத்தியும் இந்தத் திரோதான சத்தியின் வகைகளே. கடவுளுடைய இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தியாகிய மூன்றாம் மாந்தருடைய வேட்கை அறிவு செயல்களை விளக்கித் திருத்த மடையச் செய்கின்றன. மாயா தத்துவங்களாலாகிய உலகிற் காணப்படும் அருள் விளக்கமே அறநெறியாகும். மாந்தர் முதற்கண் இந்த அறநெறியில் நின்று தீவினையை விலக்கி நல்வினையைச் செய்தலினாலே தங்க ஞுடைய வேட்கை அறிவு செயல்கள் ஏக தேசத்தில் திருத்தமடையப் பெறுகின்றார்கள். அப்பொழுது வேட்கை, அறிவினாலே திருத்தமடைந்து, உயிரைப் பற்றிய அன்பாக (Personal love) மாறி அவ்வன்பின் வழி செயல் நிகழ்கின்றது. இந்த அன்பு காரணமாக மாந்தர் செயல் செய்யும்பொழுது அவர்களிடம் பொருளைப் பற்றிய வேட்கை (Attachment to property) குறைகிறது. உயிரைப் பற்றிய அன்பு (Personal love) உயிர்ப்பற்று என்றும் பொருளைப்பற்றிய வேட்கை பொருட்பற்று என்றும் கூறப்படும். உலகபோக வாழ்க்கையில் மாந்தர் அறநெறியில் நின்று நல்வினைகளைச் செய்தலினாலே அவர்களுக்கு வேட்கை அறிவு செயல்கள் மேலும் மேலும் விளங்கித் திருத்தினாலும் அச்சிருத்தம் உயிர்ப்பற்று பொருட்பற்றுக்களைச் சார்ந்து நிகழ்தல் காரணமாக ஏகதேசத்தில் நிகழ்கின்றது. அவர்கள் நல்வினை தீவினைகளைக் கடந்து மேலே 10-வது பந்தியிற் கூறப்பட்டபடி கடவுளுடைய விபாகவேட்கை அறிவு செயல்களுக்குள் தங்களுடைய விபாப்பிய வேட்கை அறிவு செயல்கள் அடங்கும்படி அருள் நெறியில் நேராய் ஒழுக்க ஒழுக்க அவர்களுக்கு உயிர்ப் பற்று பொருட்பற்றுக்கள் நீங்கி கடவுட்பற்று பொருகி அவர்களிடம் அருட்சத்திபதிதலாகிய சத்திபாதம் வளர்ந்து முதிர்கின்றது. உயிர்ப்பற்றுநீக்கத்தால் அவர்களுக்கு 'நான்' என்னும் அகப்பற்றும், பொருட்பற்று நீக்கத்தால் 'எனது' என்னும் புறப்பற்றும் படி முறையில் நீங்குகின்றன. சத்திபாதம் முதிர்ந்தால் அவர்கள் முன்கருவிகளின் வாயிலால் அறிந்து கொண்டிருந்த கருவி அறிவாகிய பாசஞானமும், கடவுளுடைய

அருள் விளக்கத்தால் உணர்தலை அறியாமல் 'நான் அறிகின்றேன்' என்று கூறப்படும் பசுஞானமும் நீங்கப்பெற்றுப் பதிஞானமாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைகிறார்கள். தசகாரியங்களில் தத்துவ சத்தியால் பாசஞானமும், ஆன்மசத்தியால் பசுஞானமும் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்குகின்றன. தத்துவசத்தியால் பாசஞான நிலையைக் கடந்தபின் ஆன்மாவில் விளங்கும் ஞானமானது கடவுளுடைய அருள் ஓளி விளக்கத்தாலுண்டாகும் ஞானம் என்ற உண்மையை அறியாமல் ஆன்மாவினுடைய சுயஞானம் என்று மயங்கி அறிதலே 'நான் பிரம்மம்' என ஏகான்மவாதிகள் கூறும் பசுஞானமாகும். ஆன்மாவானவன், ஆன்மசத்தியால் இந்தப் பசுஞானநிலையைக் கடந்த பின் முறையே சிவதரிசனம் சிவயோகம் சிவபோகம் என்பவகளை அடைந்து பா முத்திபெறுகின்றான். அப்பொழுது ஆன்மாவினுடைய வேட்கை அறிவு செயல்கள் ஒன்றுபட்ட நிலையை அடைந்து அருளாம் தன்மையைப் பெறுகின்றன.

13. கேவலநிலையில் உயிர்கள் ஆனவமலமறைப்பினால் கடவுளுடைய அருளை அறியாதிருந்த காரணத்தினாலேயே சகலநிலையில் உலகவாழ்க்கையைப் பெற்றன. பகுத்தறிவுடைய மாந்தர் அவ்வருளை ஏகதேசத்தில் விளக்கக்கூடிய அறநெறியில் ஒழுக்க ஒழுக்கத்தால் உலகில் சிற்றறிவும் சிறிதும் உடையவர்களாகி சிற்றின்பமடைந்து, பின்போறியும் போன்பும் உடையவர்களாகிப் *பேரின்பம் பெறுதற்குப் பக்குவம் அடைகிறார்கள். பக்குவமடைந்த மாந்தர் அருளை நன்கு விளக்கக்கூடிய அருள் நெறியில் ஒழுக்குதலினாலே சத்திநிலையில் பேரின் பமடைகிறார்கள். இவ்வாறு அருள் விளக்கமே மாந்தருடைய எல்லா இன்ப நலங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. அருளை மறந்து செய்யப்படும் செய்கைகள் எல்லாம் அவர்களுக்குத் துன்பத்தையே பயக்கும்; துன்பத்தினாலேயே அவர்கள் அருளை மறந்த தீய நெறியிலிருந்து அருளை விளக்கும் நன்னெறிக்குத் திரும்புகின்றார்கள். தற்காலத்தில் உலகில் பெரும்பான்மையான மாந்தர் பணத்தையே பெரிதாக நினைத்து அருளை மறந்து ஒழுகும் ஒழுகும்

கத்தினாலேயே உலகம் துன்ப நிலையை அடைந்திருக்கிறது. உலகம் இந்தத் துன்ப நிலையினின்று நீங்கி இன்பநிலை அடைதற்கு ஒரே வழியுள்ளது. சைவசமயம் கூறுகிற அந்த ஒரே வழி யாதெனில் மார்தர் பணப் பேயப் பிடியினின்றும் நீங்கி அருளைப் பேணி ஒருவரோடொருவர் அன்புடன் ஒழுக்குதலையாகும் என்க.

VIII முடிவுரை

14. மேலே சைவசமயத்துக்குச் சிறப்பு இலக்கணங்களாக (1) கடவுளுடைய பொது இயல் சிறப்பு இயல் பாகுபாடு (2) ஆனவ மலத்தினது உண்மை (3) அத்துவித உண்மை (4) வேட்கை அறிவு செயல்களின் தன்மை (5) அருள்வீளக்கம் ஆகிய ஐந்து இலக்கணங்கள் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன. இன்னும் விரிவஞ்சி இங்கே கூறப்படாத பல சிறப்பு உண்மைகள் உள். அவை (1) கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும் ஆன்மாவின் காரண அவத்தைப் பாகுபாடு; (2) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஆன்மாவின் காரிய அவத்தைப் பாகுபாடு; (3) விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் பாகுபாடு; (4) ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ண மார் தன்மை; (5) தத்துவ ரூபம் முதலிய தச காரியங்கள்; (6) சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் கடவுள் வழிபாட்டு வழிகள்; (7) குருவின்க சங்கமம் என்னும் கடவுள் வழிபாட்டு முறைமை; (8) சுத்த மாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயை என்னும் மாயை வகைகள்; (9) நிமித்தி கலை முதலிய கலை வகைகள்; (10) சூக்குமை முதலிய நான்கு வாக்கு வகைகள்; (11) மந்திரம், பதம், வர்ணம் முதலிய ஆறு அத்துவா வகைகள் (12) சமயம் விசேடம் முதலிய தீக்கை முறைகள்; (13) இயமம் சியமம் முதலிய அட்டாங்க யோக முறைமை; (14) கடவுளுடைய தூலம் சூக்குமம் அகிசூக்குமமாகிய ஐந்தொழில் வகைகள்; (15) ஐந்தொழில்பற்றிக் கடவுளுக்குக் கூறப்படும் இலயம்போகம் அதிகார நிலைகள். (16) முதன்மாக்கள் கடவுள் ஆனைவழியில் உலகை ஆட்சி செய்யும் முறைமை முதலியன. இந்த உண்மைகளெல்லாம் ஒன்றோடொன்று

நெருங்கிய தொடர்புடையன. ஏனைய சமயங்களிற் கூறப்படாத இந்தச் சிறப்பு இலக்கணங்களெல்லாம் மேலே 1-வது பத்தியிற் கூறப்பட்டபடி சைவசமயத்துக்குத் தலைமைப் பதவியை அளித்து அதனை உலகப் பொதுச் சமயமாகச் செய்கின்றன. சைவ சமய உண்மைகளெல்லாம் முடிந்த முடிபான சித்தாந்த உண்மைகள். இதனாலேயே சைவசமயம் “சித்தாந்தம்” என்ற பெயராலேயே வழங்கப்பெறுகின்றது; மேற்கு நாட்டித் தத்துவ உண்மைகள் போன்று ஆராய்ச்சி முறையிற் பலராத் பலபடக் கூறப்படும் உண்மைகளல்ல; கடவுளாலும் கடவுளது அருள்பெற்ற பெரியாராலும் ஒரு முடிபாகக் கூறப்பட்ட முழு உண்மைகள். இந்த உண்மைகள், நற்றவஞ்செய்யும் மாந்தரால் அதுசந்தானம் செய்து சுவாது பவத்துக்கு இம்மையிலே கொண்டு வரக் கூடிய உண்மைகள். இந்த உண்மைகள், இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மிக்க பொருள் தேடிச் சிறப்புபற்றிப் போக வாழ்க்கை வாழ்தலே மேலான மேற்குநாட்டு நாகரிக நஞ்சுக்கும், தற்கால மேற்குநாட்டு நாகரிக நஞ்சுக்கும், அதற்கு நேரே எதிரிடையாய் இவ்வுலகம் இலப்பொருள் என்றும், இவ்வுலக வாழ்க்கை மித்தை வாழ்க்கை என்றும் கூறும் நமது நாட்டு ஏகான்மவாதக்கொள்கை நஞ்சுக்கும், ஊனக் கண்ணுற் காணப்பட்டதே காட்சி என்றும், ஊனக் கண்ணுற் காணப்படாத கடவுள் இல்லை என்றும், நமது நாட்டில் சமய அறிவும் ஆராய்ச்சி அறிவுத் திறனு மில்லாத ஒரு சாரார் கூறும் போலி வாழ்க்கை நஞ்சுக்கும் அயிர்த்தமாயிருந்து அந்நஞ்சுக்கும் மாற்றி இம்மை வாழ்க்கை மறுமை வாழ்க்கை முத்தி வர்த்தகை என்னும் மூன்று வாழ்க்கைகளையும் ஒன்றோடொன்று இணக்கமுள்ளதாகப் பொருத்தித் தொடர்புபடும்படிசெய்து, முடிவில் மாந்தரெல்லாரையும் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடையச் செய்யவல்லன. அத்தகைய உண்மைகளை நமது இந்தியா நாட்டிலுள்ள மாந்தரும் ஏனைய நாடுகளிலுள்ள மாந்தரும் ஒதி அறிந்து கடவுளுடைய அருளுக்கு ஆளாக இன்ப நலம் அடைவார்களாக.

திருமுறை விளக்கம்

C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார், பி. ஏ.

இத்தலைப்பாகிய சொற்றொடர் திருமுறை+விளக்கம் என்ற மூன்று மொழிகளால் ஆக்கப்பட்டது. திரு=சிறப்புப் பொருள்தரும் ஒரு அடைமொழி. முறை=புத்தகம், நூல், சாத்திரம். விளக்கம்=விளக்கச் செய்வது, சிறந்த புத்தகங்களைப் பற்றி விளக்கச் செய்யும் கட்டுரை என்பது பொருளாம். பேராசிரியர் தமது திருக்கோவையாருரையில் “திரு” என்ற மொழிக்கு “கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்” என்று பொருள் கண்டார். திருக்கோயில், திருவிளக்கு, திருவலகு என்ற உதாரணங்களும் காட்டினர்.

“முறை” என்பது புத்தகம் அல்லது நூல்களுக்குப் பொதுப்பெயர். திருப்போருர்ச் சந்திதிமுறை முதலிய பெயர்களைக் காண்க. ஆனால், இது பொதுவாக எல்லா நூல்களையும் குறிக்கும் சொல்லாயினும், இன்ன (முறை) நூல் என்று கட்டிச் சொல்லாமல் பொதுப்பெயராலே “திரு” என்ற சிறப்புப் பொருள் தரும் அடைமொழியுடன் சேர்த்துச் சொல்லும்பொழுது நூல்களிட் சிறந்தனவாய்த் தனக்குவமையில் லாத முழுமுதற் கடவுளைப் பற்றியவையாகிய எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்த பொருள் தரும் நூல்களுக்குக் பெயராம். அம்முழுமுதற் கடவுள் சிவபெருமானே என்பது வேத சிவாகமங்களாலே துணியப்பட்ட உண்மை. அவ்வாறு சிவபெருமானைப் பற்றிய சிறந்த நூல்கள் பல இருந்தலின், இங்கு குறித்து “எடுத்துக் கொண்டன யாவையோ வெனின்,

|| “பாவனைப் படுவதுன் பாட்டுப் பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்புவே”

என்றவாறு சிறந்தவற்றுட் சிறந்தனவாய்த் தமக்கு மேற்பட்ட நூல்களை இல்லாதனவாய் உளள் புத்தகங்களையேயாம். அவையாவன; “எனதுரை தனதுரையாக” என்று பிரமாணம் கூறியருளிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், “என் பெயர் பித்தனென்றே பாவொய்”, “தில்லையாழந்

தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று “எல்லையில் வண்புகமுரை எடுத்திசைப்பா மொழி” என்பனவாகக் காணும் அருள் மொழிகளால் இறைவன் அடிஎடுத்துக் கொடுக்கப் பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், “உலகெலாம்” என்று கூத்தப் பிரான் எடுத்துக்கொடுத்த முதலை முதலாகக்கொண்டு அவனையாய் நின்று பாடியருளிய சேக்கிழார் நாயனார் முதலியோர்களுமாகிய பெரியோர்களால் உலகிற் குறுதியாக அருளப்பெற்றவையேயாம். தற்போதம் என்பது முற்றும் ஒழிந்து அவனே தானாக நின்ற நூல் சொன்ன பெரியோர்கள் இவர்களே. இவர்கள் வாக்கு இறைவன் திருவாக்கே.

“நாவுரை போதகாசிரியர் மூவரும், முக்குணவசத்தால் முறை பிறழ்த்தறைவரே; இம்முறையெல்லாம் எவர் பகுத்தறிபினும் அவத்தை வசத்தால் அலைகுவர் கிடனே; அதிமதி துட்பமோ டதிகளை கற்பினும் விதியது வசத்தால் விதிவிலக் கறியார்” என்று ஒரு பெரியார் கூறியபடி ஏனைய ஆசிரியர்கள் குணம், அவத்தை, விதி யாதியவற்றின் வசப்பட்டு நிற்பர். ஆதலின் அவர் செய்த நூல்கள் மற்றும் உண்மைபுணர்த்தும் நூல்களாகா. குணம், அவத்தை, விதி முதலியவற்றைக் கடந்த கடவுள் ஒருவனே உண்மை. உருவுடையவன், அவன் திருவாக்குகளாகிய வேத சிவாகமங்களை முழுதும் உண்மை புணர்த்தும் நூல்கள், அவைகளைப் போலவே அவன் அருள்வழிப்பட்டு நின்று அவனே தாமாகப் பெற்ற சிவன் முதற்கணாய் சிவத்தன்மை வாய்ந்த மேற்கூறிய பெரியோர் அருளிய திருவாக்குகளும் முழுதும் உண்மை நூல்களாம். அவைகளையே “திருமுறை” என்று பெரியோர் கூறுவர். அவையாவன: திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதல் சேக்கிழார் நாயனார்வரை உள்ள பெரியோருளிய சைவத் தேய்வப் பன்னிரு திருமுறைகளேயாம்.

இவ்வாறின்றி ஏனையோர் சொல்லியவாம் பாடல்களையும் நூல்களையும் திருமுறை

என்ற பெயரான் இக்காலத்தவர் சிலர் வழங்கி மகிழ்வர். அவை போலி என்று ஒதுக்குக. “முறை” என்ற சொல்லானது சொற்பொருளளவில் எல்லா நூல்களையும் குறிப்பினும் “திருமுறை” என்றபோது சிறப்புப் பெயராகச் சைவத் தெய்வப் பன்னிரு திருமுறைகளாகிய உண்மை நாயன் மாகளது திருவாக்குகளுக்கே செல்லும். “முள்ளிச்செடி கொண்டு வா” என்று ஒரு வளை நோக்கி நீங்கள் சொன்னால் அவன் முள்ளையுடைமை பற்றிக் கள்ளியையாவது அல்லது வேறெந்த முட்செடியையாவது கொண்டு வந்தால் நீங்கள் அவனை என்னென்று மதிப்பீர்கள்? “முள்ளிச் செடி” என்ற சொல் முள்ளுள்ள எல்லாச் செடி களுக்கும் செல்லாமல், முள்ளிச் செடிக்கே காரண இடுகுறிச் சொல்லாக வழங்குமாறு போலவேதான் “திருமுறை” என்ற சொல்லும், காரண இடுகுறியாகச் சைவத் தெய்வப் பன்னிரு திருமுறைகளைக் குறிப்பனவே யாகும். “திருமுறை படித்தாயா” என்ற கேள்விக்கு “ஆம், நான் இராமலிங்கர் பாடல் படித்தேன்” என்று ஒருவன் சொன்னால் மேலே முள்ளிக்கு மாறாய்க் கள்ளியைக் கொணர்ந்தவனுக்குச் செய்யும் சன்மானமே யன்றோ இவனுக்கும் செய்வீர்கள்.

“எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர் செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மாபே”

என்பது இலக்கணமாதலின் “திருமுறை” என்ற பெயரால் ஆன்ற பெரியோர் எப்பொருளைக் குறித்து வழங்கினார்களோ அப்பொருளையே அப்பெயரால் வழங்குதல் மாபடி. அப்படிக்கல்லாது வழங்குதல் மாபல்ல. இம்மாதிரி பிறழ்ந்தும் பலர் பல பாட்டுக்களுக்கு இப்பெயரை வழங்கக் காண்கின்றோமே? எனின்,

“குட்டுத்தோ பின்னப் பாண்டிய நீக்கிலை ...தேசமெக்கும் புலவனெனத் திரியலாமே”

என்றபடி. தண்டிக்க அரசனும், கண்டிக்கப் புலவரும் இல்லாத இக்காலத்தில் யாவரும் யாவும் சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஆனால் உயர்ந்தோர் அதனை மதியார்.

ஆயின், திருமுறை என்ற பெயரால் சைவத் தெய்வப் பன்னிரு திருமுறை

களையே வழங்கினர் பெரியோர் என்றற்குச் சான்று என்ன? எனில், “முறை” என்பது தேவராத் திருவாக்கு எழுதிய சுவடிக் கேயாகி முன்னுள் வழங்கிய வழக்கைச் சேக்கிழார் நாயனரது திருவாக்குகளால் அறிகின்றும்.

“செக்க ணேற்றவரோ
பொருளென்று தாந்தெரித்த
பொங்கிசைத் தீருப்பதிக
நன்முறையினப் போற்றி
எங்கள் நாதனே பரம்பொரு
னெனத்தொழு தெடுத்தே
அக்கையால் முடியிசைக் கொண்டு
காப்புநான் அவிழ்த்தார்”

--திருஞானசம்பந்தமுத்தியானுரி புராணம் (881)

“சாற்று மெய்ப்பொருள் தரும்
திருமுறையினத் தாமே
நீற்று வண்கையால் மறித்தலும்
வந்து நேர்ந்துனதால்
நாற்றடம்புயத் தண்ணலார்
மருவு நள்ளாறு
பொற்றும் அப்பதிகம்

பேசு மாந்த்பூண் ஸூலையான்”

வெடி புராணம் (782)

“...அருமறைச் சொற்றிருப் பதிகம் எழுதுமன்பர்
.....”

வெடி புராணம் (908)

இன்னும் “திருமுறை கண்ட புராணம்” என்ற பெயர் வழக்கும், அப்புராணத்துட் காணும் திருப்பாட்டுக்களும் இதனை வலியுறுத்தும்.

“பண்புற்ற திருஞான சம்பந்தர்
பதிக முத்தர்
நெண்பத்தி நான்கினால், இலங்கு
தீருமுறை மூன்று
நண்புற்ற நாவரசர் முத்தர்
நேழ் மூன்றினால்
வண்பெற்ற முறைஒன்று;
தூற்றினால் வண்டுண்டார்”

—திருமுறைகண்ட புராணம் (35)

“ஆகவளர் தீருமுறை யேத்தருட்
டிருவாசக மொன்று
மோகமெறி திருவிசைப்பா
மாலைமுறை ஒன்று, சிவ

போகமிரு மந்திரமா முறைஒன்று
புகழ் பெற்றவே
பாசமிருந் திருமுறைகள் பத்தாக
வைத்தார்கள் (26)

“வைத்ததற்பின் நம்பிகழல்
மன்னப்பிரான் மகிழ்ந்திறைஞ்சிச்
சித்திரு மிறைமொழிந்த
திருமுகப்பா சரமுதலா
உய்த்தபதி கங்கோபும்
ஒருமுறையாச் செய்கவெனப்
பத்திரும் திருமுறைகள்
பதினென்றாய் பண்ணினார்” (27)

“மந்திரங்கள் எழுகோடி
யாதலினால் மன்னுமவர்
இந்தவகை திருமுறைகள்
எழாக எடுத்தமைத்து
பந்தமுது மந்திரங்கள்
பதினென்று மாதலினால்
அந்தமுறை என்னிடெடுநி
முறைபதினென்ற ருக்கினார்” (28)

இத் திருமுறை கண்ட புராணத்தை
இயற்றினர் உமாபதி சிவாசாரியார் என்
பது சிலர் கருத்து. காஞ்சிபுரம் சபாபதி
முதலியார் 1859-ம் ஆண்டில் முதலில் பதிப்
பித்த பெரியபுராணப் பதிப்பிலும், அவரது
இரண்டாம் பதிப்பிலும், ஆறுமுகத் தம்பி
ரான் சுவாமிகள் வெளியிட்ட உரைப் பதிப்
பிலும் (1888) இதன் ஆசிரியர் பெயர் குறிப்
பிடப் பெறவில்லை. ஆனால் 1879-ம் ஆண்
டில் சிதம்பரம் இராமலீங்கம் பிள்ளை அவர்
கள் வெளியிட்ட பெரியபுராணப் பதிப்பில்
இப்புராணத்தை “உமாபதி சிவாசாரியார்
அருளிச்செய்த திருமுறை கண்ட புரா
ணம்” என்றும், “நம்பியாண்டார் நம்பி புரா
ணம்” என்றும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இப்
புராணம் செய்தார் யாவராயினும் ஆகுக.
இப் புராணத்திலே “திருமுறை” என்ற
பெயர் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்
தேவாரம் முதல் பதினோர்த் திருமுறை
வரையுள்ள பதினெரு சைவத் தேய்வ நூற்
றொகுதிக்கே வழங்கப்பெற்றுள்ளது தேற்ற
மாம். இப்புராணத் திறுதியிலே அரசனை
“திருமுறைகள் கண்ட திருப்பாத்தியன்”
என்று முடிக்கின்றார் ஆசிரியர். உமாபதி
சிவாசாரியார் திருத்தொண்டப் புராண
வரலாற்றிலே கூறுகின்ற வகையாலே நாம்
மேலே கூறிய பொருளே “திருமுறை”

என்ற சொற்றொடர்க்குப் பொருளாதல்
துணிந்து கூறப்படும்.

“மூவரோது திருமுறைகளேமு; திரு
வாதலூர் முறையொன்று; இசைப்பா
வரைந்த முறையொன்று; பாசாமதாதி
யாகக் கோவைசெய்த முறை யொன்று;
சேவையர் குலாவு நீதிமுறை யொன்றுடன்
பாவைபாகர் திருவருள் சிறந்த முறை பன்
னிரண்டென வகுத்தபின்” (சேக்கிழார்
புராணம் 96) என்னும் திருப்பாட்டினாலே
“முறை” என்பது புத்தகம், நூல் என்ற
பொருள் தரும் என்பதும் வேறு அடை
மொழியின்மீச் சொல்லும்போது அப்புத்த
கங்களுட் சிறந்தவற்றையே குறிக்கும் என்
பதும், “திருமுறை” என்ற சிறப்பு அடை
மொழி அடுத்தபோது அச்சிறந்தவற்றுட்
சிறந்தனவாய்த் தமக்கு மேற்பட்ட சிறப்
புடைய நூல்களில்லாதனவாய், முழுமுதற்
கடவுளது அருளேத் தரவில்லனவாயுள்ள
பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த சைவத்தெய்வப்
பன்னிரு திருமுறைகளையே குறிக்கும் என்
பதும் பெற்றும். இத்திருப் பாட்டிலே
“பாவைபாகர் திருவருள் சிறந்த முறை
பன்னிரண்டு” என்று பெயருக்குக் காரணப்
பொருள் காட்டியவாறு கண்டுகொள்க.
எனவே “திருமுறை” என்ற சொற்றொட
ரின் பொருள் “சைவத் திருமுறை பன்னி
ரண்டு” என்பதே மரபு என காட்டியவாறு.

“தேவாரம்” என்பது மூவர் முதலிகள்
அருளிய பாடல்களுக்கும், “திருவாசகம்”
என்பது மாணிக்கவாசகப் பெருமானார் அரு
ளிய பாடல்களுக்கும், “திருவிசைப்பா”
என்பது திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய
ஒன்பது நாயன்மார்களுடைய அருட்பாடல்
களுக்கும் “திருவாய் மொழி” என்பது
வைவவ அழுவார்களது அருட் பாடல்
களுக்கும் பெயராயினமை இவ்வாறியன்ற
மரபு வழக்கம்பற்றியேயாம். இப்படிக்கொள்
ளாதபோது அவ்வப் பெயர்களின் காரணப்
பொருள்களையே நோக்கித் “தேவாரம்
களைத்” “திருவாசகம்” என்ற பெயராலும்,
“திருவிசைப்பாவைத்” “திருவாசகம்”
என்ற பெயராலும், “திருவாசக”த்தைத்
“திருவிசைப்பா” என்ற பெயராலும் இவ்
வாறெல்லாம் மனம் போனபடி மாறுபட

வழங்குதல் உண்டாகிச் சொல்மயக்கமும் பொருள் மயக்கமும் நேர்ந்து இடர்ப்படுவோமன்றோ?

இனி, “திருமுறைகள்” என்றால் யாவை என மேலே கூறினோம். அவை தாம் திருநூன் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அருளிய தேவாரங்கள், முதல் மூன்று திருமுறைகளாம். அவற்றையடுத்து வாசிப்பெருந்தகையார் அருளிய தேவாரங்கள், நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஆகிய மூன்று திருமுறைகளாம். சந்திரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய தேவாரங்கள், ஏழாவது திருமுறையாம். திருவாதவூரடிகள் அருளிய திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் சேர்ந்து எட்டாவது திருமுறையாகவும், திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பது நாயன்மார்கள் அருளிய திருவிசைப்பாக்கள் ஒன்பதாவது திருமுறையாகவும் உள்ளன. திருமூலர் திருமந்திரம் பத்தாவது திருமுறையாகும். ஆலவாயப்பெருமான் அருளிய திருமுகப் பாசரம் முதல் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் வரை பன்னிரண்டு ஆசிரியர்கள் அருளிய வற்றைக் கோவை செய்த தொகுதி பதினோர்த் திருமுறை எனப் பெறும். சேக்கிழார் நாயனார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாம்.

இவற்றுள்ளே, திருநாரையூர் பொல்லாப்பிள்ளையார் கைகாட்டி யருளியபடி கண்டு இராஜராஜசோழன் வேண்டியபடி நம்பியாண்டார் நம்பிகள், முதல் பதினொரு திருமுறைகளையும் வகுத்தருளினார் என்பது வரலாறு. அநபாய சோழர் வேண்டியபடி திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் நாயனார் அருளிக்கொடுத்தார். அதனை முந்தியவற்றோடுசேர்த்து, திருமுறை பன்னிரண்டு என வகுத்து, செப்பேடு செயலித்தவர் அவ்வவபாயச் சோழரோயாம்.

இப்பன்னிரு திருமுறைகளையும் தந்த ஆசிரியர்களாவார் தேவாரம் அருளிய மூவர் முதலிகளும், திருவாசகம் திருக்கோவையாரருளிய திருவாதவூரடிகளும், திருவிசைப்பா அருளிய நாயன்மார் ஒன்பதின்மரும், திருமந்திரம் அருளிய திருமூல தேவநாயனாரும், பதினோர்த் திருமுறையிற் கண்ட ஆசிரியர் பன்னிருவரும், பெரியபுரா

ணம் தந்தருளிய சேக்கிழார் நாயனாரும் ஆக இருபத்தெழுவராவார். இவர்கள் சரித வரலாறுகளிலே மூவர் முதலிகள் (1—7) திருமூலர் (10) காரைக்காலம்மையார், ஐயடிகள் காதலர்னோன் நாயனார், சேரமான்பெருமான் நாயனார் (11) என்ற எழுவருடைய சரிதங்கள் பெரியபுராணத்திலே பெறுகின்றோம். திருமுகப்பாசரம் அருளிய ஆலவாயடிகள், சரிதங்கடந்த பரம்பொருளாவார். அவர் தோற்றமும் கேடும் இல்லாதவராகலின், அவருக்கு வரலாறுமில்லை. அவர் தன்மையை வேத சிவாகமங்களும் எல்லாப் புராண இக்காசங்களும் பேசும். அவர் இத்திருமுகப் பாசரம் இயற்றிய வரலாறு பெரியபுராணத்தும் திருவாலவாயப் புராணங்களிலும் காணப்பெறும். வாதவூரடிகள் (8) வரலாறு திருவிளையாடற்புராணம், வாதவூரடிகள் புராணம் முதலியவற்றிற் பேசப்பெறும். சேக்கிழார் நாயனார் (12) வரலாற்றை உமாபதி சிவாசாரியார் நமக்கு உதவியுள்ளார்கள். திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களான ஒன்பதின்மரும், பதினோர்த் திருமுறையிலே எஞ்சிய எண்மரும் ஆகிய பதினெழுவர் வரலாறுகள், அங்கங்கே கிடைக்கும் தலபுராண வரலாறுகளாலும், சிததுண்டு கிடைக்கும் பிற கன்ன பரம்பரை முதலிய ஆதரவுகளாலும் பெறுகின்றோம். இவர்களுள்ளே நக்கிர தேவரைப் பற்றித் திருவிளையாடற்புராணத்தில் சில செய்திகள் பேசப் பெறுகின்றன. பட்டினத்து அடிக்களைப் பற்றித் திருவெண்காட்புராணம் முதலிய சில நூல்கள் பேசுகின்றன. பதினோர்த் திருமுறையிலே நக்கிரதேவர் அருளியனவாகக் கண்ட பத்துப் பிரபந்தங்களை இயற்றிய அப்பெயருள்ள ஆசிரியர் ஒருவரோ அன்றிப் பலரோ என்ற ஐயப்பாடும் சிலர் கொள்கின்றனர். பட்டினத்தடிகள் இயற்றினவாக விளங்கும் எல்லாப் பாடல்களும் பதினோர்த் திருமுறையில் எடுக்கப்படவில்லை.

ஆசிரியர்கள் காலம் முதலியன

இத்திருமுறை ஆசிரியர் எக்காலத் திருந்தார் என்று விசாரிப்போமாயின்பதினோர்த் திருமுறைத் திருமுகப் பாசரம் சொன்ன திருவாலவாயுடையார், காலம் கடந்த பரம்

“எவ்வயிரும் பரப்பரன் சங்கிதிய தாகும் இலங்குமயிர் உடலினையும் ஈசன் கோயில்”

பொருளாவார். அவரை அடுத்துப் பத்தாவது திருமுறையாகிய திருமந்திர ஆசிரியரான திருமூல தேவர் கைலயிலிருந்து வந்த நான்மறை யோகிகள். இவர் மூவாயிரம் ஆண்டு திருவாவடுதலை அரசமர நீழலில் யோகமிருந்து இத்திருமந்திரங்களை அருளிச்செய்தார் என்பது புராணம். இவரும் காலவெல்லை கடந்தவராவார். பதினோராவது திருமுறையில் நக்கீரதேவர் கடைச் சங்கத்தவராவார். கல்லாடர், கபிலர், பரணர்களும், சங்கத்தார்களோ அல்லது அப்பெயர் கொண்ட பிற்காலப் புலவர் பெருமான் களோ என்பது ஐயம். சங்கத்தார் காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன் என்று பொதுவாகையால் குறிக்கலாம். எட்டாம் திருமுறை அருளிய மணிவாசகர் கால நிச்சயம் இவ்வெல்லைக்கு முன் என்றும் பின் என்றும் பெரும் போராட்டமாகக் கிடக்கின்றது. பொதுவாகையால் அவரும் ஏறக்குறைய அவ்வெல்லையில் வாழ்ந்தவரென்னலாம். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார் ஒரு காலத்தவர்களாக ஏழாம் நூற்றாண்டிலும், ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் அவர்க்கு முன்னும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சேரமான் பெருமான் நாயனார் ஒரு காலத்தவர்களாக ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலும், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கண்டராதித்தர் பத்தாம் நூற்றாண்டிலும், நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் சேக்கிழார் சுலாமிகளும் முறையே பதினென்று பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலும் வாழ்ந்தனர். ஏழைய ஆசிரியர்கள் இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட காலத்தவர்களாதல் கூடுமென்று பொதுவாகையால் சொல்வதல்லது வேறுபிரித்துத் துணியக் கூடவில்லை. இவர்களுள்ளே, சேரமான் பெருமான், கண்டராதித்தர், ஐயடிகள் முதலிய முடியுடைய மன்னர்களாகிய சேரசோழர்களும், சேக்கிழார் முதலிய அமைச்சர்களும், பட்டினத்தார் சேந்தனார் முதலிய பெரும் பொருளாளரும், திருமூலர் முதலிய யோகியரும், நக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவர்களும் ஆகிய பலதிறப்பட்டார்களையும் காலலாம். ஆகவே சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் எண்ணாது ஆண்டுகட்கு முன்னும் வாழ்ந்த பெரியார்கள் இத்திருமுறை

ஆசிரியர்களின் பெரும்பாலர் ஆவர். இவர்களுள்ளே “மாணிக்கவாசகர் அல்லது நீத்தார் பெருமை”, “சுருவூர்த்தேவர்”, “சேக்கிழார்” என்ற என்னு தனி நூல்களிலே அவ்வவர் வரலாறுகளைப் பற்றிய வனது எண்ணங்களை விரிவாக எழுதியுள்ளேன்.

பாடல்களின் தோகை

இப்போது கிடைக்கும் பதிகங்களிற்கான்கிறபடி உள்ள திருமுறைகளின்பாடற் றொகை பின்வருமாறு :—

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரங்கள் திருப்பதிகம் 384-க்குப் பாடல்கள்	... 4158
திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரங்கள் திருப்பதிகம் 321-க்குப் பாடல்கள்	... 3067
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரங்கள் திருப்பதிகம் 100-க்குப் பாடல்கள்	... 1026
திருவாசகம் 659 திருக்கோவையார் 400..	1059
திருவிசைப்பா திருப்பதிகம் 28-க்கும் திருப்பல்லாண்டு திருப்பதிகம் 1-க்கும்,	301
திருமந்திரம்	... 3047
பதினோராம் திருமுறை	... 1406
திருத்தொண்டர் புராணம்	... 4282

ஆகத் திருப்பாசாங்கள் ... 18346

இவ்வெண்கள் நமக்குக் கிடைக்கும் ஒரோர் பதிப்புக்களின் படிக்குக் குறிக்கப் பெற்றன. வேறு பதிப்புக்களின் படி சில பாடல்கள் கூடவும் குறையவும் இருக்கலாம். தேவாரத் திருமுறைகளிலுங்கூட “வெள்ளி பாடல்கள்” என்று வழங்கும் இடைச்செருகல்கள் சில புழுத்தப் பெற்றுள்ளன என்று சிலர் கருதுகின்றார்கள். திருமந்திரம், மூவாயிரம் திருப்பாட்டுகள் தாம் திருமுலரால் அருளிச் செய்யப் பெற்றன என்பது,

“.....முன்னியஅப் பொருள்மாலத் தயிழ்
மூவாயிரம் சாத்தி.....”

—திருமூலர் புராணம் 27.

என்ற பெரியபுராணப் பிரமாணத்தால் அறிகின்றோம்.

“மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரத் துயிழ்”
என்பது திருமூலநாயனார் திருவாக்கே

யாதலின். இப்போது உள்ள பதிப்புக்களில் அத்தொகைக்குமேல் நாற்பத்தேழு பாடல்கள் இடைச்செருகல்களாகக் காணப்படுகின்றன. பெரியபுராணத்திலே உமாபதியார் குறித்த “.....சுண்டொரத்த திருவிருத்தம் நாலாயிரத் திருநூற் றைம்பத்து முன்றாக அமைத்து.....” என்ற தொகைக்கு மேல் 29 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பற்றி எனது “சேக்கிழார்” என்ற நூலில் விரிவாகப் பேசியிருக்கின்றேன். இவைகளைப்பற்றி இங்கு இன்னும் அதிகமாக விவரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. திருமுறைகளில் பயின்றவர்கள், பெரியோர் துணை கொண்டும் திருவருள் துணைகொண்டும் அவற்றை எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்.

திருமுறைகளின் தன்மை

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் என்ற மூவர் முதலிகள் அருளி யவை தேவாரத் திருமுறைகளாம். இவைகள் இசை மயமாய் அமைந்த அழகிய தமிழ்ப் பாசகங்களால் சிவபெருமானது திருப்புக்குகளைக் கூறும் அருட் பாசகங்களாம். தமிழ் விரும்புவோர், இசைப்பில்வோர், நல்வாழ்வும் அருளும் காடுவோர் முதலிய யாவர்க்கும் இவை பெரும் ஊதிய மாவன. இவற்றில் அமைந்த இசை வகையைப் ‘பண்’ என்று சொல்லுவார்கள். இப்பண் என்பது தமிழுக்கே உரியது. “பண்ணிடைத் தமிழ் ஒப்பாய்” என்பது திருமுறை. இந்த வகைப் பண்ணிலே பொருந்த இசை பாடி அடிமை செய்தால் மண்ணும் விண்ணும் ஆளும் ஆட்சியை இறைவன் தருவன் என்று திருஞானசம்பந்த நாயனார் ஆணையிடுகின்றார்.

“பண்ணென்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக மண்ணன்றி வின்கொடுக்கும் மணிகண்டன்”

என்பது அவரது தமிழ்முறை.

இப்போது கிடைத்துள்ளவற் றுள்ளே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருமுறைகளிற் காண்கிறபடி நடப்பாடைமுதல் அந்தாளிக் குறிஞ்சி சுருக 23 பண்கள் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள்ளே 10 பண்

என்ற 21 பதிகங்கள் தான் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமுறைகளில் காண்கிறோம். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமுறையிற் காண்பன அவ்விருபத்துமுன்றனுள் பதினானு செந்துருத்திப் பண்ணும் ஆகப் பதினேழே யாம். இதில் யாழ்முரி ஒரு தனிப்பண்ணைக் கணிக்கப் பெற்றது. இவற்றின் வேறுக அப்பர்சுவாமிகள் திருப்பதிகங்களிற் காணும், ‘திருநேரிசை’, ‘திருவிருத்தம்’, ‘திருக்குறந்தொகை’, ‘திருத்தாண்டகம்’ என்ற நான்கும் அமைந்துள்ளன. இவற்றையும்சேர்க்கத் திருமுறைப்பண்கள் இருபத்தேட்டு ஆகும். இவற்றிற் சில வேறுபாடுகளுடன் சொல்வாருமுளர். இத்திருமுறைகளைக் கண்டெடுத்த வகைப்படுத்தித் தெய்தியை முன்னமே குறித்தேன். இவைகட்குத் திருஎருக்கத்தம் புவியூரில் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் மரபில்வந்த ஒரு பெண்மணியார் திருவருளின் வழியே பண் அடைவு படுத்தினார் என்பது வரலாறு. இவைகளிற் பாலவே திருவிசைப்பாவினும் இவற்றுட் சில பண்களின் அமைதிப்பாட்டைக் காண்கிறோம். தமிழ் மொழியிலுள்ள உயர்ந்த இலக்கியங்களிலே காணும் மொழிப்பயிற்சி முழுதும் மிக எளிதிலே இத்திருமுறைகளிலே காணலாம். தேவ தேவாகிய இறைவனுக்கு வாரம் அல்லது ஆரம் ஆதலின் இவை தேவாரம் எனப் பெறும். வாச்சியங்களிற் சிறந்த அப்பெருமானை வாச்சியமாகக் கொண்ட வாசகமாகலின் என்பதனையுட்களின் அருளிப்பாடு திருவாசகம் எனப்பெற்றது. “.....மொழிந்த வாசகமே வாசகம் அதற்கு வாச்சியம் தூசகல் அல்குல் வேய்த்தோளிடத்தவனே”. திருக்கோவை, கூத்தப்பிரான் மீது அகப் பொருள் 400 துறைகளையும் அமைத்துப் பாடியதாம்.

சிவபெருமானது இசைகளையே பற்றிய பாக்களானமையால் ஒன்பதாவது திருமுறை திருவிசைப்பா எனப்பெறும். மந்திரங்களாக ஒவ்வோர் பாசாகும் பரில்பெற்றுக் காப்புச்செய்தலால் திருமுல்ர் திருமுறை திருமந்திரம் எனப்பெறும். அப்பெயரை அதற்கு அவரே இட்டு வழங்கியுள்ளார் “.....மூலனுரை செய்த முந்தாறு மந்திரம்.....” கம்பியாண்டார் கம்பிகளால்

கோத்துத் தொகுக்கப் பெற்றபடியால் பாசரமதாதியாகக் கோவை செய்த முறை பதினோர்த் திருமுறை கோவை எனப் பெற்றது. திருத்தொண்டர் சரிதங்களைக் கூறுவதால் 12-வது திருமுறைக்குத் திருத் தொண்டர் புராணம் என ஆசிரியர் சேக் கிழார் சுவாமிகள் பெயரிட்டனர்.

திருமுறைகளின் பயன், திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் திருவிசைப்பா இயற்றிய சில நாயன் மார்களும் தம் தம் திருப்பதிகங்களின் திருக்கடைக்காப்பாகிய இறுதிப் பாசரங்களிலே அவற்றைப் பரிகரிக்கவோர்க்கு உளவாகிய நற்பயனை விரித்து ஆணையிட்டு உரைத்திருக்கின்றார்கள்.

“அடியார்கள் வானில் அரசாள்வர் ஆணைமதே”

“.....உள்ளுளிர்த் தேத்தவல் லார்கள்
நலரதிரா மூப்பு நடையுமின்றி
நண்ணுவர் விண்ணவர்க்கே”

“.....இறந்து போக்கிலை வாலில்லை யாகி
இன்ப வெள்ளத் திருப்பர்கள் இனிதே”

“.....முத்தியாவது பாசதிப் பயனே.....”

“.....தன்புறம் இடும்பையும் சூழ்கிலாவே...”

“சொல்வார்க்குக் கேட்பார்க்குத் துயரிலிலையே...”

“.....வாண்மிசை வாழ்வார் மண்மிசைபிறவார்
மற்றிதற் காண்பும் நமதே.....”

இத்திருப்பாடல்கள், அருளிச் செய்யப் பெற்ற காலத்தே அநேக ஆன்மாக்களுக்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்தன. இவைகள் மெய்த்திருவாக்காதலின் சொன்னசொன்ன புகுநிகழ்ச்சிகள் உண்டாயின. என்பிரான் தில்வெள்ளப் பொருளும்” என்று எழுதும் ஏட்டில் “தம்பிரான் அருளால் வேந்தன் தன்னைமுன் ஒங்கப் பாட”க் கூன் பாண்டியர் கூணம் நிமிர்ந்தது. இது, “வேந்தனும் ஒங்கு” என்ற திருமுறையின் அருள்வாக்கின் திறமாய், “போதியோ பூம்பவாய்” என்ற பதிகத்திலே “போதியோ” என்ற மெய்த் திருவாக்கின் அமுதம் சூடத் துள் வந்தபோது எலும்புக்கு உயிர் கொடுத்தது. திருவோத்தரிலே “சூரும்பை ஆன்பனை சன்ருலை ஒத்தார்” என்று ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கிலே அப் பண்கள் குறித்து அமையும் பேறுபெற்ற புண்ணியத்தால், பாசர நீங்கச் சிவபெருமானை

யடைந்தன. என்ற உண்மையைச் சேக் கிழார் பெருமான்,

“பிள்ளை யார்தச் திருவாக்கிற்
பிறத்த வாலே தாவமுமுன்
உன்னபாசம் விட்டகல் பொழியியப்
பிறவி தனை யொழித்துக்
கொள்ளு நீர்மைக் காலங்கள்
கழித்துச் சிவமே கூடினவாம்
வன்னலார்மற் றவாருளின் வாய்மை
கூறின் வரம் பென்னும்”

என்று விதந்து எடுத்துக்காட்டி யருளினார்கள்.

கண்கூடாகக் காணும் பயன்

மேலே கண்ட பெருமைகள் மாபுராணத்தாலும் பிறவாற்றாலும் அறியக் கிடக்கின்றவை. அவை இருக்க, இப்போது நாம் கண்கூடாகக் காணக்கூடிய பயன்கள் உண்டா? என வினவுவாருமுளர். “மீளா அடிமை” என்ற சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பதிகத்தைப் பல நான் ஒதிக்கொண்டிருந்து முன் இழந்த கண் ஒளியைப் பெற்றிருக்கிற ஒருவரை நான் நேரில் அறிவேன். “தம் மையே புகழ்ந்து” என்ற பதிகத்தின் பாராயணம் ஒருவருக்குத் தரித்திரத்தை நீக்கிச் சுகத்தை அளித்திருக்கிறதையும் நான் சொல்லக்கூடும். “மந்திரமாவது நீறு” என்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது திருநீற்றுத் திருப்பதிகத்தை ஒதிக்கொடுக்கும் திருநீற்றினால் இன்றைக்கும் பலர் சரம் முதலிய கரம் பினிகளிலிருந்து விடுபடுகின்றார்கள். “ஒன்று கொலாய்” என்னும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் விடந்தீர்த்த திருப்பதிகத்தை ஒதி மந்திரித்துப் பாடி விடத்தைப் போக்கிவருகின்றார், திருக்கி ஹில்லாவில் உள்ள ஒரு பெருங் குடித்தனக்காரர். “வேயுது தோளி பங்கன்” என்ற கோளறு பதிகம், அதனை ஒதிக்கொண்டு வழிச் செல்வோர் எவ்வளவு பேருக்கு வழித்துணையாகிப் பெருத்த இடையூறுகளையும் போக்கி உதவி புரிந்து வருகின்றது. என் உறவினர் ஒருவரை நீண்ட காலம் மிக லுருத்திய குணம் நோய், “கூற்றயின வாயு” என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாராயணம் செய்த பின் அந்வே விட்டொழிந்துள்ளது. இன்னும்

“சித்தான மோன சிவனேகின் சேவடிக்கே பித்தானால் உண்டோ பிறப்பு”

இவற்றைப் பெருக்கி உரைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டா.

“இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர் கெடலும் ஆம்” என்ற திருமுறைப் பிரமாணமானது இவைகளினால் பெறும் பயனையே குறிக்கின்றது. இவைகளின் பாசரங்கள் ஒவ்வொன்றும் மந்திரங்களாம். மந்திரம் என்றால் தம்மை இரட்சிப்பது; காப்பாற்றுவது என்று பொருள். அவைகள் யாவை எனின் “நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த, மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப” என்ற இலக்கணத்தின் உதவிகொண்டு பாப்போமாயின் இத்திருமுறைகளே மந்திரங்களாம் என்பது தேற்றம் பெற விளங்கும். அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தே விடும் மொழியே “நிறை மொழி” என்று வரையறுத்தார் ஆசிரியர் பரிமேலழகியார். நமது திருமுறைகள் அருளப்பெற்றபோது தாம் தாம் குறித்த பயன்களை அவ்வப்போது “பயந்தே கின்றன” என்பது சரிதங்களிற் காண்கிறோம். அம்மட்டோடு அவை நீண்டுவிடவில்லை. அவைகள் நித்தியமான உயிருள்ளவை, என்றும் அழியாததன் மையுடையன. ஆதலின் அவைகளை அவ்வப்பெரியார் அருளியபோது எவ்வெப்பயன்களை அவை கொடுத்தனவோ அவ்வப்பயன்களை அன்பர்களுக்கு இன்றைக்கும் கொடுத்து கிற்கின்றன என்று நான் திண்ணமாகக் கூறுவேன். மேலே காட்டிய நிகழ்கால உதாரணங்களிற் கண்டுகடாகக் கண்டுவரும் பயன்களையும் அவ்வவர் உபாசித்த அவ்வத்திருமுறைப் பகுதிகளின் சரிதங்களையும் ஒப்போக்கினால் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும். 1400 ஆண்டுகளின் முன் விடந்தீர்த்த பதிகம் இன்றைக்கும் விடந்தீர்த்து வருகிறது. அன்று கண்ணும் காசும் கொடுத்த பாட்டுகள் இன்றும் கண்ணும் காசும் கொடுத்தே வருகின்றன. இன்னும் இவ்வாதே காண்க. ஆளுடைய பிள்ளையாரது திருப்பதிகங்களை எழுதும் அன்பர் சம்பந்த சாணலயர் என்பார் “அத்திரமாவன அஞ்செழுத்துமே” என்ற திருவாக்கைச் சொல்லி “உருமிடித்து விழப் புத்தன் உத்தமாமங்க முருண்டு வீழ்கெனப் பொறுஉரை முன்விட்ட” போது

இடி வீழ்ந்தமை சரித்திரங் கூறும், மகாமந்திரங்கள் ஏழுகோடி யாதலின் மூவர் திருமுறைகளை ஏழாகவும்; மேலும் அம் மகாமந்திரங்கள் மற்றொரு பகுப்பிலே பஞ்சப்பிரம் சடங்க மந்திரங்களாகிப் பதினென்றாகவும் ஆதலினால் பின்னர்க் காட்டும் திருமுறைகளுடன் பதினொரு திருமுறைகளாகவும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் வகுத்தனர் என்று புராணம் கூறும். மறைமுதன் மெய்யாகிய தகரத்துடன் பிரணவ மந்திரங் கூடியவழி வரும் “தோ” டெய என்ற எழுத்துடன் தொடங்கிய பிரணவம் “உய்ய உலகெலாம்” என்ற மாபுராணத்திதழியிலுள்ள மகா ஒற்றுடன் பூர்த்தியாகிறது. மகா ஒற்றினால் வாயிதழ்கள் கூடிவிடுகின்ற படியாலே மந்திரங்களும் பூர்த்தியாகி மறைகளுக் கிதழியாகிய சாந்தி வாசகம் சொல்லாதாயிற்று; இவற்றாலும், தம்மை உபாசித்தாரைக் காத்து வருதலாலும், பிறவாற்றாலும் திருமுறைகள் மந்திரமாதல் துணியப்பெறும்.

உலகம் இவற்றை நம்பி வழிபட்டுச் சேடுவதாக! யாவரும் இவற்றைப் பயில்வாராக. “தேசமெலாம் குரவையிடத் தவிழ்வேதம் விரித்தருளும் கவுணியர்தங் குலதீபம்” என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரத் துதித்தருளினர் சிவஞானமுனிவர். திருவாசகம் யாவரும் ஒதும் இயற்கைத் தாகலில் “பொற்கல விரகாக்கும் பூசுரர் நான்மறை மட்கலவிரகாக்கும்” என்றது சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிய நால்வர் நான்மணிமாலே, பெரியபுராணம் பாடியருளிய மந்திரியார் சேக்கிழார் சுவாமிகள், அதுபாடி அரங்கேற்றிய பின்னர்க் திருத்திலையிலேயே அமர்ந்துகொண்டு எப்போதும் அத்திருப்புராணத்தின் சரிதங்களையே சிந்தித்து உணர்ந்துகொண்டும் தொண்டர்களோடும் தவம் செய்தும் இருந்து இறைவன் அடிநிழற் சேர்த்தருளினர் என்று உமாபதியார் உறுதியிட்டனர்.

“தொண்டர் சீர்பரவு சேக்கிழார் குரிலில்
ஆய தில்லைநகர் தன்னிலே
பண்டு மூவர்பதி கத்துவந்தஅது
பத்து மூவர்கதை தனைஉணர்க்(து)

“சென்றுநாம் கிறுதெய்வம் சேர்வோ மல்லோம் சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்”

அண்ட வாணாடி யார்கள் தம்முடன்
அருந்த வத்தினி லிருந்துபின்
இண்டை வைத்தசடையம் பலத்தவர்
எடுத்த பாதலிழல் எய்தினர்”

சைவ சீலர்களே ! தமிழ் மக்களே ! நீங்கள் உண்மைச் சைவர்களாகவும், தமிழ் மக்களாகவும் இருப்பது உண்மையாயின், அல்லது அப்படி இருக்க விரும்புவது உண்மையாயின் இதுவரை திருமுறைகளைப் பயிலாது மறந்ததை மறந்து விடுங்கள் ! இதுவரை பயிலாதிருந்த குற்றத்தை மன்னித்தருளுமாறு இறைவனைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுங்கள் ! இன்று முதல் திருமுறைகளில் நான் ஒன்றுக்கு ஒரு பாசுரமாவது படித்துவரத் தொடங்குங்கள் ! இராமன் கதை, நளன் கதை, பாரதக் கதை முதலிய சரிதங்களை எவ்வளவு விவரமாக உங்கள் பெண்மணிகளும் கூட அறிந்துள்ளார்களோ அதில் ஒருகூறாவது நமது திருமுறைகளையும் அவற்றை அருளிய பெரியார்களையும் மங்கையர்க்கரசியார் திலகவதியம்மையார் முதலிய பெரியார் சரிதங்களையும் உங்கள் சிறுவர் சிறுமிகளும் பெரியார் பெருமாத்குளும் கற்றுணரும்படி செய்யுங்கள் ! பாட்டுகளைப் படித்துரை இயலாதவர்கள் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் எழுதிய அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் புராண வசனம் முதலியவற்றை வாசியுங்கள். வசனம் படித்தாலும் எல்லாரும் திருமுறைப் பாட்டுகளில் இயன்றவரை பாராயணம் செய்து வாருங்கள் ! நீங்கள் பயில்வதுடன் உங்கள் அன்புக்குக் கட்டுப்பாட்ட, பிறர் எல்லாரையும் பயிற்றுங்கள் ! இவற்றைப் பயில்வதற்காக இறைவன் தந்த உங்கள் ஆயுள் நாட்களில் ஒவ்வோர் நாளும் ஒரு சிறிது நேரத்தை ஒதுக்கிவைவுங்கள் ! தினம் அரை

நாழிகையேனும் இத் திருமுறைகளுக்குக் கொடுங்கள் ! அவ்வாறு பேசாத நாட்கள் பிறவா நாட்களாய்க் கழிந்து போவதை உணருங்கள். இத்திருமுறைகளைச் சித்திரை மாதமுதலில் தொடங்கிப் பங்குனிமாதம்துதியிற் பூர்த்தி செய்யுமாறு வகுத்து ஆண்டுதோறும் முற்றும் பாராயணஞ்செய்து வருதல் சிறந்த நியதியாகும். இவ்வாறு செய்து வரும் பல அன்பர்களை இன்னும் தமிழ் நாட்டில் காணலாம். தேவாடிகள் முழுமையும் தினந்தோறும் பாராயணஞ் செய்ய ஆசைகொண்ட சிவாலய முனிவருக்கு அகத்திய முனிவர் இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களைத் திரட்டிக்கத்தனர். அவற்றை நாள்தோறும் பாராயணம் செய்து சிவாலய முனிவர் தேவாரம் அடங்குள்முறை முழுமையும் பாராயணஞ்செய்த பயனை அடைந்தார். அதுவே அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு எனப் பெறும். இவ்வரலாற்றினால் திருமுறைப் பாராயணத்தின் அருமையும் பெருமையும் நன்கு விளங்கும். நாள்தோறும் திருமுறைகளை விதிப்படி பூசித்து நான் ஒன்றுக்கு ஐம்பது பாசுரங்கள் சராசரி வாசித்துப் பாராயணம் செய்து வந்தால் ஓர் ஆண்டளவில் பன்னிரு திருமுறைகளையும் பாராயணஞ் செய்து பூடிக்கலாம். திருமுறைகளைப் படித்தும் பயின்றும் பாராயணஞ் செய்தும் இம்மை மறுமை விடு என்ற மும்மையப்பயன்களையும் பெற்றுப்பவர்களாக !! இதற்கு அருளே திருமேனியாக உள்ள சிவபெருமான் திருவருள் புரிவாராக. !!!

“ என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினோடொன்று காதலித் தள்ளுமே மோங்கிடமன்று னாடி யாடவர் வான்புகழ்
நின்ற தென்கும் நிலவி யுலகெலாம்.”

திருவாசகம்

வித்வான் - மறை. திருநாவுக்கரசு

“பெருந்தறை புருந்து பேரின்ப வெள்ளம்
மூழ்கிய புனிதன் மொழிந்த வாசகமே
வாசகம் அதற்கு வாச்சியர்
தாசக லல்குல்வெய்த் தோளிடத் தவனே”

—சீவப்பிரகாசர்.

உயிர்கள் இறைவனை அடைந்து பேரின்பம் நுகர்தற்கு வழிகாட்டிகளாக உலகில் பல சமயங்களிலிருந்தும் தோன்றிய செய்யுள் நூல்களில், திருவாசகம் ஒன்றே ஒப்புயர் வற்றதாம். இதற்கு மேலே காட்டிய செய்யுளே போதிய சான்றாகும். அன்றியும், கிறித்துவரும், அதினும் கிறித்துவச் சமயத்தை இந்தியாவில் பரப்ப வேண்டுமென்னும் எண்ணமும் விரும்பமும் உடைய பாதிரியாரும், மேனாட்டு வெள்ளையரும் ஆகிய டாக்டர் போப் என்னுள் துரைமகனாகும் முன்சொன்ன கருத்தை வெளிப்படையாகப் போற்றிக் கொண்டதுடன் நில்லாமல், தெய்வத் தமிழ் மறையார் திருவாசகத்தைப் பயின்று உலகமெலாம் உய்யவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலே அதனைத் தம்தாய் மொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தாரென்றால், அதற்கு வேறு சிறந்த சான்றும் வேண்டுமோ? திருவாசகத்தைப் பற்றிச் சிறப்புடன் பேசிடகிழுதற்குச் சீவப்பிரகாச அடிகள், இராமலிங்க அடிகள் போன்ற மிகச் சிறந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் செய்துள்ள பாக்களே போதுமானவை. இருப்பினும் திருவாசகத்திற் பேரன்பு கொண்டு புலமையுடன் ஆழ்ந்து நோக்கின், ஆரும்பெறல் மணிகள் அளவின்றி மல்கிக் கிடக்கக் காணலாம். இவ்வளவுடன் மெய்யுணர்வுக்கொண்டு காண்போர் சிவபிரானையே நேரில்காணும் ஆற்றல்பெறுவர். அஃதொன்றும் வாய்க்கப்பெறாத அடியேன் என் சிற்றறிவுகொண்டு அன்பின் துணையால் “திருவாசகம்” என்ற கட்டுரையை நம்சைவசிக் தார்த்த சபையாரின் கட்டளைப்படி மகிழ்வுடன் எழுத முற்பட்டேன். இத்துறையி லிறங்கி

ளமைக்காக அறிஞர்களென்னை மன்னிக்க வேண்டுகின்றேன்.

திருவாசகம் என்ற தொடரில் இரண்டு சொற்களுள், திரு என்பது சிறப்பைக்குறிக்கும் பலபொருள் கொண்ட ஒரு சொல். ஆகவே இங்கு வாசகமென்னுஞ் சொல்லைச் சிறப்பித்தற்கு அடையாக முன்வைக்கப்பட்டது. வாசகமென்பதற்குச் “சொல்” என்று பொருள். சிறந்த இனிய அழகிய பலசொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள நூல் திருவாசகம் எனப்பட்டது. இது ஆகு பெயராம். மணிவாசகப் பெருந்தகையாரின் மாண்புகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தால் திருவாசகமாம். திருவாசகத்தின் மாண்புகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தால் மணிவாசகப் பெருந்தகையாம். ஆதலால், திருவாசகத்தைப் பற்றிப் பேசுவன எழுதுவன வாத்தியாடிகளாராப்பற்றியதே என்று கூறுதல் மிகையாம். திருவாசகம் மிக உயர்த்துப் பாராட்டப்படுதற்குக் காரணம், அதன் ஆசிரியர் சொல்லும் பொருளுந் கடந்த கடராம் அம்மையப்பரை (கடவுளை) நனவில் நேரே கண்ணாக்கண்டு அவர் தம் இலக்கணங்களையெல்லாம் மனங்குழைந்து, இன்பவயத்தராய்க் கேட்டார், அன்பால் மனம் நெகிழ்த்துநகப் படிப்பார் கண்களில் நீர் மல்கித் தம்மை மறக்கும் வண்ணம் தெள்ளத் தெளியப் பாடி யிருத்தலினாலேயாம் என்க.

இனிக் கடவுளின் இலக்கணத்தை உள்ளவாறு எடுத்துச் சொல்லுதல் எவரார் கூடுமென்றால் கடவுளை நேரே கண்டவராலே தான் கூடும். கடவுளை நேரே காணப்பெறாதவரால் கூடப் பெருதென்பதற்குக்கிறித்து, மகம்மது முதலியவர்கள் கடவுளுக்கு உருவமே இல்லைபென்றும், வைணவர் துன்பத்திற்கும், அறியாமைக்கும் இடமாகும் பிறப்பு இறப்புக்களில் அகப்பட்டு இறையும் உழுவாவார் என்றும், சுமார்த்த ஏகான்ம

வாதியர் தாமே கடவுள் என்றும் கடவுளிலக்கணத்தைப் பிழைபடக் கூறுவதே தகுந்த சான்றாகும் என்க. மற்று நம் மணி வாசகப் பெருந்தகையோ முற்கூறியபடி கடவுளை நேரே கண்டவராவர். அதற்கு அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகத் திலேயே அகச்சான்றுகள் பலவற்றைக் காணலாகும். அவற்றிற் சில: 'கண்ணையோனுங் கண்டேன் காண்க', 'கண்ணார் நுதலோய் கழலினைகள் கண்டேன்'.

ஓரழகிய மாளிகையை நேரே கண்டவர் அதன் அமைப்புக்களை நன்கெடுத்துக் கூறுவதுபோல நம்பிரானும் நன்கெடுத்தியம்புவார். சிவபிரான் அம்மையுடன் வந்து தம்மை ஆட்கொண்டதை மட்டும் ஒன்பது இடங்களில் அருளிச் செய்கின்றார். அவற்றிற் சில :

“கணவையுந் தேவர்கள்
காண்பரிய ளேகழலோன்
புனவே யனவிற்த்
தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே எனப்பிடித்(து)
ஆனடுகொண்டவா நயந்துகொஞ்சஞ்
சினவேந் கண்கீர்மல்கத்
தெள்ளேணத் கொட்டாமோ”

“கருவாய் உலகினுக்(கு)
அப்புறமாய் இப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குமுன்
மாதினெழும் வந்தருளி
அருவாய் மறைப்பில்
அந்தனனுய் ஆண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே
சென்றுதாய் கோத்தம்பீ!”

இவைகளை விளக்கின் விரியுமாகலின் இதனைப் படிப்போர் ஆழ்ந்து ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டுகின்றேன். இங்கெடுத்துக் காட்டிய மேற்கோள்களிலிருந்து வாதவூரர் இறைவனை இறைவியொடு கண்டமை நன்கு விளங்குதலால் அவர்த் திருவாசகத்தில் கடவுளிலக்கணம் உள்ளவாறே எடுத்தருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது இயல்பேயாகும். அவ் விலக்கணங்களுக்குச் சில எடுத்துக் காட்டுகள்,

“விண்ணிறைந்தும் மண்ணிறைந்தும்
மிகைய் வினங்குஒளியாய்
எண்ணிறந்து எல்லே
இலாதானே!.....

• • •
ஓங்கார மாய்கின்ற விமலா!

வேதங்கள் ஐயானன ஒங்கி
ஆழ்ந்தகன்ற நண்ணியனே
வெய்யாய் தனியாய்
இயமான ஸும்விமலா

• • •
மெய்ஞ்ஞான மாகி
மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே

• • •
ஆக்கம் அளவுஇதுதி
இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய்
அழிப்பாய் அருள்தருவாய்

• • •
மாற்றம் மனங்கழிய
கின்ற மறையோனே

• • •
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே

சோதியனே துன்னிருளே
தோன்றப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம்
நடுவாகி அல்லானே

• • •
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற்
கொண்டெண்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே
நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும்
புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே”

—சீவபுராணம்.

இங்கு கூறப்பட்ட மேற்கோள்களில் கடவுளின் எண் குணங்களும் அடங்குமாறு காணலாம்.

இனித் திருவாசகம் ஒப்புயர்வற்ற தூலென்றதற்கு முதன்மையான காரணமாய் சன்னெஞ்சக் கரைந்துருகுமாறு மிக உயர்ந்த நிலையினின்றும் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் சிலவற்றைக் காண்போமாக, அடியிற் காணும் நான்கு செய்யுட்கள் உடம்பின் இழிவுகளையும், மக்களின் குற்றங்களையும், சிவபெருமான் தன் போருளுடைமையையும், தன் தனிமையையும், தன்னை யாட்கொண்டு காத்தருளவேண்டுமென்பதையும் சிவபிரானிடத்தில் நேரே முறையிட்டுக் கொள்வனபோன்று மனம் பழுக்கி உரைக்கப்பட்டிருப்பது விளக்கமாகும்.

“பொத்தை ஊன்சுவர் புழுப்பொதிந்(து)
உளுத்(து)அசும் பொழுதிய பொய்க்கடரை
இத்தை மெய்யெனக் கருகிலின்(து)
இடர்க்கடல் சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த்
பவனத்தின் முழுச்சோதி
அத்தன் ஆண்டிதன் அழையறிந் கூட்டிய
அதிசயக் கண்டாமே”

“வெஞ்சே வணைய கண்ணாந்தம்
வெகுளி விலையி லகப்பட்டு
நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச் சுடரோ
நானோர் துணைகாணென்
பஞ்சே ரடியான் பாகத் தொருவா
பவனத் திருவாயால்
அஞ்சே வென்ன ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே”

“.....
யான் பாலியேன்
புழுக்க ணுடைப் புன்குரம்பைப்
பொல்லாக் கலிவ் ஞானயிலா
அழுக்கு மனத்(து) அடியேன்
உடையாய்உன் னடைக்கலமே”

“வெறுப்பனவே செய்யுமென்
சிதையையநின் பெருமையினாற்
பொறுப்பவ னேஅராப் பூண்பவனே
பொங்கு கங்கைக்கடைச்
செறுப்பவ னேநின் திருவரு
ளால்என் பிறவியைவேர்
அறுப்பவனே உடையாய்
அடியேன்உன் னடைக்கலமே”

சிவபிராஸிடத்தில் தன் னிழிவுகளை
வெளியிட்டு அதனால் தன்னை ஒதுக்க
வேண்டாமென்று வாத்தவூர் செய்யும் நீத்
தல் விண்ணப்பம் திருவாசகத்திலே உருக்
கம் மிகுந்த சிறந்த பகுதியாம். அவற்றிற்
சில,

“பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச்
சுருக்கும் அன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதி கண்டாய்
விடிலோ கெடுவேன்
மற்றடி யேன்தன்னைத் தாஞ்ஞா
ரில்லைஎன் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேற்றின
நேன்னனக் குள்ளவனே”

“என்னை அப்பா அஞ்சல் என்பவர்
இன்றிநின்(து) எய்த்தலைத்தேன்
மின்னை ஒப்பாய் விட்டிடுதி கண்டாய்
உவமிக்கின் மெய்யே

உன்னை ஒப்பாய் மன்னும் உத்தா
கோசமங்கைக் கரசே
அன்னை ஒப்பாய் எனக்கு அத்தன்
ஒப்பாய்என் னரும்பொருளே”

“கொம்பர் இல்லாக் கொடிபோல்
அலமந்தனன் கோமாளமே”

‘நினைப்பரிய தலிப் பெரியோன்’ ஆகிய
நம் சிவபெருமான் தமக்குக்காட்சி அளித்து
மறைந்துவிட, அவர் பிரிவாற்றுகு அடி
களார் கதறியும், அலறியும் அருளிச் செய்த
வாசகங்கள், கட்டழகுக் காதலுஞ் சான்ம
தலைவனைத் தலைக்கூடப்பெற்ற கற்பிற்
சிறந்த காதலி அத்தலைவனைத் தலைக்கடிய
சின்னளில் இழந்தனளாயின் அவள் எத்
துணை ஏக்கக்கொண்டு துன்பத்துடன்,
காண்போர் கேட்போர் அகங்குழைந்துருகப்
புலம்புவுளோ அதுபோலவே இருக்கின்
றன. அவைகளுட் சில,

“அறுக்கி லேன்உடல் துணிபடத் தீப்புக்
காக்கி லேன்திரு வருள்வகை யறியேன்
பொறுக்கி லேன்உடல் போர்க்கிடற் கரணென்
போற்றி போற்றிஎன் போர்விடைப் பாகா
இறக்கி லேன்உனைப் பிரிந்தினி திருக்க
என்செய் கேன்து செய்கஎன் நகுளாய்
சிறைக்க ணேபுனல் திலவிய வயல்குழ்
திருப்பெ ருந்தறை மேலிய சிவனே”

“மாய நேமறி கடல்விடம் உண்ட
வான வாமணி கண்டத்தெம் அமுதே
நாயி னேன்உனை நினையவும் மாட்டேன்
நமச்சி வாயஎன் துன்னடி பணியாப்
பேயன் ஆதிலம் பெருகெறி ணட்டாய்
பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்சுக் ணேயோ
சேய னுகிநின் நலமவ தழகோ
திருப்பெ ருந்தறை மேலிய சிவனே”

“முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்து
நான் முட்டிலேன் தலைகீறேன்
இனையன் பாவனை இரும்புக் க் மனஞ்செவி
இன்ன தென்(து) அறியேனே.

ஓய்வி லாதன உலமனில் இறந்தன
ஒண்மலர்த் தான்றத்து
நாயி லாகிய குலத்தினுக் கடைப்படும்
என்னைநன் நெறிகாட்டித்
நாயி லாகிய இன்னருள் புரிந்தஎன்
தலைவனை கனிகாணென்
தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருக்கிலேன்
செழுக்கடல் புகுவேனே”

“பண்மயத்த மொழிப்பாவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும் பற்றாய் பெருமாளே”

“உரியேன் அல்லேன் உணக்கடிமை
உன்னைப் பிரிந்திக் கொருபொழுதும்
தரியேன் நாயேன் இன்னதென்
றறியேன் சக்கரா

“அருளா தொழிந்தால் அடியேனை அஞ்சேல்
என்பார் ஆர் இங்குப்
பொருளா என்னைப் புருந்தாண்ட பொன்னை
பொன்னம்பலக் கூத்தா.....”

இவ்வுலகில் தமக்கு யாதொன்றும் வேண்
டுவதில்லை; வேண்டுவன சிவபிரான் ஒருவ
னிடத்து உருக்கமான அன்பும், வரையறா
இறந்த பேரன்பு மாகும் என்றழைக்கவார் அரு
ளிச் செய்த வாசகங்கள் சிலவற்றைக்
காண்போமாக.

“உற்றாரை யான்வேண்டேன்
ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன்
கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றமும் தமர்ந்தறையுக்
கூத்தா உன் குறைகழற்கே
கற்றவின் மனம்போலக்
கசுந்தருக வேண்டுவேனே”

“அறவே பெற்றார் கின்னன்பர்
அந்தமின்றி அகநெகலும்
புறமே கிடந்து புலநாயேன்
புலம்புகின்றேன் உடையாயேன்
பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு
போ ஒழியாப் பிரிவில்லா
மறவா கிணையா அனவிலா
மாணா இன்ப மாகடலே”

சிற்றின்பத்திற் கட்டுண்டு துகர்த்தார்
அத்துடன் அமையாராய் அதனை மேன்
மேலும் துகரவே தலைப்படுவர். அது
போலவே பேரின்பத்தினைக் கண்டவர்கள்
அதனையே பேரிதும் விரும்பி முயல்வர்.
இங்குக் குறிப்பிடும் பேரின்பம் சிவபெருமா
னாவர். அவர்பால் தமக்கிருக்கும் பேரன்பு
போதாதென எண்ணியே போதும் நம்பெரு
மான் வாநல்லார், மேலும்மேலும் அவர்
திருப்பேரைச் சொல்லிச் சொல்லி “அவ
ருடன் என்று ஒன்றுபட்டு நிற்பேன்” என்று
மனங் கரைத்து கரைத்து ஏங்கி ஏங்கிப்
புணர்ச்சிப்பத்தில் மொழிந்தருளிய வாசகம்
ஒன்றை இங்குக் காட்டுவோம்.

“ஆற்றி கில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்தைப் புலனாய்
சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமா நென்றேத்தி
ஊற்று மணல்போல் நெக்குநெக்
குள்ளே உருகி ஓவமிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்று சொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே”

உண்மையான வீரம் எவரிடத்திற்
காணப்படுமென்றால்; உண்மைப் பொருளை
அறிந்து அதனிடத்தே தன் உடல்பொருள்
ஆவி மூன்றினையும் வைத்து நிற்கும் உறுதி
யாளரிடத்தேதான் அது காணப்படும்.
எவ்வளவுதான் இடர்ப்பாடுகள் வந்தாலுந்
தாங்கண்ட உண்மைப் பொருளிடத்து அவர்
கள் கொண்ட உறுதியான மெய்யன்பை
மாற்றவே முடியாது. அவற்றிற்குத் திரு
வாசகத்திலிருந்து சில மேற்கோள்கள்.

“அன்றே எந்தன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் என்னைஆட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையு நெனர்குண்டோ
என்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே இதற்கு நாயகமே”

“.....
திருப்பெருந் தறையுறை சிவனே
தொழுவனே பிறரைத் ததிப்பனே [வாய்
எனக்கோர் துணைஎன நினைவனே சொல்
மழவியையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் நருள்புரி யாயே”

“கற்றறியேன் கலஞானம்
கசுந்தருகேன் ஆயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம்
வாக்கியவால்.....”

“புற்றில்வான் அரவும் அஞ்சேன்
பொய்யந்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல்
கண்ணுதல் பூதம் நண்ணி
மற்றும்நூர் தெய்வந் தன்னை
உண்டென கிளைந்தெம் பெம்மாற்
சற்றிலா தவரைக் கண்டால்
அமமகாம் அஞ்ச மாறே”

“இக்காயம் சீக்கி இனியொரு காயத்துள் புகுபுப் பிறவாது போம்பிழி தேடுமின்”

“வாளுலாம் எரியும் அஞ்சேன்
வரைபுரண் டிடினும் அஞ்சேன்
தோளுலா நீற்றன் ஏற்றன்
சொற்பதம் கடந்த அப்பன்
தானதா மரைக னேத்தித்
தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆளலா தவரைக் கண்டால்
அம்மனம் அஞ்சு மாறே”

முற்கூறியபடி உடல்பொருள் ஆவி மூன்
றனையும் இறைவனுக்கு ஒப்பித்த மெய்
யுணர்வு சான்ற பெரியோர்கள் தாங்காணும்
ஒவ்வொரு பொருளிலும், செயலிலும்,
இறைவனையே கண்டு களிப்பார். சிறுதுயிர்
கள் கூட இறைவனைத் தலைப்பட்டுப் பேரின்
பம் பெற வேண்டுமென்ப; செய்யப்
படும் ஒவ்வொரு தொழிலும் இறைவனை
நினைந்தே செய்தல்வேண்டுமென்ப. இவற்
ற்றிற்குத் திருவாசகத்திற் சில மேற்
கோள்கள்.

“பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முனைத்து
பரந்ததோர் படபொளிப் பாப்பே [ப்
நீருறு தீயே நினைவதெல் அரிய
நின்மலா.....”

“நாயேனைத் தன்னடிகள்
பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப்
பிழைபொறுக்கும் பெருமையினைச்
சீயேதும் இல்லாபென்
செய்பனிகன் கொண்டருளுந்
தாயான ஈசற்கே
சென்றுதாய் கோத்துப்”

“நினைத்தனை உள்ளதோர்
பூவினில்தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுந் காண்தொறும்
பேசுத்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புந்நெக
ஆனந்தத் தேன்சொரியுந்
ருனிப்புடை யானுக்கே
சென்றுதாய் கோத்துப்”

“நாயிற் கடைப்பட்ட
நம்மையுமோர் பொருட்படுத்தித்
தாயிற் பெரிதுந்
தயாவுடைய தம்பெருமான்
மாயப்பிறப்பு அறுத்து
ஆண்டான்என் வல்லினையின்
வாயிற்பொடி அட்டிப்
பூவல்லி கொய்யாமோ”

“இந்திரனும் மாலயனும் ஏனோரும் வானோரும்
அந்தாமே நிற்கச் சிவனவனி வந்தருளி [ரூபச்
எந்தாமும் ஆட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்ற
சிந்தினையை வந்தருக்குஞ் சீரார் பெருந்துறை
பந்தம் பறியப் பரிமேற்கொண் டான் தந்தியான்
அந்தமில்லா ஆனந்தம் பாடுவதுகான் அம்மாலும்”

பின்னிரண்டு பாக்களும் ‘பெரியோர்கள்
செய்யப்படும் ஒவ்வொரு தொழிலும் இறை
வனை நினைந்தே செய்தல்வேண்டும் என்பர்’
என்று முன்னே கூறியதற்கு எடுத்துக்
காட்டுகளாம். இதற்கு எடுத்துக் காட்டான
பாக்களெல்லாம் திருவெம்பாவை; திருப்
பள்ளியெழுச்சி, தெள்ளேணம், பொன்னா
சல், திருப்பொற்சண்ணம் முதலியவற்றிற்
பாக்கக் காணலாம்.

உமையொரு பாகமுடைய நம்பிரானை
முன்னிலைப் படுத்திப் பல பெயர்களால்
அவரை அடுக்கி விளக்குந் சிறப்பமைந்த
பாக்கள் பல திருவாசகத்தி லுள்ளன.
அவை இறைவனோடு நேர் நின்று பேசுவது
போன்ற உணர்ச்சியை அளிக்கும். அவற்
றின் சில,

“அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கு
புழுத்தலைப் புலையனைத் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிலபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே”

“முத்தனே முதல்வா முக்கனா முனிவா
மொட்டாறு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவலார் தமக்குப்
பாகி கொடுத்தருள் செய்யுந்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்ச் சூருத்தமே வியசீர்
அத்தனே அடியென் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெத்துவே என்றரு ளாயே”

“விடைவிடா துகந்த வின்னவா கோபே
வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
கடைபடா வண்ணம் காத்தெனே ஆண்ட
கடவுளே கருணைமா கடலே”

“அரிய பொருளே அவிலுசி அப்பா
பாண்டி வெள்ளமே
தெரிய அரிய பாஞ்சோதி
செய்வதொன்றும் அறியேனே”

“கிறைபொழி மாந்தர் பெருமை நலத்து மறைமொழி காட்டி விடும்”

மற்றுச் திருவாசகம், சிவபெருமானிடமிருந்து தான் பெற்ற கணிந்த இன்பத்தைக் கேட்டார் மகிழ்ச்சியில் திளைப்ப அழகாக எடுத்தியம்பும். அதனைத் திருவண்டப் பகுதியின் கடைசி முப்பத்திரண்டு வரிகளில் விளக்கமாகக் காணலாம். செய்யுட்களும் பல உள். அவற்று விரண்டு வருமாறு :—

‘அன்பினால் அடியென் ஆவியோ டாக்கை
ஆனந்த மாயக்கிற் தருக
என்பரம் அல்லா இன்னருன் தந்தாய்
யானிதற் சிலனொர்கைம் மாறு”

“அரைசனே அன்பர்க் கடியனே லுடைய
அப்பனே ஆவியோ டாக்கை
புரைபுரை களியப் புருந்தவின் றருக்கிப்
பொய்யிருன் கடித்தமெய்ச் சுடரே”

உயிர்கள் கட்டற்றுச் சிவபிரானை அடைந்து பிறவியுறுத்துப் பேரின்பம்பெறுதற்குத் திருக்கோயில் வழிபாடு, சமய அடையாளங்கள், சரியை கிரியைத் தொண்டுகள் முதலிய இன்றியமையாத தென்பதைத் திருவாசகச் செய்யுட்களால் அறியலாம். அவற்றுட் சில,

“ஆமாறன் திருவடிக்கே
அகங்குழையென் அன்புகேன்
பூமாவ புனைந்தேத்தேன்
புகழ்ந் துரையேன் புத்தேளிர்
கோமானின் திருக்கோயில்
தானென்மெய்கேன் சுத்தாடேன்
சாமாதே விரைகின்றேன்
சுதராவே சார்வானே”

“.....வெண்ணீறு
அணிவிலா தவரைக்கண்டா
லம்மநா மஞ்சுமாதே”

“எண்ணிலே திருநாமம் அஞ்செழுத்தும்என்
ஏழைமையதனாலே”

இதுவரையில், திருவாசகம் மனங்கரைத்து இறைவனிடத்துப் பேரன்பினை

விளைக்கும் அன்பு நூல்களில் தலைநிற்க தென்பதற்கு அவ் வாசகத்தின் பாக்கள் சிலவற்றிலிருந்து ஒரு சிறிதே எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. இஃதன்றித் திருவாசகத்தில் அணி நலங்கள், அகப்பொருட்கள், சித்தார்த்தக் கருத்துகள் முதலியன மல்கிக் கிடக்கின்றன. அவைகளை இங்கெடுத்துக் காட்டின் விரியுமென அஞ்சி விடுத்தாம்.

திருவாசகத்திலுள்ள பாக்கள் பல துறைகள் பற்றிப் பாடப்பட்டன. அப் பாக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பத்திச் சுவை ததும்பி நிற்பதற்குக்காரணம்: அஃது அவ்வத்துறைகளில் ஒன்றுபட்டு நின்று அன்புடன் ஆழ்ந்து நோக்கிப் பாடப்பட்டு இருப்பதினாலேயாம். இவ் வொப்புயர்வற்ற திருவாசகத்தினைப் பயிலாமையாலும், அதன்வழி நிலலாமையாலும் நம்மருமைத் தமிழ் நாடு இக்காலத்தில் கேடுகள் அனைத்திலும் பட்டுக் கலங்குகின்றது. இனியாவது நம் நாட்டார் திருவாசகத்தில் தம்உணர்வை நிறுத்தி அன்புடன் நாடோறும் பயில்வாராக. பயின்றால் பத்தியும் இன்பமு மடைவர். அதனை நெட்டுருச் செய்து தூய உடல், தூய உளங்கொண்டு ஒன்றியிருந்து பாவோராயின், பெரும் பத்தியும், பேரின்பமும் அவர்க்குண்டாகும். திருவாசகத்தில் பெரும் பான்மையான பாக்கள் மோகன ராகத்திலேயே பாடத்தகுந்த ஓசைபெற்றுள்ளன. அவ்விசையில் அதனைப் பாடுவதே பேரின்ப மூட்டுவதாம். மனங் கரைந்து மலங்கெடுக்கும் திருவாசகத்தைப் பயின்று உணர்ந்து உலகம் உய்யுமாக.

“தொல்லே இருப்பிறவிச் சூழும் தனைக்கி
அல்லவறுத் தானந்த மாக்கியதே—எல்ல
மருவா நெறியளிக்கும் வாதுலு செக்கோன்
திருவாசகமென்னுந் தேன்.”

பெரியபுராண ஆராய்ச்சி

அ. மு. சரவண முதலியார்
(இதன் உரிமை ஆக்கியோர்க்கே உரியது)

‘அப்பர்’ என்னும் பெயராராய்ச்சி

பிழைமதிபோல வளர்ந்து நற்பணி யாற்றி வருகின்ற தூத்துக்குடி, சைவ சித் தாந்த சபையின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறை வுப் ‘பொன்விழா’வின் நினைவுக்குறியாக வெளிப்படுத்தும் ‘சித்தாந்தப்பொன்மலர்’ நுக் குப் ‘பெரியபுராண ஆராய்ச்சி’ என்னுந் தலைப் பைப் பொருளாகக் கொண்டு ஒரு கட்டுரை எழுதியனுப்பவேண்டுமென்று அச்சபையார் அடியேற்குக் கட்டினமீட்டனர். அன்பர் பணியை மறுத்தற்கு அஞ்சி இவ்வினையை மேற்கொண்டேனேயன்றி, மற்று என் கல்வி முதலிய பிறவாற்றானது என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

‘பெரியபுராண ஆராய்ச்சி’ என்பது பல பகுதிகளாகப் பிரித்து மிக விரிவாக எழுதி ஒரு நூலாகச் செய்வதற்கு இடந்தருவ தொன்று. அப்பாருபாடுகளுள் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் பெருந்தகை ‘உய்த் துணர்வைப்பு’ (பல விதிகளைக் கொண்டு ஒன்றினை ஆராய்ந்து முடிவு கட்டுதல்) என்னும் உத்தியைக் கொண்டு கூறி யிருப் பனவற்றுள் ‘அப்பர்’ என்னும் பெயரும் ஒன்றாகவே அதுவே இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படுவ தாயிற்று. படிப்போர்க்கு அறிவு பெருகல் வேண்டி, இவ்வுத்தியை மேற்கொண்டு கூறுவது பண்டைப்புலவர் பெருமக்கட்கு இயல்பென்பதை ‘மாணஞ் கார்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப் படக் கூறுத உய்த்துணர் வைத்தல் அவர்க் கியல்பு’ எனத் தொல்காப்பியம் சொல்லதி காரம் முதற் சூத்திரத்தின் உரையில் இளம் பூரணரைப்பற்றிச் சேனாவரையர் கூறிய வாற்றினும் உணர்க.

திருநாவுக்கரசர் முதன் முதலாகத் திரு ஞானசம்பந்தரைப் பார்க்கப்போனபோது பின்னையாரும் எதிர்கொண்டு செல்ல, வாக்கரசர் வந்து வணங்கியமையும், ஞானமுதல் வர் எதிர் வணக்கஞ் செய்து ‘அப்பரே’

என அழைத்தமையும் அவர் ‘அடியேன்’ என்று அருளினமையுமாகிய இவற்றை,

“தொழுதனையுற் றுண்டவா சன்புருகத் தொண்டாருமுாத் திடையே சென்று பழுதில்பெருங் காதுலுட னடிபணியப் பணிந்தவாத் கரங்கள் பற்றி எழுதரிய மலர்க்கையா வெடுத்தி னறஞ்சி விடையின்மேல் வருவார் தம்மை அழுதழைத்துக் கொண்டவர்தா மப்போ யென அவரு மடியே னென்றார்”

என்னுஞ் சிறந்த பாட்டார் குறிக்கின்றார் சேக்கிழார். ஆளுடைய பின்னையார் இங்கு ‘அப்பரே’ என அழைத்ததோடமையாது வாக்கரசினைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவ்வாறே அழைத்தார் எனவும், அப்பெரியாரைப் படர்க்கையில் வைத்துப் பேசும் போதும் ‘அப்பர்’ எனவே கூறினர் என வும் தொண்டர் சீர்பரவுவார் பெரியபுராணத் துக் கூறுகின்றார். ‘அவ்வாறு கூறுவது எந் தெந்த இடங்களில்’ எனிற் கூறுதும்.

பின்னையார் நாவுக்கரசரை முதன் முறை கண்டு அழைத்து வருங்கால் முன்னர்ச் சிவாழியின் கண்ணுள்ள சிவபெருமான் திருக்கோயிலுட்புக்கு இறைவனை இறைஞ்சி, “சண்பைவரு பின்னையார் ‘அப்பர்’ உங்கள் தம்பிரானாக ிர் பாடார்’ என்ன”க் கூறியருளியதாகப் ‘பண்பயில் வண்டு’ என்னும் முதலையுடைய செய்யுளாலறிய்கிறோம்.

பின்னர் ஆளுடைய அரசு திருவாரூரில் தியாகராஜப் பெருமானைத் திருவாதிரை விழாக் காலத்து வணங்கி, திருப்புகளுரை ஞோக்கி வருங்கால், அங்கு ஆடைவளை இறைஞ்சி எழுந்தருளியிருந்த காழிவேந்தர் வாக்கரசரை வரவேற்க எதிர்கொண்டு சென்றனராக; அங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை,

“திருநாவுக் கரசரொதிர் சென்றி னறஞ்சச் சிறுபூத்துத் தெய்வ வாய்மைப் பெருஞான சம்பந்தப் பின்னையாரொதிர் வணங்கி அப்பரோர்

வருவான்றிற் திருவாநூர் கிழம்பெருமை
வகுத்தனாப்பீ ரென்று கூற
அருநாமத் தஞ்செழுத்தும் பயில்வாய்மை
யவருமெதி ராருளிச் செய்வார்”

என்னுஞ் செய்யுளால் அறியலாம். இஃது
திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்திலுள்
ளது. இந்நிகழ்ச்சியையே திருஞானசம்பந்த
மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில்,

“மெய்த்திரு ஞானசம்பந்தர் வாக்கின்
வேந்தரை நோக்கி விருப்பினிலே
‘அப்பரை யிங்களை யப்பெறும்
போருளுடை யோம்”

என அரையரை அப்பர் எனப் படர்க்கை
யில் வைத்துப் பிள்ளையார் கூறியருளிய
தாகத் தெரிகிறது.

இனி, பிள்ளையாரும் அரசருமாகத் திரு
மறைக்காடு சென்று ஆங்கு ஆண்டவன்
முன்னுள்ள திருக்கதவம் திருக்காப்புக்
கொண்டிருக்குஞ் செய்தியை அறிந்த வழி,
புகலியர்கோன் தாண்டகவேந்தை நோக்கி
“உம்பரிராளை யுளபுக்குத் தேங்காதிரு
வேம் நெரிறைஞ்சுத் திருமுன்கதவத் திருக்
காப்பு, நீங்கப்படும் அப்பர் என நீடுந்
திருநாவுக்கரசர்” பாடினாரென்பது அரசர்
புராணத்தாலறியப்படுவது. இச்செய்தி
பிள்ளையார் புராணத்திலும் “அப்பரே வேத
வனத்தையர் தம்மை யழிகுத்ததுத் திரு
வாயில் திறந்துபுக்கே, எப்பரிசும் யாமிறை
ஞ்சவேண்டும்” எனப் பிரமபுரப் பிள்ளை
யார் வேண்டினர் எனக் கூறப்படுகிறது.
நாவுக்கரசர் இறைவன் ஆணையின்படி நள்
ளிரியில் திருவாய்முருக்குச் செல்ல, அதனை
யறிந்து பிள்ளையாருஞ் சென்றனர் என்று
கூறும் வழி, “அங்குவ ரோகச் சண்பை
ஆண்டகையாரும் “அப்பர், எங்குற்றது”
எனப் பிள்ளையார் வினவின செய்தி அறியப்
படுகிறது.

பின்னர், பிள்ளையார் ஆலவாய்க்கு எழுந்
தருளுங்கலை, நாவுக்கரையாரும் உடன்
செல்ல எழுந்தருளினாராக; அதுபோழ்து
“புரமெரித்தார் திருமகனார் அப்பர் இந்தப்
புனல் நாட்டிலெழுந்தருளியிருப்பீ ரென்று
காமலங்குவித் திருமஞ்சித் தவிர்ப்பவாக்
கின் காவலருந் தொழுதரிதாங் கருத்தில்
நேர்த்தார்” என்னுமிடந்தும் பிள்ளையார்

(அப்பர்) எனவிளித்தாரென்று அறிகிறோம்.
இவ்விதத்தில் இவ்விரு பெருமக்களும் சர்க்கித்
தது திருப்பூர்த்துருக்கி யென்னுந் திருப்
பதியின்கண்; ஆங்கும்,

“திருஞான முனிவாசிருந்த
திருப்பூர்த் தருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி
பெய்குற்ற ரப்பரோன
உருகா நின்றும்மடியே
னும்மடிக டாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப்
பெற்றிக்குந் நேனென்றார்”

—திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 396.

“அப்பர்தாம் எங்குற்றார்
இப்பொழுதென் றருஞ்செய்யச்
செப்பரிய புகழ்த்திருநா
வுக்கரசர் செப்புவார்
ஒப்பரிய தவஞ்செய்தே
னாதலின லும்மடிகன்
இப்பொழுது தாங்கிவரப்
பெற்றயந்தேன் யானென்றார்”

—திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம் 935.

எனப் பிள்ளையார் சொல் வேந்தரைப்
படர்க்கையில் வைத்து அப்பர் எனவே
பேசினார் என அறிகின்றோம். எனவே,
திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் ஐந்து இடங்
களிலும், திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில்
ஐந்திடங்களிலும் பிள்ளையார் நாவுக்கரசரை
“அப்பர்” எனக் கூறினார் எனச் சேக்கிழார்
குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு அவர் குறிப்
பதற்குக் காரணம் யாது? அவர் எந்தநோக்
கத்தோடு இங்கனம் கூறியிருந்தல் வேண்
டும் என ஆராய்ந்து உண்மை காண்பது
சாலச் சிறந்ததாகும். மேற்கூறிய உத்தி
யைக்கொண்டு இதுபோலவே சேக்கிழாரார்
கூறப்பட்ட பிறிதொன்றையும் சுண்டு எடுத்
துக் காட்டுவது பொருந்துவ தொன்றாகும்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம்மைக்
காணவந்த திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணரை
நோக்கி “ஐயர் நீர் உளமகிழ விற்களைந்த
உறுதியுடையோம்” என்று அருளுகின்றார்.
அவ்வொருமுறை அவரை “ஐயர்” என
அழைத்ததோ டமையாது திருநாவுக்கா
ரசரை இதுதவிரை “அப்பர்” என்று அழைத்
தது போலவே யாழ்ப்பாணரையும் முடிவு
வரையிறும் “ஐயர்” எனவே அழைக்கின்றார்

எனச்சேக்கிழார் தெரிவிக்கின்றார். பின்னையாரும் பெரும்பாணரும் திருவெருக்கத்தம் புலியூருக்குச்சென்ற போழ்து பாணர் பரசமயகோளரியை நோக்கி “அடிசேன், அடி. யேன் பிறந்த பதி இதுதான்” எனக்கூற, பின்னையார் பெருமகிழ்ச்சி யுடையவராய் “ஐயர் நீரவதரித்திட விப்பதியளவில் மாதவமுன்பு, செய்தவா நெனச்சிறப்புரைத்தருளி யச்செழுமப்பதி யிடக் கொண்ட” ஆண்டவன் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

பின்னர், அவ்விருவரும் தருமபுரஞ் சென்ற காலை ஆங்குள்ள பாணரது கிளைஞர்கள் யாழ்ப்பாணரின் இலையினைக் கொண்டாட அதனைப் பொறுக்கலாற்றாத பாணர் ஆளுடைய பின்னையாரை வேண்ட, அவ்வேண்டு கோட்கிணங்கிய அவர் ‘யாழ்புரப் பண்பாடினாகப் பாணர்’ இந்த யாழன்றே என்னுடைய சுற்றத்தாரிங்ஙனம் நினைந்து பெருமித முறுத்தற்குக் காரணமாயிருந்தது எனக்கருகி அதனை முரிப்பதற்கு மேலே ஒங்குதலும், பின்னையார் அவரைத்தடுத்த “ஐயரே, உற்றவியசையனவிலல் நீர், ஆக்கிய விக்கருவி யினைத்தாருமென வாங்கிக் கொண்டு,” மீண்டும் “ஐயர் நீர் யாழினை முரிக்கும்தென்” என வினாவியதாகப்பெரிய புராணச் செய்யுட்களால் அறிகின்றோம். எனவே, பின்னையார், இழிந்த மரபினராகக் கருதப்படும் யாழ்ப்பாணரை நான்கு இடங்களில் ‘ஐயரே’ என அழைத்திருக்கின்றார். இன்னும், பிறப்பினால் பறையாகிய திருநாளைப்போவாரை அதனால் உயர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்ற தில்லைவாழ்ந்தனர், ஆண்டவன் கனவின் கணிதோன்றிக்கட்டளைபிட்டவாறே அழைக்கவந்த ஞான்று “ஐயரே! அம்பலவாருளா விப்பொழுதனைந்தோம்” எனக் கூறியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் செக்கிழார் என்னுஞ் செந்நாப் புலவர்.

திருநாளை சம்பந்தரும் தில்லைவாழ்ந்தனரும் பிறப்பினால் உயர்ந்தவர்க ளென்பதும், திருநிலைண்ட யாழ்ப்பாணரும் திருநாளைப் போவாரும் பிறப்பினால் மிகவுந்தாழ்ந்தவர்களென்பதும், அவ்வுயர்ந்தவர்கள் இத்தாழ்ந்தவர்களை ‘ஐயரே’ என அழைத்தனரென்பதும் நோக்க, இஃது ஆராய்ச்சிக்குரியதொன் றன்றோ? இன்னும் செக்கி

ழார், ஆண்டவனை ‘ஐயர்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றான். பிறப்பால் உயர்ந்தவராகக் கருதப்படும் மறையவர்களை ‘ஐயர்’ என யாண்டும் குறிப்பிட்டா ரில்லை. பிறப்பினால் இழிந்த கண்ணப்பரை, “சார்வலைத் தொடக் கறுக்க, ஏறும் ஐயர்” என்றும், “ஆணையாஞ் சிவத்தைச் சார ஆணைபவர் போல ஐயர்” என்றும், இரண்டிடங்களிலே தமது கூற்றாக வைத்துக் கூறுகிறார்: இவற்றை யெல்லாம் துணித்து நோக்குங்காலை அவ்வாசிரியர் ஏதேனும் ஓர் சிறந்த கருத்தைக் கொண்டனர் இம்நகனக் கூறியிருத்தல் ஒல்லாது என்னும் முடிவுக்கு வரவேண்டியவர்க ளாகின்றோம். அக் கருத்து யாதாயிருக்கலாமென்றிற் கூறுதும்: ‘ஐயர்’ என்பது ‘ஐ’ என்னும் உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல். ‘ஐ’ - வியப்பாகும்” என்பது தொல்காப்பியம். எனவே, ‘ஐயர்’ என்னுஞ் சொல் வியக்கத்தகுந்த செயற்கரிய செயலை யுடையவராகிய முனிவர் களுக்கும் ஒழுக்கம் நிறைந்த விழுப்பெருங்கேள்வியுடைய மெய்யன்பர்கட்கும் உரியதாகும். அவர்த் குரியதாகலை ‘ஐயர் யாத் தனர் காணம் என்ப’து போன்ற இடங்களில் வைத்துணர்க. எனவே, ஒழுக்கத்திற் சிறந்தார் எக்குடியிற் பிறந்தாராயினும் அவரை ‘ஐயர்’ எனக் கூறுவது பொருந்துவதன்றி ஓர் மரபினர்க்கே அதனை உரித்தாக்குதல் பொருந்தாது என்பதே அவ்வாசிரியர் கருத்தாகுமெனக் கோடலை யளித்தி வேறு புலப்படாமை காண்க. நூலாராய்ச்சியின் துட்பம் உணர்ந்தார் இத்தனைச் சாதித் துவேஷம் பற்றி எழுப்பப்பட்டதெனக் கருதார். பிறர் கருத்து எனக்குப் பொருளன்று.

இதுபோலவே, அப்பர் என்ற சொல்லும் வந்திருப்பதனால் அதனை ஆராய்வோமாக: பின்னையார் அப்பரென்று திருநாவுக்கரசரை அழைத்தது ஒரு பெயராக இருக்கவேண்டுமென்று சேக்கிழார் கருதியிருப்பின் அவர் அந் நாவுக்கரசரைப் பெரிய புராணத்தின் எங்கேனும் தமது கூற்றுகவாதல், பின்னையார் ஒழிந்த மற்றவர் கூற்றுகவாதல் அப்பரென்று கூறியிருத்தல் கூடும். அவ்வாறு யாண்டும் கூறினரில்லை. அவர் நூலமைப்பு முறையை நோக்கின், ஒரு பெரியாருக்கு

இட்ட பிள்ளைத் திருநாமத்தை அவருக்கு மற்றொரு பெயர் வருகின்றவரை கூறி, பிறிது பெயர் வந்தவுடனே அப் பெயரைத் தமது கூற்றாக வைத்துக் கூறுதல் இயல்பென்பது பெறப்படுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக, திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் மருணிக்கியார் என்ற பிள்ளைத் திருநாமத் தாலேயே அரசரைக் கூறி, அவர் சமண சமயம் புகுந்து தருமசேனர் என்னும் பெயர் தரித்தபின் அப்பெயராலேயே கூறி, பின் அவர் சைவசமயம் புகுந்து தமது சூலை நோய் தீரப் படியு காலத்தில் ஆண்டவனால் 'நாவுக்கரசு' என்ற பெயர் போந்ததாகச் சொன்ன அவ்வாசிரியர் அடுத்த செய்யுளிலே தமது கூற்றாக வைத்து "இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக் கிறையாகிய அன்பும" எனவும், பிள்ளையார் புராணத்தில் அவர் சிவஞானத்துடன் கலந்த பாலையுண்டு தொடர்பு பட்டமையால் "சிவஞான சம்பந்த ராயினார்" எனக் காணங் கூறி, அடுத்த செய்யுளில் தமது கூற்றாக, "தவமுதல்வர் சம்பந்தர்" எனவுங் கூறியிருத்தலைக் காணலாம்.

அருண்மொழித் தேவர் நூலமைப்பு முறை இவ்வாறிருத்தலின் அப்பர் என்பது ஒரு பெயராக வழங்கவேண்டுமென்று கருதியிருப்பின் எங்கேனும் தமது கூற்றாக அப்பர் என்று கூறியிருப்பார். கல்வெட்டுக்களிலும் அப்பெயர் காணப்படவில்லை. ஆனால் இற்றைஞானரோ திருநாவுக்கரசர் என்றால் தெரிந்துகொள்ளாத சிலர் அப்பர் எனின் அறிந்துகொள்கின்றனர். அது அவரது பெயரில்லாவிடின் பிள்ளையார் அங்கனம் அழைத்ததின் கருத்தென்னையெனியற் கூறுதல்:

முதன் முறை இருவருஞ் சந்தித்த காலை, சேக்கிழார் திருஞானசம்பந்தரை 'விடையின்மேல் வருவார் தம்மை அமுதழைத்துக்கொண்டவர்' என்னும் அடையால் உரைத்து, அவர் 'அப்பரே' என விரித்ததாகக் கூறுகிறார். இது திருநாவுக்கரசர் புராணத்துள்ளது. இனி, விடையின்மேல் வருவாரை எங்கனம் அமுதழைத்துக் கொண்டார் எனத் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திலுள்ள அப்பகுதியை நோக்கின் ஆங்கு, "செம்மேனி வெண்ணீர்நுண் திருத்

தோணிச் சுகமப் பார்க்கு அம்மே அப்பா என்று அழைத்தருளினார்" எனக் காண்கின்றோம். எனவே, பிள்ளையாரைப் பார்க்கப்பட்டவர் சிவந்த திருமேனியின்கண் திருநீறணிந்த சிவபெருமான். அவரை 'அப்பா' என அழைத்தார். தமது நாவுக்கரசர் பிள்ளையாரைக் காணவந்த போழ்து பிள்ளையார் எதிர்கொண்டு சென்று அவரது தூயவெண்ணீறு துதைந்த பொன்மேனியையும் சிவவேடப் பொலிவழகையும் கண்டு முறைப் பெயராக 'அப்பரே' என அழைத்தனர். இக்கருத்தைத் தெரித்தருளவே சேக்கிழார் பிள்ளையார் அவ்வடைமொழியார் கூறினர். இவ்வொரு ஆதரவுமட்டும் அன்று; இக்கருத்தைப் புலப்படுத்த இன்னும் பல வகையான ஆதரவுகள் தருகின்றார் ஆசிரியர்; அவற்றை முறையே காண்போமாக.

பிள்ளையாருக்குப் பூணூல் விழா நடந்தருள்து மனையவர்கள் வேணுபுரவந்தரை நோக்கி 'உமக்கு நெடுவேதங்கனையும் ஓதும் உரிமையைத் தந்தோம்' என்றனர். உடனே ஆங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை,

"சுருதியா யிரமோதி யக் மாண
தொல்லைக ளெடுத்தியம்புந் தோன்ற லாரைப்
பகுதியா யிரக்கோடி விரித்தா வென்னப்
பாஞ்சோதி யருள்பெற்ற பான்மை மேன்மை
சுருதியா தாலோடும் வியப்புந் தோத்துங்
கலைமறை யோர் கவுணியுநர் தம்மைக் கண்முன்
வருதியா னப்பொருளென் றிறைஞ்சீத் தாழ்மன்
வல்லமறை கேட்டையர் தீர்து வாழ்தார்"

என்னுஞ் செய்யுளாலே சேக்கிழார் தெரிவிக்கின்றார். இத்திருப்பாட்டினாலே சீகாழியிலுள்ள சிறந்த மனையவர்க ளாவையும் கொடுக்காலமாகத் தியானித்துக் கொண்டு வந்த ஓர் தியானப் பொருள் இப்பொழுது வடிவெடுத்துக் கண் முன்னே வந்தருளியது எனக் கருதிப் பிள்ளையாரை வணங்கி மகிழ்ந்தனரென்பது புலனாகின்றது.

இனி, பிள்ளையார் திருநாவுக்கரசரை எதிர்கொள்ளச் சென்ற காலை, திருநாவுக்கரசரின் சீரிய தோற்றத்தைக் கீழ்வருமாறு சேக்கிழார் எழுதிக்காட்டுகின்றார்; அது,

"சிந்தையிடையறு அன்புந்
திருமேனி தனிவசுவம்
நந்தையிகை யாக்கருத்துங்
கையுலா ரப்படையும்"

வந்தியிகன் ணீர்மழையும்
வடிவிற்பொலி திருநீறும்
அந்தமிலாத் திருவேடத்
தாசமெதிர் வந்தனைய”

என்பது.

அத்தோற்றத்தைக் கண்ணுற்ற பிள்ளை
யார் செய்தியை,

“கண்ட கவுணியக் கன்றுக்
கருத்திற்பாவு மேய்க்காதந்
றெண்டி தீரவேட நேரே
தோன்றிய நென்று தொழநே
அண்டரும் போற்ற அணைந்தால்
காசமெதிர் வந்திறைஞ்ச
மண்டியஆர் வம்பெருக
மதூமொழி யருள்செய்தார்”

என்னுஞ் சிறந்த செய்யுளாலே சேக்கி
ழார் தெரிவிக்கின்றார். இப் பாட்டினால்
ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது திருவுள்ளத்
தீன்கண் ஒரு சிவவேடத்தை அமைத்து
நீண்ட காலமாகத் தியானித்துக்கொண்டு
வந்தன ரென்பதும், அத் திருவேடமே
ஆண்ட அரசின் திருவேடமாக இருந்தமை
கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து வணங்கின ரென்
பதும் அறியக் கிடக்கின்றன. வெங்குரு
(சீகாழி)விலுள்ள வேதியாணவராலும் கண்
முன்வரு தியானப்பொருள் என்று இறைஞ்
சப்பெற்ற மறையவர் குலதிலகராகிய
மாண்பு மிக்க திருஞான சம்பந்தச் செம்
மல், வேளாளகுல திலகராகிய திருநாவுக்
காசனாத் தமது கண் முன்னே வருகின்ற
தியானப் பொருளென்று கருதி இறைஞ்
சினு ரென்றால் இஃதே வியப்பினும் வியப்
பன்றோ?

முன்னுண்டிலேயே இறைவன் திருவரு
ளைப் பெற்றுச் சிவருமாரசாக விளங்கும்
திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் ஓர் சிவ
வேடத்தைத் தியானிக்க வேண்டியது
என்னையெனின் கூறுதும் :

அயரா அன்பின் அரன்கழ லடைந்த
சீவன் முத்தர்களும் ஓரோவழி, தம்மை
வாசன மலம் வந்து தாக்கிப் பிறவியிற்
புகுத்தாரை சிவ வேடத்தையும் திருக்
கோயில்களையும் சிவனெனவே கண்டு
தொழுவெண்டு மென்பது அறிவு தூல் முடி
பாகும் ; இதனை,

“செம்மலர் நோன்றான் சேர வொட்டா
அம்மலங் கழி யுனப்பொரு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆவயத் தானு மானெனத் தொழும்”

என்னுஞ் சிவஞானபோதப் பன்விரண்
டாரு நுத்திரத்தால் உணர்க. சிவஞான
மாபாடியக் கர்த்தாவாகிய மாதவச் சிவ
ஞான யோகிகளும் அச்சுநுத்திரத்து மூன்
றும் அதிகாரணத்தில் “திருவேடத்தி
லியல்பு,

“தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன்
மேனியுந் தாழ்வட மும்
நாயகன் சேவடி தைவரு
சிற்தையு னைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு கீர்பொழி
கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொல்
மேய்செவ் வாடி முடையார்
புகுந்தனர் வீதியுள்ளே”

“சிற்தை யிடையறு வன்பும்.....”

“கண்ட கவுணியக் கண்டும்.....”

(இவ்விரண்டு செய்யுட்களும் மேலே காட்
டப்பட்டன.) என்பவற்று னறிக’ எனத்
திருநாவுக்கரசரின் திருவேடத்தையே மேற்
கோளாகக் காட்டியது எண்ணி இன்புறற்
பாலது.

இனி, திருவள்ளுவர் துறவற வியலில்
‘மெய்யுணர்தல்’ என்னும் அதிகாரத்திற்
குப் பின் ‘அவாவயுத்தல்’ என்ற அதி
காரத்தை வைத்த முறையும், அவ்வதி
காரத் தலைப்பில் “அஃதாவது முன்னும்
பின்னும் வினைத்தொடர் பறுத்தார்க்கு
நடுவி நின்ற உடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்
பயன்களும் நின்றமையின், வேதனை பற்றி
ஓரோவழி துறக்கப்பட்ட புலன்கண்மேற்
பழைய பயிற்சி வயத்தான் நினைவு செல்து
மன்றோ? அந்நினைவும் அவிச்சையெனப்
பிறவிக்கு வித்தாமாகவின் அதை இடை
விடாத மெய்ப்பொரு ளுணர்வான் அறுத்
தல்” எனப் பரிமேலழகர் எழுதியுமையும்
ஈண்டுச் சிந்திக்கத் தகுந்தன. “நீதி நின்று
நினைவார் வேடமாம் ஆதி” எனவும்,

“மருந்தவேண் டில்லிவை மந்திவ் கன்னிவை
புரிந்தகேட். கப்பலும் புண்ணியம் கன்னிவை
திருத்ததே வன்குடித் தேவதே வெய்திய
அருந்தவத் தோர்தொழு மடிக்கவே டல்கனே”

எனவும் வரும் ஆளுடைய பிள்ளையாரின்

“வழுக்கி வீழினும் திருப்பெய ரல்லால் மற்றுகான் அறியென் மறுமாற்றம்”

திருவாக்குச்சளும் சிவவேடத்தின் சிறப்பினைத் தெரிவித்தல் காண்க.

இனி, நமது நாட்டின்கண் “ஆணையிடுதல்” என்ற ஓர் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்துவருகிறது. அதனை உலகவழக்கிலும் தூல் வழக்கிலும் பார்க்கக் காணலாம். அறிவு விளங்கப்பெறாத சிற்றூர்களில் உள்ள சிறுவர்களுக்கூட ஓவ்வோர் சமயம் “எங்கள் பாரணை, எங்கள் சாமியாணை, நாங்கள் இதைச் செய்தே திருவோம்” எனச் சொல்லக் கேட்கின்றோம். அவ்வாறு அவர்கள் தமது தந்தையிடம் இதைவன்மீதும் ஆணையிடுவானேன் என துணித்து நோக்கின், மக்கள் ஆணையிடுங்கால், தமது உயிரினுள் சிறந்ததொரு பொருளின்மேற்றான் ஆணையிடுவர் என்னும் முடிவுக்கு வருதல் கூடும். இவ்வழக்கம் தோன்றியகாலத்து இவ்வுயர்ந்த கருத்தின் தோன்றி நாளடைவில் நமது நாட்டு வழக்கப்படி அக்கருத்துத் தொலைந்து வெறுஞ் சொல்லளவில் வழங்கலாம். “எங்கள் பாரணை” எனச் சொல்லும் ஒருவன் தனது தந்தையின் இறுதிக்காலம் விரைவில் நோவேண்டுமென்று கருதி அதற்கு நல்வாவு கூறுபவனாக இருக்கலாம். எனினும் அதன்மூலத்தை நோக்குமிடத்து மேற்கூறிய முடிபையன்றி வேறு வழியில்லைப்பது நன்கு பெறப்படும்.

இனி, அங்ஙனம் ஆணை கூறுமிடத்தும் சாத்தன் என்பவன் கொற்றன் என்பாளை நோக்கி “நான் இக்காரியஞ் செய்தே திருவேன்” எனக் கூறுங்கால் ஆணையிட நேரின் தனது உயிரினுஞ் சிறந்ததொரு பொருளாக எதனைக் கருதியிருக்கின்றனோ அதன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுவன். அச்சாதனைக் கொற்றனை “நீ இஃது செய்தே திரவேண்டும்” எனக் கட்டளையிடுங்கால் அக்கொற்றன், தனது உயிரினுஞ் சிறந்ததாக எதனைக் கருதியிருக்கின்றனோ அதன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுவன். எனவே, சாத்தன் ஒருவனே, தன்னுற் செய்யப்படுதலும் கொற்றனுற் செய்யப்படுதலுமாகிய நிகழ்ச்சி வேறுபாட்டால் ஆணையிடுதலிலும் வேறுபடுவான் என்ற உண்மையை நன்கு உணர்தல்வேண்டும். இதனை தூல் வழக்கில் வைத்துக் காட்டுவோமாக.

கைகேயி என்பான், தன் புதல்வனாகிய பரதன் நாடாளுதலும் இராமபிரான் காடாளுதலுமாகிய எண்ணத்தை உட்கொண்டவளாய், தன் நாயகனாகிய தசரதனிடத்து அதனைக் கூறுது கவலையுற்றிருந்தான். அவன் எண்ணத்தை உணராத கவலையை மட்டும் உணர்ந்த தசரதன் கூறியதைக் கம்பர் தமது கவின் மொழிகளால் விளக்குகின்றனா; அது,

“கன்னலிழ் கோதை கருத்துண் ராதமன்னன் வென்ன மிருஞ்சுடர் மின்னினைன்ன நக்கான் உன்ன முவந்த செய்வனென்று லோபேன் வன்ன லிராமனுன் னம்மத்தனை யென்றான்”

என்பது. ஈண்டுத் தசரதன் கைகேயினிடம் “நீ விரும்பியதைக் கூறு; அதனைக் கொடுத்தற்கு யான் சிறிதும் உலோபத்தனஞ் செய்யேன். இராமன்மேல் ஆணை” எனக் கூறுதற்குக் காரணமென்னை? மன்னன் தன் இன்னுயிரினுஞ் சிறந்தவனாக இராமபிரானைக் கருதியதனாலன்றோ? அக்கருத்தை யுடையவனு யிருந்ததனாலன்றோ இராகவன் பிரிந்தவுடனே சக்கரவர்த்தியின் உயிரும் பிரிந்தது. அம்மன்னனுக்கு மகனாகிய இராகவனைத் தவிர வேறு உயிர் இல்லைப்பதைக் கைகேயி தன்வரத்தைக் கேட்டவுடனே தசரதன் செயலைக் கூறும் பகுதியில் “இந்த நெடுஞ் சொல்வவேழை கூறுமுன்னே, வெந்த கொடும் புண்ணில் வேல் தழைந்ததொப்ப, சிந்தை மயங்கித் திகைத்தயர்ந்து வீழ்ந்தான், “மைத்தனலாகுயிர் வேறிலாத மன்னன்” என்னுஞ் செய்புளாலே கம்பநாடன் விளக்குகின்றார், கைகேயி தனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்த அளவில் அரசன் மூர்ச்சையாகிக் கீழே வீழ்ந்துவிட்டான்; வீழ்ந்தவன் சிறிது நேரஞ் சென்று உணர்ச்சி பெற்று விழித்துப் பார்க்கும்காலே, கைகேயி தனது நிலையினின்றும் ஒரு சிறிதூர் தளராதிருந்தலைக் கண்ட வேந்தன் வியந்து கூறியது,

“இக்கிலை தின்மவன் தன்னையெய்த நோக்கி செய்கிலை வேவவன் நீ நினைத்த துண்டோ பொய்த்திலை யோர்க்குப் புணர்த்தவஞ்சமுண்டோ அக்கிலைசொல் எனநாணை உண்மையென்றான்”

என்பது.

முன்னர் இராமன் மேல் ஆணையிட்ட அரசன் பின்னர்த் தன்மீது ஆணையிடுதல்

இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். 'நான் கொடுப்பேன்' எனக் கூறியபோழுது அது தன் செயலாதலின் 'இராமன் மீது ஆணை' என்றும், பின்னர் மனைவியை நோக்கி 'நீ உண்மையைச் சொல்' என வினவிய காலே, சொல்லுதல் அவன் செயலாதலின் அவளது உயிரினும் இனியவனாக அவளாக் கருதப்படுகின்ற தன்மீது ஆணையிட்டுக் கூறினான்.

இனி, இராவணனால் அசோக வனத்திற்கு சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்த சீதாபிராட்டி, தன்னைக் காணுதற்கு வந்த அதுமானிடத்தில், தன் நாயகனுக்குக் கூறுமாறு சொல்லிய செய்திகளுள் ஒன்று,

"இன்னு மீண்டொரு திங்களிருப் பன்யான்
கின்னை நோக்கி புலரத்தது நீதியாய்
பின்னை யாவி பிழக்கின்றி லேனந்த
மன்ன னுனை யிதனைமனக் கொள்நீ"

என்பதாகும். கற்புடை மகளிர் தமது உயிரினுஞ் சரால்ச் சிறந்தவராகத் தமது நாயகர்களையே கருதுவார்களாகலின், அக்குணத்திலே தலைசிறந்த பிராட்டியார் ஆவியை விடுதலாகிய தன் செயலைக் கூறுங்காலே, தனது இன்னுயிரினும் இனியவனாகிய இராமபிரானைக் குறித்து 'அந்த மன்ன னுனை' என்றது மாட்சியுடைய தொன்மன்றோ!

இனி, 'முற்றுந் துறந்த முனிவர்கள் ஆணையிட நேரின் யார்மீது இடுவார்கள்' எனின், அவர்கள் அகப்பற்றும் புறப்பற்றித் துறந்தவர்களாதலின் தமக்குச் சிறந்த வர்களாகக் கருதப்படும் குரவர் மீதும் இறைவன் மீதுமே ஆணையிடுவார்கள். இவ்வுண்மையை இராமலிங்க அடிகளின் திருவருட்பாவிற்குப் பரக்கக் காணலாம். அவற்றுள் ஒன்று,

"மருவாணைப் பெண்ணுக்கி யொருகணத்தே
கண்விழித்து வயங்கு ம்பெண்ண
உருவாணை புருவாக்கி யிந்தவரை
பெழுப்புகின்ற உருவ னேனும்
கருவாணை புறவிரங்கா துயிரும்பைக்
கழர்நுண்ணுங் கருத்த நேலெம்
குருவாணை பெமதுகீவக் கொழந்தாணை
ஞானியெனக் கூறெ னாதே"

என்பதாகும்.

திருநீலகண்ட நாயனார், தமது மனைவியாரின் ஊட்டலைத் தீர்க்கப் பல இன்மொழிகள் கூறி அவரது திருமேனியைத் தீண்டச் சென்ற காலே, அவ்வம்மையார் "திண்டு விராபினைம்மைத் திருநீலகண்டம்" என்று அந்நாயனார், தமது உயிரினும் சிறந்ததாகக் கொண்டு இடையருது போற்றி வந்த திருநீலகண்டத்தின் மீது தீண்டாமையாகிய செயலை அவர் மேற்கொள்ளுதற் பொருட்டு ஆணையிட்டதும் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் எவ்வுக்காலங்களில் எவ்வெப்பொருள் மீது ஆணையிடுவது என்பதை யறிந்தோம்.

நமது திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது தந்தையாராகவே கருதித் திருநாவுக்கரசரை 'அப்பரே' என அழைத்து வந்தமையால் ஓரமயம் 'யான் இச்செயலைச் செய்தே திருவேன்' என்று அவரிடம் கூறுங்காலே அவர் மீதே ஆணையிட நேர்ந்தமைகண்டு களிப்புறுவோமாக.

பிள்ளையார், வளவர்கோன் மகளாகிய மங்கையர்க்கரசியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மதுரைக்குச் செல்லப் புறப்படுங்காலே, தாண்டக வேந்தர் தடுத்தனரென்பதை,

"ஆயபொழுது திருநாவுக்கரசு
புகலியான் டகைக்குச்
காயமாசு பெருக்கியுழல்
கவதியமணர் கடுவின்செய்
மாலையால மிகவல்லார் அவர்
மற்றென்னை முன்செய்த
தீயதொழிலும் பலகெட்டேன்
செல்லவியசையென் யானென்றார்"

என்னுஞ் செய்யுளார் சேக்கிழார் பெருந்தகை தெரித்தருள்கின்றார். அதற்கு மது மொழியாகப் பிள்ளையார் கூறியது,

"என்றகூற எல்லையிலா
நீதுபோற்று மிருவரைபுஞ்
சென்றுகாணுங் கருத்துடையே
னங்குத்தீங்கு புரியமணர்
கின்றநிலைமை யழிவித்துச்
சைவநெறியா ரித்தந்தி
ஒன்றுஞ்செய்யே னுணையும
தென்றருடைய பிள்ளையார்"

என்பதாகும். ஈண்டு 'மதுரைக்குப் போதலாகிய செயலையான் ஒழிவேன்' என்பதைக்

"மூலநோய் தீர்க்கும் முதல்வன் கண்டாய் முதத்தமிழும் நான்மறையும் ஆனான் கண்டாய்"

கூறுங்கால், தமது தந்தையார்களே கருதப் பட்டு வந்த நாவுக்கரையர்மீது 'ஆணைமது' என்று பிள்ளையாரருளியது சாலவும்பொருந் துவதொன்றன்றே; படிப்போர்க்கு அறிவு பெருகுமாறு இங்ஙனம் உய்த்துணர வைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த சேக்கிழார் பெருமானுக்கு யாம் செய்யுங் கைம்மாறு என்னே!

இனி, தாதையாரை அழைக்கும் முறைப் பெயர் பல இருக்கவும் 'அப்பரே' என்றழைத்ததின் காரணம் யாது என ஆராய் வோமாக. "அப்பர் சோற்றுத்துறை சென் றடைவோமே" "விடையுடையப்பன்" "அல்ல தீர்க்கும் அப்பனர்" "அங்கம்பூண் எனவுடைய அப்பனுக் கழகியவூர்" "அரக்கனை அடர்த்தருளும் அப்பன்" எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையாரின் திருவாக்குக் களால் அவர் ஆண்டவனை 'அப்பர்' என்றே அழைத்தலில் மிகவும் விருப்பமுடையவர் என்பதை உணரலாம். தமது உடற்றந்தையாராகிய சிவபாத இருதயபரையும் அவர் 'அப்பர்' எனவே அழைத்தனர் என்பதற்குத் தாம் தொண்டைநாடு செல்லக் கருதிய கால தந்தையாரும் உடன்பவர் எண்ணினாராக; அதுபோல்து பிள்ளையார் "அப்பர் ரீரீனியிங்கொழிந் தருமறையங்கிவேட்டன் போடும், துப்புநேர் சடையார்தமைப் பர வியே தொழுதிரும்" எனக்கூறியதே தக்க சான்றாகும். இன்னும் மதுரையிலே தாம் எழுந்தருளியிருந்தகாலே, தம்மைக் காண வந்த தாதையாரைப் பரிசனங்கள் பார்த்து "அப்பர் எழுந்தருளினார்" என வணங்கி அவ் வோகை யுரையைப் பிள்ளையாருக்குத் தெரி வித்தனர் என்று அறிகின்றோம். ஆதினத் தலைவராயிருப்பவர் எவரையேனும் முறைப் பெயராக அழைத்தனராயின், ஆக்குள்ள அனைவரும் அவரை அவ்வாறே அழைப்பது தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்க மாதலின், பிள்ளையார் தந்தையாரை 'அப்பரே' என அழைப்பது வழக்கமாயிருந்தது கொண்டு அவர் அடியார்களும் அம்மாதபு வழுவாமல் "அப்பர் எழுந்தருளினார்" எனக் கூறிவணங்கினர் எனச்சேக்கிழார் செப்புந் திறமை சிந்தித்து வியக்கற்பாலது. இவ்வாற்றால், பிள்ளையாருக்கு உடற்றந்தை சிவபாத இருதயரென்பதும், உயிர்த்தந்தை

உமையொருபாக நென்பதும், அவ்வுயிர்த் தாதையை உணரும் மெய்யுணர்வு நீங்கா திருப்பதற்கு அவர் இடையருது தியானித்து வழிபடுகின்ற தந்தை திருநாவுக்கரசரென்பதும் பெறப்படுதல் காண்க.

இன்னும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தற்கு அருண்மொழித் தேவரால் எடுத் தாளப்படும் சொற்றொடர்கள் சில ஈண்டுக் கண்டு இன்புறப்பாலன; அவை,

"பிள்ளையார், அப்பர் உங்கள் தம்பிரானரை ரீர்பாடர்"

"பிள்ளையார் எதிர்வணங்கி அப்பரே ரீர்"

"புரமொதிதார் திருமகனார், அப்பர்"

என்பன. இவற்றுள் திருஞானசம்பந்தர் 'அப்பரே' என அழைக்கும் பகுதிகளில் சேக்கிழார் தமது கூற்றாக வைத்து அவரைப் 'பிள்ளையார், மகனார்' எனக் கூறுதல் காண்க. இன்னும்,

"தெருட்கலை ஞானக்கன்றும் அரசும்"

"அன்புரீட்டக் களிசிறப்ப ஆண்டஅரசும் சிவக்கன்றும்"

"செருநீர் வாய்மைத் திருநாவுக் கரசும் புகலிச் சிவக்கன்றும்"

என வருந் தொடர்களில் "அரசு கன்று" என வைத்து ஆசிரியர் தமது கருத்தைப் புலப்படுத்துதல் சிந்தித்து மகிழ்தற்குரிய தொன்றாகும். இன்னும் அவர் அவ்விரு பெருமக்களும் சிகாழித் திருக்கோயிலுக்குச் செல்லுங்காலே, திருஞானசம்பந்தரையும் திருநாவுக்கரசரையும் முறையே "அருட்பெருகு தனிக்கடலும் உலகுக் கெல்லாம் அன்புசெறி கடலும்" என உருவகப்படுத்துகின்றார். அருள் அன்பின அம் தோன்றுதல் முறைப்பற்றி, அஃது பிள்ளையும் அன்பு தந்தையுமாகும் என்பதை 'அருளென்னு மன்பின் குழவி' என்னுந் திருக்குறளால் அறிக. எனவே திருஞானசம்பந்தரை 'அருட்கடல்' என்பத லால் பிள்ளையாராகவும், திருநாவுக்கரசரை 'அன்புக்கடல்' என்பதனாலே தந்தையாராகவும் உய்த்துணர வைத்தது. சேக்கிழார் ஒருவருக்கே உரிய திறனன்றே! என்னே! அவர் புலமையின் பெருமை!

இனி, “பிள்ளையார் ‘அப்போ’ என்ற மறைத்த கருத்தினைத் திருநாவுக்கரையர் தெரிந்திருந்தனரோ” எனின், நன்கு தெரிந்துள்ளார் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. சிறந்த இரண்டு நண்பர்களுள் ஒருவன் திருநெய்யூர் செல்வாருயின், அதனைத் தடுக்கப் புகுந்த மற்றொருவன் தான் நினைத்ததனைச் சொல்லப்புகுமுன் அதனைச் சொல்லுதற்குத் தனக்கு உரிமையுண்டு என்பது தோன்றத் தங்களுக்குள்ள நட்புரிமையைச் சுட்டி “ஏ நண்பா!” என விளிப்பான். அங்ஙனமே ஒரு தந்தையும் அவ்வழிக்கண் செல்லும் தன் புதல்வனை நல்லவழியில் நிறுத்தற்பொருட்டு “எமைந்தா!” எனத் தனது உரிமை தோன்ற விளித்துப் பின் சில கூறுவான். இவையெல்லாம் உலகியலிற் காணப்படுவன. இவ்வாறே, ஆலவாய் செல்லத் துணிந்த பிள்ளையாரைத் தடுக்கக் கருதிய திருநாவுக்கரசர் செப்பியதை,

“அரசருளிச் செய்கின்றார் பிள்ளாய் அந்த அமண்கையர் வருசனேக்கோ ரவதியில்லை உரைசெய்வ துளதுறகோன் தானுந்தீய எழுந்தருள உடன்படுவது ஒன்னுத”

என்னுள் செய்புளாலே சேக்கிழார் தெரிவித்த திருமையை எங்ஙனமறிந்து எவ்வாறு புகழ்வேம்! இவ்விரண்டுகளாலும் திருநாவுக்கரசர் சிரபுர வேந்தரை நோக்கி “நீர் நெடுகாளாக என்னை ‘அப்பா’ என்றழைக்கின்றீர். அவ்வாறு அழைக்கும் கருத்தினை யானறிவேன்; என்னைத் தந்தையென்னும் உரிமைபற்றி அழைக்கின்றீர் ராதீலிற் யானும் இதுபோழ்து நீர் செல்லத்துணரிந்த அவ்வழியை மைந்தன் என்னும் உரிமை பற்றி மறுக்கும் கடப்பாடுடையேன்” என்று கூறினமை புலனாகக் காண்க. இந்நுட்பத்தை துணித்துணர்ந்த மாதவச் சிவஞான யோகிகள் தமது சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவில்,

“வாக்கரசர் பிள்ளாய் எனவலித்து மாற்றலுற்றார் தாக்குப்பிள்ளையார்செல்வைச் சோமேசா—நோக் கருதற் பொருட்டன்று நடட்டல் மிகுதிக்கண் கின் மேற்செனி நிறுத்தற் பொருட்டு”

எனச் செப்புவாராயினர். ஈண்டுச் சேக்கிழார் பெருமான் திருநாவுக்கரசர் கூற்றாகத்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய ‘பிள்ளாய்’ என்னுஞ் சொல்லையே எடுத்து வைத்தமையும், ‘வலித்து’ என்று கூறினமையும் எண்ணி இன்புறத் தக்கனவாகும்.

இனி, ‘பிள்ளையாரால் இத்துணைச் சிறப்பினராகக் கருதப்பட்ட திருநாவுக்கரையர் அப்பிள்ளையாருக்கு மிகுந்த வணக்கஞ் செலுத்துதலும், அக் காழிக் கன்று ஆழார் அரசுக்கு அத்துணை வணக்கஞ் செலுத்தாமையும் பெரியபுராணத்துக் காணப்படுகின்றனவே’ எனின், கூறுவேம்: பிள்ளையார் தமது மூன்றாவது ஆண்டிலேயே ஆண்டவன் அருளைப் பெற்ற பின்னர், தம்மை இறைவன் திருக்குமாரராகவே கருதினாரே யன்றி, சிவபாத இருதயர் திருமகனாகக் கருதவில்லை யென்பது தேவாரத்தையும் பெரியபுராணத்தையும் ஊன்றிப் படித்தார்க்கு நன்கு புலனாவதொன்று. இவ்வுண்மையை,

“அலைமலி தன்புனல்குழிற்
தழுகார்புகலிற் நகர்பேணும்
தலைமக னுக்கின்ற
தமிழ்ஞான சம்பந்தன்”

என அப் பிள்ளையாரே கூறுவதனாலும், ஆண்டவனைப் பலவிடங்களில் ‘அப்பா’ என்றே கூறுவது அவர் தேவாரத்தார் பெறப்படுதலானும் நன்கு உணரலாகும். இவைபோன்ற ஆதரவுகளைக் கொண்டே சேக்கிழார் பெருந்தகையும் திருஞான சம்பந்தரைக் கூறுபிடங்களிலெல்லாம் சிவபாத இருதயர் திருமகனைனக் கூறாமல்,

“இறைவர் திருமைந்தர்”

எனவும்,

“நஞ்சனி கண்டர்தற் திருமகனார்”

எனவும்,

“புரமெரித்தார் திருமகனார்”

எனவும்,

“செய்ய மேனிபர் திருமகனார்”

எனவும்,

“கூசுறு மன்னமுமாபத் தேடின ரிருவர்க்குத் தெரிவிரியார் திருமகனார்”

எனவும்,

“ஆறு குடினார் திருமகனார்”

எனவும் கூறியருளினார் என்க.

“மூலர்சொல்லுத் தமிழ்கேட்குந் திருச்செலிக்கே மூடணை புலம்பியசொல் முற்றமோதான்”

இனி, பிள்ளையார் இங்கனம் தம்மைச் சிவகுமாரராகவே கருதியிருந்ததனாலன்றோ திருநாவுக்கரையரை நோக்கி,

“அப்பர் உங்கள் தம்பிரா னாகீர் பாடர்”

எனவும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை நோக்கி,

“ஏய்மிசை யாழ்உங்கள்
இறைவர்க்கிங் கியற்றும்”

எனவும் அருளிச்செய்தனர் என்க; என்னை? ஓர் பெருமனையின்கண் உள்ள செல்வப் புதல்வன் ஒருவன், தன் தந்தையார் கட்டளையைத் தன் கீழுள்ளவர்களிடங் கறுங் ஈால் “உங்கள் தலைவர் இவ்வாறு கூறினார்” என்று சொல்வானே யன்றி “என் தந்தையார் இங்கனம் செப்பினார்” என இயம்புதல் உலக வழக்கு அன்று ஆதலால் என்க. பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரராகவே கருதியத னற்றான் அவர் தாய் தந்தையாகிய பக வதியாரும் சிவபாத இருதயாரும் தமது புதல்வனை வணங்கினார்கள் என்னுள் செய்தி பெரியபுராணத்திற் பல விடங்களிலும் காணப்படுகின்றது.

“தாதையாரும் குடன்பணிர் தனைந்திட”

எனவும்,

“அங்கணைர் தருமறைக் குலத்தாயார்வர்
தடிபணிந்திடத் தாமும்
சூங்க ின்பெருந் தோணியிற் ருயர்தான்
மனங்கொளத் தொழுவாராய்”

எனவும் வரும் பெரிய புராணத்து

அடிகள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. தாயார் வந்து தம்மை வணங்க, தாம் தோணியப்ப ரது இடப்பாசத்தில் வீற்றிருக்கும் உமையம்மையை வணங்கினார் என்பதும் சண்டுப் பெறப்படுதல் காண்க. எனவே, அப் பெருமை யொன்றினற்றான் ஆண்ட அரசு அவரது திருவடிக்கீழ் வணங்கினாரே யன்றி மரபின் உயர்வுபற்றி அவ்வாறு வணங்கினு ரெனக் கொள்ளுந் திரிபுணர்ச்சியை விடக் கடவர். என்னை? அவர்கள் ‘சாதிசூலம் பிறப்பென்னும் சுழ்’லினின்றும் கரையேறி யவர்க ளாதலானென்க. அல்லதாஉம் திருநாவுக்கரசு கருத்து அதுவாயின், தம்மைக் குருவாகக் கருதி யொழுகிய உண்மை அந் தணர்சூல திலகராகிய அப்பூதி யடிகளை அவர் தடுத்திருப்பார் என அறிக. ஆயின் ‘பிள்ளையார்’ ஏன் அங்கனம் வணங்கவில்லை’ எனின், தம்மை நாவுக்கரசர் சிவகுமார ராகவே கருதி வணங்குகின்றமையை அறிந்தவராதலின் தாமும் அவ்வாறு வணங்கினால் அவர் மிகவுந் துன்புறுவர் என்று கருதி என அறிக.

திருஞான சம்பந்தர் அடியார்களிடம் வைத்திருந்த பெருமதிப்பைக் காட்டுந் தேவரங்கள் பல. அவற்றின் ஆதரவு களைக் கொண்டுதான் சேக்கிழார் இங்ஙனம் உய்த்துணர் வைத்தது. கட்டுரையின் விரிவை அஞ்சி அவற்றை சண்டுக் காட் டாது விடுக்கின்றோம். அறிஞர் நடுநிலை நின்று உண்மை காண்பாராக.

“வாழிதில்லைமணி மன்றுனென்றுந் ட மாடுபங்கணர் மலர்ப்பதம்
வாழிசாழிநகர் வாழுவந்ததிரு நெறியராதிபதி வள்ளுள்
வாழியன்பாதிரு ிறுமிட்டதிரு முண்டமுந்தவய கவசமும்
வாழிசுன்னறைமுனி சேவையாதிதிரு வாய்மலர்ந்தருள் புராணமே”

“முப்ப ணைத்திற மூவரிற் ளாட்டியோர் முதலாய்க்
கப்ப ணைத்துமா ருயிரோனக் கவைத்தரு வாறோற்
கொப்ப ணைத்திரு நாவினுக் கரசெனு மொருபெர்
அப்ப ணைத்தொழு தகற்றது மும்மலத் தவலம்”

“சிவமெனும் பொருளும் ஆதி சத்தியொடு சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்”

சு த் த ர த் து வி த ம்

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம். ஏ., எம். எல்.

சுத்தாத்துவித மென்ற சொற்றொடர் சுத்த - அத்துவிதமென்ற சொற்களாலாயது. 'சுத்த' என்ற சொல் புனிதத்தைக்குறிக்குமென்று ஒரு சிலர் கூறுவர்.

"பொய்கண்டார் காணப் புனிதமெனு மத்துவித மெய்கண்ட ராத்நருள் மேவரா னெந்நானோ"

என்ற நாயுமானவர் திருப்பாட்டில் "புனித மெனு மத்துவித"மென்பது சுத்தாத்துவிதத்தைக் குறிக்கும். மலமற்ற மேலான நிலையில் கடவுளோடு அத்துவிதமாயிருப்பது சுத்தாத்துவிதமாகுமென்பது அவர் கொள்கை. ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாயிருத்தல் அசுத்த அத்துவிதமாகும். சிவத்தோடு அத்துவிதமாயிருத்தல் சுத்த அத்துவிதமாகும்.

"ஆணவத்தோடத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத் தாணுவிலேடத்துவிதஞ் சாருநானெந்நானோ"

என்றது காண்க. கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்ற மூன்று அவதையுள் சுத்தமென்பது மலம் நீங்கிய நிலையைக் குறிப்பது போல, சுத்த அத்துவிதமென்பதிலும் அப்பொருள் கொள்ளுதல் இங்கே பெறப்பட்டது. பாம்பன் குமாகுருதாச சுவாமிகளும் இப்பொருளையே வற்புறுத்தினர். அவர் கூறும் காரணமாகது கேவலத்துவிதம், விசிட்டத்துவிதம் முதலிய பிற அத்துவிதக் கொள்கைகள் ஏற்படுவதற்கு முன்னேயே சுத்தாத்துவித சித்தி, மண்டலப் பிராமண உபநிடதத்திற் கூறப்பட்டிருந்தவின் "சுத்த"மென்பதற்குப் புனிதமென்ற பொருளை கொள்ளற்பாலது என்பது.

ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் 'சுத்த' என்பது இயற்கை யடைமொழி யெனக் கொள்வர். அத்துவிதமென்பதின் உண்மையான இலக்கணத்தைச் சைவசித்தாந்த நூல் உணர்த்துதலின் அது கூறும் அத்துவிதம் சுத்தாத்துவிதமென்பர். சுத்த என்ற அடைமொழி இக்கருத்தில் வழங்குதல்

தர்க்கநூலிற் காணப்படும் "சுத்த" என்பதற்கு மேற்குறித்த இருபொருளும் கொள்ளத்தக்கனவே. இனி அத்துவிதமென்ற சொல்லைப்பற்றி ஆராய்வாம்.

"அத்துவித" மென்ற சொற்றொடர் "அத்தை"மென்ற வடமொழித் தொடரின் திரிபு. "நஞ்சு"த்தை "என்பது" "அத்தை" மென்றாயிற்று. பாணியிய இலக்கணத்துள் இரண்டா மத்தியாயத்துள் "நஞ்" என்று தொடங்குஞ் சூத்திரத்தைப் பார்க்க. நஞ்சுத்தை மென்பது சங்கிலிதிப்படி. ஒருதம் கெட்டு நத்தை மென்றாகி பின்னர், நகர மெய் கெட்டு அத்தை மென்றாயிற்று. வீர சோழியத்துள் "சொன்ன மொழிப்பொருள் நீக்கு நகரம் அச்சொல் முன் மெய்யெல், அந்நிலையாக உடல்கெடும், ஆகி முன்னாகில் அது—தன்னிலை மாற்றிடும்" என்று விதித்தபடி, நகர உயிர் மெய்க்குப் பின் மெய்யெழுத்து வந்தால் நகரமெய்கெடும், நுச்சுத்தை = அத்தை. அதற்குப் பின் உயிரெழுத்து வந்தால் நகர உயிர்மெய்யிலுள்ள உயிர், நகரமெய்க்கு முன் சிற்சும். (உதாரணம்) நுச்சுஅர்த்தம் = நுச்சுஅர்த்தம் = அர்த்தம் = அர்த்தம். தத்தைமென்ற சொல் துவிதமென்றே தமிழில் வழங்கும். அதற்கு இருதிறன் என்று பொருள்.

நகரத்திற்கு ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் ஆறு பொருள் கூறியுள்ளார். "ஆதலால் அத்துவிதமென்ற சொல்லில் அகரத்திற்கு அந் ஆறுபொருளுள் கொள்ளப்படும். ஆறு பொருள்களாவன : அன்மை, இன்மை, மறுதலை, வேற்றுமை, சிறுமை, பொறை பின்மை என்பனவாம்.

(1) அன்மைப் பொருளிற்கு உதாரணம்:— "அப்பிராமணன்" என்பது. அப்பிராமணனென்ற சொல் பிராமணனைல்லாத பிறிதொருவனைக் காட்டும். பிறப்பால் அப்பிராமணனென்றவிடத்துச் செயலால் பிரா

"சித்தான ஸோன சிவனேரின் சேவடிக்கே - பித்தானால் உண்டோ பிறப்பு"

மணனுக்கு ஒப்பானவ னென்ற பொருள் தொனித்தலால் அச்சொல்லில் அகரத்திற்கு ஒப்புப் பொருள் கொள்ளுதலு முண்டு. அதனை வடமொழியில் சாமியமென்பர். முத்தன் சிவசாமிய மடைகின்றனென்றால் ஒருவரது சிவத்திற்குச் சமமான நிலையை முத்தன் அடைகின்றனென்பதே பொருள்.

(2) இன்மைப்பொருளிற்கு உதாரணம் :— “அப்பிரகாசம்” அபோசனம் என்ற விடத்து அகரம் இன்மைப் பொருளில் வந்தது. அச்சொற்கள் முறையே பிரகாச மில்லாமையையும் உணவில்லாமையையும் குறிக்குமே யொழிய அப்பிராமனை என்ற சொற்போலப் பிரகாசமல்லாத பொருளையும் உணவல்லாத பொருளையும் குறிக்க மாட்டா. இன்மையை வடநூலார் அபாவ மென்பர்.

(3) மறுதலைப்பொருளிற்கு உதாரணம் :— “அதர்மம்,” “அசுரர்” என்ற சொற்களாகும். அவைகள் தர்மத்திற்கு விரோதமான வையும் சுரர்க்கு விரோதமானவரையும் குறிக்கும். மறுதலையை விரோத மென்பர்.

(4) வேற்றுமைப்பொருளிற்கு உதாரணம் :— அநாகாச : பூமி : என்ற விடத்துப் பூமி ஆகாசத்தின் வேறு என்பது பொருளாகும். அன்மைப் பொருள் ஒப்பினைக் காட்டும். பேதப் பொருள் வேற்றுமையைக் காட்டும். வேற்றுமையை அர்யத்வமென்பர்.

(5) சிறுமைக்கு உதாரணம் :— அதுதராகன்யா = அர்+உதரா+கன்யா = சிறுத்த வயிறுடைய கன்யை. இங்கே அர் என்பது சிறுமையைக் காட்டிற்று இன்மையைக் காட்டவில்லை. அல்பமென்பர்.

(6) பொறையின்மைக்கு உதாரணம் :— அமரர் தேவா = தேவர்கள் மாணத்தைத் தாங்காதவர்கள். அபார மென்ற சொல் தாங்கமுடியாதபார்க்கைத் குறிக்குமிடத்து அகரம் பொறையின்மைப் பொருளில் வந்தது காண்க. பொறையின்மையை வடமொழியில் அப்ராசஸ்த்ய மென்பர்.

இவ்வாறாகிய ஆறு பொருள்களுள் எண்ணின் பெயர்க்கு முன் வருகின்ற அகரம் அன்மைப்பொருளையே குறிக்கும்; இன்மைப் பொருளைக் குறிப்பதில்லை. ஏகம்

என்ற சொல் ஒருமையைக் குறிக்கும் அநேகம் என்ற விடத்து ஒன்றல்லாத இரண்டு மூன்று முதலியவைகளை அச்சொல் குறிக்குமே யொழிய ஒன்றுமில்லாத ரூபியத்தைக் குறிப்பதில்லை. அதுபோல, தூய்மை என்ற சொல் இரண்டு என்னும் எண்ணைக் குறிப்பதனால் அத்துவித மென்ற சொல் இரண்டன்மையையே குறிக்கும். அத்துவித மென்பதில் அகரத்திற்கு இன்மைப்பொருள் கொண்டால் இரண்டின்மையென்பது ஒன்றைமாதிரிமே குறிக்கும். அநேகமென்பதற்கு எவ்வாறு பொருள் கொள்ளப்பட்டதோ அவ்வாறே அத்துவித மென்பதற்கும் பொருள் கொள்ளுவிதே முறை. இரண்டல்ல என்ற விடத்து ஒன்று மூன்று முதலிய எண்கள் உய்த்துணரக்கிடத்தலின் இரண்டல்ல என்பது ஒன்று தானென்று அறுதியிட்டுக்கூறுதல் பொருந்தாது.

ஆனால், பல மதவாதிகள் அத்துவித மென்பதற்கு இரண்டின்மையென்ற பொருளையே மேற்கொண்டு ஒன்றென்ற கருத்தையே தத்தம் மதத்திற்கேற்றவாறு வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார்கள். ‘பிரம்மம் உலகத்தோடத் துவிதமாயிருக்கின்றது’ ‘அது நீ ஆகின்றாய்’ என்னும் உபநிடதமாக வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளுமிடத்தே அத்துவித மென்பதற்கு ஒன்றென்ற பொருளைக் கொண்டு “கடவுளும் உலகமும் ஒன்றே; பொன்னானது பலவித நகைகளா யிருப்பதுபோலக் கடவுளே உலகமாயிருக்கின்றார். கடவுளைத் தவிர வேறு பொருள் உண்மையிலில்லை” யென்று ஏகான்மவாதியர் கூறுவர். அவர்கள் கேவலத்துவிதிகளை என்னப்படுவர். கேவலம் = தனிமை. இக்கொள்கையை விரித்துரைத்தவர் ஸ்ரீ சங்கராசாரியார். உபநிடதங்களுள் ஏகமென்ற சொல்லும் அத்துவிதமென்ற சொல்லும் வழங்குதலின், இரண்டிற்கும் வெவ்வேறு பொருள் கோடலே பொருத்தம். “ஏகமேவாத்விதீயம்” என்றவிடத்து அத்துவிதியையுள்ள பொருள் ஒன்றே யென்பது கருத்தாதலின் ஒன்றாயிருக்கின்ற பொருள் பிரிதொன்றோடு அத்துவிதமாகக் கலந்திருப்பதென்பதே யூகிக்கப்படும். படவே, பொருள்கள் இரண்டென்பதே

அறியக் கிடப்பதன்றி “பிரமம் ஒன்றுதான்” என்று கொள்வதற்கு கிடமில்லை. ஏக புத்திரனைன்பதை அத்துவிதப்புத்திரன் என்று கூறுவதும் வழக்கில்லை.

“பிரமமாகிய கடவுள் ஒன்றே உள் பொருள்” என்னில் அங்ஙனம் ஒன்றாகிய பிரமப் பொருள் தன்னையே ஒன்றென்று சுட்டவேண்டிய தில்லாமையால், அங்ஙனம் பிரமப் பொருளை ஒன்றென்று சுட்டும் மற்றொரு பொருளிருத்தல் பெறப்படுதலான், உள்பொருள் ஒன்றே என்று கொள்ளும் ஏகான்மவாதியர் கொள்கை பொருந்தாமையாக.

சார்தோக்கிய முதலிய உபநிடதங்களில் “அத்விதீயம் பிரமம்” என்பதற்கு “இரண்டற்ற பிரமம்”, அதாவது “இணைபற்ற பிரமம்” என்ற பொருளை கொள்ளற்பாலது.

இனி, இராமாநுஜர், சிவாத்துவித சைவா முத்தியிவர்களும் அத்துவிதம் என்ற சொல்லில் அகராத்திற்கு இன்மையிப் பொருளே கொண்டனரென்று ஆகிரியர் சிவஞான யோகிகள் தமது பாடியத்தில் குறித்துள்ளார்கள். அவர்கள் பிரமப் பொருள் ஒன்றெனக் கொள்வதுடன் கடவுட் சத்தியையும், பசு பாசங்களையும் பற்றி உபநிடதங்கள் கூறுதலால் அவற்றை இல்பொருளெனக் கொள்ளாது அவற்றால் பிரமம் விசேடிக்கப்பட்டது எனக்கொண்டு, அப்படி “விசேடிக்கப்பட்ட இன்ற பிரமம் இரண்டல்ல ஒன்றே” யென்று கூறுதலின் அவர்கள் விசிடப்படுத்துவிதிக ளெனப்படுவர். பசு பாசங்கள் இறைவனை விசேடிக்குமென்றில் அவை அவனுடைய தன்மைகளுக் கொப்பாரும். பசு பாசங்களை இறைவனின் தன்மையாமென்று கூறுதல் அனவாகக்குப் பொருத்தமாகாமையின் அவர்கள் கொள்கையும் வழுவடையனவேயாம்.

இனி, மந்துவர் முதலிய துவிதவாதிகள் அத்துவித மென்பதற்கு இரண்டின் மறுதலையாகிய ஒன்று எனப் பொருள்கொண்டு பிரமம் பொருள் ஒன்றெனக் கொள்ளினும், “இரண்டிற்கு மறுதலை ஒன்றெனவே ஒன்றிற்கு மறுதலையாகிய இரண்டு என்பது முளது என்பது அறியக் கிடத்தலின்

உள்பொருள் ஒன்றல்ல; ஒன்றாகிய பிரமப் பொருளிற்கு வேறாகவும் பொருள்களுள் ளை; அவை உயிர், மாயை யென்பன்” என்று கூறுவர். அவர் கூறுகின்றபடி கடவுள் வேறு உயிர் வேறு இரண்டிற்கும் சம்பந்தமில்லை யென்றால் கடவுள் உயிர் களுக்காக ஐந்தொழில் இயற்றாதல் முடியாது. அன்றியும் அது நீயாகின்றும். (சத்துவமசி) முதலிய மகா வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளவும் இயைபில்லை. ஆதலால் அவர் கொள்கையும் பொருந்தமாநிலலை.

கடவுள் உயிர்கள் பொருட்டு ஐந்தொழில் இயற்றுகின்ற ரெனின் கடவுளுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது? அது நீயாகின்றாயென்றவிடத்து அது என்பது ஒரு பொருள், நீ யென்பது ஒரு பொருளாதலின் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாவ தெப்படி? ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாக முற்றிலும் ஆவதில்லையாயின் இரண்டிற்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது? என்னும் கேள்விக்கு விடைகூறு முகத்தால் இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் அத்துவித மெனப்பட்டது. பொருள்கள் இரண்டு சம்பந்தப்பட்டகாலை அவற்றின் சம்பந்தம் பவ்வகைப்படும். ஆற்று நீரும் கடல் நீரும் தம்மில் சேர்ந்தகாலை அவற்றின் சம்பந்தம் ஐக்கியமெனப்படும். இரண்டும் நீரோதலின் பொருள் ஒன்றென்பதே யமையும். ஆதலால் இரு பொருளுக்குள்ள சம்பந்தமென்று அதனைக் கூற முடியாது. இறைவனும் உயிரும் வெவ்வேறு பொருளாதலின் அவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தை ஐக்கியமென்று கூற முடியாது. உயிர் கடவுளோடு ஐக்கியமாயிற்று என்ற விடத்து ஐக்கியம் என்பது ஒற்றுமை மாதிரியாகக் குறிப்பதாய்ச் சம்பந்தத்தின் உண்மை இயல்பை விளக்காது. இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் குணத்திற்கும் குணக்குமுள்ள சம்பந்தமாகிய தாதான்மிய மாபுடையெனின், இறைவனும் உயிரும் தனித்தனிக் குணப்பொருளாகையால் அவ்விரண்டின் சம்பந்தம் தாதான்மிய மன்று. இத் தாதான்மியத்தையே சியாய நூலார் சமவாயமென்பர். ஆதலால் இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் சம

வாயுமூன்று. விரலும் விரலும் சேர்ந்துள்ள சம்பந்தம் சையோக மெனப்படும். சையோக சம்பந்தம் வியாபகப் பொருள் சுருக்குப் பொருள்துமாரில்லை. ஆதலால் வியாபகப் பொருள்களாகிய இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் சையோகமாகாது. இனி, இறைவனின் வடிவம் உயிர்களாகும் எனில், அது சொருப சம்பந்த மெனப்படும். அத்துவித மென்ற சொல்லிற்குச் சொருபமென்ற பொருள் கிடையாது. மேலும் உயிர் இறைவனின் வடிவமாய் இருப்பின் அது இறைவனை அணைந்து பேரின்பம் துகுதல் கூடாது. இனி உயிரறிவும் கண்ணொளியும்போல இரு பொருள் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்குந் தன்மையே இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தத்திற்குத்தக்க உலமையாகும். இரு பொருள் அதுவதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்குந் தொடர்பையே அத்துவித சம்பந்த மென்பர். அத்தகைய சம்பந்தமே இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள தாகலின் அதனையே அத்துவிதமென்ற சொல்லால் ஞான நூல்கள் குறிப்பனவாயின. இறைவனுக்கும் அவனது சத்திக்குமுள்ள சம்பந்தம் தாதானியம் அல்லது சமவாய மெனப்படும்.

“அறிவினில் அருளால் மன்னி” என்றமையால் உயிர்களின் னறிவுக்கும் இறைவனது அறிவுக்கும் இறைவனது அருட்சத்தி வாயிலாக அத்துவித சம்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. பொருட்டன்மையால் இயற்கையறிவுடைய இறைவனும் அறிவிக்க அறியும் உயிரும் வெவ்வேறென்பது தெளியப்படும். பொருள்களை உயிர் காணுமிடத்து இறைவன் உயிரோடு உடனறிந்து அறிவித்து நிற்கலின் இறைவன் உயிரோடு டொனயிருப்பதாகக் கூறுதலுண்டு. கதிரவனுடைய ஒளியானது கண்ணோடும் காணப்படும் பொருளோடும் கலந்தாலன்றி, கண்ணானது பொருளைக் காணுமையோல இறைவன் உயிருக்குப் பொருளை யறிவிக்கின்ற காலத்து உயிரறிவோடு கலப்பதுமாதிரி மல்லாமல் பொருள்களைத் தானேயறிந்தும் காட்டவேண்டியது அவசியமா யிருக்கின்றது.

“காட்டக் கண்டிருந் தன்மையுடைய கண்ணுக் கேட்குமயிர் காட்டிக் கண்டிருமோ போல வீச னுயிர்க்குக் காட்டிக் கண்டிருவன்”

என்றது காண்க.

உயிரானது சார்த்தன் வண்ணமாகுமாதலால் பேரின்பம் துகருங்காலை இறைவனோடு அத்துவிதமாய் நின்று துகருந் தன்மையது. இறைவனும் உயிரும் அறிவுப் பொருளாதலின் உயிர் தன்னினமாகிய இறைவனோடு கலந்து நிற்கலே அதன் இயற்கைகிலையென்றும் மலத்தோடு கலந்து நிற்கல் அதன் செயற்கைகிலையென்றும் கூறப்படும்.

‘அத்துவிதம்’, ‘சுத்தாத்துவித’ மென்ற சொற்கள் வடமொழிக் குரியனவாயினும் இறைவன் உலகத்தோடும் உயிரோடும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்குந் தன்மையும் பொருட்டன்மையால் அவன் அவற்றின் வேறுத்தன்மையும் அவன் உயிர்களுடைய உடன் நின்று அறியுந் தன்மையும் தமிழ் அருள் நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

“இருகிலைஞ்சத் தியாகி”

“கின்னாவார் பிறன்றி நீயோனாய்”

என்ற திருத்தாண்டகங்களுள்ளும் பிற இடங்களிலும் அத்துவிதக் கருத்து வந்தமை காண்க. இரண்டு உதாரணங்கள் வருமாறு :—

“அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் ருனே யறிவா யறிவின்றான் ருனே—யறிகின்ற மெப்பொருளுந் தானே விரிசுட்பரா ராகாய மப்பொருளுந் தானே யவன்”

—அற்புதத் தீநவந்தாதி.

“ஈராய்முத லொன்றாயிரு
பெண்ணண்குண மூன்றாய்
மாறாமறை காண்காய்வுரு
பூதம்அவை ஐந்தாய்
ஆரூர்கவை ஏழோசையோ
டெட்டுத்திசை தானும்
வேறாய்உடன் ஆனான்இடம்
வீழிம்மீழ் லையே”

—தீநுன சம்பந்தத் தேவாரம்.

நாயன்மார் சரித்திரங்களும் கல்வெட்டுச் சாசனங்களும்

[C. M. இராமச்சந்திரம் செட்டியார், பி. எ., பி. எல்.]

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்வரைக்கும் நாயன்மார்களுடைய சரிதங்களை அறிய வேண்டுமானால் பெரியபுரா முன்னுரை. ணம் என வழங்கும் திருத் தோண்டர் புராணம் ஒன்றே நமக்கு முழு ஆதரவாக இருந்துவந்தது. நாயன்மார்கள் சரித்திரங்களைச் சிறி சிலவாகக் கூறும் ஏனைய தமிழ் நூல்கள் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தை ஒட்டியும், ஏனைய கர்ண பரம்பரைக் கதைகள், ஆலய மான்மியக் கதைகள் முதலியவைகளைத் தழுவியும் இயற்றப்பெற்றுள்ளன. இவ்வித நூல்கள் திருவிளையாடற்புராணம், திருப்பெருங் துறைப் புராணம், நாயன்மார்கள் அவதரித்தும் சென்று தரிசித்தும் உள்ள தலங்களின் புராணங்கள் முதலியவைகளாம். மேற்கூறிய திருத்தொண்டர் புராணம் முதல் எல்லா நூல்களிலும் சரித்திரக் கதைகளும் அவைகளை ஒட்டி மானுட அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதச் செயல்களும் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு அற்புதச் செயல்கள் கலந்த சரித்திரங்களை மேற்றிசைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களும் நமது நாட்டுத்தந்தகால சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களும் நம்புவதற்குச் சிறிது கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவ்விதம் ஏட்டுப் பிரதிக்களையியங்களை யன்றி நம்பத்தக்க வேறு சான்றுகளுக்கடைக்குமெனில் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் அவைகளை நம்பமுடியாது என்று சொல்லுவதற்கில்லை. அவ்விதச் சான்றுகளைத் தீடி நாயன்மார்களுடைய உண்மைச் சரித்திரங்களைத் தற்கால உலகினர்க்கு நிரூபிப்பது நம் தமிழர்களின் கடமையாகும்.

நம் முன்னோர்கள் சரித்திர ஞானக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் காலத்தில் நடந்த செய்திகளைத் தமது பின்னோர்கள் அறிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு மிகவும் இருந்தது.

தாம் கண்ட விஷயங்களை ஏடுகளில் அவ்வப்போது எழுதி வைத்தார்கள். ஆனால்

ஏடுகள் வெகுதூரம் நிலலாமல் சிதலம் அடைந்துவிடும் என்பதை யறிந்து அவைகள் நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டும் என்று உத்தேசித்துச் செப்புத் தகடுகளிலும், ஆலயச் சுற்சுவர்களிலும் செதுக்கி வைத்தார்கள். இதனிலேதான் “கல்மேல் எழுத்துக்கு நேர்” என்ற பழைய வாக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. நிரந்தரமாய் இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் எண்ணின எண்ணம் “சுந்திராதித்தர் உள்ளவரை நிலை பெறுவதாக” என்று அவர்கள் ஒவ்வொரு சாசனத்திலும் இறுதியில் எழுதும் சொற்றொடர்களினால் அறியலாம். இவ்விதச் செம்புச் சாசனங்களும் நமது நாட்டில் ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. அவைகளைச் சில ஆண்டுகளாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் எடுத்து ஆண்டுவருகிறார்கள்.

நாயன்மார்கள் சரித்திரங்களில் உள்ள உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிவதற்குக் கல் சாசனங்கள் பெரும் உதவியாக இருக்கின்றன. நாயன்மார்கள் உலகில் அவதரித்த காலத்துக்கு அண்மையிலேயே கல்வெட்டுக்கள் செதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகையினாலே அவைகளிற் காணும் செய்கைகள் உண்மையாகவே இருக்கும் என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை. நமதுநாட்டில் இருக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகளில் பெரும்பான்மையானவை சோழபாண்டியர்களின் ஆதிக்கம் பெருமையுடன் விளங்கி இருந்தபோதுதான் ஏற்பட்டன. அக்காலம் பெரும்பான்மை நாயன்மார்கள் அவதரித்த உடம்பத்திலேயே நேர்ந்து இருந்தது. அக்காலத்தினதான் சைவமும் பெருகி வளர்ந்தது. நாடு முழுதும் ஆலயங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றன. அரசர்களும் சைவத்தில் அன்புடையவர்களாக இருந்து சிவதர்மங்கள் பலவற்றைச் செய்து தாம் செய்தவைகளை ஆலயச் சுவர்களிலும், செப்பெடுகளிலும் பதிவு செய்தார்கள். ஆகவே அச்சாசனங்களில் நாம் காணக்கூடிய செய்திகளை யெல்லாம் தொகுத்து எழுதினால் நாயன்

மார்களுடைய உண்மைச்சரிதங்களை நன்றாக அறிபயக்கடும்.

நாயன்மார்களுடைய காலங்களை ஆராய்ந்து குறிக்கும்படித்தலில் அவைகளை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

நாயன் மார்களின் காலப் பிரிவுகள். (1) அப்பர் சம்பந்தர் காலம்: இக்காலத்தில் அப்பர் சம்பந்தர்களோடு 9 நாயன்மார்கள் சம காலத்தவர்களாக அவதரித்து இருந்தார்கள். (2) சுந்தரர் காலம்:—சுந்தரர் அவதரித்த காலத்தில் மற்றும் 9 நாயன்மார்கள் தமிழ் நாட்டிலே வசித்திருந்தார்கள். (3) ஐயை நாயன்மார்கள்:—மற்று எல்லா நாயன்மார்களும் சுந்தரருக்கு முந்தியே அவதரித்திருந்தார்கள். ஆகவே அத்தகைய நாயன்மார்கள் சம்பந்தருக்கும் சுந்தரருக்கும் மத்தியிலிருந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலாவது சம்பந்தருக்கு முந்திய காலத்திலாவது அவர்கள் அவதரித்திருக்க வேண்டும். சம்பந்தர் தம் திருப்பாசரங்களில் சில நாயன்மார்களுடைய பெயர்களைக் குறித்துள்ளபடியால் அப் பெரியார்கள் சம்பந்தருக்கு முந்தியே அவதரித்திருக்கவேண்டும். உதாரணமாக, சண்டேச நாயனார், கண்ணப்ப நாயனார், கோச்செங்கட் சோழனார், மெய்ப்பொருள் நாயனார் முதலியவர்கள். மேற்கூறியபடி மூன்று பிரிவுகளாக நாம் இக்கட்டுரையில் அடியார்களைப் பிரித்தெடுத்தோம்.

I அப்பர் சம்பந்தர் காலம்

அப்பர் சம்பந்தர் என்ற இரு சைவாசாரியர்களும் கி. பி. 650 அளவில் இத் தமிழ்

உலகில் வாழ்ந்தனர் என அறிவிக்கிறோம். அவர்கள் காலத்தில் இருந்த ஐயை நாயன்மார்கள், குங்கிலியக் கலையர், திருநீலநக்கர், முருக நாயனார், அப்பூதி யடிகள், குலச்சிறை நாயனார், கிற்றாச்சிநெடுமாறனார், மல்கையர்க்காகியார், சிறுத்தொண்ட நாயனார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணனார் முதலியோர்கள்.

இப்பெரியார்களின் காலத்தை நிர்ணயிக்கக் கல்வெட்டுகளை முக்கிய ஆதாரங்களாக

இருக்கின்றன. காஞ்சியில் கைலாசநாதர் ஆலயத்தை இராஜ சிம்மன் என்ற பல்லவ அரசன் கி. பி. 550-ல் கட்டினான். அவ்வாலயத்தைப்பற்றி அப்பர் சுவாமிகள் பாடியிருக்கிறார்கள். அதனால் 550 கி. பி-க்குப் பின் இப்பெரியார்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். கி. பி. 642-ல் பல்லவ அரசன் நரசிம்மவர்மனிடத்தில் படைத் தலைவராக இருந்த பாஞ்சோதியார் என்று இயற் பெயர் படைத்த சிறுத்தொண்டர் சளுக்கிய புலிகேசி II என்பவன்மீது படை எடுத்து அவன் நகராகிய வாடாவியைத் துகளாக்கி விட்டார். இதனைச் சேக்கிழாரும்,

“மன்னவர்க்குத் தண்டுபொய்
வடபுலத்து வாழாவித்
தொன்னகர் துகளாகத்
தூண்கெடுங்கை வரைபுகைத்து”

என்று பாராட்டியிருக்கின்றார். பல்லவர் சளுக்கியரை வென்று வாடாவியை அழித்த செய்தியும் காலமும் அவ்வூர்ச் சாசனங்களால் தெரியவரும். மேலும் நரசிம்மவர்மானால் பெயரையும் வாடாவி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்று கல்வெட்டுகளில் சொல்லியிருப்பதைக் காணலாம். மேலும் அக்காலத்தில் பல்லவர்கள் மிகுந்த செல்வாக்குடன் காஞ்சியில் ஆண்டுவந்தனர். அவர்களில் மகேந்திரன் 600 முதல் 625 வரையும், அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் 660-க்குப் பிந்தியும் ஆண்டு வந்தனர். அவன் ஆட்சியிலேதான் 640-வது கி. பி. யில் யுவான்சுவாங்கு என்ற சீன தேசத்து யாத்திரிகன் இந்திய யாத்திரை புரிதகையில் காஞ்சிக்கு வந்தான். அப்பொழுது அங்கே புத்த னைனப் பள்ளிகள் இருந்ததைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறான். சமணர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டு அப்பர் சுவாமிகளை ஓய்மைப்படுத்தின பல்லவன், பின்னால் சைவ மதத்திற்கு வந்து திருவதிகையில் குணதர வீச்சரம் என்னும் சிவாலயத்தைக் கட்டினான். அவ்வாலயத்தின் வடமொழிப் பெயர் குணபரேஸ்வரம் என்பது. குணபரம் என்பது, மகேந்திரவர்மனுடைய ஒரு சிறப்புப் பெயர். அவன் திருச்சிணுப்பள்ளியின் மலைக்குகைக்கோயிலைச் செதுக்கினவன். அவன் காலத்துக் கல்

வெட்டி ஒன்று அம்மலைக்குகைக் கோயிலில் அடியில் கண்டபடி காணப்படுகின்றது.

“குணபர நாமனி ராஜன்யனேன
லிங்கேன லிங்கினி க்ஞானம்
பரததாஞ்சிராய் லோகே
விபஷ்ஞுத்தே : பராவருத்தம்”

गुणपरनामनि राजन्येन लिङ्गेन लिङ्गिनि ज्ञानम् ।
प्रयतां चिराय लोके विषश्वत्तेः परावृत्तम् ॥

இதன் பொருள் என்னவெனில் “லிங்கத் தை வழிபடும் குணபரன் என்னும் பெயரோடு கூடிய அரசன் அந்த லிங்கத்தினால் (பெற்ற) விபக்ஷ விரூத்தியிருந்து திரும்பிய ஞானம் உலகத்தில் நீண்ட காலம் நிலைநிற்பதாக”, என்பதாம். இதில்கண்ட விபக்ஷ விரூத்தி என்பது ஹைனமதமாகும். ஆகவே இதில் குணபரன் என்ற அரசன் ஹைனத்தை விட்டி வைவனுதை இது குறிக்கிறது. இந்த மதமாற்றமானது, அப்பர் சுவாமிகளது தெய்வத்தன்மை கண்டு நிகழ்ந்தது. இக்கல்வெட்டு அப்பர் ஜீவிய காலத்திலே ஏற்பட்டதென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் செங்கல்பட்டி ஜில்லா வல்லத்திலுள்ள ஒரு குகைக்கோயிலில் காணும் அடியில்கண்ட கல்வெட்டினால், அந்தக்குணபரன் தான் மகேந்திரவர்மன் என்று அறியலாம். அக்கல்வெட்டாவது,

“பகாப் பிடுகு லறிதாங்குரன்
சத்தகு மல்லன் குணபரன்
மேயத்திரப் போத்தரசரு அடியான்
வயந்தப்பிரி அரசெரு மகன்கந்த சேனை
செய்வித்த தேவ குலம்”

என்பதாகும். ஆகவே இக்கல்வெட்டுக்களினாலும் அப்பர் சம்பந்தர் காலம் நிர்ணயிக்கப்படும்.

மகேந்திர வர்மனுக்குப் பிந்தி பல்லவ ஆட்சி செல்வாக்கில் குறைய ஆரம்பித்தது. மூன்று நூற்றாண்டுகள் வரை நாட்டில் அம்மன்னர்களின் சிறப்பும் குறைந்து வந்தது. சோழர்கள் தலைநிமிர் ஆரம்பித்தனர். 9-வது நூற்றாண்டில் சோழர் சிறந்து விளங்கலானார்கள். அவர்களுடைய

செல்வாக்கு கடல் கடந்து சென்றது. அவர்கள் சைவத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுடையவர்களாய் ஆலயங்களைத் தாபித்து, சைவாசாரியர்களின் பதிகங்களைச் சேகரித்து, ஆலயங்களில் ஓதச் செய்தார்கள். நாயன்மார்களின் திருவுருவங்களை ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய தானங்களையும் செய்தார்கள். அவ்விதம் முதல் முதல் செய்தது இராஜராஜன் I (985-1013) என்ற மன்னர். இவர் சிவபாதசேகரர் என்ற பெயரும் வகித்தவர்; தஞ்சையில் இராஜராஜேஸ்வரம் என்றபுகழ்பெற்ற ஆலயத்தை நிர்மாணித்தவர். அதில் ஆடவல்லான் மூர்த்தியைத் தாபித்து நாயன்மார்களுடைய உருவங்களையும் பிரதிஷ்டை செய்தார். அவ்வரசர் ஆணைப்படி இவ்வரிய திருப்பணிகளைச் செய்தவர், அவ்வாலயத்தை மேல் பார்வைபார்த்து வந்த “பொய்கை நாட்டுத் தலைவரான ஆதித்த குரியன் என்ற தென்னவன் மூவேந்த வேளான்” என்ற ஒரு பிரபு. இவர் கி. பி. 1013-14-ல் திருஞானசம்பந்தரடிகள், திருநாவுக்கரசர், நம்பிஆருரார், நங்கை பரவையார் முதலான அடியார்களின் மூர்த்தங்களை அக்கோயிலில் பிரதிஷ்டைசெய்தார். அக்கல்வெட்டாவது:

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ உடையார் ஸ்ரீராஜ ராஜேசரம் உடையார்க்கு ஸ்ரீ கார்பம் செய்கின்ற பொய்கை நாகிழவன் ஆதித்த குரியனு தென்னவன் மூவேந்த வேளான் ஸ்ரீராஜ ராஜேசரம் உடையார் கோயிலில் யாண்டு இருபத்தொன்பதாவது வரை எழுந்தருளு வித்த செப்பு பிரதிமங்கள் * * * பாதாதி கேசாந்தம் பதினேழு விரலே இரண்டு தொரை உசாமும் இரண்டு திருக்கையும் உடையாராகக் கனமாக எழுந்தருளுவித்த நம்பிஆருரார் பிரதிமம் ஒன்று * * * பதினாறு விரல் நீளத்து இரண்டு திருக்கையுடையாராகக் கனமாக எழுந்தருளுவித்த நங்கை பரவையார் பிரதிமம் ஒன்று * * * பாதாதி கேசாந்தம் இருபத்திரு விரலே இரண்டு தொரை உசாத்து இரண்டு திருக்கையுடையாராகக் கனமாக எழுந்தருளு வித்த திருநாவுக்கரையர் பிரதிமம் ஒன்று * * * பாதாதி கேசாந்தம் இருபத்திருவிரலே இரண்டு தொரை உசாத்து இரண்டு திருக்கையுடையாராகக் கனமாக

திருஞானசம்பந்திகள் பிரதிமம் ஒன்று *
* * * (S. I. I. Volume II Part II
No: 38)

மேலும், கி. பி. 1014-ம் வருடத்தில்
முலருக்கும் பெரிய பெருமாளுக்கும் பல
தானங்கள் செய்தவர் அவ்வாறிட்ட சூரி
யன் என்பவரே. இதற்குக்கல்வெட்டு (Vol.
11-No 41-S. I. I.)

“உடையார் ஸ்ரீராஜராஜேசுவரம் உடை
யார்க்கு ஸ்ரீகார்யம் செய்கின்ற பொய்கை
நாடுகிழவன் ஆகித்தஞ்சையனுள் தென்னவர்
ஸ்ரீவேந்த வேளான் தான் எழுந்தருளு
வீரத் நம்பியாரூரனாக்கும், திருஞானசம்
பந்தனாடிசனாக்கும், திருநாவுக்கரசையதேவர்க்
கும், உடையார் ஸ்ரீராஜேந்திர சோழ
தேவர்க்கும் யாண்டு மூன்றாவது வரை
குடுத்த தரா நிலை விளக்கு ஒன்று, இருப்பு
நாராசம் உட்பட நார்பத்தொரு பலவரை
* * * * *

மேலும், இராஜராஜேஸ்வரர் ஆலயத்தில்
திருப்பதிகம் வாசிப்பதற்காக 48 பேருக்கு
ஏற்பாடுகள் செய்ததாக அடியில் கண்ட
கல்வெட்டில் காண்கிறோம்.

“இராஜேசேரிவர்மன் இராஜராஜ தேவர்
க்கு யாண்டு இருபத்தொன்பதாவது வரை
உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜேசுவரர் உடை
யார்க்கு திருப்பதியம் கீண்ணப்பஞ் செய்ய
உடையார் ஸ்ரீராஜராஜதேவர் குடுத்த பிடா
ரர்கள் நார்பத்தெனமரும் இவர்களிலே
நிலையாக உடுக்கை வாசிப்பவன் ஒருவனும்
* * * (Volume II No. 65)

மேலும், திருவல்லத்தில் 9-வது நூற்
றண்டில் விஜயநந்தி விக்ரமவர்மன் காலத்
துக் கல்வெட்டில் திருப்பதியம் ஒதுஞ்
செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. (Volume 3
Part I No. 43) திருப்பதிகங்களை ஆல
யங்களில் ஒதுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்த
தைப்பற்றிய கல்வெட்டுகளில் இது மிகப்
பழையது எனத் தெரியவருகிறது. இன்னும்
காயன்மார் திருப்பதிகங்களைப்பற்றி 11,
12, 13 நூற்றாண்டுகளில் பல கல்வெட்டு
கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் சில கல்
வெட்டுகளில் திருமுறை ஒதுவதற்காகவும்
(கி. பி. 1225, 1243, 1255) திருத்தாண்ட
கம் ஒதுவதற்காகவும் (1207) ஏற்பாடுகள்
செய்யப்பெற்றிருந்தன.

சம்பந்தசுவாமிகளுடைய உருவம் தாபிக்
கப்பெற்ற ஆலயங்கள் 1020 கி. பி. முதல்

1296 கி. பி. வரையில் பல
ஊர்களில் ஏற்பட்டிருக்கின்
றன. அவைகள் இராஜேந்தி
ரச் சோழன் (1013 to
1045) முதல் இராஜநாராய
ணன் (1337) வரை பல அரசர்களால் பராத்
டப்பெற்றன. சோழ வம்சத்தினரெல்லா
ரும், பாண்டியரில் பின்வம்சத்தாரும், சாம்
பவராயன் ஒருவரும் இந்நாயனார் திருப்பணி
யில் ஈடுபட்டிருந்தார்களென்று கல்வெட்டு
களைக் கொண்டு அறியலாம். சம்பந்தப்
பெருமானைக் குறித்த அவர் அவதரித்த
சீர்காழியிலும், முத்திபெற்ற ஆச்சாபுரத்தி
லும், தனி ஆலயங்களும்; கல்வெட்டுகளும்
இருக்கின்றன. அரசர்களேயன்றி அரச
உத்தியோகஸ்தர்களும், ஸீயாபாரிகளும்
பொது ஜனங்களும், நாயனாரிடத்தில் ஈடு
பட்டு பூஜைக்காக தானங்கள் செய்திருக்கி
ருக்கள்.

நாயனார்பெயரால் பல திருமடங்கள் 1075
கி. பி. முதற் கொண்டு கி. பி. 1391 வரை
தாபிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. அம்மடங்கள்
குரு பிடங்களாக விளங்கி வந்தன. அப்
பிடங்களில் ஞானசிவம், ஸ்ரீகண்ட சிவம்,
உமையொருபாகம் முதலான ஆசாரியர்கள்
விளங்கினார்கள். நாயனாருடைய பெயரை
மக்களுக்கே யன்றி நாமு, ஊர் முதலிய
அஃறிணைப்பொருள்களுக்கும் இட்டுவந்தார்
கள். உதாரணமாக, திருஞானசம்பந்த
நல்லூர், திருஞானசம்பந்தநாமு, திருஞான
சம்பந்த வேளான் முதலியன. ஆச்சா
புரத்து ஆலயத்துக் (நல்லூர்பெருமனை) கல்
வெட்டு ஒன்றில் சம்பந்தப் பெருமானுடன்
சொக்கியார் என்ற ஒரு பெண்மணியின்
பெயர் சேர்த்து எழுதியிருப்பதை நோக்கி,
சாசன ஆராய்ச்சியாளர் “பெரிய புராணத்
தில் சம்பந்தர் மணஞ் செய்துகொண்டு தம்
மோடு ஜோதியில் கலந்துகொண்ட மண
மகளான நம்பாண்டார்மடம் புதல்வியின்
பெயர் கானாமல் இருந்தபோதிலும், இந்தச்
சாசனத்தைக் கொண்டு அப்பெண்மணி
யின் பெயர் சொக்கியார் என ஊகிக்கலாம்.”
என்கிறார். இச்செய்தி ஆராயத்தக்கது.
மேலும், சம்பந்தருக்குச் சிலபெருமான்

முத்துச் சிவிகை கொடுத்த ஐதிகத்தை “முத்துச் சிவிகை கொடுத்தருளிய நாயனர்” என்று திருவரத்துறை ஆலயத்துச் கல்வெட்டினால் அறிகிறோம். அந்த கல்வெட்டில் உள்ள “தூகந்தீர்த்தருளிய நாயனர்” என்ற பதப்பிரயோகமும் கவனிக்கத்தக்கது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் “படிக்காசு வைத்தருளிய நாயனர்” என்ற பதப்பிரயோகமும் ஆராயத்தக்கது.

அப்பர் சுவாமிகளுடைய கல்வெட்டுகள் 1158 முதல் 1396 வரை பிந்திய சோழர்கள் காலத்தில் கிடைக்கின்றன. அப்பர் சரித் திர ஆதிகங்கள். எடுத்துக் கூறினால் இராஜ ராஜன் I (1013) முதல் விக்கிரம பாண்டியன் (1283) வரை அவை பரவிக்கிடக்கின்றன.

பாண்டியர்களைக் காட்டிலும் சோழர் சூரைய கல்வெட்டுகள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. ஆகவே, சைவத்தில் சோழர்களுக்கு பற்று அதிகம் இருந்திருக்கவேண்டும். சம்பந்தரைப்போலவே அப்பரைப் பற்றியும் அவரது அவதாரத் தலமாகிய திருவாமுரிலும், அவர் அருள்பெற்ற தலமாகிய திருவதிகையிலும், கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன. அப்ப ரிடத்தும் அரசர்களும், அரச உத்தியோகஸ்தர்களும், செல்வவான்களும், தேவராயர்களும், ஈடுபட்டுத் தானங்களை அவருடைய பிரதமங்களுக்கு வழங்கி யிருக்கின்றனர். அப்பர் சுவாமிகளுடைய மடங்கள் பல ஊர்களிலும் கி. பி. 1070 முதல் 1207 வரை ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்றுக்கு “திருநாவுக்கரசு திருக்குகை” என்று பெயர் இடப்பட்டிருந்தது. அக்குகைக்கு வரும் “அழர்விகளுக்கு உணவளிக்கவும், வைகாசத் திருநாள் திருவிழாவிற்கு வரும் மகேஸ்வரர்களுக்கு உணவளிக்கவும், திருத்தாண்டகம் ஓதவும், 1207-ல் ஏற்படுகின்ற செய்யப்பட்டுள்ளன. சம்பந்த சுவாமிகளைப் போலவே அப்பர்சுவாமிகளுடைய பெயரையும் மடங்களுக்கும் அல்லினைப் பொருள்சுருக்கும் இட்டு அழைத்தார்கள். உதாரணமாக, திருநாவுக்கரசு தேவன், வாகீஸ்வரமுதலியார், திருநாவுக்கரசன் திருவிதிமுதலியன். அப்பூதியடிகள் தன் விட்டுப்

பொருள்களுக்கு கல்வெட்டு அப்பர் சுவாமிகளுடைய பெயர் இட்டதை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். (அப்பூதியடிகள் புராணம் 2-ம் செய்யுள்) மாறவாமன் விரபாண்டியன் காலத்தில் அதாவது கி. பி. 1271ல் திருநாவுக்கரசு திருவிழா என்ற ஒரு திருவிழா நடந்ததாகவும் தெரிகிறது. சோழர்கள் சக்ரணதிகை யடைந்த பிறகு, விஜய நகரத்தாரும் நாயக மன்னரும் அட்சிபுரிந்த காலத்தில், அப்பர் சம்பந்தர்களைப் பற்றிய கல்வெட்டுகள் கிடைக்காததினால் அம் மன்னர்கள் இந்நாயன்மார்களுடைய கைங்கரியத்தில் ஈடுபடவில்லையென அறியலாம்.

சம்பந்தர் காலத்திலிருந்த ஏனைய நாயன்மார்கள் :—குங்கிலியக்கலையர், அப்பூதியடிகள், திருநீலநக்கர், முருக சம்பந்தர் கால நாயனர், குலச்சிறை நாயக சூரைய என்னார், மங்கையர்க்கரசியார், அடியார்கள். நின்றிரர் நெடுமாதிராயனர், சிறுத்தொண்டர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் முதலியவர்கள். அவர் காலத்திலிருந்த பற்றை அடியார்கள் சிவபாத இருதயர், பகவதியார், நம்பாண்டார், சிவநேசர், சீராள தேவர், திருவெண்காட்டு நங்கை முதலியோர்கள். இவர்களில் அடியறிக்கண்ட அடியார்களையப்பற்றிக் கல்வெட்டுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. 1 கலையனர், 2 நெடுமாதர், 3 சிறுத்தொண்ட நாயனர், 4 சீராள தேவர், 5 திருவெண்காட்டு நங்கை முதலியவர்கள். இவையடியார்களில் சிறுத்தொண்டரைப் பற்றிச் சோழநாட்டில் பல கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. சீராள தேவரைப்பற்றியும், திருவெண்காட்டு நங்கையைப் பற்றியும் சில கல்வெட்டுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. ராஜேந்திர சோழனுடைய முன்றலாவது ஆண்டு அதாவது கி. பி. 1016-ம் ஆண்டு தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரர் கல்வெட்டில், “பாதாதி கேசபரியந்தம் 17 விரல் உயரத்து இரண்டு கையை யுடையாகக் கனமாகச் செய்த சிறுத்தொண்ட நம்பி ஒருவர் * * * பாதாதி கேசபரியந்தம் 15 விரல் உயரத்து கனமாகச் செய்த திருவெண்காட்டு நங்கை ஒருவர் * * * பாதாதி கேசபரியந்தம் பன்னிரு விரல் உயரத்து இரண்டு கையை யுடையாகக் கனமாகச் செய்த சீராள தேவர் ஒரு

வர்” என்று கண்டிருக்கிறது. நெடுமொழி ருடைய கல்வெட்டு திருநெல்வேலியில் ஒரு ஆலயத்தில் கிடைத்திருக்கிறது. கலையனார் பெயர் மற்றொரு கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது.

II சுந்தரர் காலம்

சுந்தரமூர்த்திகளுடைய காலம் சம்பந்த ருக்குப் பின் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் அளவில் உள்ளது. அவர் சோழ சுந்தரர் காலத் தான் என்பதை மான்பெருமான் காலத்திய ஆட்சித்திரைவர். பண்டிய வரகுண ஆதிதங்கள். வர்மனுடைய காலமும் இதுவே என்பர். அவரை இளவயதில் ஆதரித்தவர் நரசிங்கமுனையராயர். திருநாவூர்ச் சாசனப்படி 954-ல் குலமாணிக்கன் இராமன் என்பவன் முனையதரையனாக இருந்தான். அவனுடைய முப்பாட்டன் பெயர்நரசிம்மன் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. ஆகவே, அவர் காலமாகிய 850 கி. பி.யில் சுந்தரர் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கிரீனயித்திருக்கிறார்கள். இன்னமும் இம்முடிவுக்கு வர பல காரணங்கள் உள்ளன. அவைகள் இங்கே விரிக்கிற பெருகும்; ஆதலால் விடப்பட்டன.

முன்னமே அப்பர் சம்பந்தரைப் பற்றிக் கூறியவிடத்துத் தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரத்து 1013-ம் ஆண்டு சுந்தரனாப்பற்றிய சோழர்கள் கல்வெட்டுகள். சாசனத்தை எடுத்துஎழுதியிருக்கின்றோம். அதில் நம்பியாநுரனார், நங்கை பரவையார் என்ற இருவர்களுடைய பிரதிமங்களும் அக்கோயிலில் தாபிக்கப்பட்டதை அறிந்தோம். மேலும் திருவாரூரில் தியாகராஜ சன்னதியில் வடமொழியில் மூவருடைய பிரதிமைகளும் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றதாக எழுதப்பெற்றிருக்கிறது. அது நடந்தது அன்பாயன் என்ற குலோத்துங்கன் II என்ற அரசர் காலத்திலேயாம். அதில் மூவர்களுடைய பெயர்களை வடமொழியில் பிரமபுரியார் (சம்பந்தர்) வாக்கீசபதி (அப்பர்) எஸ்வஸ்வாமிமீத்திரர் (சுந்தரர்) என்று கண்டிருப்பதோடு, சுந்தரரை ஆளுடைய நம்பி என்றும் அவர் தாயாரை மாதர்கள் இசைஞானியா என்றும் தமிழில் கண்டிருப்பதன்றி, அம்மாதா சைவ சமயத்தில் ஞான

சிவாசாரியார் குடும்பத்தில் கமலாபூர்த்தில் (திருவாரூர்) பிறந்ததாகவும் கண்டிருக்கிறது. இசை ஞானியாருடைய பிறப்பிடம் திருவாரூர் என்ற அருஞ்செய்தியை இக் கல்வெட்டால் அறிகிறோம். இக் கல்வெட்டு ஏற்பட்ட காலத்து அரசராகிய அன்பாயன் என்பவர்தான் பெரிய புராணம் இயற்றியதற்குக் காரணமாக இருந்தவர். ஆகவே, அவர் சுந்தரர் இடத்தில் ஈடுபட்டது அதிசயம் அல்ல.

சுந்தரரைப் பற்றிக் கூறும் கல்வெட்டுகள் இராஜராஜன் I (995) முதல் ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன் (1301) அவைகளில் காலம்வரையிடக்கின்றன. காணும் சில சோழ பாண்டியர்கள் காலச் செய்திகள். துக்குப் பின் 1508ல் கிடைத்த ஒரு கல்வெட்டைத் தவிர விஜய நகரத்தார், நாயன்மார் காலங்களில் சுந்தரரைப் பற்றிய கல்வெட்டுகளும் கிடைக்கவில்லை. சுந்தரர் பிறந்தவூரிலும், தடுத்தாளப் பெற்ற ஊரிலும் மணஞ்செய்து கொண்ட ஊர்களிலும், அவரைப் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. முக்கியமாகச் சங்கிலியாரை மணந்த திருவொற்றியூர் ஆதிபுரீஸ்வார் ஆலயத்தில் இரண்டாவது பிரகாரத்தில் கிழக்குச் சுவற்றில் உள்ள கல்வெட்டு:

“கோவிராஜகேசரி பன்மான் திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜாதிராஜ தேவர்க்கு யாண்டு ஒன்பதாவது ஐயம் கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் புழற் கோட்டத்து உடையார் திருவொற்றியூர் உடையார்கோயிலில் மடமுடைய சதுரான பண்டிதனும் ஸ்ரீமாதே * * * டானும் ஸ்ரீ காரியம் அரிய பிரான் பட்டனும் சோமசித்தார்த்தம் வக்காணிக்கும் வாகீஸ்வர பண்டிதனும் காலும்பிராருள் செய்கொண்ட சோழமண்டல பிராணுள் திருவொற்றியூர் பிச்சனும் கோயில் நாயகம் பட்டம்பக்க நாயகம் பட்டனும் கோயிற் கணக்குத் திரு * * * டயார் திருப்பங்குனி யுத்திரத்து ஆருள் திருநாளான புதன்கிழமையும் ஏகாதியும் பெற்ற ஆபிரியைத்தின்னது பட்டம் பக்க நாயக தேவர் திருமகிழின் கீழ் திருநலக்கம் செய் தெழுந்தருளி இருந்து ஆளுடைய நம்பி ஸ்ரீ புராணம் கேட்டருளா நிற்க உடையார்

தேவதானம் வருகப் பெரும் பாக்கத்துக் காணி * * என் துவிண்ணப்பம்செய்ய” * * திருவொற்றியூரில் அவருடைய புராணம் ஒதப்பெற்றது என்றும், குறித்திருப்பதோடு, திருத்தொண்டத் தொகை பாடப் பெற்ற செய்தியையும் குறித்திருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. நாயனார் பின்னேத் திரு நாமமாகிய ஆரூரனார் என்பதும், முன் சென் மத்துப் பெயராகிய ஆலால் சுந்தரர் என்பதும், பின்னால் வழங்கப்பெற்ற வன்றெண்டர், ஆரூரைய நம்பி, திருத்தொண்டத் தொகையான், தடுத்தாட் கொண்டான், ஸ்வஸ்வாமி மித்திரர் (தம்பிரான் தோழர்) முதலிய பெயர்களும் கல்வெட்டுகளில் காணப்பெறுகின்றன.

சுந்தரருடைய ஆலயங்கள் 11-12-ம் நூற்றாண்டுகளில் பல இடங்களில் ஏற்பட்டுள்ளன. அவைகள் சோழநாடு, சரித்திர ஜதி நடுநாடு, கொங்குநாடு, மலைக்கண். நாடு, தொண்டை நாடு இவைகளில் எல்லாம் பரந்திருக்கக் காண்கிறோம். அவர் பெயரால் மடங்கள் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் திருத்தொண்டத் தொகையான் மடம், திருத்தொண்டத் தொகையான் குகை என்ற பெயர்களால் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. கி. பி. 1249 அக்டோபர் 14ல் ஏற்பட்ட திருத்தொண்டத் தொகையான் குகையை ஆணைமங்கலமுடையான் ஆரையன் வடுக நாதன் என்ற சென்னாவரையர் தாபித்து, திருமுறை சேமித்து வைத்திருக்கும் திருப்பள்ளியறையைச் காப்பவர், திருப்பாட்டு ஒதபவர் இவர்கள் ஜீவனத்திற்காகத் திருமுறைத் தேவராச் செல்வன் குகையில் வசிக்கும் முதலியார் திருவையாறுடையார் வழித்தோன்றிய ஒரு பத்தினிப் பூதானம் செய்யப்பட்டது என்று கண்டிருக்கிறது. சுந்தரர் பெயரை மக்கள் வைத்துக் கொண்டதன்றி அலெரிணைப் பொருள்களுக்கும் வைத்திருந்தார்கள். உதாரணமாக, வன்றெண்ட முதலியார், திருத்தொண்டத் தொகை மண்டலம், வன்றெண்டத்தாழி, ஆலால் சுந்தரர் பெருந்தெரு முதலியன. சுந்தரருக்குப் பிந்தி அவருடைய திருப்பதிகப்பாடுவதற்குப் பல ஆலயங்களில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. திருவொற்றி

யூரில் அவர் புராணமும் ஒதப்பட்டது. அவருடைய சரித்திர சம்பந்தமான இரண்டு அரிய விஷயங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. திருவெண்ணையநல்லூர்ச் சாசனத்தில் “பிச்சன் என்று பாடச் சொன்னான்” என்ற பெயரை ஒரு வெள்ளி முரசுக்கு இடப்பட்டதாகக் கண்டிருக்கிறது. இதனால் சுந்தரமூர்த்திகளைச் சசன் பிச்சன் அல்லது பித்தன் என்று பாடச் சொன்னதின் உண்மை தெரிகிறது. அதே யூரில் மற்றொரு கல்வெட்டில் குலோத்துங்கச் சோழன் 29-வது ஆண்டில் “வழக்கு வென்ற திருஅம்பலம்” என்ற ஒரு கல் மண்டபத்தைக் கட்டுவதற்காகச் சில குடிசைகளுடைய வீடுகளை எடுத்துக்கொண்டு வேறு இடத் தந்ததாகக் கண்டிருக்கிறது. இதனால் சுந்தரமூர்த்திகளின்மீது சசன் வழக்குத் தொடுத்து வென்ற விஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மற்றும் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினது திருவொற்றியூர்ச் சாசனத்தால் (1046 கி. பி.) அறிகிறோம். அதிலேயே அமுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள் பிரதிமைகளை பிரதிஷ்டை செய்த செய்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சுந்தரமூர்த்திகள் திருவருள் பெற்ற இடமாகிய திருவெண்ணையநல்லூரில் சோழமாத் தின்கிமுள்ள சுவற்றில் 5 அழகிய செய்யுள்களில் சுந்தரர் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட ஐதிகம் கூறப்பெற்றுள்ளது. அச் செய்யுள்கள் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலேயே வரையப்பட்டிருக்கலாம் என்று உண்கிக்க முடியும்.

சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திருந்த ஏனைய நாயன்மார்கள் :—வீரன்மிண்டர், மானக் கஞ்சார், பெரு மிழலை சுந்தரர் கால குறும்பார், வய்கோன்கலிக் து நாயன்மார் காமர், சோமாசியார், சேரமான் பெருமான், நாகிங்க முனையர், கோட்புலியார், சடைய நாயனார், இசைஞானியார் முதலியவர்கள். அவர் காலத்திலிருந்த ஏனைய சிவனடியார்கள் :— குன்றையூர்ச் சிழார், ஞாயிறு சிழார், பாவையார், சங்கிலியர் முதலியவர்கள். மேற்கூறிய அடியார்களில் இசைஞானியார், நாகிங்க முனையர், பாவையார், சேரமான் பெருமான், கோட்புலியார், வீரன்மிண்டர்,

“சித்தர் சித்தத்தூர்ப் பற்றிமெத் தப்புசூழ்ச் செப்புமுத் தித்தமிழ்ப் பெருமானே”

மானக்கஞ்சாற்றி என்ற பெரியார்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் வந்திருக்கின்றன. சேரமான் பெருமாள் நாயனார் - இவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளோடு தோழமை பூண்டு அவரைத் தம் நாட்டிற்கு இரண்டு தடவை அழைத்துச் சென்ற சேரதேசத்து மன்னர். இவ்விரண்டு தோழர்களுடைய உருவங்களும், சேரமான் பெருமானின் தலை நகரான திருவஞ்சைக்களத்து ஆலயத்தில் காணலாம். அந்நகரில் இருந்துதான் இவ்விருவரும் கைலாயம் சென்றனர். சேரமான் பெருமாள் சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் நடராஜப் பெருமான்மீது பெருந்த அன்பு வாய்ந்தவர். அதற்கு அறிஞரியாக சிதம்பரத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றில் அப்பெருமான் பெயர் காணப்படுகிறது. அதில், சகம் 1498-ல் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் வம்சத்தில் உதித்த இராமவர்ம மகாராஜன் தானஞ் செய்த விஷயம் கண்டிருக்கிறது. மேலும், திருச்சி வல்லக்குடி என்ற திருத்தவத்துறையில் சேரமாளார் மகன் கோக்கிமுன் அடிகள் மலைநாட்டுப் புத்தூர் சங்கரன் குன்றம் போழன் என்பவன்மூலமாக நந்தாவினக்கு வைக்கப் பொன் கொடுத்ததாகக் கண்டிருக்கிறது. இவ்விரு கல்வெட்டுகளிலும், சேரமான் பெயரைக் காண்கிறோம்.

மானக்கஞ்சாற்றி:—புற முஷ்ணம் ஆலயத்தில் தம்பிரான் தேர்முன் மானக்கஞ்சாற்றன் என்பவனுடைய சிலை யொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கல்வெட்டில் காண்கிறோம். அவன் அவ்வாலயத்தில் திருப்பதிகம் வாசித்ததாகவும் கண்டிருக்கிறது. இவன் மானக்கஞ்சாற்ற நாயனாரின் பெயரை வகித்த ஒருவரை இருக்கலாம். (கல்வெட்டு எண் 255/1916)

விற்றனிரண்டர், கோட்புலியார்:—இவ்விரு நாயன்மார்களின் பெயர்களையும் அரிவாட்டாயர், இயற்பகை நாயனார், திருத்தொண்டர், வன்றெண்டர், *சண்டல்வாரர் முதலான பெயர்களோடு சேர்த்து அப்பெயர் வகித்தவர்கள் திருப்புறம்பயம் உடைய சசுவரருக்கு ஐப்பசி பங்குனித் திருவிழாக்களில் திருவிழா நடத்த பூதானம் செய்தார்களென்று திருப்புறம்பயம்

கல்வெட்டில் கண்டிருக்கிறது. இக்கல்வெட்டினால் அக்காலத்தில் இந்நாயனார்கள் பெயர்களை மக்கள் வகித்து வந்தார்கள் எனத் தெரிய வருகிறது.

இசை ஞானியார், பாவை நங்கையார்:—இவ்விடியார்களுடைய பெயர்களை, சோழர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வெட்டுகளில் கண்ட செய்தியை முன்னமே எடுத்து எழுதி யிருக்கின்றோம். சுந்தரர் காலத்து ஏனைய அடியார்களைப்பற்றி இப்போது கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகளில் அதிகமாகப் புலப்படவில்லை.

III ஏனைய நாயன்மார்கள்

இதுவரையில் சம்பந்தர் காலத்து நாயன்மார்களையும் சுந்தரர் காலத்து நாயன்மார்களையும் சாசனங்களில் சம்பந்தப்பட்டவரையில் எடுக்கிறோம்.

முந்திய பந்தப்பட்டவரையில் எடுக்கிறோம். துரைத்தேவர். இவரிடம், ஏனைய நாயன்மார்கள் எதுகாரும் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதைக் கூறுவோம்: இதுவரையில் நமது பார்வைக்கு வந்த கல்வெட்டுகளைக் குறித்து மாத்திரம் நாம் சொல்ல முடியும். நமது பார்வைக்கு வராத கல்வெட்டுகள் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவைகளை ஆராய்ந்து பார்க்குபிடித்தும் இன்னும் மற்ற நாயன்மார்களுடைய பல செய்திகளையும் அறியக்கூடும். ஆகவே இப்பொழுது நாம் ஆராய்ந்து வகித்தசமான ஆராய்ச்சியென்றே சொல்லவேண்டும்.

நாம் முன்னமே குறித்தபடி இனிக் கூறப்போகும் நாயன்மார்கள் எல்லாரும் சம்பந்தருக்கு முந்தியவர்களாகவும், சம்பந்தருக்கும் சுந்தரருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்தவர்களாகவும் உள்ளவர்கள். எல்லா நாயன்மார்களையும் சுந்தரமூர்த்திகள் தம் திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறியுள்ளாராதலின் அவர்கள் எல்லாரும் சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திலாவது அவர்களுக்கு முந்தியவாறு இருந்திருக்க வேண்டும். கண்ணப்பர், சண்டசர், காரைக்காலம்மையார், கோச்செங்குரை முதலியவர்களைச் சம்பந்தரே கூறியிருக்கிறாராகலின், அவர்கள் சம்பந்தருக்கு முந்தியே இருந்த

வர்களாவார்கள். இனி, கல்வெட்டுக்களில் கிடைத்த அடியார்களின் பெயர்கள் யாதெனில், தில்லை மூவாயிரவர், திருநீலகண்டர், இயற்பகையார், அமர்நீதியார், மெய்ப்பொருள் நாயனார், (மிலாடுடையார்) ஏனெனினாயினர், கண்ணப்ப நாயனார், சண்டேஸ்வரர், திருமூலர், தண்டியடிகள், கடாவர்கோன், இடங்கழியார், நமிநந்தி யடிகள், காரைக்கா லம்மையார், கோச்செங்கணர் முதலியவர்கள். இனி, இவர்களைப் பற்றி ஒரு சிறிது ஆராய்வாம்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மூவாயிரவரைக் குறித்து சைவ ஆசாரியர்கள் கூறியிருப்பதன் விவரணை சமயத்து ஆழ்வார்களில் ஒருவரான குலசேகர ஆழ்வாரும் கூறியிருக்கின்றார்.

திருக்கழுக்குன்றத்துச் சாசனம் ஒன்றில் குலோத்துங்கச் சோழன் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டில் தில்லை மூவாயிரவர் “தில்லைமூவாயிரவர் நம்பி” யிவர்.

என்ற, ஒருவனும் அவன் சகோதரனும் அவ்வாலயத்திற்கு நூறு காசுக்கு வாங்கின நூறு பதக் கிலத்தைத் தானஞ்செய்தார்கள் என்று கண்டிருக்கிறது. இதனால் தில்லை மூவாயிரவர் என்ற பெயரைச் சோழர் காலத்திலேயே மனிதர்கள் இட்டுக்கொண்டார்கள் என்ற செய்தி தெரிகிறது. மேலும் மதுராத்தகத்துச் சாசனத்தில் “சிரானன் கருணாகன் என்ற தில்லை மூவாயிரவ மக்களோத்துமன்” என்ற ஒரு மத்தியத்தன் பெயரை ராஜராஜன் I காலத்திலேயே காண்கிறோம்.

திருநீலகண்ட நாயனார் தில்லையில் அவதரித்தபோதிலும் அவர் பெயர் தமிழ்நாட்டுக்கும் வழங்கி வந்தது. திருநீலகண்டர். அவர் பெயரால் மடங்களும் கட்டப்பெற்றன. உதாரணமாகப் பழனியில் கிடைத்த ஒரு தாமிர சாசனப்படி பழனி நகரத்தில் “திருநீலகண்டர் மடம்” என்ற ஒரு மடம் தாபிக்கப்பெற்றதையும், அதை நடத்தத் தொகைகள் தானஞ்செய்ததையும் கூறுகிறது. இது சகம் 1438-ல் ஏற்பட்டது. மேலும், சேரமாதேவி கல்வெட்டு ஒன்றில் திருநீலகண்ட செட்டி என்ற வியாபாரியின் பெயர் ஒன்று காணப்படுகிறது.

அமர்நீதியடிகளின் பெயரைத் திருவொற்றியூர் கோவிலில் ஐயகம்ப ஷிக்கிரமவரமன் அமர்நீதியார். என்ற கங்க பல்லவனுடைய

9-வது நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டில்காணலாம். அதன்படி சோழநாட்டு இரத்தினர் நாட்டில் கஞ்சனூரில் இருந்த கஞ்சரன் அமர்நீதி என்ற பல்லவதிரையன் நந்தாவளக்கு வைக்கப் பொன் உதவித் தாகக் கண்டிருக்கிறது. இதனால் அமர்நீதி பெயர் அடியார் பெயரை மக்கள் இட்டுவந்தார்கள் எனத் தெரிகிறது.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் சேதிநாட்டுத் திருக்கோவலூரில் ஆண்ட ஒரு மன்னர். அவரை மலாடர் கோமான் மெய்ப்பொருள் நாயனார். என்றும், மிலாடுடையார் என்றும் வழங்குவார்கள். முத்தினாதன் என்னும் ஒரு வஞ்சகன் அவரை நேரில் வெல்லக்கூடாத தறிந்து கபடமாகச் சிவவேடம் பூண்டு வஞ்சகமாகக் குத்திவிட்டான்.

அப்போதும் அப்பெரியார் அவனை யாரும் துன்பப்படுத்தாதபடி தம் சேவகனைத் தன் என்பனை விளித்து “தந்தா நமர்” எனத்தடுத்தார். இப்பெருமை உலகெல்லாம் பார்த்தது. இச்செய்தியைத் தஞ்சைப்பேரிய கோயிலில் இராஜேந்திரச் சோழன் காலத்து மூன்றாவது ஆண்டு கல்வெட்டில் காண்கிறோம். அது அடியில் கண்டபடி “சோபர கேசரி வர்மனன் இராஜேந்திர சோழதேவருக்கு யாண்டு மூன்றாவது உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வரம் உடையாருக்கு ஸ்ரீநாரயம் செய்கின்ற பொய்கைநாடு கிழவன் ஆதித்த சூரியனன் தென்னவன் மூவேந்தலெனான் யாண்டு மூன்றாவது வரை செய்கித்த செப்பு பிரதிமங்கள் * * * பாதாதி கேசார்த்தம் இருபதிறு விரல் உசர்த்து இரண்டு கையுடையவரான கனமாகச்செய்த தத்தா நமரேகாண் என்ற மிலாடுடையார் ஒருவர்.”

இதனால், சாசனப் பதிப்பாளர்கள் எத்துனைத்திருத்தமாக வாக்குகளை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள் என்றது தெரியவரும். மேலும், தஞ்சைத் திருநாகேஸ்வரத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று “மிலாடுடையார் பள்ளி” என்ற பெயரும் திருக்கோவலூர்க்குட்புற

கீழூரில் “கயிலாஸ் பெருமானார்” என்ற மிலா டெடயார் பெயரும் வருவதைக் காண்க.

ஏனாதி நாயனார் பெயரைத் திருவொற்றி ஏனாதிநாயனார். பூர்ச் சாசனம் ஒன்றில் “ஏனாதி மேற்குடையான் பெரிய நாயன் என்ற பொத்தப்பிராயன்” என்பவன் ஒரு கதவைத் தந்ததாகக் கண்டிருக்கிறது.

கண்ணப்ப நாயனார் சிகாஸ்தியில் பிரக் கியாதிபெற்ற போதிலும் அவருடைய கண்ணப்பர். பெயரை அவ்வூரில் அதிகமாகக் காண்பதில்லை. ஆனால் புதுக்கோட்டையில் திருவருமைய ஆலயத்தில் சகம் 1378-ல் தாது வருஷம் வைகாசி மாதம் 20 தேதியில் கண்ணப்ப நாயனார் பிரதிமை தாபித்ததாக அக்கல் வெட்டு சொல்லுகிறது. கண்ணப்பனென்ற பெயர் பலர் வகித்திருந்ததாகவும் தெரிகிறது. கோவை ஜில்லா சங்கிராம நல்லூர் ஆலயத்தில் சகம் 1265-ல் கண்ணப்பன் தென்னவதாரையன் என்ற ஒருவன் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. மேலும், கண்ணப்பர் காலத்தில் குடுமித்தேவரை வழிபட்டிருந்த சிவகோசரியாரின் பெயர் பூண்ட “சிவகோசரி பிடாரன் தேச விடங்கன்” என்ற ஒருவன் திருப்பதிகம் வாசிக்கத் திருவரத்தறை ஆலயத்திற்குப் பூதானம் செய்ததாக இரண்டு கல்வெட்டுகளில் காண்கிறோம்.

அரிவாட்டாயர், இயற்பகையார், இவ்விரண்டு அடியார்களின் பெயர்களையும் விற்றமிண்டர், கோடபுலியார் முதலான பெயர்களோடு திருப்புறம்பயத்துச் சாசனத்தில் காண்கிறோம். இப்பெயர்களைக்கொண்ட சிவப்பதர்கள் அக்காலத்தில் ஐப்பசி, பங்குனி மாதங்களில் திருவிழா நடத்துவதற்காகப் பூதானம் செய்ததாக அத்திருப்புறம்பயத்து ஆலயத்தில்காண்கிறோம்.

சண்டேஸ்வர நாயனார், தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரர் கோயிலில் இராஜராஜன் I சண்டேஸ்வரர். 21-வது ஆண்டில் (சி. பி. 1006) ஏற்பட்ட சாசனத்தில் சண்டேஸ்வரர் பிரதிமையும் அவர் பிதாவின் பிரதிமையும் தாபித்ததாகக் கண்டு இருக்கிறது. அவர் பிதாவின் பெயர் எச்சுதந்தன் என்று பெரிய புரணத்தினால் அறி

கிறோம். மேலும், அதே ஆண்டில் “நராயிர் வன் பல்லவயன் ஆனமும்மடி சோழன்” சண்டேஸ்வரரது பிரதிமை தாபித்தானென்றும், ராஜேந்திர சோழன் இரண்டாவது ஆண்டில் சண்டேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கு தானஞ் செய்ததென்றும் காண்கிறோம்.

காரைக்காலம்மையார் :— தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் இராஜராஜதேவர் 29 ஆண்டிச் சாசனத்தில் தேவரடியுடையார் பெயர்களில் காரைக்கால் என்ற ஒரு பெயர் கண்டிருக்கிறது. இதனால் காரைக்காலம்மையின் பெயரைப் பெண்கள் வகித்துக்கொண்டார்கள் என்று அறிகிறோம்.

நமிநந்தி யடிகள் :— திருக்கழுக்குன்றத்துச் சாசனம் ஒன்றில் குலோத்துங்கன் I நமிநந்தி யடி நார்ப்பத் திரண்டாவது ஆண்டில் ஒரு சாசனத்தில் நமிநந்தியடிகள் மடத்திற்காக ஒரு நிலம் வாங்கினதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு :—

“தண்டுறை எல்லை உட்பட்ட நீர் நிலமும் புஞ்சை நிலமும் மேடுக்கிய மரம் கிணைக்கிய கிணறும் இவ்வூர் மனை விளாக்கத்திருக்கும் நமிநந்தியடிகள் மடத்துக்கு மடப்புறமாக நாங்கள் இறை இழிச்சி விற்றுக் கொடுத்து” என்று கண்டிருக்கிறது.

திருமூல நாயனார் :—வடஆற்காடு போலூர் தாலூக்கா கோவலூரில் இரண்டு கல் வெட்டுகளில் திருமூலநாய திருமூல நாய னார் கோயில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 1455 ஜூலை 21 திக் கட்கிழை மல்லிகார்சனராயன் காலத்தில் திருமூலநாயனார் கோயிலுக்கு ஒரு “கணபதிமே” என்ற கிராமத்தையும், ஆயிரத்து நானூற்று முப்பத்திரண்டு 1432 ஜனவரி பதினேழு விபாழக்கிழமை சந்திரகிரணத்தின்போது அக்கோயிலுக்குப் “பலவரைப்பறந்து” என்ற கிராமத்தையும் தானஞ் செய்து கண்டிருக்கிறது. மேலும் தஞ்சை ஜில்லா வலிவலத்து ஆலயத்தில் திருமூல தேவர் மடத்திற்கு இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் நில விற்பனை செய்ததாகக் கண்டிருக்கிறது. பட்டமல்வர ஆலயத்தில் ஒரு கல்வெட்டில் “திருமூல தேவன் திருமடம்”

என்ற ஒருமடத்தின் பெயரைக்குறித்திருப்பதும் அன்றி அதனோடு திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருநாவுக்கரசு மடம் என்ற இருமடங்களையும் சேர்த்துக் கூறுகிறது. ஆகவே, இக்காலத்தில் இம் மூன்று அடியார்கள் மடங்களும் ஏற்பட்டிருந்தன என அறிகிறோம்.

கோச்செங்குணன் என்னும் கோச்செங்குட் சோழ நாயனார் தென்னாட்டில் முதல் கோச் செங்கு முதலில் மடக் கோயில்களைக் கட்டிய நாயனார் ஆவார். அந்த நாயனரைப் பற்றிச் சம்பந்தர் முதலான ஆசாரியர்கள் புகழ்ந்துள்ளார்கள். அந் நாயனாரின் பெயரால் ஓர் ஆலயம் ஏற்பட்டிருந்ததாகத்தென்றாகாது போன்றோருடைய கருத்து. இவ்வாறு கோச்செங்குட் சோழ நாயனார் ஆலயத்தில் ஒரு கல்வெட்டில் காண்கிறோம். அதன்படி குலோத்துங்கச் சோழன் 33-வது ஆண்டில் திருத்தாங்காணைமடம் உடைய மகாதேவர் கோச்செங்குணன் ஸ்வமுடைய மகாதேவர் ஆலயங்களுக்கு முடிசொண்ட சோழ சதாமிசை மங்கலத்துச் சபையார் நில விற்பனை செய்ததாகக் கூறுகிறது. ஆகவே, அவ்வூரில் கோச்செங்குட் சோழன் தாபித்த ஓர் ஆலயம் குலோத்துங்கன் காலத்திலேயே இருந்திருக்க வேண்டும்.

மேலே நாயன்மார்களைத் தனித்தனியாக எடுத்துக் கூறி அவர்களைப்பற்றிக் கல்வெட்டுகளில் கண்ட சில முடிப்புகள். செய்திகளைக் குறிப்பிட்டோம். இனிப் பொதுவாக நாயன்மார்களைப் பற்றிச் சில கல்வெட்டுகளும் கிடைத்திருக்கின்றன. குடும்பகோணம், தாலுக்கா, உடைய

ஓர் கைலாசநாதர் ஆலயத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்தில் சிவபாதசேகர மங்கலம் என்ற ஊரின் ஆலயத்தில் நாயன்மார் உருவங்களுக்குப் பூஜை நடத்துவதற்காக மூன்று வேலி நிலம் தந்ததாகக் கூறுகிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் 63 நாயன்மார்களுடைய சிலைகளையும் முதற் பிரகாரத்திலேயே அல்லது முதல் மண்டபத்திலேயே வைத்திருப்பதை நாம் அறிவோம். இக் கைங்கரியத்தை முதல் முதல் தாபித்தவர் இராஜராஜர் I ஆவார். சில ஊர்களில் நாயன்மார்களின் பிரதிஷ்டை சீர்கெட்டுப் போயிருக்கலாம். அப்போது அவைகளை மறுபடியும் பின் வந்தவர்கள் புதுப்பித்து வந்தார்கள்.

சில சமயங்களில் இராஜரீகப் புரட்சியினால் சீர்கேடு அடைந்திருக்கலாம். அவ்விதமான ஒரு சீர்கேடு நடந்ததாக ஆற்காடு தாலுக்கா கல்வை என்ற ஊரில் இருக்கும் திருக்கர் ஸ்வார் ஆலயத்துக் கல்வெட்டில் ஸ்ரீயநகரத்துக் கம்பண உடையார் காலத்தில் நடந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளை மறுபடியும் பிரதிஷ்டை செய்ய, சிலங்களை வீற்றுவந்த 520 பணக்களிரிருந்து செலவுசெய்யப்பட்டது என்று அதில் காண்கிறோம். மேலும் அப்பத்து மூவர் திருமடம் என்ற மடம் ஒன்றிருந்ததாகப் பிரான்மலை ஆலயத்துக் கல்வெட்டுகளின் அறிக்கிறோம். இவ்வாறு நாயன்மார்களைப்பற்றிப் பொதுவாகவும் கல்வெட்டுகளில் கூறியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

அ த் து வ ர க் க ள்

தமிழ்ப் பண்டிதர் - வ. மு. இரத்தினேசுவரையார்.

“நற்குஞ் சாக்கன்று நண்ணி கலைஞானம்
கற்குஞ் சாக்கன்று காண்.”

“உலகு குளிர எழுத மகிழி லொழுது
மமுத கிரணமே

உருகு மடிய ரிதய நெகிழ

வுணர்விலெழுந லுதயமே

கலையு நிறையு மறியு முதிர்

முதிருமதுர நறவமே

கழுவு துகளர் முழுசு நெடிய

கருணை பெருகு சலந்தியே

அவகில் புவன முடியும் வெளியி

லளியு மொளியி னிலயமே

அறிவு னறிவை யறியுமரு

மறிய வரிய பிரமமே

மலையின் மகள்கண் மணியை யணைய

மதிலைவருக வருகவே

வளமைதழுவு பரிதி புரியின்

மருவு துமார் வருகவே.”

சைவமயாபிமானச் செல்வீகாள் !

முன்னுரை :—திருமந்திர நகர் என்று கூறப்பெற்ற தூத்துக்குடிச் சைவ சித்தார்த்த சபையினர் அடியேனுக்கும் ஓர் அரிய பொருள்பற்றி எழுதப் பணித்தனர். அப்பொருள் “அத்துவாக்கள்” என்பதாகும். அப்பணியைப் பேரறிஞர்கள் செய்வது மரபாமாயினும், சிறியேனும் மறுக்க அஞ்சி, அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபுராதனன் ஒப்பில் சீர்க்குருவாங் குமரநாயகனருள் தலைக்கொண்டு, சிற்சிலவற்றைக் கூறுகின்றேன். சபையார்க்கு எனது மனமார்த்த நன்றி உரியதாகுக.

உலகம் :—காணப்படும் இவ்வுலகம் தோன்றி நின்று அழியும் காரியமாக உள்ளது. உலகம் பஞ்சபூதக் கலப்பினால் உண்டாகியது. இவ்வுலகில் திற்பனவும், நடப்பனவுமான இருவகைப் பொருள்களுண்டு. உயிருள்ள பொருள்கள் உடம்பால் மாத்திரமன்றி அறிவின் செறிவானும் வேறுபாடுடையனவே! ஓற்றியுயிர் “முதல் ஆற்றி வுயிர் வரையும் இருப்பதாக இலக்கண நூலுடையார் துவன்மனர். பகுத்துணரும் பண்புடையார் மக்களேயாவர். அதனால், “மக்கள் தாமே ஆற்றியுயிரே, பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே” என்று சூத்திரம்

யாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உயிர்கள் கன்மத்திற்கேற்ப நல்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப் பிறப்பு, என்பத்துநான்கு தூறுயிரயோனி பேதமுடையனவாக உலகின், மேல் மத்திய கீழ்ப்பாகங்களில் வாழும்.

மக்கட் பிறப்பு:—மக்களாகப் பிறந்த உயிர்களே மிக்க புண்ணியமுடையன. மக்கட் பிறப்பு, நன்மை தீமைகளை யுணர்ந்து, தலைவராகிய கடவுளை அறிந்து வழிபட்டு இன்பப் பெருநெறி சார்தற்குச் சாதனமானது. இப்பிறவி நீங்கினால் வேறு எப்பிறவி வாய்க்கும் என்பது தெரியாது. ஆதலின், உடலுள்ள பொழுதே மனவாக்குக் காயங்களினால் இறைவரை வழிபடுதலும், சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தலும் ஆவசியகமாகும். நரர் பயில் தேசங்களில் நான்மறை பயிலா நாட்டிற் பிறவாது, கண்ணிய மிக்க புண்ணிய பூமியாகிய பாரததேசத்துப் பிறந்த மக்கள் மாண்புடையரே! நற்குலம், சம்சமயம் முதலியவற்றிலும் சிறந்த மக்கள் உடல், உயிர், கட்டு, இறை என்ற இன்றோர்ன்னவற்றை ஆராய்தல்வேண்டும். ஆராய்தால், உலகத்தின் தன்மையும், உயிரின் அடிமைத் தன்மையும், ஆண்டானும் இறைவரின் இயல்பும் தெளியலாம்.

இறைவன்:—ஒரு காரியத்திற்குக் காரணமுண்டு. முதற் காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்த காரணம் என முத்திரமாகக் காரணத்தைப் பாருபாடு செய்யலாம். இந்த உலகமாகிய காரியத்திற்கு முதற்காரணம், சத்தமாயை, அசத்தமாயை, பிரகிருதி என முன்று. துணைக்காரணஞ்சிவசத்தி; நிமித்த காரணர் சிவபெருமான்; கருணை மிகுதியால் உயிர்களுக்குடல்களை சிவபெருமான்போக மனுபவிப்பித்தலில், பாகம்வருவித்து இன்ப மருளுதல் சமயநூற்கருத்தாகும். எனவே, உயிர்கள், மலபரிபாகம், சத்தினிபாகம் என்னும் உயர்நிலை பெறவேண்டும். இருவினைச் செயல்களொத்துக் குருவருளினால் உயிர்கள் இன்பப் பெருக்காற்றிப்படிதல் வேண்டும். முற்றறிவு முற்றத் தொழிலுடைய முதல்வரே இன்ப உருவினராய்ச், சிற்றறிவு, சிவதொழிலுடைய சிவர்களின்

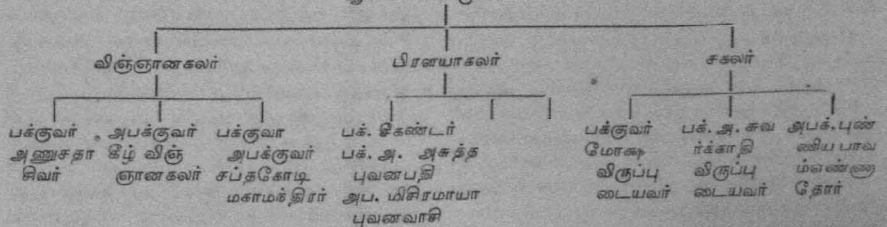
பக்குவநாடியருள்வார். ஆதலின், மக்கள் ஒரு நிலையினின்று தெய்வம் போற்றி மாண்புசார வேண்டும்.

சமயம்:—சமயமாவது மக்கள் கடவுளை அறிந்து வழிபட்டுப் பிறவாப் பெருவாழ் வடைதற்குரிய வழியாம். பிறந்திறந்துழ லும் தெய்வங்களை நம்பினால் உயிர்கள் உயர் கதி பெறமுடியாது. ஒவ்வொரு தெய்வ சம்பந்தமாகவே சமயங்கள் வழங்கப்படு கின்றன. சமயம் அகச்சமயம், புறச்சமயம் என இரண்டாக வகுக்கப்படும். புறச் சமயிகளுக்கும் அகச்சமயமாகிய சைவசம பக்கடவுள் அருள்வாரென்று நாம் அறிகின் றோம். நமது சமயம் சைவம். சைவம் என் பது சிவ சம்பந்தமுடையது. சிவம் மங்கள கரமுடையது. சிவபிரான், கற்பித்தருளிய வேதாகம நூல்களில் விதித்தன செய்து, விலக்கியன விடுத்து நாம் நடப்பதால், சிவ சீவ வேறுபாடுணர்ந்து, வீடுபேறடைய ஏதுவுண்டாகும். சரியை கிரியையோகம் என்ற பல படிகளினின்று வழிபாடு செய்ய, உயிர்களுக்கு உண்மை ஞான முண்டாகும். சிவஞானமே அத்துவிதாநந்தப் பெரு முத்தி யளிக்கும். இச்சைவ சமயம், சந் தானசாரியார், சமயாசாரியார் முதலிய சிவாதுபூதிச் செல்வர்களால் நன்கு வளர்க் கப்பெற்ற பெருமையுடையது. அன்புத் தெளிதேனொழுகும் இன்பச்சுவைப் பாடல் கள் கல்மனதைபுந் கணியச் செய்யும் பான்மையி னமைந்துள்ளன. அரத்தத் சிவாசாரியார் முதலிய பெரியார் ஆற்றிய அற்புதங்களும் பலவே! அன்பு குன்றி வன்புறு நெஞ்சராய்க் கடவுளைக் காட்டக் கேட்போருடைய துன்ப வாழ்க்கையும் இன்பமடைவதாக. சமீப காலத்திலிருந்த குமரகுருபர சுவாமிகள் பெருமை நம்மவ

ரறிந்ததே! மங்கையர்க்கரசியாம் மங்கை நல்லார் அங்கயற்கண்மை பங்கிலுறை சோமசுந்தரப் பெருமானை ஆலவாயிற் சீல மாய்ப் போற்றிப் பாலஞவாயால் சைவம் பெருக்கிய உயரதத்தை நம் பெண்மணி களும் சிந்தித்துச் சமயவளர்ச்சிக்கு வேண் டெவ புரியுஞ் சுதந்திரம்பெற முன் வருவார்க ளாக. சமயம், மொழி ஆகிய இரண்டும் பண்டைய மக்களின் அரும் பணியால் வளர்ந்தன. மன்னரும் மாதேவ னருள் வழி நின்று செங்கோலோச்சினார். அன்ன வர் பெருமையும் ஆங்காக்குச் சமய குரவர் களின் திருவாக்குடன் விசய விளங்கு கின்றது.

சிவதீகைஷ்ட:—சிவதீகைஷ்ட என்பது சைவ சமயிகள் பெறவேண்டிய ஒரு மந்திரக் கிரியை. சமயிகள் ஒவ்வொருவித சம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றால்தான் அவ்வச்சமயி களாவது வெளிப்படட. மலநாசத்தையும், சிவஞானப் பதிவையும் அளிக்க வல்லதே சிவ தீகைஷ்டயாகும். சமயதீகைஷ்ட, விசேஷ தீகைஷ்ட, நிருவாணதீகைஷ்ட என்பன ஆத்ம உஜ்ஜீவனத்திற்கு ஏற்றவை. ஆசாரியாபி ஷேகம் என்றும் ஒரு தீகைஷ்ட உண்டு. ஆசா ரியராதற் குரியவர்தான் அதனைப் பெற வேண்டும். ஏனையோர் பேரளவில் கிற்சில காரியங்களைச் செய்து பொருள் தேட விரும்பி ஆசாரியராவர். அது பயனளி யாது. கீழ்க், சிவதீகைஷ்டயில் கலாசோதனை, அத்துவ சுத்தி முதலியன செய்யப்பெறும். மாயையிலிருந்து உடல்கள் தோன்றும் முறை, ஒடுங்கும்முறைகளை நம்சைவசமயக் கிரியைகள் நன்கு விளக்கும். மாயையி லிருந்தே உலகம் தோன்றும். மாயை சுத்த மாயை, மிச்சிரமாயை, அசுத்தமாயை எனப் பிரிக்கப்படும்.

ஆன்மாக்கள் மூலகையர்

“பெரியே யீனைப் புகழ்வார் புகழ்தா லுதவும் பொருளாக் கொள்வானே”

சகலர் :—நாம் மும்மலமுடைய சகலர் வருப்பிடுள்ளவர்கள். சற்குரு திசைப்பால் சத்தினிபாதம் பெறலாம். திசைப்பில், நயன திசை, பரிசுதிசை, மானச திசை, வாசக திசை எனப் பல்வகை யுண்டு. நமது சமயாசாரியர்களும் ஒவ்வொரு வகைத் திசைப்பை இதைவரார் செய்யப்பெற்றே துயராயினர்.

தத்துவ சுத்தி :—தத்துவங்கள் ஆன்ம தத்துவம், வித்தியா தத்துவம், சிவதத்துவம் என்று பகுக்கப்படும். இவை, அணு பஞ்சமும், சம்புபஞ்சமும் என இரண்டிலடங்கும். சகலராகிய உயிர்களுக்கு முப்பத்தாறு அசாதாரண தத்துவங்கள் உடல்களாய் அமைபுங்கால், காரிய மாயா தத்துவம் காரண சரீரமாகவும், காலம், சிபுதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் ஐந்தும் சஞ்சக சரீரமாகவும், குணதத்துவம் குண சரீரமாகவும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் முன்றும் தன்மாத்திரை ஐந்தும் ஆகிய எட்டும் புரியட்டக் சரீரமாகவும் உண்டாம். பஞ்சபூத பரிணாமே பருவுடலாகும். இவ்வுண்மைகள் (சைவ சமயத்தில்) சுத்தாத்துவித சைவ சித்தார்த்த நெறியில் நன்கு போதரும். (கான் பிரமம் என்று தருக்கித் திருநெய் யொழுதுவோர் தப்பாது தன்புதுவர்.) திசைப்பில் தத்துவசுத்தி செய்யப் பெறும். இங்கே விரிப்பிற்பல்கும்.

அத்துவாக்கள் :—ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் வளர்த்தற்கும், அவை பாகதி சார்த்தற்கும் உரிய வழி. அத்துவா=வழி. கலை=பிரிவு; பங்கு. சற்குருநாதன் ஆறத்துவாக்களினும் அமைந்த சஞ்சித கன்மத்தை ஒரே காலத்தில் புசிக்கச்செய்து வீடளிக்கவுங் கூடும். அத்துவாக்கள்: மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என ஆறும்.

1. மந்திரம் :—சகானம் முதல் அஸ்திர மந்திரம் ஈருவிய பதினென்று.

2. பதம் :—பிரணவாதி பிரணவாத்தமாயி-
லும் வீயோம் வியாபிதே வீயோம் ரூபாய என்பது முதல் ஓம் சிவாயகம்: என்பது இறுதியாயி-
யென்பத்தொன்று.

3. வன்னம் :—ஈ. முதல் - கூகாரம் வரைபு முள்ள ஐம்பத்தொன்று.

4. புவனம் :—காலாக்கினி ருத்திர புவனம் முதல் அராகிருத புவனம் வரைபுமுள்ள இருநூற்றிருபத்தான்கு.

5. தத்துவம் :—பிருதுவி தத்துவ முதல் சிவதத்துவ மிருதிய முப்பத்தாறு.

6. கலை :—நிவிர்த்தி கலை முதல் சார்தியாதீத கலை இறுதியான ஆறு.

“வய்த்தமுறை மந்திரங்கள் பதினென்றும் பதங்க ளென்பத்தொன் றக்கரக்க ளோம்பத் தொன்றாகு மாய்த்தபு மிருநூற்றே டிருபத்த காள்ள மந்திர தத்துவ முப்பத்தாறு கலையைத்தே”

என்னும் செய்யுட்பாகமும் அத்துவா இவை என்பதையும், அதன் தொகையை யும் புலப்படுத்துகின்றது.

இனி, ஆன்மா கலை முதலியவற்றால் கட்டப்பட்டுக் கன்மபலன்களை நுகரும்போது புருஷன் என்று அழைக்கப்படும்: இது சகலர் என்ற பிரிவுடை ஆன்மாக்களுக்கே யுண்டு. சீடனது உடம்பில் கலைகள் அமையுமாற்றை விசாரிப்பாம். சிவாகம திசைப்பின் றிச் சைவராவதும், உயர்த்தி பெறுவதும் முடியாது. திசைப் பெற்றே பஞ்சாஷ்டா ஜெபஞ் செய்தல்வேண்டும்; அதுவுக்குரு முகமாகப் பெறவேண்டும் என்று பெரியோர் விதித்தனர். திசைப் பெற்று, அம்முறை தவறியோர் திசைப்பின் பலனை அடையமாட்டார்.

சீடனது சரீரத்து முழந்தான் முதல் பாதம் வரையும் நிவிர்த்தி கலையும், நாபி முதல் முழந்தான் வரையில் பிரதிபா கலையும், இருதய முதல் நாபிவரையில் வித்தியா கலையும், புருவ முதல் இருதயம் வரையில் சாந்தி கலையும், சிகை முதல் புருவம் வரையில் சார்தியாதீத கலையும் வகுக்கப் பட்டுக் கலாசுத்தி செய்யப்பெறும். புருஷ தத்துவமும் மந்திரத் தத்துவங்களோடு சேர்த்துச் சுத்தி செய்யப்படும்.

கலையில் ஐவகை அத்துவாக்கள் அடங்கு மாறும், செய்யவழும்.

1. நிவிர்த்தி கலையில் :—

தத்துவம், பிருதுவி. புவனம், காலாக்கினி ருத்திர புவனமுதல் பத்திராகாசி புவனம் வரை 108.

வன்னம், கூகாரம். பதம், ஓங்கார முதல் ஊவ வரை 28.

“வெண்ணீறு அணிவினா தவரைக் கண்டால் அம்மகா மஞ்ச் மாறே”

மந்திரம், சத்தியோசாதம், இருதயம் 2.
தெய்வம், பிரமா.

2. பிரகீட்டா கலையிலி :—

தத்துவம், அப்பு தத்துவமுதல் பிரகிருதி தத்
துவம் வரையுமுள்ள ஆன்மதத்துவங்கள் 23.
புலனம், அமரோச புலனம் முதல் சீகண்ட புல
னம் வரையிலுள்ள 56.
வன்னம், ஹகார முதல் டகாரம் வரை 23.
பதம், சர்வ சர்வ என்பது முதல் வயாபிள்
என்பது வரையில் 21.
மந்திரம், வாமதேவ மந்திரம் - சிரோமந்திர
ரம் 2.
தெய்வம், விஷ்ணு.

3. வீந்தியா கலையிலி :—

தத்துவம், புருடத்தத்துவமுதல் மாயாதத்துவம்
வரையில் வீந்தியா தத்துவம் 7.
புலனம், வாம புலனமுதல் அங்குட்டமாநர்
புலனம் வரை 27.
வன்னம், ஞகாரமுதல் ஸகாரம் வரை 7.
பதம், வியோயின் முதல் ஓங்காரம் வரை 7.
மந்திரம், அளோரம், சிகை 2.
தெய்வம், உருத்திரமூர்த்தி.

4. சாந்தி கலையிலி :—

தத்துவம், சத்தலித்தை, ஈசுவரம், சாதாந்தியம்.
3.
புலனம், வாம புலனமுதல் சதாசிவ புலனம்
வரை 18.
வன்னம், ஹ. ல. க. 3.
பதம், தியாகாகார முதல் வியோம வியாபி
வரை 11.
மந்திரம், தற்புருஷம், கவசம் 2.
தெய்வம், மகேசுவரன்.

5. சாந்தியாதீதகலையிலி :—

தத்துவம், சத்தி, சிவம் 2.
புலனம், தீவிர்த்தி புலனமுதல் அநாசிருத
புலனம் வரை 15.
வன்னம், கஃ முதல் சீ வரை 16.
பதம் ஓங்காரம்.
மந்திரம், ஈசாகம், அஸ்திரம், சிவமந்திரம் 3.
தெய்வம், சதாசிவம்.

இன்னும், ஆன்மாக்களுக்கு யோனியாய்ப்
பட்டுப் பிறந்தலை நிவிர்த்திசெய்து சம்சார

பந்தத்தில் வெறுப்பையுண்டாக்கி மோகூத்
தில் உன்முகஞ் செய்தலால், தீவிர்த்திகலை
என்றும்; இடையரூபதியானத்தால் அதுக்
கிரகிக்கப்பட்டு மோகூத்தில் உன்முகமான
ஆன்மாவைக் கீழ்த்துவாவில் சம்சாரபந்தத்
தைத் தடுத்து நிறுத்தலால், பிரகீட்டாகலை
என்றும்; மூலவகை விடயமாகிய வாசக
ஞானத்தை விடுத்துச் சாசனாத்காரமான
அசேஷ பதார்த்த ஞானத்தை விளங்குக
லால் வித்தியாகலை என்றும்; ஆன்மாவுக்கு
எல்லாத் தத்துவங்களினும் சார்தியைச்
செய்தலால் சார்திகலை என்றும்; இவை
யாவற்றையுள் கீழ்ப்படுத்தி ஆன்மாவை
மேலே செலுத்தலால், சார்தியாதீதகலை
என்றும் அமைந்தமை புணர்க.

அத்துவாக்கள் கன்மம் வளர்த்தற்கு வைப்
பிடம் :—ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கு ஈடா
கப் பிறந்திறந்துழும். கன்மம் பிராவாக
அகாதியாய்ச் சிவர்களைப் பொருந்தும். இக்
கன்மம் சடமாகவுள்ளது. ஆன்மாக்களுக்குச்
சாதி ஆயுள் போகம் என்பன இதனுடைய
உண்டாம். கன்று தாய்ப்பசுவை நாயுக் கூடு
மாறுபோல அவ்வவ்வுயிர்களின் கன்மங்
கள் இறைவன் நியதிப்படி அவ்வவ்வுயிர்
களையே சென்று சாரும். இக்கன்மம் மனம்
வாக்குக் காயங்களினுடைய செய்யப்பட்டு
வளரும். கல்வினை தீவினை என்றும், ஆகா
மியம் சஞ்சிதம் பிராரப்தம் என்றும்,
ஸ்தூலம், ரூக்மம், அகிருக்குமம் என்
றும் வன்னம் மென்மை என்றும் புத்தி
பூர்வம், அபுத்திபூர்வம் என்றும் பலதிறப்
படும். இக்கன்மம் திதி காலத்தில் புத்தி
யையும், மாசுகார காலத்தில் அப்புத்தி
பிரகிருதியையும் பொருந்தும். பிரகிருதி
மாயையைப் பொருந்தும். சிருட்டிகாலத்
தில் தேகத்தைப் பொருந்தும். திதி காலத்
தில் எண்பத்துநான்கு நூறுபிர யோனி
பேதமாகப் பிறக்க இவ்வினைகளை காரண
மாம். கன்மங்களைச் சஞ்சிதம், பிராரப்தம்,
ஆகாமியம் எனப் பிரிக்கலாம். பிராரப்தம்
அனுபவிக்கு "ஞான்று அதனை இறைவன்
ஊட்டுகின்றான் எனக் கொள்ளாது, யான்
செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று கொள்
ளப்படுதலினால், அது மேலைக்கு வித்தாக
உற்பவிக்கும். இதனையே ஆகாமியம் என்ப.
பல சன்னங்களிலும் செய்த ஆகாமியக்

“புறந்துய்மை நீரா ன்மையும் அகந்துய்மை வாய்மையாற் காணப்படும்”

கொத்தே சஞ்சிதமாகும். கன்மம் மந்திராத் துவா முதலிய ஆறினுங் கட்டப்பட்டுச் சஞ்சிதம் என்னும் பெயர்த்தாய் நிற்கும், இதனை இன்னும் விரிப்பினே, மந்திர வன்னங்கள் வாக்கிலும், புவனங்கள் காய்க்கிலும், தத்துவங்கள் மனதிலும் கர்மம் ஈட்டப் படற்கு வழிகளாம் என்றபடி. கலை சத்தியாய் மூவகையாலும் ஈட்டுதற் குத்தியாக இருக்கும்.

“முன்று திறத்தனுக்கள் செயல் கன்மங்கட்கு முன்னியோ மூவிரண்டா மத்துவாவின்”

என்றமை பார்க்க.

அத்துவாக்கள் ஒடுக்கப்படும் முறை:—முதல்வராகிய சிவபிரான் ஆவேச பக்கமாக அத்துவாக்களை ஒடுக்கியருள்வார். அஃதாவது, சற்குருவாயிலானே அத்துவாசத்தி செய்து மலங்கழியச் செய்வார். அது எப்படியெனில், முற்கூறிய ஆறு அத்துவாக்களினும் சஞ்சிதமாய்க்கத் கன்மங்களை யெல்லாம் அழியும்படி செய்தல். கன்மம் நீங்கலே; மாயையும் நீங்கும்; ஆணவமலத்தையும் அகலும். பின்பு சிவம் பிரகாசிக்கும். மந்திரங்கள் பதத்திலும், பதம் வன்னத்திலும், வன்னம் புவனத்திலும், புவனம் தத்துவத்திலும், தத்துவம் கலைபிலும் அடங்க ஒடுக்கிக் கலையைத் திரோதான சத்தியிலும், திரோதான சத்தியைச் சிவத்திலும் ஒடுக்கப்படும்.

முத்திக்கும் அத்துவாக்களே வித்தாகும்:—இன்னும், அத்துவாக்களில் மந்திரமுதலிய ஐந்தும் மனவாக்குக் காயங்களாகவும், கலை இவைகளைச் செலுத்தும் சத்தி வடிவாயும் நின்று கன்மம் ஈட்டப்படுதலின், அத்துவாக்கள் கன்மங்கட்கு விவியாதலும், மனவாக்குக் காயங்களால் சிவபிரானைத் தியானித்துத் துதித்து வணங்கி முத்தியடைதற்கு வழிகளாயிருத்தலால், அவை பரகதி அடைதற்கு வழியாதலும் உணர்க.

“அத்துவா வெல்லாமடங்கச் சோதித்தபடி சித்தகுராய் கின்றார் தெளிவறிவ தெக்காளோ” என்பது தாயுமானவர் அதுபுதித் திருவாக்கு.

அத்துவாக்களின் முன்றுவகை:—மந்திரம் பதம் வன்னம் ஆகிய மூன்றும் சுத்தமாய்

காரிய மாதலால் சுத்தாத்துவாவென்றும்; தத்துவம், சுத்தமாயை அசுத்தமாயைகளின் காரியமாதலால் பிச்சிராத்துவாவென்றும்; புவனம் சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயைகளின் காரியமாதலால் அசுத்தாத்துவா வென்றும் சொல்லப் பெறும்.

1. மலமகலவழி:—சரியை, கிரியை, யோகக் களை அனுட்டித்து வரின் மல வலிபோய் மகாதேவாரூள் வழிகடலாம். பதமுத்தியினும் பரமுத்தி உயர்ந்தது. உபாயச்சரியை முதல், உபாய யோகம் வரையும் ஒரு பகுதியாகவும், உண்மைச்சரியை முதல் உண்மை யோகம் வரையும் ஒரு பகுதியாகவும் பிரிப்பர். உண்மைச் சிவஞானமே வீடுபெற்றிற்கு இன்றியமையாதது. அறிவிக்க அறிபுத்தன்மை யும், சார்ந்ததன் வண்ணமார் தன்மையுமுடைய ஆன்மாக்கள் சிவபுண்ணியப் பெற்றானே தன்மை யடையவேண்டும்.

2. பக்குவமுடைய ஆன்மாக்களுக்குச் சிவ பிரானை குருவாக எழுந்தருளி வந்து அத்துவ சத்திசெய்து உண்மை முத்தியை யளிப்பார். அதனால், சஞ்சித வீண நீங்கும். அது நீங்க மாயா மலமுமகலம், ஆணவமலம் வலியுற்றிருக்கும். பிரார்த்த கன்மம் அனுபவத்தால் நீங்கும்-ஆகாயியம் வளரமாட்டாது.

3. இன்னும் சுருக்கிக்கூறில், சிவபுண்ணிய விசேடத்தினால் புத்தி இருவினைகளிடத்தும் விசாரித்து அறியாது ஒரே தன்மையாக நிற்க வேண்டும். இப்படி நிற்குமேயானால் இருவினையொப்பு உண்டாகும். பி அதனால் மலபரிபாகமாம் என்பதேயாம்.

“பிணக்கி வாத பெருந்த ஹப்பெரு மாணுந் நாமங்கள் பேசுவார்க் கிணக்கி வாததோ ரின்பமேவருந் தன்பமே துடைத் தெம்பிரான் உணக்கி வாததோர் வித்து மேல்வினை யாமலெனவினை பொர்த்தபின் கணக்கி வாத் திருந் கோலீர் வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.”

இருவினையொப்பு மலபரிபாகம்:—ஓடும் பொன்னுஞ் சமமென நோக்குதலும், இன்ப முந் துன்பமும் ஒன்றெனக் கருதுதலும் இருவினையொப்பு என்னலாம். பாவமும், புண்ணியமும் சமமாக ஒத்தல் என்பது கருத்தன்று. ஆகவே, இருவினை யொப்பு என்பதற்கு நல்லினை நீயினைகளிலும், அவற்றின் பயனாகிய புண்ணிய பாவங்களிலும், புண்ணிய பாவம் பயனாகிய இன்ப துன்பம்

“பாரிணத்தும் பொய்பெனவே பட்டினத்துப் பின்னையப்போல் ஆகுநீதுறக்கை அரிதரிது”

களிலும் ஒன்றில் விருப்பும், மற்றொன்றில் வெறுப்பு மின்றி, ஆன்ம அறிவின் கண் ஒப்ப நிகழ்தலாம். இவ்விருவினை உண்டாதற்குக் காரணம் சரியை கிரியா யோகங்களாகிய சிவ புண்ணியங்களே என்க. இவற்றிற் கெதிரான யாவும் பாவங்களேயாம்.

மலபரிபாகமாவது, ஆன்ம மலத்தினது சத்தி ஆன்ம அறிவை மயக்க இயலாது வலி குன்றி நிற்கும் அவதாரம். மலபரிபாகத்திற்குக் காரணம் இருவினை யொப்பபாகும்.

சத்திநிபாதமாவது, சிவசத்தி பதிதல். இஃது ஆன்மாக்களின் பக்குவ வேறுபாட்டால் மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்காகும். இவ்வுயரிய சத்திநிபாத நிலைக்குக் காரணம் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமாம். சகலருக்கு இந்நூல்களைச் சத்திநிபாதங்களும் எய்தும். இவரைப் பக்குவர் அபக்குவர் என்று பாகுபாடு செய்யலாம். இறைவர், அதிட்டான பக்கமாகவும், ஆவேச பக்கமாகவுந் திருவருள் பாலித்து இவ்வுயிர்களையும் இன்பமடையச் செய்வார்.

இங்ஙனம் அத்துவாக்கள் இறைவனின் கிறையருளை விளக்கும் பான்மைய. கலை, தத்துவம், புனவம் ஆகிய மூன்றும் பொருட் பிரபஞ்சம் எனவும், வன்னம், பதம், மந்திரம் ஆகிய மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சம் எனவும் கூறப்படும். அத்துவாக்களோடு திரோதான சத்தி சம்பந்தமுடைமைப்பற்றி, எல்லாமாய், அல்லலுமாய், உடனுமாய் இறைவன் விளங்குதலின், அச்சிவ பரம்பொருளை அத்துவாமூர்த்தி என்றும் கூறுப.

அத்துவசத்தி :—அத்துவ சத்தியாவது மேலே காட்டப்பெற்ற ஆறு அத்துவாக்களிலும் கட்டப்பட்டிருக்கும் போகங்களையெல்லாம் ஏக காலத்தில் புசிப்பித்துத் தொலைத்து மோகத்தைக் கொடுத்தலாம். இதுவே, நிர்வாண தீகை என்பப்படும். சத்தியோ நிர்வாணம், அசத்தியோ நிர்

வாணம் என்று பாகுபாடுடன் நிர்வாண தீகை விளங்கும். நிர்வாணம்=மோக்கம். சிவோகம்பாவனையால், குரு, சீடனது ஆத்மாவைச் சிவமாக்குவர். சுருடோகம் பாவனையால் மாந்திரிகள் விடந்தீர்த்தலைக் கண்டு உண்மை கடைப்பிடிக்க.

முடிப்பினர் :— இதுகாறும் காட்டிப் போந்த சில வாக்கியத் தொடைகளானே, உலகம் காரியம் என்பதும், சிவபிரான் நிமித்த காரணர் என்பதும், உயிர்கள் பல என்பதும், அவைகள் இறைவனது அடிமைகள் என்பதும், உயிர்களுக்கு உடல் கனம்துக்கு ஈடாக எய்தும் என்பதும், ஒரு சமய வரம்புப்பட்டு உயர் பிறப்புடைய மனிதர்கடவுளை வழிபடல் வேண்டும் என்பதும், இவ்வாறு வழிபடுங்கால் தீகையாகிய சம்ஸ்காரம் வேண்டும் என்பதும், தீகையில், தத்துவசத்தி, அத்துவசத்திகள் குருவாற் செய்யப்பெறும் என்பதும், அத்துவாக்கள் இவை என்பதும், அத்துவாக்களின் வகை இவை என்பதும், அத்துவாக்கள் போக மோகங்களை அளிர்க்கும் பெற்றி இத்தன்மைத்து என்பதும் பிறவுந் தேற்றமாம். இக்கூறியவற்றுள் அடங்காதன பல. அவையிற்றைத் தத்துவப் பிரகாசிகை, மிருகேந்திரம் முதலிய சைவ நூல்களறி கண்டு தெளிக.

பெர்யோர்களை! சிவசமயாபிமானிகளை!

சைவசமயத்தில், சிவதீகை, சிவோகம் பாவனை, சிவாலய வழிபாடு, சிவசின்ன தாரணம் என்பவைகளும், ஏனை இயம் நியம் நிலைகளும் விதிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஏற்ற பெற்றி உண்மை கண்டு ஆற்றி இன்பமடைய நாம் முன்னிற்போகமாக. சைவ சித்தார்த சபையும், அங்கத்தினரும், சீரும் பேரும் பெறின்த் திகழ்வார்களாக.

“தென்னுடைய சிவனே போற்றி”

“லோகா சமஸ்தா சுசிரோப வந்து”

சபமஸ்து.

தேவார அமைப்பு

E. N. தனிகாசல முதலியார், பி. ஏ., பி. எஸ்.

1. தேவார மென்பது யாது?

“பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர்” சிவபெருமானுக்கு ஏற்றதெனச் செய்த பாமாலைபாடம். இப்பெயர் அப்பர் பாடிய பதிகங்களுக்கே சிறப்புப் பெயராய் வாய்ந்தது. ஆயினும் சாதாரணமாய் அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் ஆகிய மூவரும் பாடிய பதிகங்களைத் தேவார மென்றும், மணிவாசகப் பெருமான் பாடியதைத் திருவாசக மென்றும் உலகவழக்கில் கூறப்படும். திருவாசகத்தைத் தேவாரம் எனினும் பொருந்தும். அப்பர் தேவாரத்தைத் திருவாசக மெனச் சேச்சுழார் கூறுகின்றார்:—

“மையற் துறையேறி மகிழ்ந்தலர்சீர்
வாசேர் மணத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்புற்ற திருப்பணி செப்பவராய்
விரவும் சிவசினனம் விளங்கிடவே
எய்துற்ற தியாயனம் குடிணர்வம்
நறின்றி எழுத்தீழ வாசகமும்
கையிற்றிக மூட்டெ வாழமுடன்
கைத்தொண்டு கலந்துக கித்தனரே!”

—பேரிய புராணம் - திருநின்ற சங்கம். 77.

எனவே, “எய்துற்ற தியானம் அருவுணர்வில்” வெளியாகும் பாமாலை தேவாரமாகும். ஆயினும் மணிவாசகப் பெருமான் பாடியபெயர்திருமுறைக்குத் திருவாசகமெனச் சிறப்புப்பெயர் உலகவழக்கில் விருப்பதாலும், முதல்வழு சைவத்திருமுறைகளைத் தேவார மெனப் பொதுப் பெயர் தந்து வழங்குதலானும், முதல்வழு திருமுறைகளின் ஒன்றுமையான பொது விலக்கணங்கள் யாவை எனவும், பேதப்படுத்தி, இது சம்பந்தர் கூற்று, இது அப்பர் கூற்று, இது சுந்தரர் கூற்று எனப் பாசரம் பாடியபடினே கண்டறியக் கூடிய திட்டபுதுப்பச் சிறப்புகள் யாவை எனவும் இனி ஆராய்வோமாக. அவ்வாறு செய்யப் புகுவதன் முன்னர், நாம் காமியார்த்த நடைபிதும், நடலை வாழ்வினும், மாலைகூட்டுவது, தனக்கு முன்னின்ற

மேலோன், அல்லது அன்பனுக்கு இன்பம் நேருமாறு செய்வதன்றி, முன்னில்லாத வேறோரிடத்தவனுக்கு மனோபாவனையாய் ஆகாயத்தில் இடுவது வழக்கன்றதலால், நமது சைவகுரவர் மூவரும், பிரத்தியட்சத்தில் கண்ட சிவபெருமானுக்கு ஆர்வம் பொங்கப் பாக்களாவிட்ட ஆரமே தேவார மென்பதும், காணாத கடவுளைப் பாடிய பதிகமாலை தேவார மன்றென்பதும், மாணவ ருணர்வது அவசியம்.

2. தேவார காலமும் அவற்றின் யாப்பும்

கடைச் சங்கத்தார் காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் தேவாரகால மென்பது திண்ணம். அப்பரும், சம்பந்தரும் ஒரே காலத்தவ ரென்பதும், இவர்களுக்குச் சுமார் 150-வருடங்களுக்குப் பின்னர் சுந்தரர் பாடினாரென்பதும் நாம் அறிகின்றோம். சங்க இலக்கணமான தொல்காப்பியத்தில், மூவர் பாடிய விருத்தங்களுக்கும், சந்த விருத்தங்களுக்கும் யாப்பிலக்கணமில்லை. கடைச்சங்க அழிவையும் அப்பர் தமது திருபாசரங்கனி லொன்றில் ஒருவாறு குறிப்பிடுகின்றார்:—

மின்கூட்டுங் கொடி மருங்கு னுமையாட் கென்றும்
விருப்பவன் காண் பொருப்புலவி சிலக்கையோ
நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி ன்காண்
நற்கனகக் கிழிநழுவிக் கருளினோன் காண்
பொன்காட்டக் கடிச்சொன்றை மருங்கே கின்ற
புனக்கார்த்தன் கைகாட்டக் கண்டு வண்டு
தென்னாட்டுஞ் செழும்புறவில் திருப்புத் துறில்
திருத்தளியான் காணவனென் சித்தையானே”

—திருப்புத்தூர் - திருநாண்டகம். 3.

கடைச் சங்கம் அழிந்த பிறகு உண்டாகிய விருத்த இலக்கியத்திற்கு நமது முன்னோர் யாப்பிலக்கணக் கூறவில்லை. கட்டளைக்கலித்தொறியே முதல் முதல் வெளிவந்த விருத்த மாதலால், அதைத் திருவிருத்த மென்று அக்காலத்திய புறச்சமய நூல்களில் காணப்படுவது போல், அப்பர்

4-ம் திருமுறையிலும் பல பதிகங்கள் திரு விருத்தமெனக் காண்கின்றோம். விருத்தம் களுக்கு யாப்பு மாத்திரம் அளவினால் ஏற் பட்டிருப்பினும், அவ்வடிப்படையோடுகூடத் தனையும், கட்டளையும் கவனிப்பது அப்பர் காலத்தில் வழக்கமாயிருந்தது. 5-ம் திரு முறை முற்றும் “நேர் பதினென்றே, நிரை பனிரெண்டு” என்னும் கட்டளையுடன் பாடிய விருத்தங்களாய்க்காணப்படுகின்றன. இசைத்தபி ழிலக்கணத்தை இயற்றமிழிலக் கணத்துடன் பிணையவைத்து நாடக நடை யில் பாடியவை மூவர் தேவாரங்களுமாம். எனவே, இவ்விளக்கியத்திற்குத் தனிஇலக் கணம் இயம்புவது அவசியம். இசையில் முன்னோர் கேட்டாராத யாழ்முரிப்பண் சம் பந்தப் பாடியது போல், மூவர் தேவாரச் செய்யுட்கள், யாப்பிலக்கணம் அறியாத துறைகளில் பாடப்பட்டன. ஆகையால் இனி, தமிழாராய்ச்சியில் செல்லும் அறி ருர் மூவர் தேவாரத்திற்கெனத் தனியே இலக்கண விளக்க மொன்று எழுதுவாராக.

3. மூவர் தேவாரப் பொது மண்டலம்

சிவபெருமானைப் பிரத்தியட்சத்தில் நோக் கிப் பாடியவை மூவர் தேவாரமென முன்னரே கண்டோம். அதற்குச் சான்று பொய்ம்மொழி பகரா அப்புலவர்கள் மாற்ற மேபரம் :—

தஞ்சே கண்டேன் தரிக்கிலா தாரென்றேன்
அஞ்சே லுன்னையழைக்கவந் தேனென்றார்
உஞ்சே னென்னுந் தேயெழுந் தோட்டத்தேன்
வஞ்சே வல்லரே வாய்மொடிதோ. (3)

சுழியக் கண்டிலன் கண்ணை நீ ரேகண்டேன்
ஒழியப் போந்திலே லென்கவே யோட்டத்தென்
வழியிற் கண்டிலன் வாப்பொடிதோ
சுழியிற் பட்டு சுழல்கின்ற தென்கொலோ. (4)

—அப்பர் : திருவாய்மூர் - திருக்குறுந்தோகை.

திருஞான சம்பந்தரோ, ஞானப்பா லுண்ட அக்கணமே, “பிரமாபுர மேவிய பெம்மானிவனன்றே” வெனத் தந்தைக்கு அம்மையப்பர் தோன்றுவதைக் காட்டித் “தோடெயை செவியன்” பாடினார். வன் றெண்டருக்கோ, சிவபெருமான் தோழ

னும் துணைவனுமாய், உடன்படத் தகாத காரியத்திற்கும் உடன் பட்டார் :—

“ஏழிசையாய் இசைப்பயனுப்
இன்னமுதாய் என்னுடைய
தோழனுமாய் யானேசெய்யும்
துரிசுகுரகீ துடனுகீ
மாழையொண்கண் பரவையைத்தந்
தாண்டான மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன்
என்னுநர் இறைவனையே”

—சுந்தார் : திருவாய்மூர் - பண் - பழம்பஞ்சகம் 10.

என்பதை நோக்குக. ஜீவன் முத்தராய் நின்ற இம்மூவர் சிவசம்பந்தம் பெற்ற நிலை மாசற்ற அத்துவித நிலையாகும். அதைச் சம்பந்தர்,

“குற்றகீ! குணங்கள்!
கடவால் வாயிலாய்!
சுற்றகீ! பிரானுரீ!
தோடநீந்தி லங்கு சோதநீ!
கற்ற தூர்க ருத்தகீ!
யருத்த மின்ப மென்றிவை
முற்று நீபு சழ்ந்தமுன்
னுரைப்ப தென்மு கம்மனே?

—சம்பந்தர் : திருவாலாய - திருவிராகம் - பண் - [கௌசிகம் 3.

என்னும் பாசரத்தில் வெளியிடுகின்றார். இம்மூவரையும் சிவசோதி, மண்டலமாய்ச் சுற்றி என்றும் தொடரா நின்றது. எனவே, அவர் பாடிய பாடல்கள் யாவும் அச்சோதி யின் சவாதுபவமேயாம். செய்யுட் பேதம், சந்த பேதம், மொழிப்பேதம், நடை பேதம் இம்மூவர் தேவாரத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ஏற்படாநும், வெளிவரும் பாக்களின் ஞான ரசம் பேதப்படுவதில்லை. அச் சிவஞான ரச வொளியே மூவர் தேவாரப் பொது மண்டலமாய்க் காணப்படும்.

4. முத்தேவார வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

மூவர் தேவார வேற்றுமையாவது யாதே னில், திருஞானசம்பந்தர் பாடல்கள் பாலய தேவார மெனவும், வன்றெண்டர் தேவா ரம் யௌவன தேவார மெனவும், அப்பர் தேவாரம் விருத்தாப்பிய தேவார மென வும் விளங்குதலாம். திருஞான சம்பந்தர் “வழுதிக்கு மாபெருந் தேக்”யை நோக்கி “பானல் வாயொரு பாலன் சுங்குவனென்று

ரீ பரிவெய்திடேல்” என்று கூறியது மாத் திரமன்று, அவர் தேவார முற்றும், யௌ வனபருவ இன்ப அனுபவம் சற்றும் காட்டவில்லை. ஆதலால் யௌவன பருவமடைவதற்கு முன்னரே சோதியிற் கலந்தன ரென்பது அகச்சான்றுகளால் காட்டக் கூடும். அவர்பாடல்களில் வருத்த மென்பது சற்றுக் காணப்படவில்லை. சிறுபிள்ளைகள் தமது தந்தையிடத்து மகிழ்ச்சியுடன் பிறரை அழைப்பதுபோலவும், துன்பத்திலாழ்ந்து வருந்தும் மாலிடரைக் கைபற்றி இழுப்பதுபோலவும்,

“எவமிக்க சிந்தையோ டுன்பமெய்த லாமெனப் பாவமெத்த னையும்ரீர் செய்தொரு பயனிலைக் காவன்மிக்க மாகநர் காய்ந்து வெங்கண்லபடக் கோவமிக்க நெற்றியான் கோடிசைச் செர்மினே”

எனத் திருக்கோடிக்கா பதிகத்தி லழைக்கின்றார். அவர் பாடல்கள் எவ்வகையில் நோக்கினும் இன்பச்சார லடிக்கின்றன. ஒரோ பாகரத்தில், தனது பிறவியைப்பற்றி வருந்துகின்றார். அதாவது,

“தறக்குமா சொல்ப்படாய்
அருத்தியாய்! திருந்தடி
மறக்குமா நிலாநவேன்னை
மையல்கொழிம் மன்னிளமேல்
பிறக்குமாறு காட்டினாய்!
பிணிப்படு முடம்புவிட்
டிருக்குமாறு காட்டினாய்
கிழுக்குகின்ற தென்னையே?”

—சம்பந்தர் : திருந்துநீதி - பண் - நட்பாகம்.

இதாவும் தன் தந்தை முதலானோர் தனக்கு உத்தேசித்திருந்த திருமண வினை யில் சந்தோஷமின்மையோ, அல்லது வேறு யாறு காரணத்தாலோ மொழிந்தனரெனினும், இத்தகைய பதிகம் அல்லது செய்யுள் வேறு இடத்தில் அவர் திருமுறைகளில் காணப்படவில்லை. அவர் பாடும் போதெல்லாம், உளக்குளிர்ந்த உவகையுண்டென்பது திண்பதம். அதை அத்தலப் பதிகத்திலேயே,

“தளங்கிளம் பிறைச்செனித்
தருத்தியாய் திருந்தடி
உளத்துளிர்ந்த பேரெலாம்
உகந்துகர் துரைப்பனே?”

—ஷட—9. வர் 3 - 4.

என்பர். ஆகையால் புகலிவேந்தர் தேவாரம்,

இன்பத் “திமிதமிட்டுத்திரியும் திரைகடல்” என்பனலாம்.

நம்பியாரூரர் தேவாரமோ, யௌவனப் பருவத் தேவாரமாய் விளங்குகின்றது. திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கில் கேட்கக் கூடாமைபாண்,

“வேலன் காடி தடக்கண்ணர்
விலையுட் பட்டின் னெறிமற்றது
மாலன் காடி மறந்தொழிந்தேன்
மணியே! முத்தே! மரசதமே!
பாலன் காடி நெய்யாடி
படர்புன் சடையாய் பழையனார்
ஆலன் காடா! உன்னுடைய
அடியார் கடியே னுவேனே!”

—சுந்தரர் : திருவாலங்காடுபண் பழம்பஞ்சகம் 5.

என்பதைப்போன்ற திருப்பாசரங்கள் வன் றெண்டர் தேவாரத்தில் அதிகமாய்க் காண லாம். கொள்ளிடம் முதலிய நதிக்கரை களில் உள்ள வேத முதல்வனை ஏத்தும் போது, அக்கரைகளில் மடவார் தமது உடையவிறு, குழல் அவிழக் குடைந்தாடும் அழகிய தோற்றம், சுந்தரர் பாசரங்களில் விரிவிறுவதைக் காணலாம். (உ-ம்)

“விடையரவக் கொடியெந்தும்
விண்ணவரத்தக் கோனை
வெள்ளத்து மாலவனும்
வேதமுத லானும்
அடியிணையுந் திருமுடியுந்
காணவரி தாய்
சங்கரனைத் தத்தவனைத்
தையல்லட வார்கள்
உடையவிழக் குழலவிழக்
கோதை குடைந்தாடக்
குங்குமங்க ளுந்தீவரந்
கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்
கடைகள்விடு வார்குவனை
கலாவாருக் கழனித்
காணட்டு முன்னரிந்
கண்டுதொழு தேனே”

—சுந்தரர் : திருக்காணுட்டுமுள்ளூர் பதிகம் - 6.

மடவார்களின் இயற்கையழகை வர்ணிக்கும் பதிகங்கள் நம்பியாரூரர் பதிகத்தில் ஆங்காங்கு காண்கிறோம். அவற்றில் தற் கால நாகரிகப் பார்வை இடக்கொனத் தக் கனவும் உள. ஆயினும் அவற்றில் எச் செய்யுளும் இவர் காமக்கண்ணால் பாடின ரென்பதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. இவர்

தேவாரம் பாடிய இரண்டு வருடங்களில் ஒருவாரமே இல்லறத்துறையில் நின்றது. அக்காலத்தில் இவர் மணக்கோலத்துடன் திரிந்தாராயினும், இல்லறம் நடத்திப் பின்னர் துறவியாய்ச் சில காலம் தேவாரம் பாடினாரென்பது சேக்கிழார் கூறாவிடினும், அவ்விஷயம் அவர் தேவார அகச்சான்றுகளால் ஏற்படுவதை நாம் உரையிற்கோடல் பொருந்தாததன்று. சிலகாலம் துறவறம் வந்தோண்டி நடத்தினாரென்பது பின் பாசாங்களால் அறியலாம்.

“வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை

விட்டொழிந்தேன்

விளங்கும் குழைச்

சாதுடை வேதியனே !”

—சுந்தரர் - திருவஞ்சைக்களத் திருப்பதிகம் - 7.

என்றும், தான் மணக்கோலம் நீக்கி, கிளரர்கோவணந்தரித்து சந்திரியாசியாய்த்திரிந்ததை முன்னர் “பண்மயத்த மொழிப் பாவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும், பற்றாய பெருமானே மற்றாரை யுடையேன்” என்ற மாற்றத்திற்குப் பதிலாய்,

“கிளரீ கோவணமுந் திருநீறு

மெய் பூசியுந்நன்

தானே வந்தடைந்தேன், தலைவா!

எனே என்று கொள்கீ!

வாளார் கண்ணி பங்கா!

• மழ்பாடியுந் மாணிக்கமே!

ஆளாய் கின்னையல்லால் இனி

யாரை நினைக்கேனே.”

—சுந்தரர் - திருமழபாடி - பண் - நட்பாகம் 2.

என்னும் திருமொழி வருதலால், இவர் தேவாரம் பருவத்திற் கேற்றவாறு இயற்கை யழகைச் சிவபெருமானே யெனக் காட்டுவதுடன், நம்மைப் போலவே தானும் யாதொன்று மறியாது வருந்துவதுபோல் நமது கையைப் பற்றி, நமது குற்றங்களைத் தன்பேரில் ஆரோபித்துப் பாடுவது இவர் தேவார இலக்கணங்களில் ஒன்றும்,

“பாலும் பரிசொன் றறியேன்நான்

பண்டே யும்மைப் பயிலாதேன்

இரவும் பகலும் நினைந்தாலும்

எய்த நினைய மாட்டேன்நான்”

என்பர், இம்மேலோர்!

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரமோ விருத்தாப்பிய தேவாரமாய், அதற்குள்ள இலக்கணங்கள் பொருந்தி நிற்கும்:—

விளைக்கின்ற வினையை நோக்கி

வேண்மயிர் விரவி மேலும்

முளைக்கின்ற வினையைப் போக

முயல்கிலே னியல் வெள்ளத்

திளைக்கின்ற முடிய னுன்தன்

திருவடி பரவ மாட்டா

திளைக்கின்றேன் இரும் யூனீர்

என் செய்வான் தோன்றினேனே.

விளைவறி விலாமை யாலே

வேதனைக் குழியி லாழ்ந்து

களைகணு மில்லே னெந்தாய்!

காமரக் கற்று மில்லென

தனையவிய் கோதை நல்லார்

தங்களோ டின்ப மெய்த

இனையனு மில்லே னெந்தாய்!

யென்செய்வான் றோன்றி னேனே.

—அப்பர் : குறைந்த திருநேர்கை. 8, 9.

அப்பர் வயது முதிர்ந்தவ ராதலால் உலகத்தவருக்குப் புத்தி புசட்டுவது சற்று கடுமாயிருக்கும்,

“விடுத்த துதுவர் வந்து வினைக்குழிப்

படுத்த போது பயனிலை பாவிகள்

அடுத்த கின்னார்க் கேட்கும் வாட்போக்கியை

எடுத்து மேத்தியு மின்புறு மின்களே”

—திருவாட்போக்கி - திருக்குற்திருநேர்கை 2.

என்றும், செய்யுள் நடை வையும் நடை. இத்தகைய சொற்றொடர்கள் சம்பந்தர், சுந்தரர் பதிகங்களிலிரா. இதையே சம்பந்தர் கூற்றாயின்,

“இன்றுநன்று நானான

நென்றுதென்ற விச்சையால்

பொன்றுதென்ற வாழ்க்கையைப்

போகவிட்டுப் போதுமின்”

—திருக்கோடிகா - திருப்பதிகம்.

என்று பகாப்பமும், சுந்தரர் கூற்றே, இதிலும் சற்று வற்புறுத்திய நடைவில் காணப்படும். (உ-ம்)

“வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது தின்னும்

பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிரோய் செய்த பறி

[சான்

“ஆமாத்தூர் அழகனை றெஞ்சினால் நினைத்தேன் கினைவெய்தலும்-வஞ்ச ஆதகன் வற்றின காண்மினே”

தாழாதறஞ் செய்வின் தடங் கண்ணன்மலரோனும்
செழ்மேலுற வின்றான் திருக் கேதார மென்னீரோ”

—சுந்தரர் : திருக்கேதாரம் - பண்-நட்பாடை 1.

ஆகையால் அப்பர் தேவாரமானது
“புளியம் வளரால் அடிப்பது போல்”
புத்திபுகட்டும் ; மற்றிருவர் தேவாரம் அவ்
வாறே செய்வதில்லை. மிகவும் வெளிப்
படையான நடையில் பாடுவது அப்பர்
செய்கையாதலால் சைவத்தின் தத்துவவிளக்
கும் உணர், அப்பர் தேவாரமே நம் போலி
களுக்கு மிக்க பயன்படு கருவியாம். பஞ்
சாட்சர மந்திரத்தைப் பற்றி மூவரும் பாடு
கின்றனர். ஆயினும் அப்பர் சுட்டிக்காட்டு
வதுபோல், மற்றிருவர் சிற்றறிவுடை
யோர்க்குக் காட்டுவதில்லை.

“நமச்சிவாயவே ஞானமும் கல்வியும்
நமச்சிவாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சிவாயவே நாகவின் நேத்தமே
நமச்சிவாயவே நன்னெறி காட்டுமே”

—நனிந்திருக்குறந்தோகை 2.

என்று கிரியாமார்க்க வகையில் ஞானயோக

சாதனங்காட்டுவார். அஷ்டாங்க யோகத்
தில் பிராணயாம நிலையின் பரிபக்குவத்தை,

“உயிராவணமிருந்து உற்று நோக்கி

உன்னக்கிழியின் உருவெழுதி

உயிராவணஞ் செய்திட்டுன்கைத் தந்தால்

உணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்நி”

—தீருவாநீ - தீருந்தாண்டகம் 1.

என்றும்,

“தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படும்
தன்னிற் றன்னை யறிவில ஞாயிடி
தன்னிற் றன்னை யுஞ் சார்தற் கரியனே”

—சீத்தந்தோகை - திருக்குறந்தோகை 29.

எனச் சமாதியின் ஞான விலக்கணம் காட்டு
வார். ஆகையால் அப்பர் தேவாரக் கூற்று
கருத்தில் மிக்க ஆழந்திருப்பினும் நடை
மிகவும் வெளிப்படையான தாகும்.

“வெம்பந்தந் தீர்த்துலகான் வேந்தன் திருஞான

சம்பந் தனையருளார் சாருநான் எங்காளோ.

ஏரின் சிவபோகம் இக்கிவந்தே யென்னவுழ்

வாங்கொள் செங்கையர் தான் வாரம்வைப்ப தெங்காளோ.

பித்தரிறை யென்றறிந்து பேதைபால் னாதனுப்பு

வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெங்காளோ.

போதவுந் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதிவென்ற

வாதவுந் ஐயன் அன்னை வாஞ்சிப்ப தெங்காளோ.”

தொகைதூற் சங்கப் புலவர்கள் அகராதி

ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், பி. ஏ., பி. எஸ்.

சங்கப் புலவர்கள் யாவர் என்பதுபற்றிப் பழைய வரலாறுகளும் புதிய ஆராய்ச்சியும் பெரிதும் மாறுபடுகின்றன. இறையனார் அகப்பொருள் உரைப் பாயிரத்தில் மூன்று சங்கங்கள் இருந்தமையும் அவற்றுள் விளங்கிய சிறந்த புலவர்கள் பெயரும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. திருவிளையாடற் புராணத்திலும், உரையாகிரியர்கள் காலத்திலும் இவ்வரலாறு மெய்யென்றே எண்ணப்பட்டது. இப்போது நடைபெறும் ஆராய்ச்சியில் சங்கமொன்றேனும் இருந்ததாகக் கூறுவதே பழங்கதை பென்றும், புலவர்கள் பாடிய நூல்களின் தொகையே சங்கமென்றும் கூறப்படுகிறது. இம்மாறுபட்ட கருத்துக்களின் உண்மை யறிவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல; சங்க நூல்கள் என்று கூறப்படுவன எல்லாவற்றிலுமுள்ள ஆசிரியர்கள் பெயரைத் தொகுத்துக் கூறுவதும் இக் கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. சங்க நூல்கள் என்று பொதுவாகக் கூறப்படுவன ஐந்து பெருங் காப்பியங்களாகிய சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, விளையாபதி; எட்டுத் தொகையாகிய நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும் எட்டுத் தொகைநூல்கள்; பத்துப் பாட்டாகிய திருமுருகாற்றுப்படை முதல் மலைபடுகடாம் ஈழகவுள்ள பத்துப் பாட்டுகள் ஆகிய இவைகளே. சங்கமருவிய பதினெண் சிழக்கணக்கு என்பன திருக்குறள், நாலடியார் முதலிய பதினெட்டு நூல்கள். இவைகளைத் தவிர ஐந்து சிறு காப்பியங்களும் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களும் உள்ளன.

இந்நூல்கள் எல்லாவற்றின் ஆசிரியன் மார் அனைவரையும் இவ்வகராதியிற் கொடுப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. பத்துப் பாட்டு எட்டுத்தொகை என்ற தொகைகளிற் காணப்படும் ஆசிரியன்மார் இன்ன

ரென்பதை மட்டும் அகர வரிசைப்படுத்தி ஒவ்வொரு தொகையிலும் ஒவ்வொரு புலவர் இன்ன இன்ன பாடல்களைப் பாடியுள்ளார் என்பதைக் குறிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். உதாரணமாகக் கபிலர் என்ற புலவர் பத்துப் பாட்டிலும், பரிபாடல் நீங்கலாக ஏனைய ஏழு தொகைகளிலும் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவைகள் இன்னவென்பதை ஏழு நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாலன்றி விளங்காது. இவ்வட்டவீணையில் ஒவ்வொரு தொகையிலும் அவர் பாடியுள்ள பாடல்களின் எண்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தலால் கபிலர் பாடல்களைப் பாரிவி விநம்புவோர் சுலபமாக நெடிநூல்களில் கபிலர் பாடல்களை எடுத்துப் படிக்கலாம்.

பத்துப் பாட்டு எட்டுத் தொகை என்ற தொகைகள் பழைய காலத்தில் அரசர்களால் பெரும்புலவர்களைக்கொண்டு ஒருங்கு சேர்த்துத் தொகுக்கப்பட்டன. அவை புலவர் வரிசையாகவோ கால வரிசையாகவோ தொகுக்கப்படவில்லை. அகம் புறம் என்ற இரண்டு பகுதிகளாகவும், ஒவ்வொரு பகுதியில் இத்தனை அடிமுதல் இத்தனை அடிவரை உள்ளவை இத்தத் தொகையென்ற நியமப்படியும் தொகுக்கப்பட்டன. அவ்விவரங்களைல்லாம் மேற்கூறிய நூல்களின் முகவுரையிற் காணக் கிடைக்கும்.

இவ்வகராதியில் கூறப்படும் புலவர்கள் பலதிறப்பட்டவர்கள். அவர்களுள் வேளாளர், வணிகர், அரசர், அந்தணர், ஆண்பாளர், பெண்பாளர் என்றெல்லாம் பலவகையான பாகுபாடுகள் செய்யலாம். பல புலவர்களுக்குக் காரணப் பெயர்களே கூறப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, குப்பைக்கோழியார், கிட்டகுதிரையார் என்ற பெயர்கள் இயற் பெயர்களல்ல. அப்புலவர்கள் பாடல்களில் குப்பைக்கோழி பென்றும் கிட்டகுதிரை பென்றும் வருதலால் இப்புலவர்களைச் சுட்டுவதற்கு இப்பெயர்கள் தரப்பட்டன.

“எக்கோலத் தெவ்வுருவா பெய்த்தவங்கள் செய்வார்க்கும் அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம்”

ள்ளன. அவர்கள் இயற்பெயராவது அவர்கள் ஆண்களா பெண்களா என்பதாவது தெரிய வழியில்லை. இவ்வாறே ஏனைய காரணப் பெயரினருக்கும் கொள்க, பல புலவர் களின் பெயர்களில் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாகக் கதப்பிள்ளை, கதப்பிள்ளையார், கருவூர் கதப்பிள்ளை, கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார் என்று பலவாறாகப் பாடல்களின் இறுதியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பிரதி பேதங்களாக மேற்கொண்டு சில திரிந்த பெயர்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல்களைப் பதிப்பித்த பெரும்பண்டிதர்களும் தங்கள் முகவுரை, பாடினோர் வரலாறு முதலியவற்றில் பலவாறாகக் கூறுகின்றார்கள். நற்றிணைப்பதிப் பாசிரியர் மேற்கூறிய பெயர்களெல்லாம் ஒரு புலவரையே குறிக்குமென்கிறார். புறநானூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் தந்தையும் மகனும் ஆக இரு புலவர்கள் என்கிறார். இத்தகைய கருத்து வேற்றுமைகளினிடையே ஒவ்வொருவரும் பாடல்களை ஊன்றிநோக்கி, வேறு பலவகையான கருவி கொண்டு ஆராய்ந்தாலன்றி உண்மை எளிதிற்புலப்படாது. இவ்வகராதியில் அத்தகைய ஆராய்ச்சி நடைபெற்றதில்லை. பெயரொற்றுமைகளைல்லாம் கூடியவரை குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரே இடத்தில் பாடல் எண்கள் கொடுத்தல் சோகரிய மென்ற ஒரு காரணத்துக்காக மட்டும் பாடல் எண்கள் ஒரே இடத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ளனவேயன்றிப் புலவர்பெயர்களின் ஒற்றுமைகருதி புலவர் ஒருவரே என்ற முடிவு கண்டன்று. உதாரணமாகக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், நக்கீரர், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், மதுரை நக்கீரர் என்ற நான்கு பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. ஒரே தொகையில் சில விடங்களில் ஒன்றும் சில விடங்களில் மற்றொன்றும் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக அகநானூற்றுள் 57-ம் பாட்டு நக்கீரர் என்றும்; 36-ம் பாட்டு மதுரை நக்கீரர் என்றும், 93-ம் பாட்டு கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என்றும் கூறுகின்றன. இம்முன்று பாடல்களைப் பாடியவர் ஒருவரே இருவரே மூவரே என்ற ஐயம் எழும். இந்நூல்களை அச்சிட்டுப் பதிப்

பித்த பெரியார்களுள் கருத்து வேறுபாடு உளது. ஒருவர் நக்கீரர் என்ற ஒருவரே நான்கு வகையாக்கக் கற்ப்படுகிறானென்கிறார்; மற்றொருவர் மதுரை நக்கீரரை வேறுகவும் ஏனைய மூன்று பெயருடையவரை ஒருவராகவும் கருதுகிறார். இவ்வாட்டவணையில் மேற்கூறிய நான்கு பெயர்களால் குறிக்கப்படும் பாடல்கள் முழுமையும் நக்கீரர் என்ற தலைப்பில் ஒரே பீடத்தில் குறிக்கப்பட்டு, ஏனைய மூன்று பெயர்களும் வருமிடங்களில் 'நக்கீரர் பார்க்க'

என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒரே புலவர் பல பெயர்களால் பல விடங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதை யொட்டி எத்தெந்த பாடல்களில் எவ்வெப்படி குறிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதையும் ஒவ்வொரு பாட்டையும் பாடிய புலவர் பெயரைப்பற்றி பிரதிகளில் காணப்படும் பிரதி பேதங்களையும் பாடபேதங்களையும் காட்டும் அட்டவணை மிகப் பெருகுமென அஞ்சி இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. அத்தகைய அட்டவணையும் இவ்வகராதியும் சேர்த்து ஒழுங்கு செய்யப் பெற்ற ஒரு அகராதியைத் தனியே ஒரு துண்டுப் பிரசுரமாக விரைவில் வெளியிட எண்ணியுள்ளேன். இவ்வட்டவணை முடிதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்த நண்பர்கள் திருவாளர்கள் - எஸ். வையாபுரி பிள்ளை, பி. என். அப்புல்வாமி ஐயர், தி. கி. நாராயணசாமி நாயடு ஆகிய மூவர்க்கும் எனது நன்றி பெரிதும் உரித்து.

[தலிப்பு:—அக=அகநானூறு, ஐ=ஐங்குறுநூறு, கலி=கலித்தொகை, குறு=குறுந்தொகை, நற்=நற்றிணை, பதி=பதிற்றுப்பத்து, பம்பத்=பாப்பாட்டு, பரி=பரிபாடல், புற=புறநானூறு, எண்=பாட்டின் எண்.]

அகம்பன் மாலாதனார் நற். அக அஞ்சிய யத்தமைகள் நாகையார் அக. ௩௩௨ அஞ்சில் அஞ்சியார் நற். ௧0 அஞ்சில் ஆந்தையார் குறு. ௨௧௪, நற். ௨௩௩ அடைநெடுங்கல்வியார் புற. ௨௮௧, ௩௪௪, ௩௪௫ அனிலாடி முன்றிலார் குறு. ௪௧ அண்டம்கன் குறுவழுதியார் அக. ௧௫0, ௨௨௨ (குறுவழுதியார் பார்க்க.) குறு. ௩௪௫, புற. ௩௪௧ அதியன் விண்ணத்தனார் அக. ௩0௧ அந்திஇளங்கோனார் அக. ௭௧ அம்மன்னார் நற். ௮௨ (மதுரை அண்கள்..... பார்க்க.)

குறமகன் குறியெயினி நற். ௩௫௭
 குறியிறைபார் குறு. ௩௬௪
 குறுக்கோனார் குறு. ௩௮௨
 குறுக்குடி மருதனார் அக. ௪, குறு. ௩௪௪
 குறுக்கோழியூர்க்கியார் புற. ௧௭, ௨௦, ௨௨
 குறுவழுதி (அண்டமகன் குறுவழுதியார் பார்க்க)
 குன்றம்பூதனார் பரி. ௬, ௧௮
 குன்றியனார் அக. ௪௦, ௪௧, குறு. ௫௦, ௫௧, ௧௧௭,
 ௨௩௮, ௩௦௧, ௩௩௬, நற். ௧௧௭, ௨௩௬
 குன்றார் கியார் மகனார் புற. ௩௩௮
 குன்றார் கியார்மகனார் கண்ணத்தனார் நற். ௩௩௨
 கூடைக்கோழியார் புற. ௩௬௪
 கூடலூர்க்கியார் குறு. ௧௧௭, ௧௧௭, ௨௧௪, புற.
 ௨௨௬
 கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார் நற். ௨௦௦, ௩௮௦
 கூவன்மைந்தன் குறு. ௨௨௪
 கூற்றம் குமரனார் நற். ௨௪௪
 கேசவனார் பரி. ௧௪
 கொடிமங்கலத்து வாதுகிநற்சேந்தனார் அக. ௧௭௬,
 ௨௩௨
 கொடியூர் கியார் மகனார் கெய்தற்றத்தனார் அக.
 ௨௪௩ (கெய்தற்றத்தனார் பார்க்க.)
 கொட்டம்பலவனார் நற். ௩௫
 கொல்லன் அழிசி குறு. ௨௭, ௧௩௮, ௧௪௫, ௨௪௦
 கொல்லிக் கண்ணன் குறு. ௩௪
 கொள்ளம்பக்கனார் நற். ௧௪௭
 கொற்றம் கொற்றனார் (மாற்றார் கியார்மகனார்
 கொற்றம் கொற்றனார் பார்க்க.)
 கொற்றனார் (செல்லூர்க் கியார்மகனார் பெரும்பூதம்
 கொற்றனார் பார்க்க.)
 கோக்குளமுற்றனார் குறு. ௧௮, நற். ௩௬
 கோடைபாடிய பெரும்பூதனார் புற. ௨௫௬
 கோட்டம்பலத்துத் தஞ்சிய சோமான் அக. ௧௬௮
 கோட்டியூர் கல்வையார் நற். ௨௧௧
 கோன்மா நெடுக்கோட்டனார் நற். ௪௦
 கோதமனார் (பாலுக் கொதமனார் பார்க்க.)
 கோப்பெருஞ்சோழன் குறு. ௨௦, ௫௩, ௧௨௬,
 ௧௪௭, புற. ௨௧௪, ௨௫௨, ௨௬௬
 கோவத்தனார் குறு. ௧௧, ௧௬௪
 கோலார் கியார் குறு. ௧௫, நற். ௩௬௩, புற. ௧௧,
 ௧௨, ௩௩, ௪௧, ௪௪, ௪௫, ௪௭, ௧௮, ௭௦,
 ௩௦௮, ௩௩௩, ௩௮௨, ௩௮௬, ௪௦௦
 கோவேலகைப் பெருங்கதவனார் குறு. ௧௬௪
 கோழிக்கொற்றனார் குறு. ௨௭௬
 கோளியூர் கியார் மகனார் செழியனார் நற். ௩௮௩
 கோளுட்டி எறிச்சுலர் மடவன் கிதரைக் குமா
 ரார் புற. ௫௪, ௬௧, ௧௧௭, ௧௮௦, ௧௬௭, ௩௬௪
 சங்கவருணர் என்னும் காகரியார் புற. ௩௩௦
 சந்திரமாதனார் குறு. ௧௧௬
 சல்லியல் குமரனார் நற். ௧௪௧
 சாகலாசனார் அக. ௧௧, ௨௭௦

சாத்தந்தையார் நற். ௨௬, புற. ௮௦, ௮௧, ௮௨,
 ௨௮௭
 சாத்தனார் குறு. ௩௪௬
 சிறுமோலிகனார் நற். ௧௧
 சிறுவெண்டேரையார் புற. ௩௬௨
 சிறைக்குடி ஆந்தையார் குறு. ௫௧, ௫௭, ௧௨,
 ௧௩௨, ௧௬௮, ௨௨௨, ௨௭௩, ௩௦௦, நற். ௧௧
 சித்தலைச்சாத்தனார் (மதுரைக் கடலவணிகன் சித்
 தலைச் சாத்தனார் பார்க்க.)
 செங்கண்ணனார் (மதுரைச் செங்கண்ணனார்
 பார்க்க.)
 செம்பியனார் நற். ௧௦௨
 செம்புலப் பெயனீசார் குறு. ௪௦
 செயலார் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார்
 அக. ௧௭௭
 செயிவள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன் குறு. ௨௨௮
 செல்லூர் கியார் மகனார் பெரும்பூதக்கொற்றனார்
 அக. ௨௫௦, குறு. ௨௧௮, ௩௮௮, ௩௬௩, நற்.
 ௩௦ (கொற்றனார் பார்க்க.)
 செல்லூர் கொற்றனார் (செல்லூர் கியார் மகனார்
 பெரும்பூதக் கொற்றனார் பார்க்க.)
 செல்லூர்க் கோளிகன் கண்ணனார் அக. ௧௬
 சேகம்பூதனார் (மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம்
 பூதனார் பார்க்க.)
 சேந்தம் கண்ணனார் அக. ௩௫௦, நற். ௫௪
 சேந்தம்பூதனார் (மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம்
 பூதனார் பார்க்க.)
 சேந்தன் கிரனார் குறு. ௩௧௧
 சேமான் இளங்குட்டிவன் அக. ௧௩௩
 சோமாதென்கை குறு. ௨௨
 சோமான் கணக்காலிரும்பொறை புற. ௭௪
 சோமான் கோட்டம்பலத்துத் தஞ்சிய மாக்
 கோதை புற. ௨௪௫
 சோனுட்டி முகையனார் சிறுகருந்தும்பியார்
 புற. ௧௮௧, ௨௨௫
 சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவன்
 புற. ௧௭௩
 சோழன் கலங்கிள்ளி புற. ௭௩, ௭௫
 சோழன் கலங்குத்திரன் புற. ௧௬௦
 தங்கால் ஆத்திரேயன் செங்கண்ணனார் நற். ௩௮௬
 தங்கால் பெருக்கோலன் வெண்ணுதலார் அக.
 ௧௮, ௧௦௮, ௩௫௫, குறு. ௧௧௭, நற். ௩௬௩,
 புற. ௩௨௧
 தங்கால் பெருக்கோலனார் } (தங்கால் பெரு
 தங்கால் முடக்கொற்றனார் } கொல்லன் வெண்
 தங்கால் முடக்கோலனார் } னுதலார் பார்க்க.)
 தண்காற் பூட்டொல்லனார் }
 தனிமகனார் நற். ௧௫௩
 தாமப்பல்கண்ணனார் புற. ௪௩
 தாமோதரனார் குறு. ௩௨, ௧௬௫
 தாயங்கண்ணனார் (எருக்காட்டித் தாயங்கண்ண
 னார் பார்க்க.)

தாயங்கண்ணியார் புற. ௨௮௦
 இப்புத் தோளார் குறு. ௧
 திருத்தாமனார் புற. ௩௬௮
 தீன்மதி நாகனார் குறு. ௧௧௧
 அம்பிசேர் கிரான் குறு. ௧௧, ௧௧௮, ௩௧௧, ௩௨௦
 ௩௬௨, நற். ௨௪௪, புற. ௨௪௯.
 அம்பிசோகிரான் (அம்பிசேர்கிரான் பார்க்க.)
 அம்பிசோகிரான் () ஷே. ()
 அறைக்குறு மாவீழ்ப்பாலங் கொற்றனர் நற். ௨௮௧
 அறைபூர் ஒடைசிறார் புற. ௧௩௬
 ஸங்கலோரியார் குறு. ௧௮௬, ௨௬௮, நற். ௧௦
 தேய்புரிப்பழங் கயிற்றினர் நற். ௨௮௪
 தேவகுலத்தார் குறு. ௩
 தேவனார் நற். ௨௨௪
 தொழத்தலை வீழுத்தண்டினர் புற. ௨௪௩
 தொண்டி ஆழிச் சாத்தனார் அக. ௧௩௬
 தொண்டைமான் இளந்திரையன் நற். ௩௪, ௩௬
 ௧௦௬, புற. ௧௮௮ (இளந்திரையன் பார்க்க.)
 தொல்கயிலர் அக. ௨௮௨, குறு. ௧௪, நற். ௧௧௪,
 ௨௪௬, ௩௨௮, ௩௬௬
 நகண்ணையார் அக. ௨௮௨, நற். ௧௬, ௮௪ (பெருங்
 கோழி நாய்கன் மகன் நகண்ணையார் பார்க்க.)
 நக்கிரர் அக. ௩௬, இள. ௪௮, ௩௩, ௧௨௦, ௧௨௬,
 ௧௪௧, ௨௦௮, ௨௨௪, ௨௪௬, ௨௮௩, ௨௯௦, ௩௧௦,
 ௩௪௦, ௩௪௬, ௩௬௬, ௩௮௬, குறு. ௪௮, ௧௦௮,
 ௧௩௬, ௧௪௩, ௧௪௬, ௨௪௬, ௨௮௦, ௩௬௮,
 நற். ௩௬, ௮௬, ௧௧௪, ௨௮௮, ௩௪௦, ௩௮௮,
 ௩௬௪, பத். திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்
 வாடை, புற. ௧௬, ௧௮௬, ௩௬௮.
 நப்பண்ணனார் பரி. ௧௧௮
 நப்பாலத்தனார் நற். ௨௪௦
 நம்பிகுட்டினன் குறு. ௧௦௬, ௨௪௩, நற். ௧௪௮,
 ௨௩௬, ௩௪௮
 நரிவெருடத்தலையார் குறு. ௮, ௨௩௬, புற. ௮, ௧௬௮
 நரைமுடி நெட்டையார் அக. ௩௩௬
 நல்லச்சத்தனார் பரி. ௨௧
 நல்லந்துவனார் அக. ௪௩, கலி. ௬௨௪௪ வாழ்த்து,
 ௧௧௮ - ௧௮௦, நற். ௮௮, பரி. ௬, ௮, ௧௧, ௨௦
 நல்லமுசியார் பரி. ௧௬, ௧௪
 நல்லாவூர் சிறார் அக. ௮௬, நற். ௧௮௪
 நல்லிறையனார் புற. ௩௬௩
 நல்லுருத்திரனார் கலி. ௧௦௧ - ௧௧௪
 நல்லூர்ச்சிறுமேதாவியார் நற். ௨௮௨
 நல்லெழுதியார் பரி. ௧௩
 நல்லமுதியார் பரி. ௧௨
 நல்லிளக்கனார் நற். ௮௮
 நல்லவென்னியார் அக. ௩௨, நற். ௪, ௪௪ (மதுரை
 நல்லவென்னியார் பார்க்க.)
 நல்வேட்டனார் (யிரைசிறான் நல்வேட்டனார்
 பார்க்க.)
 நற்சேந்தனார் நற். ௧௨௮

நற்றங்கொற்றனர் நற். ௧௩௬
 நற்றமனார் நற். ௧௩௬
 நன்பலூர்ச்சிறு மேதாவியார் அக. ௧௪, ௩௬, ௩௬௪
 நன்னகனார் (புறத்தினை நன்னகனார் பார்க்க.)
 நன்னகையார் குறு. ௧௧௮, ௩௨௮ (சுச்சிப்பேட்டு
 நன்னகையார் பார்க்க.)
 நாகம்போத்தன் குறு. ௨௮௨
 நாமலார் மகன் இளங்கண்ணன் குறு. ௨௮௦
 நீகண்டன் கலைக்கோட்டுத் தண்டனார் நற். ௩௮௨
 நெடுங்கழுத்துப் பரணர் புற. ௨௬௧
 நெடும்பல்லியத்தனார் புற. ௧௪
 நெடும்பல்லியத்தை குறு. ௧௪௮, ௨௦௩
 நெடுவெண்ணிலவின் குறு. ௪௪
 நெட்டிமையார் புற. ௧, ௧௨, ௧௮
 நெய்தற் கார்க்கியார் குறு. ௮௮, ௧௨௨
 நெய்தற் சாயத்துத்த ஆவூர்சிறார் அக. ௧௧௨
 நெய்தற்றத்தனார் நற். ௪௬, ௩௩௦ (கொடியூர் சிறார்
 மகனார் நெய்தற்றத்தனார் பார்க்க.)
 நொச்சி நியமங்கியார் அக. ௮௨, நற். ௧௪, ௨௦௮,
 ௨௦௬, புற. ௨௬௩
 நொய்பாடியார் அக. ௪௪
 பக்குடுக்கை நன்கலியார் புற. ௧௧௪
 பழமத்து மேளிகிரான் குறு. ௩௩, ௪௮, ௩௮௩
 படுமாற்றார் மேளிகிரான் கொற்றனர் குறு. ௩௪௬
 பழிமையனார் குறு. ௩௨௩
 பதுமனார் குறு. ௧
 பரணர் அக. ௬, ௬௨, ௪௬, ௧௧௬, ௧௨௨, ௧௨௮,
 ௧௩௮, ௧௪௨, ௧௪௮, ௧௮௨, ௧௮௨, ௧௮௨, ௨௨௬,
 ௨௩௬, ௨௪௬, ௨௮௮, ௨௮௨, ௨௬௬, ௨௬௬,
 ௩௨௨, ௩௨௬, ௩௮௬, ௩௬௪, ௩௬௪, ௩௬௪,
 ௩௮௬, ௩௬௬, குறு. ௧௬, ௨௪, ௩௬, ௪௦, ௪௪,
 ௮௬, ௧௨௦, ௧௨௮, ௧௮௮, ௧௬௬, ௨௮௮, ௨௬௨,
 ௨௬௮, ௩௬௬, ௩௬௬, ௩௬௬, நற். ௬, ௧௦௦,
 ௨௦௧, ௨௪௪, ௨௬௦, ௨௬௮, ௨௬௮, ௨௮௦, ௩௦௦,
 ௩௧௦, ௩௮௦, ௩௮௬, பதி. ௪௧-௮௦, புற. ௪,
 ௧௬, ௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௪, ௧௪௮, ௩௬௬, ௩௬௬,
 ௩௬௬, ௩௬௮, ௩௮௨, ௩௮௪, ௩௮௬
 பரையனார் நற். ௧௮௮
 பருமோவாய்ப் பதுமனார் குறு. ௧௦௧
 பறகாட்டிப் பெருங்கொற்றனர் அக. ௩௨௩
 பன்ம்பரனார் குறு. ௮௨
 பாண்டரங்கண்ணனார் புற. ௧௧
 பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி அக. ௨௮, குறு.
 ௨௩௦, நற். ௧௮, புற. ௧௮௮
 பாண்டியன் ஆரியப்படை கடத்த நெடுஞ் செழி
 யன் புற. ௧௮௬
 பாண்டியன் ஏறுதி நெடுங்கண்ணன் அக. ௩௬௬,
 குறு. ௧௮௬
 பாண்டியன் காணப்பேரையில் தந்த உச்சிரப்
 பெருவழுதி அக. ௨௪ (உச்சிரப் பெருவழுதி
 பார்க்க.)

பாண்டியன் தலை யாலங்காணத்துச் செருவென்ற
 கொடுஞ்செழியன் புற. எஉ
 பாண்டியன் பன்னி தந்தான் குறு. உஎ0
 பாண்டியன் மாறனவழுதி நற். க௭, ௩0௧ (மாறன்
 வழுதி பார்க்க.)
 பாரகாப்பன் குறு. உ௬௪
 பாறமம் பாடிய பெருந்தேவனார் அக. ஐங்., குறு.,
 நற். புற. கடவுள் வாழ்த்து
 பாரிமகனார் புற. ௧௧௨
 பாலத்தனார் நற். ௫௨
 பாலில் கொள்தமனார் பதி. உ௧ - ௩0, புற. ௩௧௪
 (கோதமனார் பார்க்க.)
 பாலிய பாடிய பெருந்தெய்வோ அக. ௫, ௧௩, ௧௧௧,
 கவிஞ், ௧௮௩, ௨௨௩, உ௧௭, உ௧௧, ௩௧௩,
 ௩௩௭, ௩௭௧, கவி. உ - ௩௪, குறு. ௧௪, ௩௭,
 ௩௪௩, ௩௫௫, ௩௭௭, ௨0௧, ௨௩௧, ௨௧௨, ௨௮௩,
 ௩௧௮, நற். ௧௪, ௧௮, ௧௧௮, ௨0௨, ௨௨௪,
 ௨௫௧, ௩௧௮, ௩௩௭, ௩௮௪, ௩௯௧, புற. ௨௮௨
 பாவைக் கொட்டிலார் அக. ௩௩௩
 பிசிரார்த்தையார் அக. ௩0௮, நற். ௧௧, புற. ௧௭
 ௧௮௪, ௧௯௧, ௨௧௨
 பிரமசாரி நற். ௩௪
 பிரமனார் புற. ௩௫௭
 பிரான் சாத்தனார் நற். ௧௮
 புதுக்கயத்துவண்ணக்கன்கம்பூர்தியான் நற். ௨௧௪
 புல்லாற்றார் எயிறியினார் புற. ௨௧௩
 புறத்தினுள் நன்னகனார் புற. ௧௭௧, ௩௭௧, ௩௭௧,
 ௩௮௧, ௩௮௪ (நன்னகனார் பார்க்க.)
 பூங்கணத்தினையார் குறு. ௪௮, ௧௭௧, புற. ௨௭௭
 பூங்கண்ணன் குறு. ௨௫௩
 பூங்கண்ணனார் நற். ௧௪0
 பூசுத்தேவன் குறு. ௨௮௫
 பூதபாண்டியன் தேவிய பெருங்கோப் பெண்டு
 புற. ௨௪௧
 பூதம்புலவனார் குறு. ௧௧0
 பூதனார் நற். ௨௧
 பூதன் தேவனார் நற் ௮0 (சுழத்துப்பூதன் தேவனார்
 பார்க்க.)
 பெருங்கண்ணனார் குறு. ௨௮௧, ௩௧0, நற். ௧௩௭
 பெருங்குன்றார் கிழார் அக. ௮, குறு. ௩௩௮,
 நற். ௫, ௧௧௨, ௧௧௧, ௩௪௭, பதி. ௮௧ - ௧0,
 புற. ௧௪௭, ௨௧0, ௨௧௧, ௨௧௧, ௩௮௮
 பெருங்கோழி நாபுகன் மகன் நக்கண்ணையார்
 புற. ௮௩, ௮௪, ௮௫ (நக்கண்ணையார் பார்க்க.)
 பெருங்கொள்கினார் நற். ௪௪, ௩௩௧
 பெருஞ்சாத்தனார் குறு. ௨௨௩
 பெருஞ்சித்திரனார் புற. ௧௮௮-௧௯௭, ௨௨௭, ௨0௮,
 ௨௩௭, ௨௩௮
 பெருந்தலைச் சாத்தனார் அக. ௩௩, நற். ௨௧௨,
 புற. ௧௧௧, ௧௧௪, ௧௧௫, ௨0௫, ௨0௬, ௨௧௪
 ஆவர் மூலக்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்த
 னார் பார்க்க.

பெருந்தேவனார் அக. ௫௧, நற். ௮௩
 பெருந்தோட் குறுஞ்சாத்தன் குறு. ௩0௮
 பெருமப்தமனார் குறு. ௭, நற். ௨, ௧0௧, புற. ௧௯௧
 (மீனிப்பெருமப்தமனார் பார்க்க.)
 பெரும்பாக்கன் குறு. ௨௧௧
 பெருவழுதி நற். ௫௫, ௩௪
 பேயனார் அக. ௨௩௪, ஐங். ௪0௧ - ௫00, குறு.
 ௨௩௩, ௩௩௬, ௩௫௧, ௪00
 பேய்மகன் இளவெயினி புற. ௧௧
 பேரி சாத்தனார் அக. ௨௪௨, குறு. ௨௭௮, ௩௧௪,
 ௩௧௪ (வடம வண்ணக்கன்பேரி சாத்தனார்
 பார்க்க.)
 பேரெயின் முறுவலார் குறு. ௧௭, புற. ௨௩௧
 பொதுக்கயத்துக் கோந்தை குறு. ௩௩௭
 பொதுமயில் கிழார் நற். ௫௭
 பொதுமயில் கிழார் வெண்கண்ணனார் அக. ௧௧0,
 ௧௧௨
 பொதுமயில் கிழார் மகனார் வெண்கண்ணியார்
 நற். ௩௭௫, ௩௮௭
 பொதுமயிற் புல்லாண் கண்ணியார் அக. ௧௫௪
 பொத்தியார் புற. ௨௧௭, ௨௨0 - ௨௨௩
 பொய்கையார் நற். ௧௮, புற. ௪௮, ௪௧
 பொருத்திலுள்ளகோனார் அக. ௧௧, ௩௫௧, புற. ௩௩௩
 பொன்மணியார் குறு. ௧௯௧
 பொன்முடியார் புற. ௨௧௧, ௩௧0, ௩௧௨
 பொன்னனார் குறு. ௧௧௪
 போதனார் நற். ௧௧0
 போந்தைப்பலையார் அக. ௧௧0
 மடல்பாடிய மாதங்கோனார் குறு. ௧௮௨, நற். ௩௭௭
 மதுரை.....மன்னார் (மதுரை அளக்கர்
 ஞாழார் மகனார் மன்னார் பார்க்க.)
 மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மன்னார் அக.
 ௩௩, ௧௪௪, ௧௭௪, ௨௪௪, ௩௧௪, ௩௪௪, ௩௫௩,
 குறு. ௧௮௮, ௨௧௫, நற். ௨௧௭, ௩௨௧, புற. ௩௮௮
 மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்
 அக. ௫௧, ௧௨௪, ௨௩0, ௨௫௪, ௨௭௨, ௩0௨,
 குறு. ௧௮௫, நற். ௩௪௪, புற. ௩௨௧ (இள
 வேட்டனார் பார்க்க.)
 மதுரை ஆசிரியர் கோடங்கொற்றனார் குறு. ௧௪௪
 மதுரை ஆசிரியர் நல்லுத்துவனார் (நல்லுத்துவனார்
 பார்க்க.)
 மதுரை ஆருவலிய நாட்டி ஆவம்பேரிசாத்தனார்
 (ஆவம்பேரிசாத்தனார் பார்க்க.)
 மதுரை இளங்கண்ணிக் கொள்கினார் புற. ௩0௧
 மதுரை இளவ் கொள்கினார் அக. ௩௮௧.
 மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேத்தன் சுத்தனார்
 அக. ௧0௨, ௩௪௮, நற். ௨௩௩
 மதுரை சுழத்துப் பூதந்தேவனார் அக. ௮௮,
 ௨௩௧, ௩0௭, குறு. ௧௮௧, ௩௪௮, ௩௧0, நற்.
 ௩௧௧ (பூதன் தேவன், சுழத்துப்பூதன் தேவன்
 பார்க்க.)
 மதுரை எழுத்தானார் அக. ௮௪

மாநேருக்கத்துக் காமக்கணி ரப்பாலத்தனார் அக.
 ந.௭௭
 மாநேருக்கத்து ரப்பாலையார் நற். ௩௦௪, புற. ௩௭,
 நக, ௧௧௧, ௧௭௪, ௨௨௧, ௨௮௦, ௩௮௩
 மாற்பித்தியார் புற. ௨௫௧, ௨௫௨
 மாற்றார் கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனார் அக.
 ௫௪, நற். ௨௫௩ (கொற்றங் கொற்றனார் பார்க்க.)
 மீனாகிழான் நல்லேட்டனார் குறு. ௩௪௧, நற்.
 ௫௩, ௨௧௦, ௨௧௨, ௩௪௧
 மீனக்கந்தன் குறு. ௧௯௧
 மீனப்பெருங் கந்தன் குறு. ௧௯௧, ௨௦௪, ௨௩௪
 மீனவேள்தித்தன் குறு. ௨௮௪
 மீனப்பெரும் பதுமனார் (பெரும்பதுமனார்பார்க்க.)
 மீனேறி ஆண்டிலார் குறு. ௫௪
 முக்கல் ஆசான் நல்வேளையார் நற். ௨௭௨
 முட்டிக்கிடத்த செஞ்சேரலாதன் அக. ௩௦
 முட்டதாமக் கண்ணியார் பத். பொருநராற்றுப்
 படை
 முட்டதிருமாறன் நற். ௧௦௫, ௨௨௮
 முப்பேர் நாகனார் நற். ௩௧௪
 முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் புற. ௨
 முள்ளியூர்ப் பூதியார் அக. ௧௭௩
 முறுவெக் கண்ணனார் நற். ௨௬௨
 மூலங்கிரனார் நற். ௭௩
 மையோடக் கோவலார் பரி. ௭
 மோசிகண்ணத்தனார் நற். ௧௨௪
 மோசிகிரனார் அக. ௩௧௨, குறு. ௫௧, ௮௪, நற்.
 ௩௪௨, புற. ௫௦, ௧௫௪, ௧௫௫, ௧௫௬, ௧௮௧
 மோசி கொற்றன் குறு. ௩௭௭
 மோசிக்கரையனார் அக. ௨௧௦
 மோசி சாத்தனார் புற. ௨௭௨
 மோதாசனார் குறு. ௨௨௧
 வடமெடுந்தத்தனார் புற. ௧௭௧
 வடம வண்ணக்கன் குறு. ௮௧
 வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன் குறு. ௮௫, புற.
 ௧௭௨
 வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார் புற. ௧௨௫
 வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார் அக. ௩௮,
 ௨௧௪, ௨௪௨, ௨௮௮, ௩௦௫ - குறு. ௧௫௧ - நற்.
 ௨௫, ௩௭, ௧௦௪, ௧௧௧, ௨௧௧, ௨௧௩, ௩௦௭,
 ௩௭௮, புற. ௧௧௮ (பேரிசாத்தனார் பார்க்க)
 வடமோதல்கிழார் அக. ௩௧௭ - புற. ௨௧௦
 வண்ணக்கன் சொருமருக்குமாறார் நற். ௨௫௭
 வண்ணப்புறக்கத்தாத்தனார் அக. ௪௧, நற். ௭௧
 வருமுலையாரித்தி குறு. ௧௭௪
 வன்பரணர் நற். ௩௭௪, புற. ௧௪௮, ௧௪௧, ௧௫௦,
 ௧௫௨, ௧௫௩, ௨௫௫
 வாடாப்பிரமத்தன் குறு. ௩௩௧
 வாயிலான் தேவன் குறு. ௧௦௩, ௧௦௮
 வாயிலங்கண்ணன் குறு. ௩௪௧
 வான்மீதியார் புற. ௩௫௮

விட்டகுதியாயார் குறு. ௭௪
 விரிச்சியூர் நன்னாத்தனார் புற. ௨௧௩
 விரியூர்க்கனார் புற. ௩௩௨
 விவ்லக விரவிலார் குறு. ௩௭௦
 விழிக்கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார் நற். ௨௪௨
 விற்றாற்று முதையினனார் அக. ௩௭, ௧௩௧,
 ௨௮௮ - குறு. ௩௭௨
 விற்றாற்று வண்ணக்கன் தத்தனார் நற். ௨௧௮
 வினைத்தொழில் சோகிரனார் நற். ௩௧௧
 வீராவெளியனார் புற. ௩௨௦
 வீராவெளியன் தித்தனார் அக. ௧௮௮
 வெண்கண்ணனார் அக. ௧௩௦
 வெண்கொற்றன் குறு. ௮௪
 வெண்ணிக்கயத்தியார் புற. ௧௧
 வெண்பூகன் குறு. ௮௩
 வெண்பூதி குறு. ௧௭, ௧௭௪ (வெள்ளார் கிழார் மக
 னார் வெண்பூதியார் பார்க்க)
 வெண்மணிப்பூதி குறு. ௨௧௧
 வெள்ளாடியனார் அக. ௨௧
 வெள்ளியந்தின்னனார் நற். ௧௦௧
 வெள்ளிவீதியார் அக. ௪௫, ௩௧௨, குறு. ௨௧,
 ௪௪, ௫௮, ௧௩௦, ௧௪௧, ௧௪௧, ௧௪௧, ௩௮௮, நற்.
 ௭௦, ௩௩௫, ௩௪௮
 வெள்ளர்கிழார் மகனார் வெண்பூதியார் குறு.
 ௨௧௧ (வெண்பூதியார் பார்க்க.)
 வெள்ளெருக்கியையார் புற. ௨௩௩, ௨௩௪
 வெள்ளைக்கிழாராகனார் நற். ௧௫௮, ௧௬௪ - புற. ௩௫
 வெள்ளைமாளர் புற. ௨௧௧
 வெறிபாடியகாமக் கண்ணியார் அக. ௨௨, ௧௮, நற்.
 ௨௧௮, புற. ௨௭௧, ௩௦௨
 வேட்டகண்ணன் குறு. ௩௮௧
 வேம்பற்றார்க் கண்ணன் கூத்தன் குறு. ௩௧௨
 வேம்பற்றார்க் குமாறார் அக. ௧௫௭ - புற. ௩௧௭
 மூலம் கிடைக்காத பாட்டுண்கள் ஐங். ௧௨௧,
 ௧௩௦, நற். ௨௩௪ - பதி. ௧—௧௦, ௧௧—௧௦௦,
 புற. ௨௧௭, ௨௧௮ பரி. ௨௧ - ௭௦
 பாடினோர் பெயர் கிடைக்காத பாட்டுண்கள்
 அக. ௧௧௪, ௧௧௭, ௧௧௫ குறு. ௧௧௧, ௨௦௧, ௨௫௪,
 ௩௧௩, ௩௨௧, ௩௨௧, ௩௭௫, ௩௭௬, ௩௮௧, ௩௯௫
 நற். ௮, ௧௦, ௨௨, ௨௪. ௪௫, ௪௪, ௮௪, ௧௨, ௧௦௭,
 ௧௦௮, ௧௧௧, ௧௧௫, ௧௨௫, ௧௨௬, ௧௩௨, ௧௩௪,
 ௧௬௦ - ௧௮௪, ௧௮௮, ௧௮௯, ௧௯௦, ௧௯௨, ௧௯௩,
 ௧௯௫, ௨௦௭, ௨௨௧, ௨௩௫, ௩௭௧, ௩௮௫,
 ௩௮௫, ௩௯௧
 பரி. ௧, *௨௨. ௨௩, ௨௪, *௨௫ - ௨௮
 புற. ௨௪௪, ௨௫௧, ௨௫௭, ௨௬௩, *௨௬௭, *௨௬௮,
 ௨௬௭, ௩௦௭, ௩௨௩, ௩௨௭, ௩௨௮, ௩௩௩,
 ௩௩௬, ௩௪௦, ௩௫௫, ௩௬௧

இவற்றுள் *என்ற குறியுள்ளன சிதைந்த பாடல்
 கள்.

ச த் தி யு ம் சி வ மு ம்

ஈ. த. இராஜேஸ்வரியம்மாள், எம். ஏ., எல். டி.

“தானலா துலகயிலிலை சகமலா தடிமையிலிலை
கானலா தாடலிலிலை கருதுவார் தங்களுக்கு
வானலா தருளுமிலிலை வார்த்துடன் மங்கையோடும்
ஆனலா தூர்வதிலிலை மையினையாற ஓர்க்கே.”

“சகமலா தடிமையிலிலை
தானலாற் றுணையு மிலிலை
நகமெலாந் தேயக் கையால்
நாண்மலர் தொழுது தூவி
முகமெலாந் கண்ணீர் மல்க
முன்பணிர் தேத்தர் தொண்டர்
அகமலாற் கோயிலிலிலை
மையினையாற ஓர்க்கே”—அப்பர்.

உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும்
ஒத்திய துவித வடிவாய்க் காணப்படுகின்
றன. “சன்னம்,” என்னும் ஒருபொருளை
எடுப்போமாயின், அது, வெண்மை என்
னும் குணத்தோடு கலந்திருக்கின்றது.
வெண்மை என்னும் குணத்தை நீங்கலாகப்
பொருள் உண்டோ எனின், பொருள் காணக்
கடாமையா யிருக்கின்றது. ஆயினும்,
பொருள் வேறு; குணம் வேறு என்பது
திண்ணம். வெண்மை என்னும் குணம் சன்
னத்தில் மாத்திரம் இராமல் பலவகைப்
பொருள்களிலும் காணப்படுகின்றது. ஆயி
னும் பொருளை நீக்கி அக்குணத்தைத் தனியே
காணுமாறு என்பது யாவரும் அறிந்ததே.
இவ்வாறு பொருளும் குணமும் தனித்தனி
அறியப்படினும், ஒன்றை நீக்கி மற்
றொன்றை நிறுத்த யாவராலும் இயலாது.

குணமானது பலவகைத் தத்துவங்களில்
வெளியாம். வெண்மையைப் போல் காணக்
கூடியவான குணங்கள் சில உள். கண்ணுந்
காணக் கடாதனவாய்ப் பரிச உணர்ச்சியால்
(Touch) மட்டும் காணக் கூடியனவும் பல
உள். அவற்றில் ஒன்று உஷ்ணம், அல்லது
சூடு. சூடானது பனிக்கட்டியிலும் உண்டு.
உலகத்தில் எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும்
அதைக் காணலாம். அது குணமாயினும்
அளவையால் அளக்கக் கூடியதும், ஒரு
பொருளினின்று மற்றொன்றுக்கு மாற்றக்
கூடியதுமாயு யிருக்கிறது. அகையால் அக்
குணமானது ஸ்தூலத் தன்மை பெருண்டி

னும், குக்குமத் தன்மையில் பிரத்தியட்சத்
தில் இயங்குவதாம். சூடானது பொருளின்
உண்மை, அல்லது இருப்புக்கு, முக்கியமா
கும். ஒரு பொருளினிடத்திலுள்ள உஷ்
ணம் முற்றும் எடுக்கப்படுமாயின் அப்
பொருள் அழிவது திண்ணம். அழிவதென்
றால் ஒருபொருள் மற்றொன்றாய் மாறுத
லன்று. எவ்விதத்திலும் அபாவமாய்ச் சூனி
யமாய் போவது (non-existent) இதை
அப்பர்,

“பிரியாத குணமுயிர்கட் கஞ்சோடஞ்சாய்ப்
பிரிவுடைய குணம்பேறிப் பத்தோடொன்றாய்
விரியாத குணமொருகா னுன்கே யென்பர்
விரிவிலாக் குணகாட்டத் தாறே யென்பர்
தெரிவாய குணமஞ்சஞ் சமிதை யஞ்சும்
பதமஞ்சக் கதியஞ்சஞ் செப்பி னறும்
எரியாய தாமரைமே லியக்கினறும்
இடைமருது மேவிய வீசனறே”
என்னும் பாசுரத்தில் ஒருவாறு காட்டு
கின்றார்.

மேல்நாட்டு இயற்கைத் தத்துவ சாஸ
்திரிகள் ஒரு பொருளைப் பனிக்கட்டியின்
உஷ்ணத்திற்குக் கீழ் இருநூற்றி எழுபத்து
முன்று டிகிரி (—273° C) இறக்கலாமெ
னின் அப்பொருள் மீண்டும் உலகத்திற்
காணும்போய்விடும் என்கிறார்கள். ஆனால்
அத்தன்மை ஏதோ ஒரு வகையில் உத்தேச
மாய்க் கற்பித்துக் கொண்ட தன்று.
சூரிய வாயு (Helium) —268° இல் அநா
வது மேற்சொன்ன அந்தஸ்துக்கு நாலு
டிகிரியில் (4° absolute) ஜலவடிவம்
பெறுகின்றது. அது பனிக்கட்டியைப்
பெறுவதற்கு—272° C இல் ஆகும். அத்
தன்மையிலே சூரிய வாயு குணம் முழுதும்
மாறி குணம் யாவும் அழிந்துபோய் விடு
கின்றது. அப்போது அது உயிர் இதழ்த்
மெய்யைப்போ லிருக்கிறது. எனவே, பல
வித வாயுப்பொருள்களில் ஒரு பொருளை
மாத்திரம் ஏறக்குறைய அழிவுபெறும்
அந்தஸ்திற்கு யந்திரக் கருவிகளால்
நூதனமான இயற்கைத் தத்துவசாஸ்திரி
கள் மிகவும் அற்புதமான அதிசயங்களை

“ஆமாதூர் அம்மானைக் காணத் கண்ணெல்லாம் காணாத கண்ணே”

சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் காட்டியிருக்கின்றனர்.

ஆகையால் ஒரு பொருளானது உலகத்தில் வழக்க, அதற்கேற்ற உண்ணும் முதலிய சக்திகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். மனிததேகத்தில் சக்தி குறையச் குறையதேக அழிவு எவ்வாறு நேர்கின்றதோ அவ்வாறே நாம் உயிர்அற்ற தெனக்கொன்றும் ஒவ்வொருபொருளிலும் சாதாரணமாயுள்ள சக்தி நீங்குமாயின் அதற்கு அழிவு நேருமென்பது திண்ணம். அம்மாதிரி அழிவு நேரல் பிரளய காலத்தில் உண்டென்று ஆன்றோர் கூறுவர். ஆனால் யந்திரம் முதலிய கருவிகளால் பூத தத்துவத்தை ஒன்றை விட்டு ஒன்றாக மாற்ச் செய்வோமாயின் அப்பொருளுக்கு பிரத்தியட்சத்தில் பிரளய ஹானி நேர, ரசாயன சாலையில் காட்டக் கூடும். இதை எண்ணியே தாயுமானவர்:—

“தெரிவாக வடிவன வடிப்பன பற்ப்பன
செயற்கொண் டிருப்பனமுதல்
தேகங்கள் அத்தனையும் மோகக்கொள் பெளதிக
சென்யித்த ஆன்மக்கு
விரிவாய பூதங்கள் ஒன்றொடொன் றுயழியும்
மேற்கொண்ட சேடம் அதவே
வெறுவெளி சிராலம்ப கிறைஞ்ஞயம் உபசாக்த
வேத வேதாந்த ஞானம்.”

என்றார். தேகங்கள் ஒவ்வொன்றும் உயிருள்ள காலங்களில் உலகத்தில் வெகு வேகமாக தமது ராஜச குணத்தைக் காட்டி, இயங்குவதின் அடிப்படை யாதென்று ஆராயின், அதன் முடிவு மோகமே என்பது திண்ணம். மோகமென்பது ஆண், பெண் ஒன்றை ஒன்று அவாவும் இச்சை மாத்திரமன்று; அதைப் போன்ற எல்லா வகை இயக்கமுமாம். எனவே உயிருள்ள பொருள்கள் யாவும், எவ்வாறு ஜென்மிக்கின்றனோ அவ்வாறே இறக்கின்றன. பஞ்ச பூதங்களை ஆராயுங்காலை வாயுவடிவுள்ளதை ஜலவடிவாக மாற்றிப் பிரிதிவு அந்தஸ்துக்கு முன்னடைவாறு எடுத்துச் செல்வோமாயின் பிரிதிவுகிலை தாண்டி குணியமாய் அபாவநிலை அடைவ நேரும். இதை மேல்காட்டு இயற்கைத் தத்துவ சாஸ்திரிகள் நிரூபித்து விட்டனர். அம்மாதிரியே பிரிதிவு அப்பு ஷட்வப் பொருள்களையும் வாயுப் பொருள்களையும்

அதிக உஷ்ணப் பொருளாக மாற்றங்காலை அதவே ஆகாயமாய்ச் சூனியமாய் முடியும் என்பது மதமே ஆன்றோர் துணிபு. இதை இன்னும் மேல்காட்டு தத்துவ சாஸ்திரிகள் தக்க கருவிகள் இன்மையால் நிரூபிக்க வில்லை. எனவே, ஸ்தூல உலகத்தில் அழியாதிருக்கு மென்று எண்ணத்தக்க கற்பாறைகளும் கனவின் காட்சிபோல் சூனியமாவதென்பது திண்ணம்.

இவ்வகைத் தோற்றங்களை நாம் உற்று நோக்கின், அனுமானிக்க வேண்டியது யாது என ஆராய்வோம். ஒவ்வொரு பொருளினும் குணத்திமான ஒருவகைச் சத்தின்பாகம் உண்டென்றும், அச்சத்தை இடைவிடாது கவர்ந்து கொண்டு அப்போதைக்கப்போது மாறுதலடையும் குணபாகம் மற்றொன்று உண்டென்றும் தெரிய வருகின்றது. இக்குண பாகம் சத்தின்றி தனியே இருப்பதற்கு முடியாமை யுடையது. அச்சத்து பாகமோ இக்குணப்பின்னி நாம் அறியொணாததாய் இருக்கின்றது.

“இரண்டு கடவுண்டு இவ்வுரி னுள்ளே;
இரண்டு கடவுளுக்கும் ஒன்றே தொழும்பன்;
இரண்டு கடவுள் இருத்திப் பிடிக்கில்
இரண்டு கடவுள் ஒருகடா வாடே!”

—நீலமந்திரம் - 2889.

என்பர் திருமுனிர். நாம் மேல்விட்ட கடாக்களும் இவர்காட்டும் கடாக்களும், ஆராய்ச்சியில் ஒன்றாகவே முடிகின்றது. குணத்தை விட்டு, குணி உண்டென்பதற்குப் பிரத்தியட்ச அதுபவம் இல்லை. ஆயினும் ஒவ்வொரு பொருள்களிலும் உள்ள குணங்கள் யாவையும் நீக்கியுடன் எஞ்சி நின்ற சேடம் ஒரே தன்மையதாகிய சத்தென்றே கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு நிற்கும் தன்னந்தனிக்கத்தை முதல்வன் என்பர் மேலோர். எவ்வெவ்வகைச் சத்தி அல்லது குணம் இம்முல் சத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவ்வகை குணத்திற்குத்தக்கவாறு பொருள் பரிணமிக்கின்றது.

இதற்கு அத்தாட்சியாக பரமஹுக்களின் தன்மை காண்போமாக. நம்மவர் அணுக்களை மூலவகையில் பிரித்தவாறு மேல்காட்டு இயற்கைத் தத்துவ சாஸ்திரிகளும் பிரித்துள்ளார். நாம் ஸ்தூல அணு

என்று கூறுவது அங்கிலத்தில் மாலிகியூல் (Molecule) சொல்லும் அணுவாகும் அது ஒரு இல்லத்தில் கதிரவன் ஒளி பாயும் போது அவ்வொளியில் பறக்கும் ஒரு தூசியில் ஒரு சிறிய பாகமாம். கண்ணால் காணக் கூடாது. பல்லாயிர மடங்கு பெருக்கிக்காட்டும் பூக்கண்ணடியால் காணக் கூடியதே இவ்வணுவாகும். இவ்வகைத் தூல அணு ஒவ்வொன்றும் ரசாயன வகையில் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட அணுக்களாய்ப் பிரிக்கக் கூடும். அவையே சூக்கும் அணுக்களாம். ஒவ்வொரு சூக்கும் அணுவும், வஸ்துக்கு ஏற்றவாறு பல பாமாணுக்கள் கட்டடமாய் நிற்கின்றது. அக்கட்டட ரூபம் மாற்றப் படுமாயின் பொருள் ரூபம் மாற்றப் படுமென்ப ரசாயன சாஸ்திரிகள். ஆதலால் பாமாணு அடிப்படையிலேயே வஸ்துவின் குணங்கள் சம்பந்தமாய் நிற்கின்றது. அங்கு, குணபேதம் ஏற்பட, பொருள் பேதமும் ஏற்படும். ஆகையால் குணங்களான சக்தி பேதங்களால் பொருட் பேதங்கள் உலகத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. இதையே திருமூலர் திருமந்திரத்தில்,

“இருட்டை மூலம் யிருத்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி யவனை மணம்புரிந் தானே”

என்றார். மாயாசம்பந்தமான சத்தியானவன், சத்துப் பொருளுடன் சையோகப் பட்டுப் பற்பல குணங்களால் பற்பல வகையாய் உலகத்தை வெளியிட்டுவருகின்றான். “சத்திதான் என்று ஒரு சமைந்துரு வாகும்” என்பர் திருமூலர். நாமரூபங்களாய்க் காணப்படும் இயற்கைப் பொருள்கள் யாவும் சத்தியின் வடிவேயாம். ஆதலால், பிருங்கி ரிஷி போல், உமையவளை நீக்கி, உடையவனைத் துதித்தல் நம்போன்றவர்க் கியலாத காரியம். ஆதலால் உலக மாதாவைப் பிதாவிடமிருந்து பிரிக்காது வணங்கும் வழிபாடே நமது வாழ்நாட்களுக்கு ஒத்த வழிபாடாய் நிற்கின்றது.

பொருளும், குணமும், என்னும் இரு வகைப் பேதங்களை நீக்கி குணத்தை மாத்திரம் பகுத்தறியும் ஆராய்ச்சிகளிற் புகுவோமாயின் அங்கும் ஆண், பெண் என்னும்

சிவசக்தி வடிவ துவிதபாவணையை நீக்கக் கூடாமையா யிருக்கின்றது. தற்காலத்தில் நாம் பயன்படுத்தும் மின்சார சக்தியை எடுத்து ஆராய்வோமாயின், அதனுள்ளும் இருவகைச் சக்திகளாக் காண்கின்றோம். (Positive rays and negative rays). ஏன் இருவகையாய் இருப்பதென்பதற்குக் காரணம் எத்தத்துவ சாஸ்திரியும் கண்டறிந்ததில்லை. யந்திரங்களால் உண்டாக் கப்படும் மின்சார பெண் தத்துவமே ஆண் தத்துவத்தைக் காட்டிலும் அதிக வேலையில் மிக்க பயனும் தருவதாகும். நமது இல்லத்திலும் ஆண்டைக்களாக் காட்டிலும் பெண் மக்களை மொத்தத்தில் அதிக வேலைசெய்கின்றார்கள் அன்றோ?

உலகமானது சத்தியின் வடிவமாயின், அதில் புல் பூண்டு முதலிய தாவரங்களையும், அதன் வழி பற்பல ஜீவன்களையும் உண்டாக்கும் மழையானது சிவ வடிவமாகும்,

“மன்னாவன் னுலகிற்கொரு
மழையானவன், பிழையில
பொன்னாவன், முதலானவன்
பொழில்கும் புனமணை
என்னாவன், இசையானவ
னினராயின் சொதி
அன்னாவ னுறையும்மிட
மாலந்தறை யதவே.”

எனப் புகலி வேந்தர் கூறியதுபோல் சிவ பெருமான் உலகத்துக்கு வேந்தனாயும், மழையாயும், இளஞாயிறுமாய், திகழ்கின்றான். மழையின் மிமி மாசிலத்தார்க்கு யாது மில்லை என்பது நாம் அறிந்ததே. மழை பெய்து இளஞாயிரின் கிரணங்கள் தாக்கிய அக்கணமே உலகம் மரகதப் போர்வை பெற்று எங்கும் பச்சென்ற நிறமாய் விளங்கும். உலகத்தில் நமக்கு வேண்டிய பொருள்களை விதைகளிட்டுப் பயிரிடுபவர்களே. மனிதன் உற்பத்தி யாகாத வஸ்துக்கு முன்னரே விருட்ச வர்க்கங்களும் பலவகைச் செடிகளும் உண்டாபிருந்தன. அவற்றிற்கு வித்து யாது? வித்து முதலா? மாம் முதலா? என்று கேட்கும் கேள்வி சாதாரணமாக தருக்க வாதிகள் கேட்பார். “வித்து முதலாயின், மாம் அல்லது செடியில்லாமல்

வித்து எப்படி வந்தது?" என்னும் வினா எழும். மரம் செடி முதல் எனின் வித்தில் லாமல் அவை எவ்வாறு விளைந்தன என்னும் வினாவும் எழும். இதற்கு மணிவாசகப் பெருமான் மூலமுதற் கருவாகிய அண்ணலைத் துதிக்கும்பொழுது,

“விச்ச தீன்றியே விளவு சேய்துவாய்

விண்ணு மண்ணக முழுதும் யாவையும்
வைச்ச வாங்குவாய் ; வஞ்சகப் பெரும்
புலைய னேனையும் கோயில் வாயிலில்
பிச்சன் ஆக்கினாய் ; பெரிய அன்பருக்
குரியன் ஆக்கினாய்! - தாம் வளர்த்ததோர்
நச்சு மாமரம் ஆயினும் கொவார் -

நாளும் அங்கனே உடைய நாதனே !

—தீஞ்சத்தகம். 96.

என்றார். அதுபோல் வித்து சிவம், மண் சக்தி ; மழை சிவம், மண் சக்தி ; ஞாயிறு சிவம், மண் சக்தி ; ஆக சக்தி சிவத்தின் திருவிளையாட்டாய் உலக சிருஷ்டி ஏற்படுகின்றது. சக்தி பேதங்களைத் திருமந்திரம் நாலாந் தந்திரத்தில் திருமூலர் விளக்குவது காண்க. நெல்லும் மண்ணும் என்று எடுப்போமாயின் நெல் சிவமாயும், மண் சக்தியாயும் இருக்கின்றது. நெல்லை மண்திரம் தனியே எடுத்துப் பிரித்து ஆராய் வேமாயின் உயி சிவமாயும், அரிசி சக்தியாயும் இருக்கின்றது. எவ்வஸ்துவை எடுத்து ஆராய்வு காலத்திலும் சக்தி சிவம் என்றின்ற இருபாகங்கள் ஏற்படுகின்றன. சக்தி பாகத்தை எடுத்தால் அதிலும் சிவன் சக்தி பாகங்கள் உள. சிவன் பாகத்தை எடுத்தால் அதிலும் சக்தி சிவன் பாகங்கள் உள. ஆன் பெண் என்னும் தத்துவங்களை எடுத்துப் பார்க்கில் ஆண் தேசத்திலும் வலப்பாகம் ஆண்பாகம் என்றும், இடப்பாகம் பெண் பாகம் என்றும் கொள்ளப்படும். அங்ஙனம் பெண்ணிலும் ஆண் பாகம் வலப்பாகம் என்றும், பெண் பாகம் இடப்பாகம் என்றும் சொல்லப்படும். இதனால் வைத்திய சாஸ்திரிகளின் ஆண் மக் களுக்கு வலது பரிசுத்தில் வரும் நோயும், பெண் மக்களுக்கு இடதுபரிசுத்தில் வரும் நோயும் தீர்ப்பது கடினம் என்பர். கன பாண்டியன் வெப்பு நோயில் பிடிக்கப்பட்ட போது சமணர் இடது பரிசுத்தைத் தீர்ப்ப

தாகவும், சம்பந்தர் வலதுபரிசு நோயைத் தீர்க்கவேண்டுமென்றும் சூழ்ச்சி செய்தது யாவரும் அறிந்ததே. ஆகையால் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஆன் பெண் என்ற இரு பாகங்கள் உள என்றும், அப்பாகங்களையே மறுபடியும் பஞ்சுக்குக் காலை ஆன் பெண் என்னும் பாகங்கள் ஏற்படுமென்றும், ஆன் என்பது சிவம் என்றும், பெண் என்பது சக்தி என்றும் மேலேவர் விரிப்பது காண்க. இத்தகைய தத்துவம் அனுவுக்குள் அனுவினும், மகத்துக்குள் மகத்தினும் உண்மையாயிருக்கக் காண்கின்றோம்.

சூரிய மண்டல ஆட்சியை நாம் உற்று நோக்கின் இடையேயுள்ள சூரியன் சிவமாயும் சுற்றி ஒடும் கோளங்கள் சக்திகளாயும் திகழக் காண்கின்றோம். ஒரு சூரியமண்டல லட்சணமே வெகு சிறு அளவையில் பரமானுவின் லட்சணமாம். ஒவ்வொரு சூருக்கும் அனுவும் இடையே ஒரு சூரியனையும், அதைச்சுற்றி வெகு கோளமாய் ஒடும் கோளங்களையும் பரமானுவான அளவையில் பெற்று இருக்கின்றது. சூரியனைச் சுற்றி ஒடும் கோளங்களில் யாதெனும் ஒன்று தன் நிலைப்பிவோடு நிலை அல்லது அந்தத்துக்கு வருமாயின், எவ்வளவு பிரமாதமான காரியங்கள் சம்பவிக்குமோ, அம்மாதிரியே ஒரு சூருக்கும் அனுக் சட்டமாய் நிற்கும் பரமானு கோள மண்டலங்களில் ஒரு அனுவானது தனது துறை தப்பி, வேறு மண்டலத்திற்குச் செல்லுமாயின், நாம் உலகத்திற் காணாத அபூர்வ சக்தி உண்டாகின்றது. இதையே (X-Rays) எக்ஸ்ரேஸ் என்றும், ஒளிகளென்றும், காளைவிடி சக்தி ஒளிகளென்றும், சஞ்சிவி ஒளிகளென்றும் பெயரிட்டு பெருத்த ஸ்தூல வஸ்துக்களாலும் யந்திரங்களாலும் ஆக்கக்கூடாத அரிய பெரிய காரியங்களைத் தற்காலங்களில் இயற்கைத் தத்துவசாஸ்திரிகள் பயன்படுத்துவதுடன், வைத்தியரும் ரணசிகிச்சை, மருத்துவம் முதலிய கலைகளிலும் பயன்படுத்துவதைக் காண்கிறோம் அன்றோ? இவ்வாறு காணப்படும் சக்தி சிவத்தில், எது பெரியது, எது சிறியது, எது வலியது,

“வஞ்ச வல்லினைக் கறுப்பதும் மனத்தடியார்கள் கொஞ்சில் நீங்கீடா அடிமலர்”

எது எளியது என்று சொல்ல இடமில்லை.
இதையே,

“உன்னிலையும் என்னிலையும் ஒருதலையெனக்கி
கூளறிடும் அவத்தையாகி [உந்
உருவுதான் காட்டாத ஆணவமும் ஒளிகண்
டொளிக்கின்ற இருளென்னவே
தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கிரு வ்வினயி
தாவுசந் துக்கவேலை [அல்
தட்டழிய முற்றமில் லாமாயை யதனால்
தழுத்தகில பேதமான
முன்னிலை யொழிந்திட அஃண்டிதா காராய்
மூதறிவு மேலுதிப்ப
முன்பினெடு சீழ்மேல் நடுப்பக்கம் என்னமல்
முற்றமா னந்த சிறைவே
என்னிலைமை யாய்நிற்க இயல்புக ளருள்வடிவம்
எந்நாளும் வாழி! வாழி!
இசுபா மிசண்டிலும் உயிரினுக் குயிராகி
யெங்கு சிறைகின்ற பொருளே!”

—தாயுமானவர்.

என்றார். இமையளவு பொழுதை ஒரு கற்ப
காலமாகும் இவ்வலகத்திலே, சிறியது தன்
சக்தியால் மிகவும் பெரிதாயும், மிகப்பெரிது
சிறிதினும் பயனற்றதாயும், போவதைக்
காண்கிறோம். ஒரு சிறு துசானது நமது
கண்ணில் விழுமாயின் அது நமது கண்ணை
என்னபாடு படுத்துகின்றது? சில ஆண்டு
களுக்கு முன்னர் ஒரு தூம்கேதுவானது
(Halley's Comet), மூன்றுநாள் இவ்

வுலகத்தை முடியிருந்ததாம். அத்தகைய
நெருப்புலகம் நம்மைக் கவர்ந்தும் அது
யாதும் துன்பம் செய்யவில்லை. ஆதலால்
சிவசக்தி சொரூபமானது அந்தந்த அள
வுக்குத் தக்கவாறு இயங்கும்போது அவந்
தின் சொரூபம் விளங்குமன்றி ஜீவர்கள்
அதுபவ எல்லைக்கு இருவகையிலும் அதிந
மான அளவைகளில் உணரப்படா. ஆகை
யால் சிவசக்தி சொரூபம் ஆங்காக்குள்ள
ஜீவனுக்குத் தக்கவாறும் அவற்றின் புலன்
களுக்குத் தக்கவாறும் பேதமாய் நிற்கும்.
நிருப்பனர்தான் சிவலிங்கம், தாடகை என்
னும் சிறுமிக்கு இரங்கித் தலைசாய்த்துக்
கொடுத்த வண்ணமும்; குங்கிலியக் கலைய
நாயனார் தமது கழுத்தில் கயிறுசுட்டி
இழுத்தபோது நிமிர்ந்தவாறும், ஏனை
யோர்க்கு நெரக்கடியனவோ? ஆதலால்
அச்சிவலிங்கத்திற்குத் தக்க சக்திகள்,
வளைக்கவும், நிமிர்ந்தவும், முறையே தாட
கைச் சிறுமியும் குங்குலியக் கலைய நாயனாரு
மாம்!!

“அறிய வொண் ணாதவ் வுடம்பின் பயனை
அறியவொண் ணாத அறவகை யாக்கி
அறியவொண் ணாத அறவகைக் கோசத்
தறியவொண் ணாததோர் அண்டம் பகிந்ததே”
—திருமூலர் - திருமந்திரம் - 1572.

“சக்திதா னாத் தா னானுஞ் சிவமு மந்தச்
சக்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சக்தியுஞ் சிவமு மாகுந் சக்திதான் சக்த ணுக்கோர்
சக்தியாஞ் சக்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சக்தி தானே”

“சிவசக்தி தன்னை யின்றாஞ் சக்திதான் சிவத்தை யின்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திவ் குலகுயி ரெல்லா மின்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னியாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் றெரியு மன்றே”

—சீவநானந்தியார்.

“ஆறனைத் தும் புருக்கடல்போல் சமய கொடி அத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகும் ஆதி ஈட்டே”

பழந் தமிழ்தூற் சிவப்பண்பு

திருவள்ளுவரகம் - ப. இராமநாத பிள்ளை

“உற்ற ஆக்கையி னுறுபொருள்
நறுமல ரொழுதரு நாற்றம்போல்
பற்ற வாவதோர் கிலியிலாப்
பரம்பொரு ளப்பொருள் பாராதே
பெற்றவா பெற்ற பயனது
றுகர்திடும் பித்தர்சொற் றெனியாமே
அத்த னுண்டுதன் னடியநிற்
கட்டிய ஆதிரயக் கண்டாமே”

—ஆளுடைய அடிகள்.

தொன்மைத் தமிழ்தூற்கண்
தோன்றும் சிவமுதலின்
தன்மையெலா நாயினேன்
சாற்றியிடப்—புன்மையெலாம்
போக்கும் மலையாண்மும்
பிள்ளையார் பொற்குழல்கள்
ஆக்கும் வலியென் றறி.

தொண்ட ருயர்மக்கள்
தோழர் தலைவியெனக்
கண்ட திருநெறிகாட்
காட்சியினைப்—பண்டருள்செய்
ஆளுடைய மன்னர்
அருட்பிள்ளை நம்பிசல்
ஆளடிகள் தாடலேமே லாம்.

சொரர் திருமற் கிரகநர்வாழ் செல்வவெலாம்
ஏரார்கண் னாக இயற்றிவரும்—போராம்
சைவசித் தார்த்தபை சாரைம்பான் யாண்டுகிறை
வுபுலுமலர்ச் கோரிதழாம் ஒப்பு.

க. பண்டை ஈழர்கண் காணப்பெறுங்
கடவுட் பெயர்

செந்தமிழ்க் கடவுளும், சிறப்பு, செம்
பொருள், இயவுள், இறை, பெரியோன்,
கடவுள், முதல்வன், முன்னவன், முனை
வன், முனிவன், பகவன், அண்ணல், அறி
வன், அறிவோன், தலைவன், ஐயன், மெய்ப்
பொருள் முதலியனவாகத் தனித்தும் ;
துதலியிழி நாட்டத்திறையோன், பிறவா
யாக்கைப் பெரியோன், பிறை சூடும்
பெய்மான், தெண்ணீர் கரந்த செம்மல்,
பெண்ணொரு கூற்றுப் பண்ணவன், ஏற்று
வலனுயரிய ஏந்தல், மூவெயில் செற்ற

மொய்ம்பினன், நஞ்சுண்டிகுறுத்த கண்டன்,
குலம்பிடித்த சுடர்க் கடவுள், கார்விரிகொன்
றைத் தாரன் முதலிய அடைபெற்றதும்
தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவதுமாயுள்ள
முழுமுதற் பொருள் சிவம் ஒன்றே.

அக்குறிப்பைப் பல்லாயிரயாண்டுகளுக்கு
முற்றோன்றியதும், தனித் தமிழ் இயல்
நூலாயுள்ளதும், ஈடும் எடுப்பில் பீடுடை
யதுமாகிய தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு,
எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு,
சிவப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி
முதலிய பழந் தமிழ் தூற்கண் குறிப்பாக
வும், வெளிப்படையாகவும், ஒப்பாகவும்,
உய்த்துணர்வைப்பாகவும் தோன்றச் செய்
துள்ளார்கள்.

அவற்றுட் சிலவற்றை என் சிற்றறிவிற்
கெட்டியவரை இக்கட்டுரையிற் செப்புவல்.
முற்றறிவுடையோர் குற்ற நீக்கிக் குணஞ்
செய்யவேண்டிவது அவர் தம் கற்றறிவின்
பாலதாம்.

உ. நிலம்

பண்டைத் தமிழ்மக்கள் தங்கள் வாழ்க்
கைக்கு இன்றியமையாத, உறையுள், உணவு,
ஒழுக்கம், இம்முன்னையம் பெரும்பாலும்
முதல், கரு, உரி, என்ற மூன்று பாகுபாட்
டில் அடக்கி மேற்கொண்டனர்.

முதல்:—நிலம், பொழுது என இரு
வகைப்படும்.

நிலம்:—முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்
தல், என நான்கு வகைப்படும்.

ஒவ்வொரு நிலத்தும், காடு, நாடு, ஊர்
எனவும், படைத்தல், காத்தல், பயன்பெறு
தல் எனவும், களவு, கற்பு, கழிபேரின்பம்
எனவும் கூறப்பெறுகின்ற முக்கூற்றமுறை
மூன்று உள்ளன.

பொழுது பெரும் பொழுதாறு சிறு
பொழுது ஆறு எனப் பிரிக்கப்படும்.

“தல்லாதார் மனத்தனுசாக் கடவுள் தன்னைக் கற்றார்கள் உற்றோருங் காதலர்னை”

௩. ஒழுக்கம்

கரு :—தெய்வம், உணை, மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் என எட்டு வகைப் படும்.

உரி :—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என ஐவகைப்படும். இவ்வாவற்றும் முறையே, படைத்தல், துடைத்தல், காத்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் இறைவன் ஐந்தொழிலையும் குறிப்பா லுணர்ந்தும்.

ச. தெய்வம்

கருப்பொருள் எட்டனுள்ளுந் தலையாயது தெய்வமே யாம். அதனுலேதான் தெய்வத்தை முதற்கண் வைத்து எண்ணினார்கள் போலும். “தெய்வ நாட்டமில்லாத தீயோர்க் குய்வகை யின்று” என்பது பழமொழி. நந்தமிழ் முன்னோர் தெய்வத்தினிடம் கொண்டுள்ள அன்பும், அச்சமும், அவற்றான் விளையும் இன்பும், எழிலும், இத்துணைய என்பது விளங்கும்.

அத்தெய்வம் நிலத்தெய்வம், நலத்தெய்வம் என இருவகைப்படும். நிலத்தெய்வமாவது, நாளிலத்து வாழும் மக்களால் அவ்வநிலத்துக்குரியவாய் வழிபடப்பெறுங் குல தெய்வமாகும். அலை, மாரியான், சேயோன், வேந்தன், வருணன் என்ப.

நலத்தெய்வமாவது:—எங்கும் நிறைந்ததாய்ப் பேராற்றலுடையதாய்த் தன் ஆற்றலை அவ்வநிலத் தெய்வவழிச் “செலுத்திப் பயன் அருள்வதாய் உள்ள பெரும் பொருள். அப்பொருளை செம்பொருள். அதுவே சிறந்தது. அதுவே சிவம். அதுவே பிறப்பில் பெருந்தெய்வம்.

மக்கள் கொள்கைக்குத் தக்கவாறு தெய்வம் நான்கு வகையாகும். அவை,

“சிறப்பே பிறப்பு வருகை பிறவாமைபென் றறப்பெறுந் தெய்வ மோர்நான் கேன்ப”

சிறப்புத் தெய்வமாவது: மக்களுள் வீரம், மெய்யுணர்வு முதலியவற்றின் மேம்பட்டு, ஒளியுடையராய் விளங்குவது. மக்கள் அத்தெய்வத்துக்கு நகைல் நட்புச் சிறப்புச் செய்வார்.

பிறப்புத் தெய்வமாவது:—அருங்கதிரோர் பன்னிருவர், அரணுருவர் பன்னொருவர் வசக்கள் எண்மர், மருத்துவர் இருவர் என்கிற நால்வேறியற்கைப் பதினொரு மூவரும் என்க. (முப்பத்து முக்கோடி தேவர்.)

வருகைத் தெய்வமாவது :—முழுமுதற் தெய்வத்தின் விழுமியவாற்றல் உயிர்கள் உய்வதற்காகக் கீழிறங்கி வரும். அவ்வருகையை அவதாரம் என்ப. அவ்வவதாரத் தெய்வ மென்க.

இத்தெய்வம், அருளைச் சார்ந்து வருதல், விண்ணுலகைச் சார்ந்து வருதல் மண்ணுலகைச் சார்ந்து வருதல் எனச் சார்பினால் மூன்று வகையாகும்.

அருளைச் சார்ந்து வருதல், பிள்ளையார், செவ்வெய் முதலிய சிவபெருமானின் மக்களாகும்.

விண்ணுலகைச் சார்ந்து வருதல், படைப்போன், காப்போன், துடைப்போன், வானவர்கோன் முதலிய விண்ணவராகும்.

மண்ணுலகைச் சார்ந்து வருதல், காப்போனாகிய திருமால் முதலாயினரின் கூறும் மண்ணினிடம் பிறந்து மக்கட்குண்டாம் ஊறகற்றி உறுதிகாட்டு மொளியுடையவராகும்.

பிறவாத் தெய்வமாவது:—வாய்மையால் மெய்யால் மனத்தால் அறிய முடியாததாய்ச் சார்பினால் தொன்றுது தான் அருவாய் எப்பொருட்கும் சார்பென நின்று எந்நூன்றும் இன்பவுருவாய் விளங்கு முழு முதலாகும். இவ்வுண்மைகளைக் கீழ்வரும் செய்யுட்களும் உணர்த்து மென்க.

முக்கூற்று நாளிலத்தைந் திணைமுதலும்
கருவியும் மூவா மென்மைத்
தக்கொடி நிலையிறையும் தாவில்புசுழ்
தருமமார் தன்கட் சாரும்
மிக்கவது முறைவாழ்த்து மிகுவளனும்
பெறுமறு மேலிப் பின்னும்
எக்கனறும் வாழ்த்தின்பு மிக்குணரின்
திருகெறியின் இயல்பா மாதோ.

சாற்றுக சிவபெருமான் தன்னிற் பிரிப்பிலா ஆற்றல் பலபெயராம் அன்னதுவே—தோற்ற நிலத்தெய்வ மாகும் நிறத்தறும் பின்ன நலத்தாற் சிவையின்ரு நாடு.

“ஒதி புணர்ந்தும் பிறர்க்குறைத்துந் தானடங்காப் பேதையிற் பேதைபாரிசில்”

காடுமில் வாற்றல் நனுகியருள் தன்மையினால்
கடிகுவதோர் மூலகையாக் கூறுவாள்—கீட்டுளின்
நெர்வருதல் செவ்வென் நிலைவினனா மான்முத
பேர்மண் அரிபிறப்பாம் பேசு. [லோர்]

இந்நாற்பாற் றெய்வத்தன் இங்கு மேற்
கொண்டு ஆய்ந்துரைக்கப் பெறுவது பிறவா
யாக்கைப் பெருந் தெய்வமாகிய சிவபெருமா
னாகும். சிவத்துடன் தொடர்புடைமையால்
திருநெறியைச் சைவ மார்க்கமென்ப.

ரு. திருநெறியின் சிறந்த கொள்கை

இதை, உயிர், தனை, என்னும் முப்பொரு
ளும் என்றுமுள்ள பொன்றாப் பெரும்
பொருள் என்பதாகும். இம்மூன்றனும்,

இதையாகிய கடவுள் ஒருவனே ; அவன்
கடவுல்லாதவன், பிறப்பில்லாதவன். உயிர்
கள் பல ; அவை கட்டுடையன, பிறப்புடை
யன. பிறப்பு வினைக்கிடாய் வருவது.

தனை மூலகைப்படும் ; அவை, இருள்,
வினை, பொருள் (மாகிய) என்பன.

இருள், செம்பிற களிப்புபோல் உயிரோ
டொட்டிய கறை.

வினை :—பொருளின் புடைபெயர்ச்சித்
தன்மை.

பொருள் :—உயிர்களுக்கு வேண்டிய உட
லாய், உறுப்பாய், உறையுளாய் உண்பொரு
ளாய் விளங்கித்தான் தருவது. இப்பொருள்
நல்லினை தீவினை என்கிற வினையுடன் கூடி
உயிர்களின் கறை யொழிப்பதற்குத் துணை
யாவது. இவ்வுண்மை,

ஒன்றே கடவுள் உயிர்கள் பலபிறப்பாம் [மலச்
சின் திவன் கட்டிலான் நெருமயிர்—கொன்று
சார்பகற் மாயவிலனைச் சார்புண்டாம் ஆசானால்
சார்பகலும் பேரின்பாம் சாற்று.

என்பதனால் விளங்கும்.

க. முப்பொருளுண்மை

தமிழ் மக்கள், வாழ்க்கைக்கு இன்றியமை
யாததாய் பொருளராய்ச்சிக்குத் துணை
யானு சொல்லுக்கு முதலாய் விளங்கும்
எழுத்துக்களுக்குப் பெயரிடுங்கால், முப்
பொருட்கொள்கைக்கு முரணாகமால் அரண்
செய்வதாயுள்ள உயிர், மெய், சார்பு, எனக்
குறியிட்டுள்ளார்கள். இக்குறியிட்ட உண
ருங்கால், உயிர் பன்விரண்டனும் அகர

மாகிய தனி யுயிர் கடவுளாகவும், வீணைய
கடவுளடி சார்ந்த நானெறி மூலகை உயி
ராகவும், மெய் அறிவீல் பொருளாகவும்,
சார்புயி ரிரண்டும் இம்மைக்கண் விளங்கும்
நல்லார், பொல்லார் என்னும் இருவகை
உயிராகவும், ஆய்தம் மெய்யின் துட்பமாகிய
துண் உடலாகவும் கொள்வது பொருத்த
முடைத்தென்பது விளங்கும்.

இதனால் நீண்ட காலத்துக்கு முன்
எனரே பழந்தமிழ் மக்களால் இவவுண்மை
கள், உணரப்பட்டு உலக வழக்கிலும், நூல்
வழக்கிலும் ஆளப்பட்டு வந்தன என்பது
விளங்கும்.

இதனை ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர், நான்
மரபிலும் மொழி மரபிலும் தடை விடை
களாலும் விளக்கியுள்ளார். அது,

தோல்காப்பியம் : நான்மரபு :—அ.

“ஒளகா விதவாய்ப்

பன்னீ ரொழுத்த முயிரென மொழிபு”

என்னும் சூத்திரவுரையுள்,

“இதாவும் ஆட்சியுக் காரணமும் நோக்கிய
தோர் குறி. மெய்ப்பதினெட்டினையும் இயக்
கித் தான் அருவாய் வடிவின்றி நிறநலின்
உயிராயிற்று. இவை மெய்க்கு உயிராய்
கின்று மெய்களை இயக்குமேல் உயிரென
வேறோர் எழுத்தின்றும் பிறவெனின்,
மெய்யினிற்கும் உயிருந் தனியே நிற்கும்
உயிரும் வேறென உணர்க. என்னை? அகர
முதல் (குறள்-க.) என்புறி அகரத் தனி
உயிருமாய்க் ககரவொற்றுமுதலியவற்றிற்கு
உயிருமாய் வேறு நிறநலின். அவ்வகார்
தனியே நிறநலனும் பல மெய்க்கண்
கின்று அவ்வம்மெய்கட் கிசைத்த ஓசை
களைப் பயத்தே நிறநலனும் வேறுபட்ட
தாகலின் ஒன்றேயாயும் பல்வேயாயும் நிற்ப
தோர் தன்மையுடைத்தென்று கோடும் ;
இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும்,
பல்லுயிர்க்குந் தானேயாய் அவற்றின் அள
வாய் நிற்குந் தன்மையும்கூட. அது, அ
என்ற வழியும், ஊர என விரியேற்ற வழி
யும் “அகரமுதல்” என்ற வழியும் முவினன்
களில் ஏறின் வழியும் ஓசை வேறுபட்ட
வாற்றான் உணர்க. இங்ஙனம் இசைத்துழி
யும் மாத்திரை ஒன்றேயாம். இஃது ஏனை

“ ஞாலம் தின்புக முேயிக வேண்டுந் தென் ஆலவாயில் உறையும்எம் ஆகியே ”

யுயிர்கட்கும் ஒக்கும்” என்பதனாலும்,

தொல்காப்பியம் : மொழிமாபு:—கஃ.

“மெய்யி னியக்க மகாமொடு சிவனும்”

இதன் கருத்து, தனிமெய்யைச் சொல்லுமிடத்தும் எழுதுமிடத்தும் அகரவ்யரோடு சேர்த்தே வழங்குவர் என்பதாம்.

“இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரங் கலந்து நிற்குமாறு கூறினாற்போலப் பதினேருயிர்க்கண்ணும் அகரங் கலந்து நிற்குமென்பது ஆசிரியர் கூறாபயிலார். அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும் பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாக லானுமென்றுணர்க. இறைவன் இயங்குதினைக் கண்ணும் நிலைத்தினைக் கண்ணும் பிறவற்றின் கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது. ‘அகரமுதல்’ என்னும் குறளான் அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம்; அதுபோல இறைவனையாகிய முதலையுடைத்து உலகமென வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானும், கண்ணன் எழுத்துக்களில் ‘அகரமாகின்றேன்’ யானே எனக் கூறியவாற்றானும் பிறதூல்களானுமுணர்க” என்பதனாலும் விளங்கும்.

ஐத்தேழில் ஆண்டான் அகரமாம் எனையவை செம்பொருள்சேர் நானெறிமுச் சிறுயராம்—இம் சுட்டி லுயிரிகரம் சுட்டா முயிருகரம் [பாச்சார் ஒட்டுநன்மெய் ஆய்தமென வோர்.

எ. சிவம் எனுஞ் சொந்தறிப்பு

மிகப் பழந்தமிழ் தூற்கண் சிவம் என்று சொல் றேரோ காணப்படாவிட்டாலும் அச்சொற் பொருளினைக் குறிப்பனவாகிய செம்பொருள், சிறப்பு, மெய்ப்பொருள், சார்பு முதலிய சொற்கள் யாண்டும் பாக்கக் காணலாம். அவை

“பிறப்பென்னும் பேதைமை நீக்கச் சிறப்பென் செம்பொருள் காண்ப தறிவு. [ஊம் எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

சார்புணர்ந்து சார்பு டெவ்வொழுதின் மற்றழித் சார்தா சார்தரு றேயம்” [அச்

என்னுந் திருக்குறள்களான் விளங்கும்.

அ. ஐந்தொழிந்நிலைமை

எட்டுத் தொகையுள் ஐந்தாவதாக எண்ணப்பெறும் பரிபாடல் திருநெறித் தமிழ் போன்று தெய்வ வழத்துத்துமாய்ப் பண் முறையோடு கூடியது. அஃதொழிந்த தொகை ஏழனுள், நற்றிணைக்கண் மாயோனாகும், குறுந்தொகைக்கண் சேயோனாகும், ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நான்கு தொகைக்கண்ணும் சிவபெருமானுக்கும் கடவுள் வாழ்த்து காணப்பெறுகிறது. பதிற்றுப்பத்து நூலில் கடவுள் வாழ்த்துக் காணப்பெறுவிலீலை. ஆனால் தொல்காப்பியம் புறத்தினை இயல் உக, அகம்—தூற்பாவரையில ஆசிரியர் கச்சினர்க்கினியரால் காட்டப் பெற்ற “எரி யென்னுவன நிறத்தன்” என்னும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் இப்பதிற்றுப் பத்துக்குள்ளதென்று ஆன்றோர் பலர்க்குந் தோன்றிய கருத்தாகும். அங்ஙனமாயின், சிவபெருமானுக்கு ஐந்து வாழ்த்துக் காணப்பெறும்; இவ்வமைவின் குறிப்பு, ஐந்தொழிற்கும் உரியான் சிவபெருமான் என்பதும் அவன் ஆணையால் ஏனைவர் ஒவ்வோர் தொழிந்நிலைமை பூண்டு செய்வார் என்பதும் விளங்கும்.

நற்றிணைக்கண் மாயோற்கு
கல்ல குறுந்தொகைக்கண்
பற்றெழிவே லோற்கும்
பரிபாட்டில்—சொற்றிவர்க்கும்
ஐந்தொழிற்கும் வல்ல
அரங்கைத் தொகைக்கண்ணும்
முந்தையோர் வாழ்த்
துரைத்தார் முன்.

ஆவ்வைத்து வாழ்த்து முறையே வருமாறு:—

ஐங்குறுநூற்றின் வாழ்த்து : பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் செய்தது.

“கீல மேனி வாலிழை பாத்த
தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
மூவகை புலகு முமிழ்த்தன முறையே”

பதிற்றுப்பத்து :

“எரியென் னுவன நிறத்தன் விரியினர்க்
சொன்றையம் பைந்தா ரகலத்தன் பொன்று
ரையிலெரி பூட்டிய வில்லன் பயிலிருட்
காடமர்ச் தாடிய வாட னீழ்ப்

“வெண்காட்டு மூக்குளரீர் தோய் வினையார் அவர் தம்மைத் தோயாவார் தீவினையே”

இ புறம்புதை தாழ்த்த சடையன் குறங்கறைந்து
வெண்மணி யார்க்கும் விழுவின் ணுண்ணுற்
சிரங்கை யிரட்டும் விரல விரிநெருவா
யிரணி பெற்ற வெழிற்றகைய நெரு
மிளம்பிறை சேர்த்த நுதலன் கனக்கனி
கூடு மாநேற்கும் பண்பின் மறுமிடற்றன் நேறிக்
கூலம் பிடித்த சுடர்ப்படை
காலக் கடவுட் குயர்ம்மா வலனே ” ௨

கலித்தொகை : கடவுள் வாழ்த்து, நவ்
வந்துவனார் பாடியது.

ஆறறி யந்தணர்ச்
கருமறை பலபகர்ந்து
தேனுநீர் சடைக்காரத்து
திரிபுரம் தீமித்தும்
கூருமற் குறித்ததன்மேற்
செவ்ஹல் கடுக்கடரி
மாறப்போர் மணிமிடற்
நெண்கையாய் கேளினி ;
படுபறை பலவியம்பப்
பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகொட்டி யாடுக்காற்
கோயெ ரகல்குற்
கொழுபுரை நுசுப்பினுள்
கொண்டடீர் தருவாளோ ;
மண்டமர் பலகடந்து
மதுகையா வீரனின்ரு
பண்டரங்க மாடுக்காற்
பணையெழி லணைமென்றோன்
வண்டரந்தம் கூந்தலான்
வளர்துக்குத் தருவாளோ ;
கொலையுழுவைத் தோலகைஇத்
கொன்றைத்தார் சுடர்புரளத்
தலையங்கை கொண்டீ
காபல மாடுக்கான்
முலையணிந்த முதுவலான்
முற்பாணி தருவாளோ ;
எனவாக்கு,
பாணிபுற் தூக்குஞ்
சிறு மென்றிலை
மாணிழை விரியை காப்ப
வானமில் பொருளெமக்
சுமர்த்தினே யாடி.”

அகநானூறு :—கடவுள் வாழ்த்து, பா
தம் பாடிய பெருந்தேவனார் செய்தது.

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்
தாரன் மாலையன் மலைத் கண்ணியன்
மார்பி னல்குதே மையி ணுண்ணு
ணுதல திமையா காட்ட மிகலட்டுக்
இ கையது கனிச்சியொடு மழுயே மூவாய்
வேறு முண்டத் தோலா தோற்கே

பூர்த்த தேரே சேர்ந்தோ ளுமையே
செல்வா னன்ன மேனி யவ்வா
னிலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயி
நெரியகைத் தன்ன வலிந்து விளக்குபரிசு [ந்
முதிராத் திங்கொடு சுடருஞ் சென்னி [டை
மூவா வமரூ முனியவரும் பிறரும்
யாகுரு மரியாத் தொழமுறை மரபின்
வரிகிளர் வயமா னுரையை தைஇய
கடு யாழ்கெழு மணிமிடற் நந்தணன்
ருவி ருணிழற் நவீர் தன்னு லுலகே.” ௪

புறநானூறு :—கடவுள் வாழ்த்து. ௭௮

கண்ணி கார்ந்தும் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பிற் ருருத் கொன்றை
பூர்தி வால்வென் னேரே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியு மவ்வே ரென்ப
இ கறைமிட நனியலு மணிந்தன் நக்கறை
மறைகவி லந்தணர் நவலவும் படுமே
பெண்ணுரு கொகுதி நூகின் நவ்வுருத்
தன்னு ளடக்கிக் காக்கினும் காக்கும்
பிறைததல் வண்ண மாகின் நப்பிறை
கடு பதினென் னணனு மேத்தவும் படுமே
பெய்லா வுயிர்க்கு மேம மாகிய
நீரற் வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த வுருந்தவத் தோற்கே.

௯. அரணுகூடம்.

கோவலனுக்குக் காத்த கணிகை மாதவியி
விடற் தோன்றிய மணிமேகலை, சமயங்கள்
பலவற்றையும் அவ்வச் சமயத் தலைவர்பாற்
கேட்டனள். அது, மணிமேகலையில் ஆசிரி
யர் சித்தலைச் சாத்தனரால் “சமயக் கணக்
கர் தத்திறல் கேட்ட காதையில் விளக்கப்
பெற்றிருக்கின்றது. ஆங்கு, முதற்கண்
மறையொடு பட்ட அளவை வாதிசன், பத்
தும் எட்டும், ஆறும் ஆகிய அளவைகளைப்
பகர்த்தனர். அடுத்தது தலையாக ஆய்ந்தது
சிவநெறியே என்க.

“.....
அதி இவையே யிப்போ தியன் துள் வளவை
கொன்றவன் நன்னிலிட்டுறை வளசென
கின்ற சைய வாதிசேர் படுதலும்
பரசுகின் தெய்வ மெப்பமுத் தென்ன
விருகட ரோடிய மாணின் பூதமென்
கூடுபெட்டு வகையு முயிரும் யாக்கையுமாய்
கட்டிகிற் போணும் கலையுருவி னேனும்
படைத்து விளையாடும் பணிப் னேனும்
துடைத்துத் தயர்நீர் தோற்றத் தோனும்
தன்னில் வேத நானென் நிவ்லோனும்
கூடு மன்னே னிறைய னுருமென் துரைத்தனன்”

இதில், இறைவன் எட்டிடங்களிலும், உயிரும், உடலும் போன்று கலப்பால் ஒன்றும் பொருட்டன்மையால் கண்ணுக் கதிரவனும் போன்று வேறாய் படைப்பு முறையில் நிற்பன் என்பதும் துடைத்துத் தயர் தீர்க்கு முறையில் இவற்றுடன் உயிர்க்கு உயிராதற் நன்மையால் கண்ணொளியும் கதிரொளியும் அறிவொளியும் போன்று உடனுமாய் நிற்பன் என்பதும் காணப்பெறும்.

இவையே புணர்ப்பு நிலை என்கின்ற அத்துவிதமாகும். மேலும் இறைவன் அறிவுருவும் படைத்தல் துடைத்தலாகிய தொழிலும் ஒப்பின்மையும், நிறைவும் ஆகிய பெருந்தன்மைகளும் காணப்பெறுகின்றன. ஐம்பெருந் தொழில்களுள்ளும் படைத்தல் துடைத்தலாகிய முதலும் ஈறுந் கூறவே வளை காத்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னுமூன்றும் அதன்கண் அடங்குமென்பது சொல்லாமலே யமையும். படைத்தலும் துடைத்தலும் ஒருங்கு நிகழ்த்தும் ஆற்றலுள்ளான் எவனோ அவனே பரம்பெருநு மாவன்.

இக்கருத்துப்பற்றியே செம் பொருட்டுணர்வின் சீரிய ஆசிரியர் மெய்கண்ட நாயனார், தானுளிய தனித்தமிழ்ச் சிவஞான போத முழுமுதல் நூற்கண்,

“அவனவ எதுவென மவைபு வினையின்
தோற்றிய திதியே பொருங்கி மலத்துநாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்”

என முதலிற் கூறியருளினார். இதன்கருத்து,

உயர்நிலை, அழைநிலை என்று சொல்லப்பெறுகிற உயிர்ப் பொருள்களும் உயிரில் பொருள்களும், தோன்றி, நின்று, அழிவன ஆதலால், அவைகள் ஒரு முழுமுதலால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உள்பொருள்களே. ஒரு காலத்து அவைகளை அம்முழுமுதல் ஒடுக்குவிப்பன். மீட்டுமெலகீக்கத்தின் பொருட்டுத் தோற்றுவிப்பன். அங்ஙனம் ஒடுக்கத்தைச் செய்கின்ற கடவுளே தோற்றத்தைச் செய்வதற்கும் உரியன் என்பதாகும்.

இக்கருத்துப் பண்டுள்ள சான்றோர்களாலும் இங்ஙனமே சொள்ளப்பட்டுள்ளது.

அது, கலித்தொகை நூற்கண், முதலாவது பாலைக்கலி முதற் செய்யுளில் படைப்பின் குறிப்பும், ஐந்தாவது நெய்தற்கலி இறுதிச் செய்யுளில் துடைப்பின் குறிப்பும் ஆகியவர்கல்வந்துவனூரால் பாடப் பெற்றமையாலும் விளங்கும்.

பாலைக்கலி : க.

“தொட்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக அடங்காதார் யிடல்சாய அமர்வார் திரத்தின் மடக்கல்போற் சிறைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக் கடந்தெ முன்பொடு முக்கண்ணன் மூவெயிலு முடன்றக்கான் முகம்போல் வெண்கதிர் தெறுத சிறஞ் கணிச்சியோன் சினவலி எங்கெயி லிற் றேறுபெற் துறிவன்போல் வலையின் கியங்கு ராறுகெட விலங்கிய வழலலி ராரிடை மற்பெருந் காது விலவின் டொழிய விறப்பத் தணிந்தனீர் கேண்மற் றைஇய”

இதன்கண், படைப்போன் முதலாகிய விண்ணவர்கள், தன் பகைவர்க ளாகிய அவுணர்களால் பறித் துன்பம் பொறுக்க முடியாது சிவபெருமானிடஞ் சென்று முறைபுதிட்டனர். சிவபெருமான் இரங்கி முவையிலும் சென்று முறை செய் தருளினார். அங்ஙனம் திரிபாம் சென்ற காலத்துச் சிவபெருமான் திருமுகம் தெறுமாறுபோலக் கதிரவன் சுடுத்தும், அதனும் மலைகள் பொடிபட்டு வழியெல்லாம் விழுந்து போவார்க்குத் துன்பத்தைத் தருவது பாலை நிலம் என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாலை குறிஞ்சி திரிந்தபாலை நெய்தற்கலி : கரு.

“அலர்ந்திகழ் கறங்கொன்றை மலங்கலந் தெரியலா னிலங்கெயி லெயப்பிறந்த வெரிபோல வெவ்வாயுந் களைதளிர் தெறுதலிற் கடுத்தெழுந் ளமத்தி மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குந் மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென விசம்புந் திவந்தழலும் விலங்கு வெஞ்சரம் ; இறுத்ததா மென்னிய வெய்துதல் வேட்டையா னறத்துந் தாயிழா யாக்கத்திற் பிசிந்தவந்

“நினைப்பும் மறப்பும் இவாதவர் நெஞ்சம் வினைப்பற் றறுக்கும் விமல னிருக்கும்”

பிறங்கூர் சடைக்கரந்தா
 னணியின்ன கின்னிற்
 பசந்தூர் வீணையையாய்
 நீக்கலும் நீப்பேவா ;
 கரிகாய்ந்த கவிலத்தாய்க்
 கலகாய்ந்த காட்டகம்
 வெருவந்த வாறென்றார்
 விழுப்பொருட் கன்றவர்
 உருவவேற் றுந்தியா
 னெண்ணக்க வியாயனின்
 னுருவிழர் தீணையையா
 புள்ளு முன்னுபவோ ;
 கொதித்தராய்க் குன்றிவந்த
 கொழக்கொண்ட கோடையா
 வெறுக்கரிய நெறியென்னு
 சொண்பொருட் கன்றவர்
 புதுத்திங்கட் கண்ணியான்
 பொற்புண் ஞான் நன்னின்
 கதுப்புலநுக் கவினையாய்க்
 காண்டலுக் காண்பவோ ;
 ஆடுகு
 அரும்பெற லாதிரையா
 னணிபெற மலர்ந்த
 பெருத்தன் சண்பகம்
 போல வெருங்கவர்
 பொய்யா ராகுத நெளிந்தன
 மையீ ரோதி மடமொழி யோயே”

ஈண்டும், முக்கணன் மூவையிலும் செற்ற
 காலத்துத் தோன்றுத் தியே உவமிக்கப்
 பெற்றுள்ளது.

தலைவியது கிறமும், உருவும், உடலுங்
 கெட, நீர்க்கார்தான், ஏற்றுந்தியான், திங்
 கன் சூடியானாகிய சிவபெருமானை ஒத்த
 பொருளை வேட்கையால் நீனைத்தலும், காண்
 டலும் தலைவர் செய்யாரென்று இச்செய்யு
 ளின்கண் தோழி வற்புறுத்துகின்றாள்.
 இறைவனையொத்த பொருள் என்பதற்கு
 ஆகிரியர் நச்சினார்க்கினியா “பொருள் நின்
 றுழி நிலலாது பலரிடத்தும் சென்ற
 தேனும் ஒன்றறும் தனக்குக் கேடின்றி
 யிருத்தல்” என உரை கூறியுள்ளார். இத
 னால் கேடுடையது மும்மலம் என்பதும்,
 அம்மலங்களுடன் சார்ந்த வழிர் கேடின்றி
 என்றும் மாறாத் தன்மையாகிய சார்பு
 முறையால் இறைவனைச் சாரும் என்பதும்,
 அச்சார்பே மெய்ச்சார்பாய்ப் பேரன்பாய்
 மினிர்வதென்பதும் விளங்கும்.

கிறம், உரு, உடல் மூன்றும் மும்மலக்
 குறிப்பாகவும், தலைவன் இறைவனாகவும்,
 தலைவன் நாமும் பொருள் இறைவனடிப்
 பேரின்பமாகவும், தலைவி உயிராகவும், தலை
 வன் பொய்யாது வருதல் மெய்ச் சார்பாக
 வும் உள்ளருறை கொள்ளலாம்.

க0. ஆலமர் செல்வன்

இறைவன் தென்முகச் செல்வராய்
 ஆனின்கீழ் எழுந்தருளி நால்வர்க்கும் அற
 முரைத்து மறையருளி, அறிவார்க்குப்
 பொருள் பாடி நூலித்து தன் திருவடியின்
 பம் காலம் பெற்றினி திறைஞ்சிக் கைநொழு
 வார்க்கு நல்குங் குறிப்பை இருந்து காட்டிக்
 குருவுருவாய் ஆண்டருள்வன். இத்திரு
 வருவை நெய்தற் கலி கடக, ‘மாமலர்’,
 என்று தொடங்குஞ் செய்புளில்,

“சீர்மிகு கிறப்பினேன் மாமுதற் கைசேர்த்த
 கீர்மலி கரகம்போற் பழந்துங்கு முடத்தாழை”

புறநானூறு : ககக.

“நன்றாய்ந்த கீணிரிச்சடை
 முதமுதல்வன் வாய்போகா
 தொன்முறிந்த விரிண்டி
 னுதணர்ந்த வெருமுதுதல்”

தோல்காப்பியம் மரபியல் : கூச.

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
 முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்”

என்பனவற்றால் குருவுருவும், மறைதால்
 பாடியருளலும் விளங்கும்.

கக. எல்லாம் வாலிழைபாகன்

மாட்டுவேக் தோடுங்கல்

உயிரும், உலகமும் படைத்தான் மாட்டே
 மீண்டும் ஒடுங்கும் என்னுற் திருநெறிக்
 கொள்கையை, கதிசுவன்தோன்றுங்காலத்து
 யாண்டும் பார்த்து விரிந்த பல் கதிர்களும்
 அவன் மறைபுக் காலத்து அவனிடத்து
 வந்து ஒடுங்கும் மெய் உவமையால் கூறி
 யுள்ளார்கள். அது,

நேயத்தற்கலி : கடக.

“தொல்வாழி தமொறித்
 தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
 பல்வயி னுயிரெல்லாம்
 படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ

“எழுதாத மறைஅளித்த எழுத்தறியும் பெருமான்”

லெல்லு தெறுகதிர்
மடங்கித்தன் கதிர்மாய்”

என்பதாகும்.

கஉ. பெண்ணெரு கூறன்

இறைவியும், இறைவனும் ஈருருவும் ஒருடலுமாய் விளங்குவது. படைத்தல், துடைத்தல், இல்லறம், துறவறம், சிற்றின்பம், பேரின்பம் முதலியன ஒன்றோடொன்றினைந்து, வித்தும் விளைவுமாயிருப்பதன் குறிப்பாகும். இத்திருவுருவைச் சிலப்பதிகாரம் : உஅ. நடுகற்காலை கூள்.

“.....
திருநிலைச் செவடிச் சிலம்புவாய் புலம்பவும்
பரிதரு செங்கையிற் படுபறை யார்ப்பவுள்
செக்க ணுயிரர் திருக்குறிப் பருளவுஞ்
எடு செஞ்சடை சென்று திசைமுக மலம்பவும்
பாடகம் பதையாது சூடகர் துண்காது
மேகலை யொலியாது மென்முலை யசையாது
வார்குழை யாடாது மணிக்குழ லவியா
துமையவ னொருதிற னாக லோங்கிய
எடு விமையவ னுடிய கொட்டிச் சேதம்”
என்னும் வரிகளால் நன்குணரலாம்.

கக. நஞ்சுண்ட கண்டன்

இறைவன் விண்ணவர்பொருட்டு உண்ணுநஞ்சுமுண்டு கண்டங் கறுத்து மணிகண்டன் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றான். இக்குறிப்பு மலைபடுகடாது வரி அக.

“கீரகம் பனிக்கு மஞ்சவரு கடுந்திறற்
பேரிசை நவிர மேன புறையுற்
காரி புண்டிக் கடவுள் நியற்கையும்”

என்பனவற்றால் விளங்கும். இந்நஞ்சுத்தின் வரலாறு வருமாறு :—

விண்ணவர், திருமால் தலைமையில், நெடுநாள் வாழ, மலைமத்தாய் அரவு கயிறுய் விண்ணவரும் அவனரும் இருபுறமும் பற்றியிருக்கும் பண்பினராய், இறைவனை மறந்து அயிழ்துணைத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தனர். ஆங்கு இறைவனை மறந்த தீமையால் பெருநஞ்சு தோன்றிற்று; அது கண்டு அஞ்சி அரன்பால் அமரரெல்லாம் முறையிட்டனர். தேவதேவனுய் மூவர்கோளாய் நின்ற முதல்வனும் சிவபெருமான் அந்நஞ்சையுண்டு கண்டத் தடக்கிக் காத்தருளினன்.

இதன் குறிப்புப் பொருள் வருமாறு ; நல்லுயிர்கள் மெய்யுணர்வாம் அயிழ்தம் உண்ண, அறிவு முனைப்பாம் இறைமறப்பால், ஒடுக்கமாந் திருப்பாற்கடலை, மடுக்கினால் மாயையும் மாயோன் தலைமையில், அறிவாம் மத்திட்டுப், பற்றும் அரவினை, நல்லுயிர் அல்லுயிராம் விண்ணவர் அவுணர் இருபுறம் பற்றிக் கடைய யோகிருத்தலாகும். இவ்வியோகம் சிவயோகமாகாமையால் அறிவாகை முனைப்பாம் பெருநஞ்சு மூற்றோன்றிற்று ; அதன் கொடுமை பொறுக்காது முறையிட, அறிவுருவாம் இறைவன் அந்நஞ்சையுண்டருளினன். அந்நஞ்சாகிய பழமலம் அழியாப் பொருளாதலின் கண்டத் தடக்கி நீலகண்டன் என்னுந் திருப்பெயர் பெற்றான்.

நல்லுயிராம் விண்ணவர்கள் நாகுடிகெய்
உணர்வயிழ்த நண்ண வேண்டிச்
செல்லுளத்தின் ஒடுக்கமெனும் திருக்கலை
மாயையால் செப்பு மாற்றால்
வல்லவாம் வினைக்கயிற்றால் வானவுணர்
சாரிமூப்ப வந்த நஞ்சாம்
அல்லவென மலமகற்றி யறிவயிழ்த
யிறையருந் குறிப்பா மன்றே.

கச. சிவபெருமானின் கீரியுதலைமை

பலவேறு வகையான கோயில்களும் வழிபாடுகளும் காணப்பட்டாலும் சிவபெருமானையே முதன்மையாக மக்கள் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் தக்க சான்று பகரும். சிலப்பதிகாரம் : இந்திரவியூ, செடுத்தகாதை :—

“.....
கசஅ விண்ணவர் தலைவனை விழுநீ ராட்டமு
பிறவா மாக்கைப் பெரியோன் கோயிலு
கஎடு மறுமுகச் செவ்வே னன்திகழ் கோயிலும்
வால்வனை மேனி வாலியோன் கோயிலு
நீவ மேனி நெடியோன் கோயிலு
மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்”
என்பனவற்றுள்ளும், மணிமேகலை : சிறுவா
வறைகாதை,

சுச “ததல்வியிநாட்டத்து இறையோன்முதலாப்
பதிவாழ் சத்க்கத்துத் தெய்வயிருக [னை
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்யலி
யாற்றி மாயி னாரித்தோர் செய்யுடன்”
என்பனவற்றுள்ளும், மதுரைக்காஞ்சி :

சருக “கீரு நிலனுந் தீயும் வலியு
மாக விசும்போ டைத்தட னியற்றிய

“தொழுது கைகீளால் தாமலர் துவலின் நழுமலர்ச் சன்ப னுணைக்கா வண்ணலே”

சுருதி "மழுவா னெழியோன் நிலைவ னாக"

என்பதனுள்ளு முத்தன்மையாகக் கூறப்பெற்றது காண்க.

சமணர்களும் தங்களது உயரிய நிலையிலேக் கூறுங்கால் சிவகதி யெனவும் அதன் தலைவனைக் கூறுங்கால் சிவகதி நாயகன் எனவுக் கூறியுள்ளார்கள். ஆக,

சிலப்பதிகாரம் : நாகுகாண் காதை :—

கஉ௦ "சினவான் நேவன் சிவகதி நாயகன்
கஅக சந்தா வீசன் சயம்பு சதுமுகன்"

என்பவற்றுள்ளும், சிந்தாமணி : முத்தியிலம்பகம் ௫௦௭.

"இன்பமற் றென்னும் பேரான்
எழுந்தபூற் கற்றை தீற்றித்
தன்பத்தைச் சுரக்கு காண்கு
கதியெனந் தொழுவீற் சேர்த்த
கின்றப் றூர்வ நீக்கி
நீருமலன் பாதஞ் சேரின்
அன்புலிற் றுண்டு போகச்
சிவகதி யடைய லாமே"

என்பதனுள்ளும் காணலாகும்.

சுரு. சிவனடியார் பிற கடவுளரை
வணங்கார்

சிவபெருமானை உயிர்த் தலைவனாகக் கொண்டு வாழும், திருநெறியாளர்கள் கன்னினும் வேறு கடவுளரைத் தலைவராகக் கொள்ளார் என்பதும், அவர்க்கு வணங்கார் என்பதும், சேரன் செங்குட்டுவன் வாடா வஞ்சி மாலைபுடன் பீடார் இறைவன் சேவடி முடிபிசைக் கொண்டடையால், திருமால் திருக்கொடைப் பொருளைப் பெற்றுத் தோண்பிசைக் கொண்டனன் என்பதனால் விளங்கும். ஆக,

சிலப்பதிகாரம் : கால்கோட் காதை :—

".....
நிலவுக் கதிர்முடித்த நீளிருஞ் சென்னி
ருந் உலகுபொதி புருவத் துயர்ந்தோன் சேவடி
மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலைபொடு புனைந்து
இறைஞ்சாச்சென்னி யிறைஞ்சிவலக்கொண்டு
மறையோ ரேந்திய ஆவுதி நழம்புகை
நாரகெழு மாலை யிளவலகம் வருத்தக்
க௦ கடக்களி யானைப் பிடர்த்தலை யேறினை
குடக்கோக் குட்டுவன் கொற்றக் கொள்கென
வாடக மாடத் தந்தியி லமர்ந்தோன்
சேடக் கொண்டு சிலநின் நேத்தத்

தெண்ணீர் கார்த செஞ்சுடைக் கடவுள்
சுரு வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலி
ஞ்சுது வாங்கி யனிமணிப் புயத்துத்
தாங்கின னாகித் தகைமையிற் செவ்வுழி"

என்பனவற்றுள்ளும்,

கஅ "செஞ்சுடை வானவ னுருளினில் விளங்க
வஞ்சித் தோன்றிய வானவ கெனாய்"

என்பனவற்றுள்ளும், புறநானூறு : க.
"வடாஅது" என்னுஞ் செய்யுளில்,

"பனியிய ரத்தைகின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வல்லுச் செயற்கே"

என்பனவற்றுள்ளும் வருதலா னுணரலாம்.

கக. மந்திரம்

திருநெறியாளர்களால் தாதலாகிக் கசிந்து
கண்ணீர் மல்கி யோதுந் திருவெழுத் தைந்
தும் (சிவாயநம) எட்டும் (ஓம் நீலகண்டாய
நம :) சிலப்பதிகாரம் : நாகுகாண் காதை,

கஉஅ அருமறை மருங்கி னைந்தினு மெட்டினும்
வருமுறை யெழுத்தின் மந்திர மிான்
கஉ௦ மொருமுறை யாக வுளங்கொண் டோதி"

என்பனவற்றுள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியம் :—செய்யுளியல் களஅ.

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப."

திருக்குறள் :—நீத்தார் பெருமை அ.

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து.
மறைமொழி காட்டி விரும்."

கள. அருளுடைமை

திருநெறிக் கொள்கையாகிய அருளுடை
மை உலகெல்லாம் வாழவேண்டு மென்னும்
உயரிய வுள்ளத்தால் நிலைபெறும். அக்
குறிப்பு தொல்காப்பியம் புறத்தினையியல்
அக.

"அமரர்கண் முடியு மறவகை யானும்
புரைநீர் காமம் புல்லிய வகையினு
மொன்றன் பகுதி யொன்று மென்ப."

என்னும் நூற்பாவினுள் தெய்வத்துடன்
ஒத்து முடியும் ஆறு பகுதிகள் கூறப்பெற்
துள்ளன. அவை, முனிவர், பார்ப்பார்,
ஆவிரை மறை, வேந்தர், உலகு என்பன ;
இவற்றுள் உலகை வாழ்த்து முறையான்
அஃதுணரப்பெறும்.

கடி. பிறவாத் தேய்வம்

தோல்காப்பியம் :—புறத்திணை அடி.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுக்கிற் சிறப்பின் முதலனை மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு தண்ணிய வருமே”

இதன் கருத்து, வெஞ்சுடர் மண்டிலம், தண்சுடர் மண்டிலம், அருவாம் ஓளி மண்டிலம் ஆகிய மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்துடன் கருதப்படும் என்பது. ஏனெனில் உள் ளமும் உரையும் உற வேங்கிய பொருளைப் பற்றி யுரைப்பதாம் கருதப்படுமெனக் கூறு வாராயினர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இப் பொருளையே திருநெறியாளர் அம்மையப் பின்னையாராக் திருவுருவில் வைத்து வழிபடுகின்றனர். வெஞ்சுடர் மண்டிலம், தண்சுடர் மண்டிலம் என்னும் இரண்டும் ஞாயிறு திங்கள் என்னும் கோள்களையன்று; என்னை? ஞாயிறு அமரர் வரிசையில் வைத்தெண்ணப் படுதலாலும், திங்கள் தனக்கென வேரார் ஓளியின்மையாலும், இவையிரண்டும் இறைவன் எட்டுருவுள் அடங்குகின்றமையாலும் என்க.

கொடி என்பதன் பொருள் அருளாகும்; நிலை என்பது அவ்வருளைத் தாங்கி நிற்கும் சிவம். கந்தழி என்பது உயிர்களின் மும்மலப் பற்றை யழித்துத் திருவடியை நல்கு நிலையிலுண்டாம் வீட்டின்பம், வள்ளி என்பது சிவத்தின் அருள் உயிர்களுக்கருதவு நிலை. எனவே முப்பொருளுண்மை நாட்டப் பெறும் முதமொழியு மாமிது.

அப்பன் கொடிநிலையாம்
அன்னேன் அடியின்பாய்ச்
செப்புகண் கந்தழியாம்
சீர்வள்ளி—யொப்பிலா
அம்மையா மெய்ப்பொருளை
யார்ந்த வுளத்தமிழர்
செம்மைநல மென்றார்
சிறப்பு.

கக. கடவுட் குறிப்பைக் காவலன்

கீர்த்தியிற் காண்டல்

இக்கந்தழியைப் பெறுமாயும் பிறவுந் தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது, தோல்காப்பியம் புறத்திணை, கக.

“தாவி எல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
குத ரேத்திய துயிலெடை நிலையுந்

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விரலியு
மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறு அரக் கறிவுநீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமக் கலமு
நடைமிருத் தேத்திய குடைகிழன் மரபு
மாணர்ச் சுட்டிய வாண்மக் கலமு
மன்னையி லுழித்த மண்ணுமக் கலமு
பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையு
பெற்ற பின்னரும் பெருவள நேத்தி
நடைவயிற் றேன்று மிருவகை விடையு
மச்சமும் முவகைபு மெச்ச மின்னி
நாளும் புள்ளும் பிறவுந் தி னிமித்தமும்
காலக் கண்ணிய வேம்படை யுளப்பட
ஞாலத்த வருஉ நடக்கையது குறிப்பிற்
கால மூன்றெடு கண்ணிய வருமே”

இதன் கருத்து : மறத்துறை விளக்கிய அறப்போர் மன்னர் தம்வலியார் பாசறைக் கண் கவலின்றித் துயில்பவர். அம்மன்னர் தம் புகழெல்லாம் செப்பிச் சூதர் துயிலெழுப்புவர். அத்துயிலெடையே இறைவனுக்குச் செய்யும் திருப்பள்ளி எழுச்சியாகும். துயிலெழுந்த மன்னன், பிறந்த நாள்கொண்டாட்டம், முடிசூட்டுக் கொண் டாட்டம், படை எழுச்சி, போர் வென்றி முதலியன நிகழ்த்திப் புகழ் பெறுவன. அம்மன்னன்பால் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி ஆகிய பரிசிலர் சென்று வாயிலோன் விடுக்க உட்புகுந்து பெருவளன் பெற்று மின்வர். அம்மீட்சி மன்னன் தானே விடுக்க வருதலும், பரிசிலர் தானே வேண்டி மீடலும் என இருவகைப்படும். அங்குள் மின்வோர் ஏனையார்க்கும் அறிவுறுத்தி வளன்பெறச் செய்வார். தாங்களும் பரிசில் தந்த மன்னவனை என்றும் வாழ்த்தியின் புதுவர் என்பதே யாம். இஃது உலகியல் முறையாகும்.

இந்தூற்பாவையே வீட்டியன் முறையில் அமைத்துக் கோடல் சான்றோர் கருத்தாம். அஃது,

“ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறு அரக் கறிவுநீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என்ற விடத்து ஆசிரியர் நச்சினார்களின யர், ஆற்றிடை = துறவற நெறியிடத்து, காட்சி = இல்லற நெறியிற் கண்டவுணர்வு, உறழ = மாறுபட, தோன்றி = விளங்கி,

“ஊழி பெயரினார் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக் காழி பெண்ப்படுவார்”

பெற்ற=இறைவன்பார் கிடைத்த, பெரு வளம்=வீட்டின்பமாகிய கந்தழியை, பெரு அர்க்கு=கிடையாது வருந்து மேனையார்க்கு, அறிவுறி=தெளிய வுணர்த்தி, சென்று=முறையாகப்போய், பயனெதிர=இன்பம் எய்த, சொன்ன=கூறிய, பக்கமும்=பகுதியும், என்னுங் கருத்துப்பட உரை கூறி, மேற்கோளாகத் திருமுருகாற்றுப் படையைக் காட்டியுள்ளார். இதனால் வீடு பெற்றிரு முதலாகிய நெறி கூறி வீட்டின்பம் உணர்த்தப்பட்ட தென்பதும் விளங்கும்.

இந்தூற் பாவை வீட்டியனுடன் பொருத்தங்கால், மன்னன் இறையாகவும், குதர் இறையின் போற்றலாகவும், கூத்தர், பாணர், பொருநர், ஒருமலம், இருமலம், மும்மலம் உடையவராகிய மூவுயிர் எனவும் விறவி தலைவனைச் சாரும் பருவம் வாய்த்த விழுமிய உயிராகவும், பெருவளன் திருவுடையின்பமாகவும், பெருமங்கலம் அருட்டோற்றமாகவும், குடைநிழன் மாபுபடைத்தலாகவும், மன்னையிலழித்த மண்ணு மங்கலம் துடைத்தலாகவும், கடைக்கூட்டு நிலை மறைத்தலாகவும், இருவகை விடையும் அருளலாகவும், ஒம்புபடை அடியவ ரேத்தலாகவும் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒருமுதலு யிருவலியு மூவுயிரு
கானெறியு மேய்வி லாமல்
தருமிறைவன் ஐந்தொழிலுந் தான்வாழ்த்துந்
தாலினல் விசைப்பா தன்னுள்
பெருமுன்பிற் கிடந்தோரும் பிரிகுதர்
கூத்தர்பாண் பொருநர் பேண
வருமின்ப விறவிமொடு மக்களும்
வனனேத்தும் கருக்கு மாதோ

குதர் இறைவலியாம்
சொல்கூத்தர் பாண்பொருநர்
தினிலா மூவுயிராம்
சேர்விறவி—ஒதொறி
கான்காம் விடையருந்நல்
லைந்தாம் வனனின்பாம்
கோன்மைவாழ்த் தோம்படையா
கோக்கு

உ.உ. திருப்பள்ளி எழுச்சி

திருப்பள்ளி எழுச்சி முாசம் சிவபெரு மான் திருக்கோவிலிலும், மன்னவன் திருக்கோவிலிலு மட்டுமே முழங்கும். இதை

லும் மேலது வலியுறுத்தப் படுதல் காண்க. சிலப்பதிகாரம் : புறஞ்சேரி யிறுத்த காளை

“.....
கூட அருந்தெற்ற கடவு ளனன்பெருங் கோயிலும்
பெரும்பெயர்மன்னவன்பேரிசைக்கோயிலும்
பால்கெழு சிறப்பிற் பல்லியுந் சிறந்த
கசு0 கால முாசக் கினரா லோதையும”

உ.க. திருவேண்ணிய

திருநெறியாளர்குளின் சிறந்த அடையாளமாகக் கொள்ளும் திருவேண்ணியு, கலித்தோகை : கடவுள் வாழ்த்து, ஆறறி :
“மண்டமர் பலகடத்து மதுகையா னீறன்றது”
எனவும், சிலப்பதிகாரம் : கால்கோட காளை உ.உரு,

“சடையின் குடையினர் சாம்பற் பூச்சினர்”
எனவும் வருவனவற்றால் விளங்கும்.

உ.உ. ஆனேற்றவிர்ப்புண்

சிவபெருமானிடத்தும் அவனருளிய அற நெறியிடத்து மிக்க பற்றுடையார் என்பதன் அடையாளமாக, அவனது கொடியும் ஊர்தியும் அறமுமாகிய ஆனேறு பொறித்த பொலம்பூணணியை நலங்கிளரத் தாங்கியுள்ளார்கள். இது, கலித்தோகை : மருதக்கலி, கள “மருப்பூண் கையுறையாக வணீந்து”

உ.உ. “பூண்டவை எறியா வாளு மெற்ற மழுவுஞ் செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த பெய்ப்பு மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின் மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்ப்புண்”

உ.உ. “பொலஞ்செய் மழுபொடு வானணி கொண்ட நலங்கிள ரொண்பூ ணினத்தரு மலவாய”
என்பனவற்றால் விளங்கும்.

உ.க. வாழ்த்து முறை

கடவுளைத் தொழுதற்கு மனைவியும் மக்களும் ஒக்கலும் சேர்ந்து செல்லுதலாகிய மரபும், அனைவர்க்குஞ் சேர்த்து வேண்டித் தும் பரிபாடற்கண் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

கடு “தைய லவரொடுந் தந்தா ரவரொடுங் கைம்மக போடுங் காத லவரொடுந் [மின்”
தெய்வம் பேணித் திசை தொழுதவுந் சென்
கசு “அவை யாமுமெஞ் சுற்றமும் பரவுத
தெய்வ வைகல் பெறுகயா மெனவே”
என வருவனவற்றால் விளங்கும். அதுவு

“தந்தாறுபுதி பெற்றுத் தந்தாறுபுதி சொன்ன எந்தை யருங்காடி யிருஞ்ஞா னென்றாளோ”

மன்றி மேலாகிய வீட்டின்ப நெறி வேண்டியும் வழிபடப்பெறும். அது, பரிபாடல் : ௫ செய்புள் வரி,

எஅ“சேர்வ ராதலின் யாஅ மிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமு மல்லலின்பா வருளு மன்பு மறனு மூன்று முருளிணர்க் கடம்பி னெலிதா ரோயே”

என வருதலா னுணர்க்.

உச. வீட்டு நெறி

வீட்டின்ப நெறி புறப்பொருள் பற்றியும் அகப்பொருள் பற்றியும் உண்டாம். புறப் பொருள்பற்றி வருவது, துகர்பொருள் அற நிலையாமை தோன்றிக் துறப்பது. அது, தொல்காப்பியம் : புறத்திணையியல் உகம் குத்திரம்.

“பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றுணம்
கில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என்பதனால் விளங்கும்.

அகப்பொருள் பற்றி வருவது துகர்பொருள் அருது பேரின்ப வேட்கையால் துறப்பது. அது, தொல்காப்பியம் சுற்பியல் நுக,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
வமஞ் சான்ற மக்கனொடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு சிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறத்ததன் பயனே”

என்பதனால் விளங்கும். இதன் கருத்து : இல்லறத்தின் பயன் வீடுபெற்று நெறிக்கண் பழகுதல் என்பதாம். அசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இந்நூற்பா நிலையாமைக் குறிப்புணர்த்துவதால் காஞ்சி யாகாதோவென்று தடையெழுப்பி விடையிறுக்கின்றார். அது வருமாறு :—

“தக்குறிப்பினைன்றி நிலையாமைதானே வருவதான சிறந்து நிலைபெற்று நிற்குமெனச் சான்றோர் கூறுதலும் அதுதானே வந்து நிறநலங்காஞ்சி; இஃது அன்னதன்றிச் சிறந்த வீட்டின்ப வேட்கையால் தாமே எல்லாவற்றையும் பற்றறத்துறத்தலின் அகப்பொருட்பகுதியாம். இதனானே இவ்வோத்தினுட் பல்வழியுங் கூறிய காமம் நிலையின்மையின்மேல் இன்பத்தை வினைத்தே வருதலிற் காஞ்சி யாகாமை புணர்க்.

உரு. எய்தற்கரியன இறைவற்காம்

“எய்தற் கரிய தியைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயல்.”

என்னுள் திருக்குறட் குறியாய்,

“விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிசுமுற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய வன்பின் வருண தேவரைப்போல”

ஆய் என்னும் பெருவள்ளல் தான்பெற்ற பெறுதற்கரிய பாம்பின்று கொடுத்த கீலவுடையினை ஆலமர்செல்வற்கு அகமுலந்து அன்புடன் அளித்தனன்.

அது, பத்துப்பாட்டின் கண் சிறுபாணுற்றுப் பட்டையுள்,

கரு. “.....கிழங்கு

கீல நாக நல்கிய கலிக்க
மாலமர் செல்வற் கமர்த்தனன் கொடுத்த
சாவற் தாங்கிய சாந்துபுலர் தினிதோ
ளார்வ நன்மொழி யாஅ மால்வரை”

என்பதால் விளங்கும்.

உசு. திருமணம்

இறைவன் உயிர்களெல்லாம் இல்லறம் நிகழ்த்தி நல்லற நெறியால் கிடையத்தற்குத் தான் வழி காட்டியாய் மணமுடித்தருள்வன்.

அது, பரிபாடல் : ௫. பாயிரும் பலிக் கடல் என்பதனான்,

உஎ. “பாக முண்ட பைங்கட் பார்ப்பா
னுமையொடு புணர்ந்த காம வதுவைபு
ளமையாப் புணர்ச்சி யமைய நெற்றி”

என்பதனால் விளங்கும்.

உஎ. திருவெள்ளிமலை

இறைவன் திருக்கயிலையாகிய வெள்ளி மலையில் வீற்றிருந்தருளுதல்

கலித்தொகை : குறிஞ்சிக் கலி உ.

“இமயவில் ஷாங்கிய வீரஞ்சடை யக்தன
னுமையமர் தயர்மலை யிருத்தன னாக
வையிரு தலையி னாக்கர் கோமான்
நெருடபொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை
மெடுக்கல் செல்லா அழப்பவன் போல”

என்பதனானும்,

“நமன்வரின் ஞானவான் கொண்டே யெறிவன்-சிவன்வரி னுணுடன் போவது தின்னம்”

சிலப்பதிகாரம் : நடுகற்காதை ௧௦௨.

“இமையச் சிமையத் திருக்குயி லாவதுத்
தும்பையொரு பாகத் தொருவனை வணங்கி”

என்பதனும் விளங்கும்.

உ.அ. திருவடி

செம்பொருட் டுணியின் செல்வர்களால்
‘சிவனடியைச் சேரு முத்தி’ ‘இறைவனடி
ஞானமே ஞானம்’ எனச் சிறந்தோதப்
பெறும் திருவடியைப் பண்டுள்ளாரும்
அங்ஙனே கொண்டுள்ளார்.

அதி, திருமுருகாற்றுப் படை க : திருப்
பாங்குன்றம்.

௧௨. “சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு
கலம்புரி கொண்கைப் புலம்பிரித் துறையுஞ்
செல்வகீ கயத்தனை யாயிற் பலவுடன்”

என்பதனும்,

(இதன் கருத்து : இறைவன் திருவடியில்
மெய்ஞ்ஞானத்தான் அறிதலைக் கைவிட்டுத்
தங்குமாறு பண்டைப் பெருந்தவத்தால்
சிறந்த வுள்ளத்தோடு செல்லுஞ் செல்வை
கீ விரும்பினையாயின் என்பதே.)

ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் இங்கு மேற்
கொளாக, “திருவடியே வீடாயிருக்குமென்
றார்; அது “தென்னன் பெருந்திறையான்,
காட்டா தனவெல்லால் காட்டிச் சிவங்காட்
டித், தாட்டாமரை காட்டித் தன் கருணைத்
தென்காட்டி” என்பதனும், பிறரும் திரு
வடியைக் கூறுமாற்றினு முணர்க எனக்
காட்டினர்.

திருவள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் கட
வுள் வாழ்த்தின்கண், முதற் குறளான்
இறையுண்மையும், ஐந்தாம் குறளான் இரு
னுண்மையும், ஆறாக்குறளான் உயிருண்மை
யுங் கூறியருளி, எழுவகைப் பிறப்பு மீடேற
ஏனை ஏழு திருக்குறளானுர் திருவடியும்,
பண்பும் அறிவுறுத்தருளினர்.

அங்ஙனங் குறித்த திருவடி ஏழினுள்,
அடி என்னுஞ் சொல் மூன்று திருக்குற
ளினும், தான் என்னுஞ் சொல் நான்கு
திருக்குறளினும் காணப் பெறுகின்றது.
இதனால் மூவகை உயிரும் நால்வகை நெறி
யும் குறிப்பானுணர்த்திச் சிவனெறிப்
பெருமையை விளக்கி யருளினர். நால்வகை
நெறியாவது சங்கரனை யடையுஞ் சன்மராக்
கம் சகமார்க்கம் சர்புத்திரமார்க்கம் தாச
மார்க்க மென்பதே.

ஒன்றைந்தோ டாறில் உடையான் தீனையுயிர்கள்
கின்றதறன் ஏழினினும் நீளடிதான்—கன்றருளி
மும்பொருளு நாணெறிபு மூவயிரு முன்னுறுத்
செப்புஞ் சிவனெறியைச் சேர்ந்து டிரார்

எழுவகைப் பிறப்பு மூய்
இயம்பிய கழல்கள் ஏழில்
தொழுபவர் நெறியா நான்கு
தாள்களுந் தோன்றச் செய்து
வழுவினா வுயிர்கள் மூன்று
வகையெனும் வாய்மையு தோன்ற
விரூபிய அடிகள் மூன்றும்
வள்ளுவர் விதித்திட டாரே

“செம்பொருட்டுணியின் உள்ளுறை”

அன்பும் அருளும் திருநெறி யடிப்படை
ஆண்டவன் என்னுணன் ஆகு முழுமுதல்
இறைவன் பிறவா பாக்கை எழிலினன்
சுண்டிய வுயிர்ப்பொருட் டியற்றவ னைந்தொழில்
உண்மை யறிவின்ப வருவினன் இறைவன்
ஊழ்துணையாக ளுட்டுவன் வினையினை
எனறும் அடிமையா யியங்கு முயிர்கள்
எத்தல் எண்ணல் இறைஞ்ச லுயிர்ச்செயல்
ஐந்தெழுத் தாயி லுரு முப்பொருள்
ஒட்டிய கட்டோ நெய்வினை மானை
ஒதும் அருளா லோட்டுவன் மும்மலம்
ஒளவிய மிளவரு நாதி யெனப்பெறும்
அஃகா இன்பம் அரனடிக் கன்பே

சீரார் திருவன் னுவாகத்தோன் செப்பினுள்
எரார் எழுகான் கினியமுறை—பேரார்
பழந்தமிழ் தூதிலப் பண்பா முலகம்
பழம்பொருளால் வாழ்க் பரிந்து.

சித்தாந்தச் செந்தெறி

அல்லது

காட்டிக்காணும் பேரருட்டிறன்

ஆசிரியர் அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளை

க. படைப்பின் வகை

நமது வாழ்க்கைக்கிடனாகிய இவ்வுலகம், சரம், அசரம் என்னும் இருவகைப்பொருட்களால் ஆகியது. சரப்பொருளனைத்தும் உயிருள்ளவை. அசரங்களுள் ஓரறி வுயிர்ளாகவுள்ள கொடி செடி முதலியன நீங்கலாக ஏனையன உயிரற்றவை. உயிர்ப் பொருட்கள் தமக் கேற்றவகையில் கையாண்டு பயன் கொள்ளற்கென்றே உயிரில் பொருட்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, உயிருடைப் பொருட்களே பிரபஞ்சத்தில் முதன்மை பெய்திருப்பனவாம்.

உ. உயிரின் பாதபாடுகள்

ஒன்றற அறிதலும், அடைய விரும்புதலும், விரும்பியவற்றைப் பெற்றுகேற்ற தொழில் புரிதலும் உயிர்ப் பொருள்களுக்குரிய இயல்புகளாம். இவ்வுயிர்ப்பொருட்களுப் டெய், வாய், மூக்கு, கண், செவி, மனம் என்னும் ஆறுவகை அறிவினையும் அடவே ஒன்றினொன்று நேற்றமாகக் கொள்ளும் தகுதி அமைப்புகளுக்குக் கேற்ப ஓரறிவுயிர் முதலாக ஆறறிவுயிர் ஈறாக எண்ணிப் பகுக்கப்பட்டு ஒன்றினொன்று சிறப்பெய்தும். ஆறறிவின் மேலும் போதரும் அறிவொன்றின்மையின் ஆறறிவு மொருங்குடைய உயிர்களே படைப்பிற்கு நாயகமாக நலி சிறந்து விளங்கும் பெருமையினவாம். இஃது, உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்கிற்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்றும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், இதனை,

“ஒன்றறி வதவே புற்றறி வதவே
யிரண்டறி வதவே யதனொடு நாவே
முன்றறி வதவே யவற்றொடு முக்கே
நான்கறி வதவே யவற்றொடு கண்ணே
யைந்தறி வதவே யவற்றொடு செவியே

யாறறி வதவே யவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”

—தொல். பொருள். மரபியல். து - உள.

என அறிவின் கூறுபாட்டால் உயிர்கள் ஒன்றினொன்று சிறந்தனவாதலை முற்படப் பொதுமையிற் கூறிப் பின்,

“புல்லுமரனு மோரறி வினவே...”

“நந்து முரளு பீரறி வினவே...”

“சிதலு மெறம்பு மூவறி வினவே...”

“நண்ணித் தம்புட நான்கறி வினவே...”

“மாவு மாக்களு மையறி வினவே...”

“மக்க டாமே யாறி வுயிரே...”

—தொல். பொருள் மரபியல் து - 28-33

எனச் சிறப்பு வகையால் விரித்தும் ஒதினர். ஒவ்வோரினத்தும் கிளையும் பிறப்புமுள. அவையும் அவ்வப் பகுதிக்கண் அடங்கும் என்பார். “பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே” என ஒவ்வொன்றிற்கும் புறனடை கொடுத்தார். கிளை என்றது - இனமொத்தவற்றை. பிறப்பென்றது - அறிவா லொத்த பிறவினங்களை.

எல்லாப் பிறப்பினுள்ளும் மக்கட் பிறப்பே ஆறறிவு முடைமையாற் சிறந்ததென்பார் “மக்கடாமே...” எனப் பிரிநிலையுந் தேற்றமுடிக் கொடுத்துரைத்தார். அற்றியின், இச்சுருத்திரமும், ஏனையவற்றைப் போலப் “பிறவுமுளவே யக்கிளைப்பிறப்பே” என்னும் புறனடை பெறுதலால், மக்கட் பிறப்பல்லாத பிற இனங்களினும், ஆறறிவு பெறுவனவு முளவாதல் வேண்டுமன்றோ வெனின், ஆம். கிழிநின்ப் பிறப்பின வேனும் அறிவான் மக்களோ டொக்கும் உயிர்க்கு முள. அவையிற்ப்பைப் பிறப்பு நோக்காத அறிவின் பெருமை நோக்கி, உயரினத்தோ டெண்ணலே முறைபாம் என்க. எனவே,

“பிண்டத்தைக் கழிக்க வேண்டிப் பிரானையே பிதற்று மிக்கன்”

உடல் பொறியமைப்புக்களை நோக்கி ஏற்றத் தாழ்வு கோடல் சாலாது. அறிவொன்றையே முதன்மைபாகக் கோடல் வேண்டுமென்பது மேலோராகிய ஞாலோர் கருத்தாதல் பெற்றும்.

கவியாசாசாகிய கம்பரும், இராமாவதாரம் கிட்கிந்தா காண்டத்து, வாலிக்கு இராமன் கூறும் சமாதானப் பேச்சுகிட்கிடையே இக்கருத்தைப் புணர்த்தி,

“தக்க வின்ன தகாண வின்னவென்
ரெக்க வுன்னல ராபி னுய்த்து
மக்க னும்விலல் கேமஜு வின்னெறிப்
புக்க லெவல் விலங்கும்புத் தேளிரே”

“மாடு பற்றி யிடங்கர் வலித்திடக்
கோடு பற்றிய கொற்றவழி கூயதோர்
பாடு பெற்ற வணர்வின் பயத்தினால்
வீடு பெற்ற விலங்கும் விலங்கிரே”

“சிந்தை நல்லறத் தின்பழிச் சேர்தலாற்
பைந்தொ டிச்சிறு விளபரி வாற்றுவான்
வெந்தொ ழிற்றிறல் வீடுபெற் றெய்திய
வெந்தை யும்மெரு ணைக்கா சல்லறே”

“மனிதப் பிறப்பை நோக்கியே மனவுணர்வு சிறந்திருக்குமெனக் கோடல் ஒவ்வாது. இது அறநெறிக்கேற்றது, இஃது அறத்தின்பாற்படாதது என ஆராய்ந்தனரும் பகுத்தறிவில் வழி மக்களே யாயினும் சிலங்கோ டொப்பர், சிலங்கு முதலாய பிறப்புற்றனவேனும், நலக் தீங்குகளை நாடியுணரும் மனவுணர்வு நிரம்பின் அவைகளும் மனிதரினும் மிகுதாய்ந்த தேவரோடு வைத்தெண்ணத் தக்கனவாம். எங்கனமென்றிற் கூறுதும், முதலைவாயில் அகப்பட்டுத்தவித்தோர்க்குத் தறுவாயில், ஆதிமூலமே எனக் காக்குக் கடவுளைச் சூவி இடர் நீங்கி வீடு பெற்ற துண்ணிய பேரறிவின் சிறந்த கஜேந்திராழ்வாரையும் உருவ நோக்கி விலங்கென் றெண்ணலாமோ? மேலும், சிதைவின் பெருந்துயர் காணப்பொறுது பொங்கிய போருளால் இராவணனோடு பொருது புகழின் பொருட்டுத் தனதுயிரைக் கொடுத்து வீடுபுகழிய எந்தைபாராம் யாயுவும் கழுக்காகிய பறவை யுருவுடைய ருள்ளரோ? இவ்வாற்றால், வாலீர் “யாங்குக்குருவ மாக்கள், எமக்கு, மனிதருக்

குப் போந்த அறநெறியும், தன் மனைவி பிறர் மனைவி என்னும் வேற்றுமையும் கிடையா, வேத விதிகள் எம்மைக் கட்டுப்படுத்தவுமாட்டா” என நீதிநூல் ஁டப் புணர்ந்து பேசுவதனாலேயே மனிதரோ டொப்ப மதிக்கத்தக்கோ ஞானீன!

“பொறியின் யாக்கைய தோபுல னோக்கிய
வறிவின் மேலதன் ரேவுறத் தாமதான்...”

அறநெறி ஆணைகள், உயிர்களின் பகுத்துணர்வின் மேலனவாமே யன்றி உடலை நோக்கியுனவல்ல” எனக் கூறியதாக உரைத்தனர்.

“அறிவுடையா ரெல்லா முடையா ரறிவிலா
ரென்னுடைய ரோனு மிலர்”

எனத் தமிழ் மறையும் சாற்றுகின்றது.

அங்கனமாயின், ஐயறிவினவாகிய விலங்கு முதலியவற்றுள்ளும் சில மனவுணர்வு பெற்றுச் சிறப்புறுதற்கும், ஆற்றிவுடையனவென விதக்கப்படும் மக்கட் பிறப்பினும் சிலர்க்கு அவ்வகவுணர்வு வராது திழிவெய்துவதற்கும் ஏதுவெனின? எனின், அஃது, அவ்வவ்வுயிர்கள் சென்றடப்பிறப்பின் பயிற்சி வயத்தால் ஆதென விடுக்க.

௩. அறிவின் வகையும்
அறிகருவிகளின் இயல்பும்

இனி, உயிர்கள் உலக விடயங்களை எவ்வகையான் அறிகின்றன? என்பதைநோக்குவோம். வெளி யுலகப்பொருட்களை, முதலில் கண்டுமுதலிய ஞானந்திரியங்களால், பெயர் சாதி, குணம், கன்மம், பெற்றுள்ளன என்னும் விசேடண விசேடியும் யாதும் விளங்காமல் “பாதோ ஒரு பொருள் இஃது” என்னும் மாத்திரையே (நிர்விகற்பமாக) அறிவதாகிய இந்திரியக் காட்சியும், அவ்வாறுணர்ந்ததனை மனமுதலாய அந்தக் கரணங்களால், இஃது யாது? எனக் கருதி இன்ன பொருள்தானோ? அன்றோ? என ஐயுற்றுப் பின் நிச்சயிக்க ஒருப்பட்டு, ஆய்ந்து இஃது குடும், இஃது ஆட எனத் துணிந்து சவிகற்பமாயுணரும் மானதக் காட்சியும், உணர்ந்தபின் அதனு லெய்தும் இன்பதுன்பங்களை உணரும் தன் வேதனைக்காட்சி

யும், இயமம் நியமம் முதலிய எண்வகை யோகம் பயின்று பெற்ற சித்தியால் எல் லாப் பொருட்களின் உண்மைகளையும் விளக்க வுணரும் யோகக்காட்சியும் என ஆன்மா விடயங்களை யுணரும் வகை நான் கென்று நூற்கள் கூறும்.

இக்காட்சி நான்கனுள், யோகசமாதி கிலையுற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்கு அறியவும் உரைக்கவும் அரிய யோகக்காட்சியை நீக்கி, ஏனை மூன்று காட்சிகளையும் அறிதற்குக் கருவிகளாகவுள்ள ஞானேந்திரிய முதலாய வற்றின் இயல்பைச் சிறிது கவனிப்போம்.

உலகம் பஞ்சபூதத்தா லுருப்பெற்றது. ஆகாய முதல் நிலம் ஈருகிய ஐம்பூதங்களும், சத்தம், பரிசம், உருவம், இரகம், கந்தம் என்னும் தன் மாத்திரைக ளேந்தினின்றும் முறையே தோன்றியவை. கீழ் நிற்கும் பூதங்கள், மேல் நிற்கும் பூதங்கட்குரிய தன் மாத்திரைகளையும் ஏற்பனவாகலின், ஆகாயம் சத்தமொன்றையே உடைத்து, வாயு, சத்தம், பரிசம் எனும் இரண்டு முடைத்து, தேயு, அவ்விரண்டுடன் உருவமு முடைத்து. அப்பு, அம்மூன்றோடு இரதமு முடைத்து, பிருதிவி, அந்நான்குடன் கந்தமு முடைத்து. இவ்வாற்றால் உலகப் பொருட் கள் எவையும், ஐந்து தன்மாத்திரையின் மயமாகவுள்ளன. இவற்றை அறியும் ஞானேந்திரியங்களில், செவிப்புலன் ஓசை யையும், துவக்கு பரிசுத்தையும், விழி, உரு வத்தையும், நாக்கு, இரதத்தையும் மூக்கு கந்தத்தையும் தனித்தனி அறியும். இப் புலன்களாகிய ஞானேந்திரியங்கள், சாந்து விசு முதலாய முக்குணங்களில், சாந்துவிகக் கூறுமிக்கு, ஏனை இராசத தாமதக் கூறுக விரண்டுங் குறையக்கூடிய தைசத்வாங்காசத் தினின்று மனத்தின் பின்னோரே தவனவாக லின், அறியுந் தன்மையெப்ப, வெளிப் பொருட்களைத் தோற்ற மாத்திரையாக (மூற் கூறியவாறு) நிருவிகற்பமாய் யுயிர் தன்மையவாம்.

இனி, அந்தக் கரணங்களி வரியல்பை விசாரிப்பாம். இந்திரியங்களாற் பொதுமை யின் அறிந்த பொருளைச் சிறப்பு வகையால் தெனியக் கருதி, இஃது யாதாம்? எனச் சிந்திப்பது சித்தம். இஃது இன்னதாமோ?

அன்றி வேறாமோ என ஐயுறுவதும் அங் கனம் ஐயுறுமுன் இஃதின்தன்மாம் என்றோ ராற்றால் சங்கற்பிப்பதும் மனமாம். இம் மனத்தின் விருத்தியே சித்தமென்பர் மாபாடிய வுரை கண்ட நம்மாதவச் சிவ ஞான யோகிகள். (இம்மனம் தைசத்தவாற் காரத்தினின்று இந்திரியங்களின் மூற் றோன்றியதென்பது முன்னுங் கூறினும்.) மனத்தின் ஐயுறவை யகற்றி இஃதை இன்னதென நிச்சயிப்பாமென்றொருப்படு தற்குக் கருவி ஆங்காரமாம். பொருட்களை ஆய்ந்து இஃது குடும், இஃது ஆடை, இஃது குற்றி, இவன் மகன், எனப் பெயர் சாதி முதலிய விசேடணங்கள் விளக்க நிச்சயித் துணர்வது புத்தி யெனப்பரிம். சித்தமுதலிய நான்கும், அந்தக் கரணம், அகக்கருவி, உட்கருவி எனப்பல பெயர் பெறுவனவாம். குணத்திவத்தினின்றும், சாத்துவிகக் கூறு மிக்கும், ஏனை இராசத தாமதகுணக் கூறுகள் குறைந்தும், பரிண மித்துத் தோன்றும் புத்தியும், அப்புத்தி தத்துவத்தினின்றே இராசதக் கூறு மிக, ஏனையிரண்டு குணக் கூறுங் குறைவறத் தோன்றும் ஆங்காரமும் வேறாமெனவும், இவை மனமும் சித்தமும்போல் நேரொப் பனவல்லவெனவும் அறிக.

இந்திரியங்களும் அகக்கரணங்களும் இங் கன் அறிவ தனைத்தும், அறியுமியல்பைத் தனதாகவரிய வுயிரின் சம்பந்தமிருந்தா லன்றி முடியாவாம். ஏன்னை? ஆன்மா புலன் கரணங்களோடு கூடாது மூர்ச்சை யுற்றவழி, இவ்வறி கருவிகளிருந்தும் அறி தல் நிகழாமையான் என்க. உயிரின் முன் னிலையிற் அதன் அதிட்டத்தலைத் துணைக் கொண்டு அகப்புறக் கருவிகள் அறிந்து, கன் மேந்திரியங்களாகிய வாக்கு முதலானைம் தும் தொழில் புரிந்துவரும் அதிசயத்தை விளக்க, உயிரை ஓர் முடியுடை மன்னர், பிராகுலம், அகக்கருவிகளை அவன் துணை வராகிய மதிவல்ல அமைச்சர்களாகவும், வாயில்களாகிய புறக்கருவிகளை வெளி யேறிச் சென்று செய்தி கொண்டுவரும் ஒற்றர் தூதர் சாரணர்களாகவும், அறிவித்த வாறு தொழில்மேற் செல்லும் கன்மேந்திரி

யங்களைப் போர்வீரர்களாகவும் உருவகித்து,
'ஞானமிர்த' நூலாசிரியர்,

".....
செவிமெய் கண்வாய் மூக்கெனப் பெயரிய
வாயின் மிலேச்சர் சாரணர் துநர்...
...வாக்கோடு பதக்கை பாபுவு பத்தமென்
னீவுளி மறவரும் யானை வீரரும்
திசிரி துண்டிய தற்கு ணனரும்
வன்கண் மன்னுநர் தந்திரத் தலைவரு
மென்கரு மேந்தியத் திறனும்...
...சிந்தித் தாய்ந்து துணிந்து செயப்படு
மென்கரு மேந்தியத் திறனும்...
...பெரத் தானி சீர்பெறத் துன்னி
வீசுப வீசி விரும்புவ விரும்பி
மாசில் காட்சி மன்னன்....."

எனத் திறம்பட வுரைத்தனர்.

இங்ஙனமே, உயிர்கள் ஒன்றை அறிதற்கு
வேண்டிய சாதனங்கள் இவை எனக் கூறு
மிடத்து,

"மருவிய பொறியி லொன்று
மாபூத மைந்தி லொன்றுங்
கருவிக் ணன்கு சீக்காக்
கலாதிக லோந்துங் கூடி
பொருபுல னாகும்....."

எனச் சிவப்பிரகாச நூலுடையாரும் விளக்
கினர்.

ச. உயிர்க்கறிவு விளங்கும் முறை

இதுகாறும் ஆய்ந்ததினின்றும் அகப்
புறக் கருவிகளைச் சாதனமாகக் கொண்டு
ஆன்மா, பொருட்களையறிந்து அதுபவித்து
வரும் உண்மை தென்பட்டது. இனி ஆன்
மாவுக்கு அத்தகைய அறிவு சுதந்தரமோ ?
வேறு துணைவலையீன் வரும் பாதந்தரமோ ?
என்பதையும் சிறிது சிந்திப்பாம்.

சென்ற காலத்தறிந்த செய்திகளை நிகழ்
காலத்தே மறத்தலானும், வருங்கால
நிகழ்ச்சிகளை அறியாமையானும், கருவி கா
ணங்களின் துணை வேண்டி* நிறைவானும்,
தான் துச்சிவிக்ருக்கும் உடம்பையேனும்
சுயமாய்ப் படைத்துக்கொள்ள இயலாமை
யானும், உடலோடு கடாவழித் தன்தோற்
றமே பயன்படாது அவமெய்து மாசுலானும்,
ஆன்மா ஒருபோதும் சுயமாக அறிவுடைய

தாமாறில்லை என்பது மிகத் தெளிவாய்
விளங்குகின்றது.

கனவு காணும்போது அதனை நன
வென்றே நம்பி நனவுற்றபின் உணரும்
அத்துனை மதியினம் வாய்ந்த ஆன்மாவின்
நிலை மிகவும் இரங்கத்தக்கதே. அற்றன் று.
வானகத் தியங்கும் ஊர்தியையும், நீரினும்
நிலத்தினும் விரைந்தோடும் நீராவித் கலங்
களையும், நிலத்து விரைந்து ஓடும்வண்டிகளை
யும், மற்றும் மின்சாரப் பொருள் கொண்டு
மிகப் பயன்படுவனவும் வியக்கத்தக்கனவு
மாகிய பல பொருள்களையும் இயற்றியும், இந்
னும் அரிய செயல்களைப் புதிதாகக் கண்டு
பிடிக்க முயற்சித்தும் வருகின்ற மேனாட்டு
விஞ்ஞானிகளின் பெரறிவு, திறல் சான்ற
தெய்வீக அறிவேனக் கொள்ளலாமோ
எனின், கொள்ளலாம். என்னை? முற்றறி
வுடைய முதல்வனால் படைக்கப்பெற்றுத்
தம் ஆற்றல் கார்துள்ள சடப் பொருள்களின்
னுடன் கலப்புற் றுருச்சமைந்த சேர்க்கை
களி னியல்பை யறிந்து, அளவோடு
ஒன்றுபடப் பிற பொருட்களின் னியல்
புணர்ந்து கலப்புறித் தோன்றும் ஆற்றலை
ஏற்றவாறு பயன் படுத்திக் கொள்ளுந்
துணைக்கே நன்கு மதிப்பு வேண்டுமெல்,
இங்ஙனம் பஸ்கோடிப் பொருட்களைப் பற்
பல கோடி பயன் தரும்வகை படைத்து
அவற்றி னோற்றல்களை அறிவும் பயிற்சியு
முதிருந் துணைக்கேற்பப் பையப்பைய உணர்
ந்துகொள்ளக் கார்துவைத்த பரம்பொரு
ளின் பேரறிவை, அவனது பேராற்றலை,
பெருங்கருணைப் பெருக்கை எத்தனை கோடி
நாக்களால் எத்தனை யூழிகாலம் புகழ்ந்து
நன்கு மதித்து நன்றிசெலுத்துதலமையும்?
இயற்கைப் படைப்புப் பொருட்களைச்
செயற்கையாற் பயன்கொள்ளும் அவ்வறி
வும் அவனால் விளங்கியதாகலின் என்க.

எத்தனைக் கண்கள் ஒருங்கு தொக்கு
நோக்கினும் ஒளிப்பொருளின் உதவியின்றி
இருட்டிலுள்ள பொருள் புலப்படுவ துண்
டோ? அவ்வாறே, இறைவன் படைத்த உல
கத்தே அவன் படைத்த உடம்பில் நின்று
அவன் பயந்த போக நுகாத்தலு அவ
னளித்த அறிவு விளக்கத்தால் தொழில்
புரிந்துவரும் நம்மனோர் அறிவின் மதிப்பும்
மதிப்பாமோ? இதுபற்றியே,

“நாமல்ல விக்ந்திரியம் நல்லபுரி நல்லவழி
நாமல்ல நாமுமா னுடைமை”

என உயிர்கட்கொரு சுதந்தரமுமில்லா
மையை விளக்குந் திருவாக்கெழுந்தது.

இனி ஆன்மாவின் இயல்பு, சித்தாந்த
தூலிற் கூறியவாறு,

“அசித்தரு வியாப கம்போல்
வியாபக மருவ மின்றாய்
வசித்திட வரும்வியாயி
யெனும்வழக் குடைய னாகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி
யநாகியே மறைத்த விற்கும்
பசுத்தவ முடைய னாகிப்
பசுவென விற்கு மான்மா.

—சீவநாள் சீத்தி ௪. து ௨. அதி ௨௦.

“ஆன்மா, தன்னை அநாகியே பற்றிய
இருண்மலத்தோடு கூடியதாய்ச் சிற்றறிவும்
சிறு தொழிலும் விளங்கப் பெரிதும் துணை
வேண்டுவதாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாம்
தன்மைத்தா யுள்ளது” என்பதாம்.

இருட்டறையிற் கிடக்கும் கண்ணிலைக்
குழவியேபோற் கேவல நிலையிற் கிடந்த
ஆன்மாக்களுக்கு மாறா மலத்தார் றினு
காண புவன போகங்களை உதவிப் பரம
காருண்யனு முதல்வன் சகல நிலையில்
நிறுத்துகின்றான். கேவலம் சகலம் என்
னும் இரண்டும் உயிர்களுக்குப் பெத்த நிலை
களையையினும், சகல நிலையினின்றே (விடு
பேறெய்தும்) சுத்த நிலையை அடையவேண்
டுதலின், பின்னது பயன்றரும் சாதனமா
மெனக் கொள்க.

உயிர்க்குலங்கள், எதிர்ப்படும் பொருட்
களின் உயர்வு தாழ்வுகளைக் கருதி அறித
லும், அறிந்தவற்றில் தகுதியுடையவற்றை
அடைய விரும்புதலும், விரும்பியவற்றைப்
பெற்று துகா முயன்று தொழில் புரிதலு
முடைமையின், அவற்றிற் கியல்பாகவே
அறிவு, இச்சை, தொழில் என்னும் மூவ
கைத் தன்மைகளு முனவாதல் பெறுதும்.
இவ்வறிவு முதலாயவைகளும் உண்மையில்
தாமே விளங்குவனவல்ல. இவற்றைத்
தாண்டி நிற்கும் துணையும் வேண்டும். வித்
தியா தத்துவம் ஆன்மாக்களின் இயல்பாய்
ஆனவ மலத்தைச் சிறிது நீக்கி அறிவை
விளக்கும். அராகதத்துவம் வினமுவைத்

தூண்டும். கலாதத்துவம் தொழிலை எழுப்
பும். செய்த வினைப்பயன்களை அவ்வவ்
வயிர்க்கு மாறாது நியதித்தத்துவக் கொண்
டுய்க்கும். வினைப்போகங்களைக் காலத்தது
வம் வரையறுத்தாட்டும். இங்கனம் முதல்வ
னானவழித் தத்துவங்கள் இயக்கினும்,
உயிர் முதல்வனையின் நியமைத்தொன்றையும்
அறிந்தியற்றும் ஆற்றல் பெறுது. ஒருதேர்,
அச்சாணியும் உருளைகளு முடையதா
யமைந்து, ஈர்த்துச்செல்லும் புரவிகள்
பூண்டதாயினும் மத்திகைக்கோல்கொண்டு
செலுத்தும் பாகனில்வழி நன்கு வழிச்
செல்லாமைபோல வென்க.

இத்துணை அற்பமாகிய ஆன்மாக்களோடு
அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிலைபெறுவிர்த்தும்,
அவற்றின் வேறாய் நின்று பொருட்களை
அறிவித்தும் உடனாய் நின்று போகதுகர்
விர்த்தும் இறைவன் ஆற்றிவரும் பேரூபகா
ரம் எண்ணிடவருவன வல்ல.

இங்கனம் உயிர்க்கு இறைவன் செய்து
வரும் பாமோபகாரத்தை ‘காணும் தன்மை
யுடைய கண்ணுக்கு எதிர்ப்படும் பொருட்
களை, ஆன்மா, காட்டித்தானும் கண்டு வரு
தலை யொக்கும்’ என உவமான முகத்தார்
சித்தாந்த ஞான தூர்கள் செப்புகின்றன.
இதனை விரிப்பின் ஆன்மா வேறு, கண்
வேறு. ஆன்மா சித்து; கண் அதனை
நோக்கச்சடம். ஆயினும், கண், காட்டினார்
காணும் தன்மையுடையது. முதலில் ஆன்மா
வின் சிற்சத்தி, கண்ணொளியோடு பிரிப்
பதக் கலந்து கண்ணுக்குக்காட்டக் கண் காண்
கின்றது. அங்கனம் கண் காணும்போதே
கண்ணை கண்டதோ, ஆன்மாவே கண்
டதோ எனப் பிரித்தறிய முடியாத வண்
னம் ஒருங்கே தானும் காண்கின்றது. இவ்
வுவமையென்ப பொருளினும் வைத்து அறி
தல் வேண்டும். முதல்வன் சித்து, ஆன்மா
முதல்வனை நோக்கச்சடம். ஆதலின் பதி-பசு
வல்லன். பசு - பதியாகாது. இவ்விரண்டும்
வேறுபொருட்களே. ஆயினும் ஆன்மா -
அறிவித்தால் அறிபுந் தகுதியது. முதல்
வன் சிற்சத்தி, ஆன்மகிற்சத்தியோடு இரண்
டறக் கலந்து விடயத்தினை ஆன்மாவிற்கு
அறிவித் துபகரிக்கின்றது. ஆன்மா அங்க
னமே அறியும். ஆன்மா அறிந்ததோ, ஆன்

“குருபத்தி செய்யுங் குவையத் தோர்க்கு - தருமுத்திச் சார்புட்டுஞ் சன்மாரீக்க தானே”

மாவை அதிட்டித்து சிந்த தலைவன் அறிந்தனனோ எனப் பிரித்தறியவாராத நிலையில் இறைவனும் அறிகின்றான். இறைவன் உயிர்கட்குத் தனுகாண்புவன போகங்களைப் படைத்தனரித்து வளர்த்துவரும் உபகாரங்க ளெவற்றினும் இங்ஙனம் காட்டி நடாத்தும் அருட்செயலே பெரிதும் நன்றி பாராட்டற் குரிய நற்செயலாகும். என்னை? எத்துணைப் பொருட்களை உதவினும் அவற்றை அறிந்து பயன் கோடல் இயலாவழிப் பயனிலவா யொழிதலான் என்க.

இத்துணைப்பொருளே, சித்தாந்தசைவத் தின் சிறந்த சாரமாய் நின்று நிலவுவதாம். பதி, பசு, பாசவியல்புகளை நன்கெடுத்தியம் பிச் சிவபெருமான் திருவுடையை அடையும் பயனைக் கூறும் இயதிக்கண்,

“காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உனம்போற்
காணவுன் னத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரங்கழல் செலுமே”

என நம்மெய்கண்ட சிவத்தின் பேரதபவம் வாய்த்த திருவாக்குத் திகழ்ந்ததனை ஓர்ந்து தெளிக. இத்தன்ச் சிந்தித்தகலே சிவஞான மடைதற்குப் பொருட்டாமாறும் சிறிது கூறுவாம்.

ரு. அறிவாலாய் பெரும்பயன்

மேற் கூறியவாறு ஆன்மாக்களாகிய தம் மியல்புகளையும் தமக்கு எல்லா வகையானும் ஆதரவாகத் துணைகின்ற நான் செய்துவரும் இறைவனது கைம்மாற்றியாப் பெருங் கருணைத் திறந்தையும் நன்குணர்ந்து தேறிய போதறிவாளராய்பெரியோர்கள், எப்பொருளைக் காணினும் முதல்வன் காட்டுகின்ற நென்றும், எதை அறியினும் அப்பெருமானே அறிவிக்கின்ற நென்றும், எப்பக்கம் நோக்கினும் அவனது அறிவு முதிர்ந்த அருள் நிறைந்த இன்பமயமான அதி விசித் திரவேஷப்பாடுகளே தம்மைச்சுழ்ந்துநிலவு கின்றனவென்றும், இன்ப துன்பத் தொடக் கெய்தியவழியும், தமதுமுற்பவியினைக்கோப பயன்களை நுகர்விகின்றனென்றும் கருதி இங்ஙனம் எல்லாம் அவன்செயலாகவேழுடி தளின் அவனை ஒருவாற்றினும் மறத்தற்கிய லாதவர்களாய்க் “குணங்காதமில்லா இன்ப மே உன்னைக் குறுகினேற் கினியென்ன

குறையே” என மனங்கனிப்பப் பொங்கும் அன்பு மென்மேல் மிகு அங்கம் புளகிப்ப, ஆனந்தக் கண்ணீர் சுரந்து பெருக்கெடுப்ப, நாத்தழு தழுப்ப, மெய்கநடுக்க முறப் புன் முழவல் பூப்பத் தம் வசமழிந்து பாவச மெய்தி,

“என்னில் யாரும்எனக் கினியாரில
என்னினும் இனியான் ஒருவன் உன்”

என்றவாறு தம்மினுமினிய தயாரிதிபாற் சாரும் வேட்கை மீதுர நின்று, உயிர்களின் பொருட்டாகவன்றித் தன்பொருட்டொன் றும் வேண்டாத அத்தலைவற்கே தமது உடல் பொருள் ஆவிகளைத் தந்தம்செய்து,

“கன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானோ இதற்கு ஈயகமே”

எனத் தமது பொறுப்பினைத்தும் அப்பரம னுக்கேற்றி *இருவினை ஒப்பு நிராழ் நின்ற நிலையில் மலபரிபாக முறை, இறைவன் கடைக் கனித்தருளி “தம்முதல் குருவு மாய்த் தவத்தினிலுணர்ந்த” என்றவாறே குருவுடையாய் போந்து ஞானோபதேசம் செய்த இனிப்பிறவா நெறியாம் தன்பொன் னடிப் பேற்றை வழங்கியருளக் கட்டியுத்து வீடுபெறுவார்கள். இவ்விதே அறிவின்பெருக் காலாய் பெறலரும் சீரிய பெரும்பயனும்.

“கற்றதன லாய் பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றன் தொழாஅ ரேனின்”

“கற்றார யான்வேண்டென்
கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றலத் தமர்ந்துறையுள்
கூட்தாலுன் குரைகற்றே
கற்றுவன் மனம்போலக்
கசித்துருக வேண்டுவனே”

என்று புகன்றவாற்றினும் கல்வி கேள்வி களாற் பெறும் அறிவின் பயன் இவ்விதே எனத் தெளிக. விரிவஞ்சி இம்மட்டில் முடிக்கின்றோம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், உலகப் படைப்புப் பொருட்கள் சரம் அசரம் என இரு பிரிவினவாகு மென்பதும், அவற்றுட் சரமாகிய உயிர்ப் பொருட்களை சிறந்தன

* இருவினை ஒப்பாவது அறம்பாவமென்று மிரண்டினும் விரிப்பு வெறுப்பற் கிற்கை.

வென்பதும், அவ்வுயிர்ப் பொருட்களும் ஓர்நிவுமுதல் ஆற்றிவுவரை ஒன்றிடுவனது உயர்வடையு மென்பதும், உருவத்தாலன்றி அறிவாலேயே உயர்வுவதா மென்பதும், உயிர்கள் புலன்களானும் அந்தக் காணக்க ளானும் அறிதலைச் செய்யுமென்பதும், அவ் வாற்றால், தூதர், அமைச்சர்களைக் கொண்டு தொழில் நிகழ்த்தும் அரசனை ஒக்குமென் பதும், அவ்வுயிர்களின் இயல்பை நோக்கின் அவை, இறைவனது பொருளுதவி யின்றி யாதும் அறியவோ விரும்பவோ தொழில் புரியவோ இயலாத சதசத்துப் பொருட் களா மென்பதும், இவ்வியல் புணர்ந்த பெரி யோர், உயிர்களுடன் பிரிப்பின்றி ஒன்றா யும் வேறாயும் உடனாயும் நிற்கும் இறைவன்

திருவருளை மறவாது நினைத்து வீடுபேறெய் துகின்றார்களென்பதும், ஆன்மா, கண்ணுக் குப் பொருளைக் காட்டுமாறுபோல் இதை வன் ஆன்மாவை அநிபதித்துக் காட்டுமுப காரமே சீரிய பேருதவிஎன்பதும், இன்னே ரன்ன பிறவும் அறியக் கிடந்தமை காண்க.

கூறுகாவே முதலாகக்
கூறுங் கரண மெல்லாகீ
தேறும் வகைகீ திகைப்புநீ
தீமை நன்மை முழுதகீ
வேறோர் பரிசொன் நிச்சிவில
மெய்ம்மை புண்ணை விரித்தரைப்பிற்
தேறும் வகையென் சிவனோன
திகைத்தார் தேற்ற வேண்டாவோ.

—நீருவாசகம்.

சிவாலய பூஜை விளக்கம்

திருமயிலை - சுவாமிநாத சிவாசாரியர்

(உரிமையுடையது)

“மதிதருவ நெஞ்சமே யுஞ்சு போக
வழியாவ திதகண்டாய் வாறோர்க் கெல்லாம்
அதிபுகியே ஆரமுதே ஆதீ என்றும்
அம்மானே ஆருரோம் மையா வென்றும்
கூதிசெய்து துன்றமலர் கொண்டு துவிச்
சூழும் வலஞ்செய்து தொண்டு பாடிச்
சுதிர்மதிசேர் சென்னியனே கால காலா
கற்பகமே யென்றென்றே கதற கில்லே”

—அப்பர் தேவாரம்.

உலகிலுள்ள சமயங்கள் எல்லாவற்றை யும் கடந்து சிவம்போல் விளங்குவதும், தானே முடிந்த முடிபானதுமாகிய சமயம் சைவசித்தார்த்தமேயாகும். சைவசித்தார் தத்தில் மோக்ஷமாகிய வீட்டைவதற்கு, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு மார்க்கங்கள் உள்ளன. அவை, தாச மார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சுகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனப் பெயர் பெறும்.

சரியை:—புறத்தொழில் மாத்திரையாற் சிவபெருமானுடைய உருவத் திருமேனியை வழிபடுதல்.

கிரியை:—அகத்தொழில், புறத்தொழில் இரண்டாலும் சிவபெருமானுடைய அரு வுருவத் திருமேனியை வழிபடுதல்.

யோகம்:—அகத்தொழில் மாத்திரத்தால் சிவபெருமானுடைய அருவத்திருமேனியை வழிபடுதல்.

ஞானம்:—அறிவு மாத்திரத்தினால் உருவம், அருவருவம், அருவம் என்னும் மூலிதத் திருமேனிகளையும் கடந்து நிற்கும் அகண்டாகார ஜோதி மயமான சிவபெரு மானை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாகும். இம் மார்க்கங்கள் நான்கும்,

“விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான ஞான்கும்
அரும்புமுல் ஞாய்கணிபோ வன்றோ பராபரமே”

என்றபடி மோக்ஷ சாதனமாய் நிற்கும்,

சரியை இல்லாமல் கிரியையும், கிரியை இல்லாமல் யோகமும், யோகமில்லாமல் ஞானமும், ஞானமில்லாமல் இறைவனுடைய திருவடிப்பேருகிய மோகமும் கைக்கடா.

சரியை கிரியைகளைப் பயன்றவை என இகழ்ந்து ஞானத்தினாலேயே முத்தியடைய விரும்புவோர், படிவழி ஏறிச் செல்லாது, சீழ் நின்று மலையினுச்சிக்குப் பாய விரும்புவோரை ஒத்தவராவர். ஆதலால், பேராந்தப் பிறவா வீட்டைய விரும்பினோர், புறத்தும் அகத்தும் சிவபெருமானை வழிபடல் இன்றியமையாததாகும். சிவபெருமான் புறத்தே சிவாலயங்களிலுள்ள சிவலிங்கமுதலிய வடிவங்களையும், சிவஞானிகளுடைய சரீரங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டும், அகத்தே உயிரிடம் பிரேரகனாய் இருந்துகொண்டும், மக்களாற் செய்யப்படும் வழிபாட்டை ஏற்றாருகின்றார். அகத்தே செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்குக் கண் முதலிய பொறிகளும், கை முதலிய அங்கங்களும் தொழிற்பட மாட்டா. இவை சிவத்தொண்டிலே சென்றால் மாத்திரம் தீய வழியிற் செல்லாது நிற்கும்; இன்றோல், தம் மிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்கும். நமக்குள்ள எந்தக் கருவியையும் தீயவழியிலிருந்து நேரே அடக்குவதரிதாதலால், அதற்கு நல் வழியைக் காட்டவேண்டும் என்பதுபற்றிதான்,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”

என்றார் திருவள்ளுவரும்.

ஆதலால், புறக் கரணங்களை முதலில் செந்நெறிப் படுத்தாவிடின், அகப்பூணை செய்வது இயலாததாகும். சிவஞானிகளுடைய திருமேனியைக் காண்பது மிகவுமரிது. அதை இப்பிறவியிலே, ஒரு முறையேனும் காண முடியாது போகவும் கூடும். ஆதலால், கண் முதலிய பொறிகளும் அங்கங்களும் பயன்படுதற்குக் கோயில் வழிபாடே மக்கட்கு மிகப் பொருத்தமானதாகும். கோயில் அறிவிக்கண் முதல் சிவஞானிகள் சஞ்சுகள்ள யாவர்க்கும் அவசியமாகும். சரியையானார் முத

லிய நால்வர்க்கும் சிவாலய வழிபாடு பயன்படும் என்பதை,

“திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும்
திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே கண்டவர்க்குச்
சிவனுறைவன் ஆங்கே
உருக்கோலி மந்திரத்தா
லெனநினைபு மவர்க்கு
முன்னெங்கு மிவனிற்கு
முன்னென் பார்க்கும்
விரும்பாய வடிவாதி
யிந்தனத்தின் எரிபோல்
மந்திரத்தின் வந்துதித்து
மிகஞ்சரபிக் கெங்கும்
உருக்கான வொண்ணாத
பான்மூலப்பால் விம்மி
யொழுருவது போல்வெளிப்பட்
டருளுவன் அன்பர்க்கே”

என்று சிவஞானசித்தியார் வலியுறுத்துகின்றது. சிவபெருமான், ஆலயத்துள்ள சிவலிங்கத்திலேசரியையாளர்க்குமறைந்துகின்றும், கிரியாவான் கருக்கும்யோகிகட்கும்பூலிக்கும் போது மாத்திரம் தோன்றியும், ஞானவான் கருக்கு அன்பே தாமாய் எப்போதும் விளங்கித் தோன்றியும் அருள்புரிகின்றார் என்பதன்றோ இதன் கருத்து. இங்ஙன மிருக்க, தற்காலத்தில் நாததிகம் படிந்த மனத்தினர் சிலர், பட்டினத்தடிகள், தாபுமானவர், சிவவாக்கியர் முதலிய மஹான்களுடைய வாக்கியங்களில்,

“சிற்றம் பலமும் சிவனு மருகிருக்க
ஓவற்றம் பலத்தேடி விட்டோமே”

“பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே”

“தீர்த்தவிக்கிராத்தினன்றுதேடியோடுந்தியே”

என்பன போன்ற சில வாக்கியங்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு, சிவாலய சேவை, வழிபாடு முதலியவற்றைப் பயன்றவை என இகழ்ந்து, தாங்கள் கெடுவதுமன்றிப் பிறரையும்கெடுக்கமுயல்கின்றனர். அந்தோ! என்னே! இவர்கள் அறிபாமை! சிவஞானச் செல்வர்களாய் அவர்கட்குச் சிவாலய வழிபாடு சம்மதமில்லையேல்,

“காலையு மாலைபுல் கால்பெயர் திடுவதுன்
ஆலயம் வலம்வரு வதற்கே சால்பினின்

கைகொடு ருயிற்று வதேய
கின்னது கோயிற் பல்பணி குறித்தே "

என்றும்,

"பஞ்சசுத்தி செய்துவிண்ணப்
பாவீத்துப் பூசைசெய்தால்
விஞ்சிய ஞானம்
விளங்கும் பராபரமே "

என்றும்,

"தீர்த்தலிங்க மும்முனே
தெளிந்தகாண வல்லிரேல்
தீர்த்தலிங்கர் தானதாய்த்
தெளிந்ததே சிவாயமே "

என்றும் ஏன் கூறல்வேண்டும்? அவர்கள்
சிவாலய வழிபாட்டை இழித்துக் கூறியது,
சிவாலய வழிபாட்டின் தத்துவார்த்த
தத்தை உணராது செய்கின்ற கிரியைகள்
சீக்கிரம் பயன் தராவாதலால், அவைகளின்
உண்மைகளை மக்கள் அறியவேண்டும் என்
பதை வற்புறுத்தவேயாகும்.

நோய்களை நீக்கும் வைத்தியன் எவர்க்
கும் இனிமை பயக்கும் தேன் பால்சர்க்
கரை முதலிய பொருளினுள்ளே மருந்
தைப் பொதிர் துட்டிவதுபோல லன்றோ
மலப்பிணியகற்றும் பரம வைத்தியனாகிய
சிவபெருமான், சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்
மாக்கள் தம்மை வழிபட்டு எளிதில் ஞான
மடைவதற்காக சைவசித்தார்த்த தத்துவ
உண்மைகள் நின்றத்திருக்கும் சிவாலயங்
களையும் வழிபாட்டையும் விதித்திருக்கின்
றார். சிவாலயம் சிவலிங்கம் பூஜை முதலிய
வைகளின் உண்மைகள் யாவும் சிவனருள்
பெற்ற சிவஞானிகளேயல்லாமல் ஏனையோர்
அறிய முடியாதனவாகும் என்பதை,

"குறிகளும் அடையாளமும் கோயிலும்
நெறிகளும் அவர் கின்றதோர் நேர்மையும்
அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஒதினும்
பொறியிலீர் மனம்என் கொள்புகாததே "

என்னும்தேவாரம் உணர்த்துகின்ற நமையால்,
அவைகளின் உண்மைகளில் சிலவற்றை
மாத்திரம் சுண்டு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

ஆலயம்

நம் நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களும்
அங்கு நடக்கும் ஆசாரங்களும், பிறமதத்
தினர் தத்தம் மனப்போக்கின்படியே கட்

டப்பட்ட கோயில்கள் போலவும், அங்கு
நடக்கும் சடங்குகள் போலவும் அல்லாது,
ஒவ்வொன்றும், முதல் தூல்கள் விதித்த
படியே இயற்றுவதில் சித்தார்த்த உண்மை
களை உணர்த்தற்கும் சாதித்தற்கும் ஏற்றன
வாக விருக்கின்றன.

ஆலயங்கள் எல்லாவற்றினும், கர்ப்பக்
கிரஹம், அர்த்தமண்டபம், மஹாமண்டபம்
ஸ்தூபி, பிராகாரம், கோபுரம் முதலியன
ஓரே தன்மையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்
றன.

ஆலயம் சரீரபிரஸ்தாரம் (சரீரத்தைக்
குறிப்பது) இருதய பிரஸ்தாரம் (ஹிரு
தயத்தைக் குறிப்பது) என இருவகைப்
படும். அவற்றுள் ஹிருதய பிரஸ்தாரம்
சிதம்பரம் முதலிய சேஷத்திரங்கவாகும்;
சரீரபிரஸ்தாரம் மற்றைய ஆலயங்களாகும்.

ஆலயங்களிலுள்ள கர்ப்பக் கிரஹம்,
அர்த்தமண்டபம், மஹாமண்டபம் மூன்றும்
ஆனம் தத்துவம், வித்யாதத்துவம், சிவ
தத்துவம் முதலியவைகளேக்குறிக்கின்றன.

கர்ப்பக்கிரஹம் என்பது, பிரதானமூர்த்தி
யாகிய சிவலிங்கத்தை வைத்து வணங்கு
படும் இடம். அதற்கு முஸஸ்தானம் என்
னும் பெயரும் உண்டு. இதனுண்மை பிர
பஞ்ச சிருஷ்டிக்குக் காரணமான முஸப்
பிரகிருதியின் இடம் என்பதாம். அதாவது,
சிவபெருமான் உலகைச் சிருஷ்டிக்க இச்
சித்தகாலத்து அவரது அருட்சக்தியை
மாயையினிடத்தே அதிட்டிக்கச் செய்கின்
றார் என்பது. அது, அப்போது அருப்பியா
(நிஷ்களமா) யிருக்கும் சிவபெருமான் ரூப
ரூபி (சுகள நிஷ்களரா) யாகிறார் என்பதைக்
குறிப்பிடுகின்றது.

கர்ப்பக்கிரஹத்துக்குமேல் இருதயகமலா
காரமாக விளங்கும் தூபியானது, இருதயமே
ஆன்மாவின் கிருப்பிடமென்பதையும், ஆன்
மாவிற்குப் பிரோகணம் இருப்பவரும், இரு
தயத்திலிருக்கும் சிதாகாசத்திலே, விளங்கு
பவரும் சிவபெருமானே என்பதையும்
உணர்த்துகின்றது.

அர்த்தமண்டபம், மஹாமண்டபம், ஸ்கந்த
மண்டபம், அலங்காரமண்டபம், சபாமண்ட
பம் என்னும் மண்டபங்கள் விசிறுத்தி, பிர

"தீர்க்கெழு நெப்போவாச் செய்தவ தெறிவேண்டில் எர்செழு மடமெஞ்சே யிறுதிருவெண்மலைமேல் "

திஷ்டை, வித்தியை, சார்தி, சாந்தியாதீதம் என்னும் கலைகளை உணர்த்துகின்றன.

சிவபெருமானைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஐந்து பிராகாரங்கள், அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆகந்தமயம் என்னும் ஐந்துவித கோசங்களையும் குறிக்கின்றன. மூன்று பிராகாரங்கள் ஐந்து கோசங்களினால் ஆன ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரணம் என்னும் மூவகைச் சரீரங்களை விளக்குகின்றன.

ஆலயங்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கோபுரங்களைப் பிரம்ஹந்திர மத்தியபாலத்வாரம் என்று யோசிகள் கூறுகின்றனர்.

மூலஸ்தானமூர்த்திக்கு நேராக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் துவஜஸ்தம்பம், யோகியானவன் பிராணவாயுவை நடுநாடியாகி ஸூஷூம்ஸையில் அசைவந்து சிறுத்திக்கொண்டு தியானிக்கில், மனம் முதலிய காரணங்கள் யாவும் நின்று பிரபஞ்சமே தோன்றுது சிவதரிசனம் உண்டாகும் என்னும் உண்மையை அறிவிக்கின்றது.

“தறிபோ லுடல ரேசிருந்து
தயங்கு மருங்கி னிருமாடி
ரேறிபோய் மீளும் வலியதனை
சிறுவி கடுகா டியுயிற்செலுத்தி
யறிவோர் சிறிதஞ் சலியாம
வன்னப் பெயர்மற் திரமாநிக்
குறிபோ யிருந்த வெருகுறியைக்
குறித்துக் கொண்டல் கிருந்தனரால்”

“வாயு நிற்ப மனனீன்று
மனந்தா னிற்பப் பொறிநீன்று
பாயு பொறிக்க னிற்பவில்டர்
படுபுன் புலன்ச ணின்னனவா
மாய புலன்ச ணின்னமையா
வகிவற் றோன்றா னுள்ளத்தே
துய பரமா னந்தபாஞ்

சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்”

—சீவப்பிரகாசர் பிரபுலிங்கலீலை.

ஆலயங்களில் சிவலிங்க மூர்த்தியைத் தெரிபவொட்டாது மறைத்து நின்று நீக்கிய வழி, சிவபெருமானைக் காட்டி நிற்கும் சுதவுகள், ராகம், துவஜஸ்தம்பம், லோபம், மோஹம், மதம், மாந்தரியம் என்பவைகட்குக் காரணமாகிய அலித்தையை உணர்த்துகின்றன.

சிவலிங்கம்

“ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசவும் அடலே நெனநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுந் பாசமாம்
ஆய வரனிலே ஆய்ந்தகொள் வாக்ட்டே”

என்று திருமூலர் கூறியபடி, சிவலிங்கம் சிவாநந்தத்தைக் கொடுக்கும் சிவத்தையும், எதிரே இருக்கும் கந்தி முத்தியடைந்த ஆன்மாவையும், பலிபீடம் மலத்தை நீக்கும் சிவ சக்தியையும் குறிக்கும். பலிபீடம் பத்திர (மக்களத்தை உண்டாக்கும்) லிங்கமெனப்படும்.

“தூலலிங்க மாந்தரீ ரூக்குமமாம் உள்ளிலிங்க
மேலும்பலிபத் திராம்”

—சைவசமயநெறி.

மேலும், சிவசாதாக்கியம், அமூர்த்தி ஸாதாக்கியம், மூர்த்தி ஸாதாக்கியம், கர்த்துரு ஸாதாக்கியம், கர்ம ஸாதாக்கியம் என்பவைகளில் சிவலிங்கமானது கர்ம ஸாதாக்கியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸாதாக்கியம் என்பது பிருதாவி தத்துவத்திலிருந்து 34-வதும், சிவ தத்துவத்திலிருந்து 3-வதுமான தத்துவமாகும்.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுடைய தியான பாவனையின் நிமித்தமாக நிட்கள சுகள (அருவுருவ) திருவுருவங்கொண்ட நிலையே ஆவுடையாளுடன் கூடிய இலிங்கமாம்.

“கிட்களன்றா னன்பால் மீனந்தருச்சிக் கச்சுகள
கிட்களஞ னுளமல சே”

—சைவசமயநெறி.

ஞானசக்தியாகிய சிவலிங்கத்தில் காணப்படும் ஆவுடையான் கிரியாசக்தியைக் குறிக்கும். இலிங்கத்தில் பிரமபாகம், விஷ்ணுபாகம், ருத்திரபாகம் என மூன்று பாகங்கள் உள். அவற்றுள் பிரமபாகம் நபுச்சகலிங்கமும், விஷ்ணு பாகம் ஸ்திரீ லிங்கமும், ருத்திரபாகம் புமலிங்கமுமாக (ஆண் பெண் அலி ரூபமாக இருப்பது. அவன், அவள், அதுவாக இருக்கும் உலகத்திலே உயர்நிலைப் பொருளும் அஃறிணைப் பொருளும் தம்மிடத்தே தோன்றி யொடுங்குகின்றன வென்பதை இவை உணர்த்துகின்றன.

அகரம் கண்டமும், உகரம் கோமுகமும், மகரம் வட்டமும், பிரணவம் இலிங்கமுமாக

“சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்த்தெனை வருத்துத் தன்னருள் தந்த எந்தலைவன்”

யிருப்பன. இது சிவபெருமானே பிரணவ முதற் பொருள் என்பதையும், எல்லாச் சுருதிகளும் பிரணவத்திடமிருந்து தோன்றியெழுந்திருவதுபோலவே எல்லாத்தேவர்களும் பிறப்பிடமாய்,

“சமயகோ முகனெல்லாம்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குத் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிட”

நிற்பவரும் சிவபெருமானே என்பதையும் உணர்த்துகின்றது.

சிவலிங்கத்தின் தத்துவார்த்தங்களை விரித்து எழுதப் புகின் தனிப் புத்தகமாகி விடும் ஆதலால் இத்துடன் விடுத்தனம்.

சிவலிங்கத்திற்கு நேராக வைக்கப்பட்டிருக்கும் நந்தி பஸிபீடம் இரண்டும்,

“பதிபக பாச மெனப் பக்மூன்றிற்
பதியிணைப்போல் பசுபாச மறகு”

என்று கூறியபடி பதியாகிய சிவம் எப்போதுண்டோ அப்போற்றே பசு பாசங்களும் உள. இம்மூன்றும் அநாதி நித்யம் என்பது சித்தாந்த உண்மை. இன்னும் ஆலயங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு மூர்த்தியும் சைவசித்தாந்த தத்துவ உண்மைகளை விளக்கவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை விரிவஞ்சி விடுத்தனம்.

பூஜை

இனி, பூஜைகளைப்பற்றிக் கவனிப்பாம். பூஜை என்பதற்கு ஞானத்தை உண்டாக்கக் கூடிய சாதனம் என்று பொருள்.

அத்தகைய பூஜை, ஆன்மார்த்தம் (தான் மாத்திரம் உய்வதற்காகச் செய்வது) பரார்த்தம் (பிறர் உய்வதற்காகச் செய்வது) என இருவகைப்படும். ஆன்மார்த்தமாவது சிவநிகைச் செய்யுங் காலத்தில் ஆசாரியனால் கொடுக்கப்பட்ட இலிங்க முதலியவைகளைப் பூஜித்தல். பரார்த்தமாவது உலகினர் வழிபட்டுய்வதற்காகத் தேவர்கள் இருஷிகள் அரசர் முதலியவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட ஆலயங்களில் பூஜிப்பது. ஆன்மார்த்தத்திற்கும், பரார்த்தத்திற்கும் பூஜை முறைகளில் அதிக வித்தியாசம் இல்லைபோனும், பரார்த்தபூஜையில் ஆவரணபூஜை, உபசாரங்கள், தீபாராதனை, உற்சவம், பிராயச்சித்தம்

முதலியவைகள் அதிகமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கண்டு பூஜையைப்பற்றி மாத்திரம் கவனிப்போம்.

ஆகமங்களின் பேதத்தினால் சில ஆலயங்களில் சிந்தில ஆசார அநுஷ்டானங்கள் மாறுபட்டபோதிலும், பிரதானமான பஞ்சசுத்தி, பூஜை, கைவேத்யம், தீபாராதனை முதலியன ஒன்றுபோலவே காணப்படும்.

பஞ்சசுத்தியாவது, ஆன்மசுத்தி, ஸ்தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்பனவாம். பஞ்சசுத்தி செய்த பிறகுதான் சிவபெருமானைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்பது ஆகமங்களின் கட்டளை.

முதலாவதான ஆன்ம சுத்தியானது பூசுசுத்தி, அந்தரியாகம், சமாதி என்பனவற்றின் தொகுதியாகும். பூசுசுத்தி என்பது சரீரங்கட்குக் கரணமான ஐவகைப் பூதங்களையும் சுத்தி செய்தலாகும். இதில், சூட்சும சரீரசுத்தி, தூலசரீரசுத்தி என இரண்டு பகுதிகள் உண்டு. சரீரத்தைச் சுத்திசெய்வதற்காக அதனோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ள ஆன்மாவைப் பிராணபாமத்தினால், தவிர சாத்தத்தில் இருக்கும் சிவபெருமானிடத்தில் செப்பிடுத்து, தத்துவங்களை மகா மாயையிலும், புரியுட்கங்களை - சூக்கும சரீரங்களை (சுப்த பரிச ரூப கந்த மனசு புத்தி அகங்காசம்) பிரமா முதல் சிவமீருகவுள்ள மூர்த்திகளிலும் ஒடுங்கின தாகப்பாவித்தல் சூட்சுமதேகசுத்தியாகும். கிவிருத்தி முதலியவைகளின் பிஜாசுரங்களை உச்சரித்து அவைகளின் வலிகெடச் செய்து, தன் சரீரத்தை ஊர்த்தவழமுமான (மேலே வேறும், கீழே கீளைகளுமுள்ள) ஆல மரமாகப் பாலித்து, அதனைத் தனது வலக்கால் பெரு விரலிலிருந்து உண்டான அக்கினியினால் தகித்து, திருவருட் சத்தியாக்ய அமிர்தத்தினால் நனைத்துச் சுத்தமனதாகப் பாலித்தல் ஸ்தூல தேக சுத்தியாகும். இது ஹண்மை பிருதிவி முதலிய தத்துவங்கள் ஐடங்களைப்படியால் அவைகள் தாமாகக் காரியப்படமாட்டாவெனக் கண்டு அவைகளின் லீங்கம் பாலினியாம்.

“பாங்குபடத் தத்துவங்கள் லீங்கப் பூசுசுத்தி”

—சிவப்பிரகாசம்.

“ராட்டார் நகைசெய்ய நீரமேலை வீடும்த - ஆட்டான்னொன் டாண்டலா பாடுதூண் ணம்மாலாய்”

அந்தரியாகம் : வெளியே செய்யும் முறை போலவே இருதய கமலத்தில் சிவபெருமானைப் பூஜித்துப் பூஜையின் பலனை அவரிடத்தே ஒப்புவித்தலாகும்.

சமாதி : அகண்டாகாரமான சிவபெருமானை விந்து தானத்தில் தீப ஜ்வாலை போன்றவராய்த் தியானித்துப் புறப் பூஜைக்கு அழகுதி பெறுதல்.

“காயமே கோயிலாகக் கூடின மழமையாக வாய்மையே தாய்மையாக மனமணி இலிங்கமாக நேயமே செய்யும்பாலாய்கிறையே ரமையவாட்டிப் பூசனை ஈசனுக்குப் போற்றலிச் சாட்டினோமே”

—அப்பர் தேவாரம்.

“ஈபியழ நனிலோமஞ் செய்ததற்பின் பருவகடு வதனி னன்காத் தீபசிகை போலுறையுஞ் சிவன் நன்னை கீனைத்தகத்துட் பூசை தன்னை மாபவந் தீர்த்திட முடித்தபின் னீலிங்கத் தனிற்றழவில் வயக்கு மண்ணில் அபுபத் வியவேந்திச் சிவபூசை தனையியற்றத் தொடுக்க வேண்டும்” —வாயு சக்திதை.

ஸ்தான சக்தி : அசுரர்கள் உட்பிரவேசியா திருப்பத்தற்காக அஸ்திர மந்திரத்தினால் திக்பந்தம் செய்வதால் பூஜை செய்யுமிடத்தைச் சுற்றி நார்புறமும் அக்னி வடிவாகிய மதிலும், கலச மந்திரத்தை உச்சரித்து அவருண்டளம் செய்வதால் முன்றகமும், சக்தி மந்திரத்தைச் சொல்லி தேறுமுத்திரை காட்டுவதால் திருவருட் சத்தியாகிய வலை மேலும் கீழும் உண்டானதாகப் பாவித்தல். இதனுண்மை, பூஜாஸ்தானத்தைச் சிவனுறைகின்ற சிவதந்துவமாக்குதல்.

“பசர்சிவ தத்துவ மாக்கற் றவசத்தி”

—தத்துவப்பிரகாசம்.

திரவிய சக்தி : புஷ்பம் முதலிய பூஜா திரவியங்களை நீரிசுண்ணம் (பார்த்தல்) முதலிய வம்ஸ்காரங்களினால் சக்தி செய்தல்.

இதன் தத்துவமாவது : திரவியங்கள் யாவும் மாயையினிடத்திருந்து தோன்றி மாயாசம்பந்தம் பெற்றிருப்பதால் சுத்தாகைய சிவபெருமானுக்கு அவை உரியன வாகாவதனால், நீரிசுண்ண (சிவமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பார்த்தல் முதலி

யன) திகளினால் சிவசக்தியை அதிற் பதியும் படி செய்யின் அவை சக்தமாகி, சிவபெருமானுக்கு சுகந்தனவாகும். அதாவது, பூஜாதிரவியங்களும் சிவபெருமானுடைய எண்வகைச் சரீரங்களுள் அடங்கினவை என்றறிவதாகும்.

“நாலிரண்டு திருவருவ நோக்கி நோக்கால் நல்கொள் திரவிய சக்தி நயந்து”

—ஞானபூஜைத் தீர்நிர்ந்தம்.

“பூவாகிப் பூவுக்கோர் நாரற் றமாகிப் புக்குளால் வாசமாய் கின்ற னுதி”

—அப்பர் தேவாரம்.

மந்திரசக்தி : தன்னுடைய ஆஸனத்திலே சிவாஸனத்தையும், தன் இருதயத்திலே சிவமுர்த்தியையும் பூஜித்துத் தன்னைச் சிவரூபமாகப் பாவித்துக்கொண்டு மந்திரங்களோ ஹர்ச்வ தீர்க் ப்லுத்துக் கிராமமாக உச்சரித்தலாகும். இதனுண்மையாதெனின், பஞ்சாக்கிரத்தைச் சாதாரண ஐந்தெழுத்தாகக்கொள்ளாமல் சிவவிலே சிவமும், வவ்விலே திருவருட்சக்தியும், யவ்விலே ஆன்மாவும், நவ்விலே திரோதானசக்தியும், மவ்விலே மலமும் ஆகிய ஐந்து முதலையுடையதாகக் காண்பதாகும்.

இலிங்கசக்தி : சிவலிங்கத்தின் பேரில் இருந்த திருமாலியங்களைக் களைத்து இலிங்கத்தையும் பீடத்தையும் அர்க்கிய ஜலத்தினால் பிஷேகித்தல். சித்திரபஞ்சம், அசித் பிரபஞ்சம் என்னும் இரண்டினும் பிரிவறச் சேஷடித்து நிற்கும் சிவபெருமான் இலிங்கத்திடத்தேயும் இருக்கின்றான் என்றுணர்தலே இலிங்கசக்தியின் உண்மையாகும்.

“நாதனே லுங்கத்தல நொத்கி யுருவநோக்கி விமனனிறை யுணர்ந்தே வைபுமே னியான சேவமுழக் கருவிரு வருவமான சிறப்புமுணர்ச் சிவலிங்க சக்தி சேர்த் திடாயே”

—ஞானபூஜைத் தீர்நிர்ந்தம்.

இத்தகைய ஐந்துவித சக்திகளையுஞ் செய்வது ஆணவம், கன்மம், மாயை, திரோதாயி, மாயேயம் என்னும் ஐவகைப் பாசங்களாகக் களைதல் என்னும் கருத்துப்பற்றியேயாம் என்பதை,

“பஞ்சவித சக்தியினைப் பண்ணிடுக பாஸ்கப் பஞ்சவிதப் பாசம் துப்பார்”

என்னும் சைவசமயநெறிச் செய்யுளாலறிக.

“ஒதியை கழிச்சென்றீர்கள் உலகத்திற் றுருவன் தன்னை நீதியால் ஈனைய மாட்டார்”

இதற்குப் பிறகு செய்யப்படுவது அபிஷேகம். அஃதாவது வடித்தெடுத்த ரீரில் புஷ்பங்களையும் வாசனைத் திரவியங்களையும் சேர்த்து, சிவபெருமானை அபிஷேகித்தலாகும். இதனுண்மை “அருளெனும் புறவினையாட்டி” என்று காசிகாண்டத்திற் கூறியபடி திருவருள் ஞானமே ரீரென்ப பாவித்து அபிஷேகஞ் செய்யின், மலநிவாரணம் ஏற்படும் என்பதாம்.

“தம்யிற் சிவலிங்கக் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித் தம்மன்பால் மஞ்சளநீர் தாமாட்டி.”

என்றபடி மருட்போதமே மலமாதலால் அம்மலவசத்தத்தை அன்பெனும் அருள் நீர்க்காண்டு சுத்திசெய்தலென்னும் பாவனை யாம்.

வஸ்திரம் : சிவபெருமானுக்கு மெல்லிய இழைகளையுடையதும் துறாபோல் வெண்மையுடையதுமான பட்டு வஸ்திரங் சாத்துவது, திரோதமான சக்தி நீங்குதலென்னும் பாவனையாகும்.

ஆசனபூசை : (சிவபெருமானுக்கு ஆசனமிடுதல்) அதாவது, ஆதாரசக்தி முதற் குடிலசக்தி யந்தமாகவுள்ளதும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் இருநூற்றிருபத்து நான்கு புனனங்களையு முறுப்புகளாகவுடையதும் அரங்கநீரம், வயிற்றாஸனம், யோகாசனம், பத்மாஸனம், விமலாஸனம் என்பன னுந்து பிரிவினையுடையதுமான ஆசனங்களைச் சிவபெருமானுக்கு இட்டதாகப் பாவித்தல்.

“ஆலவீத் தென்னக்கோடி
பொருளெலா மடக்கவைகு
மூலமா புறைந்து மன்னி
முக்குணக் கடந்துவெய்ய
சாலஞ்ஞயிரா யுண்ட
கனைகழற்கடவுள் மூர்த்தி
மேலதாங் குடிவெண்ணின்
மேலவீற் றிருக்கு மன்றே”

—வாயு சங்கிதை.

இத்தகைய ஆஸனம் சிவபெருமானுக்கு இடுவது சிவபெருமான் தத்துவாதீதர் என்பதை உணர்த்தக்கேயாகும். வித்தியாதேகம் (சிவபெருமானுக்கு பஞ்ச பிரம்ஹஷடங்க மந்திரங்களினாலய சரீரம்) கற்பித்தல்.

இதனுண்மை நிஷ்கள் (அருபியா யிருக்கிற) சிவபெருமான் உலகைச் சிருஷ்டிக்க இச்சித்த காலத்தில் அவரிடத்தேயுள்ள சக்திகளை சிரம் முதலியனவாகின்றன. அதாவது எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாலாய் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் விளங்கும் ஈசானசக்தி தலையாகவும், ஆன்மாக்களுக்கு ஞானத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்து மலத்தை நீக்குதற் குரிய புருஷசக்தி முகமாகவும், கோரமாகிய மலத்திற்கு விரோதியா யிருந்து அதனைச் சார்த்தப்படுத்துதற்குரிய அகோர சக்தி இருதயமாகவும், ஆன்மாக்களது கண்மத்துக் கேற்ப ததுகரண புனனபோகங்களே அளித்துத் தரும் முதலியவைகளை அநுபவிக்கச் செய்தற்குரிய வாமதேவ சக்தி குறைய (தொப்புழி)மாகவும், இச்சாமாத் திரத்தினால் ததுகரண புனனங்களென்னும் சாதனை மீன்றி சகல பிரளயாகலங்கூர் சரீரங்களையும், விஞ்ஞானகலர்க்கு வைந்தவ சரீரத்தையு முண்டுபண்ணக்கூடிய ஸத்யோ ஜாத சக்தியானது பாத்தமாகவும், முத்தாந்தமாக் களுக்கு உணர்த்தப்படும் திருவருட் சக்தியே இருதயமாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விறுத்தலாகிய ஈச சக்தியே சிரஸாகவும், எல்லா ஆன்மாக்களையும் வசப்படுத்தும் அநாதிவித்தமான வசித்வமே சிசையாகவும், ஆன்மாக்களை எக்காலத்தும் இரஷிக்கும் சக்தியே கவசமாகவும், ஸர்வஞ்ஞாநதுவமே நேத்திரங்களாகவும், யாவராலும் ஆற்ற முடியாத பராக்ராமமே அஸ்திரமாகவும் இருந்து பிரபஞ்ச காரியங்களை நடத்துகின்றன வென்பதாம். இதன் உண்மையைப் பெருந்தகம் - மிருகேந்திரம் - பதிபடலத்தில் காணலாம்.

பூஜையில் பதினாறுவித உபசாரங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:— ஆவாகனம், தாபனம், ஸந்திதானம், ஸந்திரோதனம், அவருண்டனம், தேனுமுத்திரா, பாத்தியம், ஆசமரியம், அருக்கியம், புஷ்பதானம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், பாரீயம், செப் சமர்ப்பணை, ஆராதிரிகம், (தீபாராதனை) என்பனவாம்.

ஆவாகனம் : பூஜையின் பொருட்டுச் சிவபெருமானைச் சிவலிங்க வடிவத்தில் மூலமந்திரத்தைச் சொல்லி வரவழித்து அபி

“எரியார் சுடப்படினு மும்வுண்டா மும்யார் பெரியார் பிழைத் தொழுகுவார்”

முகமாகச் செய்தல் ஆவாகனமாகும். இதனுண்மை சிவபெருமானுடைய பரிபூரணத்தைச் சிவப்பிரசாதமாகிய அருளினிலறிந்து அதிலழுந்துதலென்னும் பாவனையாம்.

“இப்படித் தரைமுதற் சமனை யீற்றுச் செப்ப வியாபிக்கும் பரம சிவனது பொருவி ஜயாபரி பூரணத் தன்னை யறிவி லழுந்த லாவா கனமே”

—சதாசிவநூபம்.

தாபனம்: ‘தயாரிதியே! அடியேனை அதுக்கொவ்றிப்பதற்காக இலிங்கத்தில் எழுந்தருளி இருக்கவேண்டு’மென்று அன்புடன் யாசிப்பது தாபனம். ஆன்மா சிவபெருமானை அருளினிலறிந்து அதிலழுந்துதலை நிலைபெறச் செய்தலே இதன் கருத்தாகும்.

“அலையா தழுந்த நிலைபெறல் தாபனம்”

ஸந்திரானம்: பூஜிக்கப் படுபவனாகிய கடவுள், அதுக்கொவ்றிக்கும் தன்மையையும் பூஜிக்கின்றவனாகிய தான் அதுக்கொவ்றிக்கப் படும் தன்மையையும் உண்டுபண்ணுவதே ஸந்திரானமாகும். (ஸந்திரானம்-ஸமீபித்த சம்பந்தம்).

“நங்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன் தென்க டம்பைத் திருக்காக்கோயிலான் தன்க டன்படி யேனையும் தாங்குதல் என்க டன்பனை செய்து கிடப்பதே”

என்றும்,

“இவன்னை தறிவு சிவன்பூரணத்திலும் சிவபூரணத்துவ மீவன்னை தறிவினம் ஒன்றை யொன்றகலா அறவு செய்திருப்ப தொன்றிய சந்திரானமென் துரைப்பர்”

என்றும் கூறியபடி, கடவுள் ஆண்டவன், நாம் அடிமை என்னும் உணர்வு மனதில் பதிவதே இதனுண்மை யாகும்.

ஸந்திரோதனம்: ‘பகவானே! எப்போதும் என்னிடத்தில் அதுக்கொவ்றித்தோடு இருக்க வேண்டும்’ என்று பிரார்த்திப்பதே ஸந்திரோதனமாகும். முற்கூறிய ஆண்டான் அடிமை என்னும் உணர்வு எக்காலத்திலும் மனதை விட்டகலாமல் சமைவதே இதன் பொருளாம்.

“இவனிடத் துறமறி வென்று மொழியாச் சமைவது தானே ஸந்திரோதனமாம்”

அவதூண்டனம்: சிவலிங்கத்தைக் கற்றிக் கவச மந்திரத்தினால் மூன்றகம் உண்டானதாகப் பாவித்தல். இதன் கருத்து தரிசிக்கும் பக்தர்கட்குச் சிவத்தை அறிவிப்பதே யாகும்.

தேனுமுத்திரை: சிவ பெருமானுக்கு முன்பாகப் பசுவின் மடிபோன்றதோர் முத்திரை காட்டுதலே தேனுமுத்திரை யாகும். இலிங்கத்தையும் சிவபெருமானையும் அபின்னமாகப் பாவித்தலே இதனுண்மையாகும்.

பாத்தியம்: மூலமந்திரத்தை ‘நம:’ என்னும் இறுதியை உடையதாக உச்சரித்து ஜலத்தைத் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தல்.

ஆசமநீயம்:—மூலமந்திரத்தை ‘ஸ்வதா’ என்னும் இறுதியை உடையதாக உச்சரித்துச் சிவபெருமானுடைய ஜலத்து முகங்களிலும் மும்மூன்றுதரம் ஜலத்தைச் சமர்ப்பித்தல்.

அர்க்கியம்: ஸ்வாஹார்த்தமாக மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்துச் சிவபெருமானுடைய ஈசானம் முதலிய ஈசாசகரில் ஜலத்தைச் சமர்ப்பித்தல். இவைகளி னுண்மையாவது, ஆன்மாவானது ததுகரண புவனபோகங்களாகிய குற்றங்களினின்றும் நீங்கிப் பரிசுத்தமாகிச் சிவபெருமானுடைய பிரகாசமாகிய இச்சாநானக்கிரியைகள் டெ...முத்திய ஸ்தானமாகி... திருவடியை அடைந்து சுத்திகளுடைய விளக்கத்திலே திருவருள் என்னும் தன்மை பொருந்திய திருமுகத்திற் பொருந்தி, அருள் விளக்கத்திலே நிஷ்களமாகிப் திருமுடியடைதலென்னும் பாவனையாம்.

“பாத்தியா சமனர்க்கியம் பழுதக லான்ம சுத்தி கீமீத்தமாகவும்”

புஷ்பதானம்: சிவமந்திரத்தை வெளவுடந்தமாக உச்சரித்துப் புஷ்பங்களைச் சாத்துதலாகும். இதனுண்மை சுத்த சைதர்யமாகிய மோஷத்தைப் பெறுதலாகும்.

“சதாசிவநூபம் நறுமலந்தனை கல்வீட்டின்பம் குறுகுத லேதுவாசவும் கொடுத்த”

தத்துவத்திரய பூஜை: ஆன்மதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் இம்மூன்றிற்கும் சிவபெருமானே அதிபதி என்று அருச்சித்தல். இதனுண்மை ஆன்மபோதம்

நீங்குச் சிவபோதம் பதியும் காலத்து மனம் வாக்கு காயத்தான் வந்த வினைகளும், சஞ்சிதம் ஆகாமியம் பிராரத்தம் என்னும் வினைகளும் நீங்குதல் என்னும் பாவணியாம்.

“நீங்கருங் கருமசுத்தி கியித்தம்
நீங்குறத் தத்துவத் திரயஞ்சாத்தி.”

இதற்குப் பிறகு இலயாங்கம். பஞ்ச பிரம்ஹஷடங்க மந்திரங்களை அவ்வவ் அவயவங்களில் பூஜித்தல்.

போகாங்கம்: பஞ்சபிரம்ஹஷடங்க மந்திரங்களை எட்டு முறைகளிலும் பூஜித்தல். இதுனுண்மை, சிவயோகத்திற்குரிய சர்வஞ்ஞத்துவம், நித்திய பரிபூரணம், அநாதி போதம், சுதந்திரம், அலுப்தசக்தி, அனந்த சக்தி என்னும் ஆறு குணங்களையும் ஆன்மா பெறுதலென்னும் பாவணியாம்.

நூபம்: கிரியாசக்தி ரூபமாகிய நூபத்தைச் சிவசந்திராந்திலிடுதலின் உண்மையாவது, ஆனவம்ஸமாகிய அறியாமையைக் கிரியாசக்தியைக் கொண்டு சிவபெருமான் நீங்குதலென்னும் குறிப்பேயாகும்.

தீபம்: சிவபெருமானுக்குத் தீபம் சமர்ப்பித்தலின் கருத்து: சிற்சக்தியாகிய தீபம் ஆன்மாவினது மலத்தைப்போக்கி ஞானத்தை விளக்குதலென்பதாம்.

“ஞானவிளக்கம் நண்ணுதற் பொருட்டு
நூபதீபத் துதைக்கினி தளித்து”

வைவேத்தியம்: ஆன்மகுணமாகிய அகங்காரம், சங்கற்பம், குரோதம், மோஹம் என்பவைகளையே அமுதாகச் சமர்ப்பித்தலென்னும் பாவணியாகும். பிரமாணம்,

“பாட்டிற் கின்புறு குருபரன்
பாதமேற் கண்ணீர்
ராட்டிச் சொன்மல ரணித்துத்
போதலின் னமுதை
பூட்டித் தற்பராளுனமா
மோமவெக்கனலை
மூட்டிச்சம்புலின் பூசைமேன்
முயங்கியாரான்”

—நீநவீனயாடர் புராணம்.

பாரீயம்:—வாசனை பொருந்திய தீர்த்தத்தைச் சிவபெருமானுடைய திருப்திக் காகச் சமர்ப்பிப்பது.

ஜெபசமர்ப்பணம்:—சிவமூல மந்திரத்தை நூற்றெட்டு உருஜெபித்து அதைச் சிவத்தினிடத்திலேயே ஒப்புவித்தல். இதன் உண்மையாவது: ஆன்மா சர்வ குணங்களும் கழன்று மோக்ஷமடைதலென்பதே யாகும்.

“எல்லா நன்மையு மெய்துதற் பொருட்டு
நல்ல ஜெபத்தை நயந்து ந்வேதித்து”

ஆராதிகம்: அதாவது தீபாராதனை. இஃது எல்லாக் கோயில்களிலும் பெரும்பாலும் சாயங்காலத்திலே நடைபெறும். அதாவது, பல்வகையான தீபங்களைச் சிவபெருமான் முன்பாகக் காட்டுதல்; ஒவ்வொரு தீபத்துக்கும் ஒவ்வொருசுருத்துண்டு. அவற்றுள் முக்கியமானவை ஐந்து தட்டுகளும் குடமும். இவற்றின் கருத்தாவது: ஐந்து தட்டுகள் ஈசானமுதலியவைகளையும், குடம் சாதாக்கியத்துவத்தையும் குறிக்கின்றமையால், ஈசானம் முதலியன ஸாதாக்கியத்தில் ஒடுங்குகின்றன. அச்சாதாக்கியமும் சிவத்திடத்தே ஒடுங்குகின்ற தென்பதாகும்.

கடைசியாகக் காட்டப்படுவது கர்ப்பூரம். இதன் கருத்தாவது: கர்ப்பூரம் வெண்மை நிறத்தைப் பொருந்தி, அக்கி பற்றிய விடத்தே அதன் வடிவமாக விளங்கி, ஒரு பற்றுமில்லாமல் முற்றுக் கரையப்பெற்று ஆகாயத்துடன் கலந்துவிடுவது போல், ஆன்மாவானது சத்துவ குணத்தை அடைந்து ஞானமாகிய அக்கியுடன் சம்பந்தப்பெற்று மூவகைச் சரீரங்களும் எல்லாப் பற்றுக்களும் நீங்கப்பெற்று, பரமுத்தியடைதல் என்னும் பாவணியாம்.

“அக்கினிநீர்ப் பூரத்தை
அறவிழுக்கிக் கொண்டாற்போல்
மக்கினம் பட்டுள்ளே
மருவி இருந்தாண்டி”

—பாட்டினந்திருக்கன்.

“திண்ணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நான்கண்ட
ஜோதியுட னென்றித் துரிசுறப்ப தெக்காளோ”

—தாயுமான கவாமிகள்.

பிறகு, சிவபெருமானுக்கு அஷ்டபுஷ்பம் சாத்தல்: கொல்லாமை, ஐம்பொறி யடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, லாபம், தவம், அன்பு என்பவைகளே சிவபெருமானுக்குகந்த மலர்கள் என்னும் பாவணியாம்.

“இன்போ ரணுவா யிடாற்று மாமலையாம் - புன்போகம் வேண்டிப் புலம்பாதே”

பிரதக்ஷிணம்செய்தல் : பிரதக்ஷிணம் என்னும் சொல்லுக்குக்கோபமுதலியனவற்றின் நீக்கம், மோகநிவர்த்தி, மலநிவாரணம், திருவருட்செல்வப் பேறு என்பவைகள் பொருளாபடியால், ஆன்மா அருள் வாயிலாக யாண்டும் சிவபெருமானோடு வியாபித்த லென்னும் பாவனையாகும்.

பூஜையின் முடிவில் சிவபெருமான் முன்னிலையில் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் : ஆன்மா பிரம்ம விஷ்ணுக்களது தொழிலையும், அவர்களை அதிஷ்டித்து நிற்கும் ஞானக் கிரியைகளையும் விட்டு நீக்கி, சிவத்திடத்தே சேரும் பாவனையாகும்.

“ஆயன்மா லிருவர் சீழாகையின்
பொருட் டுச்சதா சிவரூபம்
சயமாண் புறவெதிர் தண்டம் பண்ணி”

இவ்விதமாக ஆலயங்களில் நடத்தப்படும் தரிசனம், யாகம், உற்சவம் முதலான ஒவ்வொன்றும் சமய உண்மைகளை உட்கொண்டே விளங்குகின்றன. ஆதலாற்றான் சைவ சமயத்திற்கு முக்கிய பிரமாணமான சிவஞானபோதமும்

“செம்மலர் கொன்றான் சேர லொட்டா
அம்மலம் கழிஇ அன்பொடு மரிஇ

மாவற நேயம் மலிந்தவர் வெடும்
ஆலயம் தானும் அரனெனத் தொழுமே”

என்று ஆலய வழிபாட்டை முடிவான அபிப்பிராயமாகக் கூறியிருக்கின்றது.

மேலும், ஆலயங்கள் இத்துணை விசேஷ முடையனவாயிருப்பதால்ன்றோ நமது சமயாசாரியர்கள் யாவரும் ஆலய வழிபாட்டை மேற்கொண்டனர். இவற்றால் சிவாலயங்களுடையவும், சிவ பூஜைகளுடையவும் உண்மைகளை உணர்ந்தும், பிறருக்கு உணர்வித்தும் சிவாலயங்கட்குச் சென்று சிவத் தொண்டு புரிவதுமே நாம் எடுத்த ஜென்மத்தின் பயனாகும்.

அது பற்றியன்றோ திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்,

“ஆக்கை யாற்பயனென் அரன்
கோயில் வலம்வந்து

பூக்கை யால்அட்டிப் போற்றினன் னாதஇவ்
வாக்கை யாற்பயனென்”

என்றும், ஞானவைப் பிராட்டியார்,

“ஆலயம் தொழுவது சாவுகன்று”

என்றும் கூறியிருக்கின்றனர்.

சேக்கிழார் நூல் நயம்

T. S. கந்தசாமி முதலியார், பி. ஏ.

செந்தமிழணங்கு செய்த தவப் பயனுய்த் தோன்றிய கவிகள் பலருள்ளும் சேக்கிழார் ‘தெய்வமணக்கும் செய்யுள்’ பாடிய தெய்வ அருட் கவிஞர்; செந்தமிழ்த் தேனில் அன்பைக் குழைத் தருமருந்தாக்கி அமுதினளித்த அருட் கவிஞர்; அன்பாங்கடலைஅளர் ததன் அகலமும் ஆழமும் யாருமறிய அருள் செய்துரைத்தவன்எஸ். அவர் பாடியருளிய ‘திருத்தொண்டர் புராணம்’ ஈடும் எடுப்புமற்ற ஒரு மெய்த்நூல், அந்நூலின் நயத்தை உள்ளவாற்றிக் தீன்புறுதல் தமிழ் மக்கள் தலையாய கடனாம். பயில்

வார்க்குப் பாயிலுந்தோறும் அதன் நயம் ஒருகாலேக் கொருகால் மிகும். அதனைக் கற்போர் அதன் செந்தமிழ்ச் சுவையினில் இன்புறவர்; கவிநயத்தில் களித்துத் தீளைப்பர்; சமயஅறிவில் அமைதியடைவர். பிறவிச் கடலைக்கடக்க விரும்புவார்க்கது பெருந்தோணி; கவிநயம் தேடுவார்க்குக் கவிநலப் பேழை; ஊனமில் ஞானம் தேடுவார்க்கு ஞானக் கருவூலம். ‘வான்மீதி பகவனு மொப்பல்ல’ வென உமாபதி சிவாசாரியரே நம்தாகிரியரைப் புகழ்ந்துள்ளா ரெனின், அப்பெரியார் செய்த பெரிய புராணத்தின் பெருமையை

“ஊனமாம் உடம்பினில் உறுபணி தெடஎண்ணில் - ஞானமா மலர்கொடு ஈணுதல்” நன்மையே”

யாரே கணித்தற்குரியர்? சிவாசாரியார் கூறிய உரை வெறும் புகழுரை யன்று; பொருள்சேர் புகழுரையாம். கவிகளில் வான் மிக்க குமிக்ககவி ஒருவருமில்லை யென்பர் வடமொழி யறிஞர். வான்மீகியின் கவிகள் எளிதில் பொருள் பயக்குந் தன்மையன; ஆழ்ந்தகன்த் துண்பொருளா; நுணுகிச் சுற்பார்க்குத் கற்குந்தோறும் ஆழ்ந்த துண்பொருள் தருவன; செவ்விய எளிய திஞ்சொற்களாற் றெடுக்கப்பட்டன. வான்மீகியின் கவிகள் தழுவிய நலன்களும் பிறநலன்களும் நம் சேக்கிழார் கவிக்களில் காணலாகுமென்பது உண்மையாதலின், உடாபதி சிவாசாரியார் அங்கனம் கூற்றார். இருமொழியையும் மறுவறவுணர்ந்த பெரிபாரய சிவாசாரியர் அங்கனம் கூறியிருந்தாலும், இக்காலத்துச் சிலபுலவர் சேக்கிழார் பெருங்கவி எனோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணற் குரியரல்லரென வாய் கூசாது விளம்புவார். அவர், சேக்கிழார் செய்துள்ள கவிக்கடலின் கரை விளிம்பிற்கும் செல்லாதவர் எனத் துணிந்து கூறலாம்.

வளவன் தமிழ்ச்சுவையறிந்த தமிழரசன். 'சீவகசிந்தாமணி' அவன் நெஞ்சைக் கவர்ந்தள்ளிக் கொள்ளை கொண்டது. அது மத்தையானே போன்ற கம்பீரத் தோற்றமுடையது; அதனையொத்த நடையை யுடையது; ஐம்புலங்களைக் கவருமழகை விரிப்பதில் இணையற்றது; தமிழ்ச் சுவையறிந்த நச்சினுர்க்கினியரை உரைபெழுதத் துண்புயநலத்தது. அத்தகைய 'சிந்தாமணி'யின் நயமறிந்தவளவனும், 'திருத்தொண்டர் புராணம்' கேட்டபின், முன்னையதில் வைத்த ஆசை நீத்தான் என்ப. காமச் சுவையும், சமண வாசனையும் மிதப்ப உடையது அச் 'சிந்தாமணி'. நம் சேக்கிழார் வாக்கில், காமச் சுவையும் தெய்வ மணங்கமழும்.

“சற்பத்தின் பூங்கொம்போ!

காமன்றன் பெருவாய்வே!

பொற்புடைய புண்ணியத்தின்

புண்ணியமோ! புயல்சுமந்து

விற்குவனை பவளமலர்

மழிபூத்தவிரைக் கொடியோ!

அநீபுதமோ சிவனருளோ!

அறியேன்என் நிதிர்த்தார்”

என்ற பாட்டில் வளந்தொண்டர்க்குப்பரவை

யாரைக் கண்டபேது எழுந்த காதலை ஆசிரியர் கூறியிருக்கும் நயத்தை நோக்குக. கர்தலும், தெய்வப் பேர்வை கொண்டெலுவது காண்க. சேஞ்சடை வானவர்க்கு மீளா அடிமையாய் வன்றொண்டர் காதல் சேக்கிழார் கூறியதுபோற் றாய்தாதலன்றிப் பிறிதாமா நெங்கனம்? பரவையார் வடிவில் பறிகொடுத்த நெஞ்சுடையாராய வன்றொண்டர், அவரைக் கண்டதும், அவரை வெவ்வேறு பொருளாகக் கருதி, இறுதியில் 'சிவனருளோ' என அதிசயித்தார் என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பதின் துண்மை மிகவுமழகியது. வன்றொண்டரைப் பரவையார் கண்ணுற்ற ஞான்று, பரவையார்க்கு விளந்த காதலை உரைக்கப் புகுந்த விடத்தும் நமதாசிரியர் பாடிய செய்யுளும், அதுபோன்றே துண்பொருளுடையது.

“முன்னேவர் தெதிர்தோன்றும்
முருகனோ! பெருகொனியார்
நன்னேரில் மாரனோ!
தார்மார்பின் விஞ்சையனோ!
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்
மெய்யருள்பெற் றடையவனோ
என்னேன் மனத்திரித்த
இவன்யாரோ எனநினைந்தார்”

சிவன் கழலன்றி அயலறியா மனத்தராய அவிநிருவருள் ஒருவர்பால் மற் றொருவர்க்கு விளந்த கிழைவு, சிவனருளின் வழித்தாய்தெனக் 'காதலிருவரும் கண்டனர்' என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பதின் உண்மை கற்பொருளத்தைப் பிணிக்கும் தகையது.

'திருத்தொண்டர் புராண'த்திற்கு முதல் நூல்களாவன, திருத்தொண்டத் தொகையும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதிபுரம். அடியார் சரிதவரலாற்றுண்மைகள் விரிவாக அந்நூல்களின் காணப்படவில்லை. அந்நூல்களின் கண்ட வரலாற்றுண்மைகளை விரித்துச் சேக்கிழார் நூல் செய்துள்ளார். அடியாருள் அடியாரானமையாலும், திருவருட் டினை யுடையாராதலாலும், ஆசிரியர் அந்நூல் செய்துள்ளா ரென்பது அந்நூலைக் கற்போர்க்கு விளங்கும். 'முன்னேர் மொழி பொருள்' நமதாசிரியர் எங்கனம் போற்றி புள்ளாரென்று, முந்து நூல்களை நம்பெரிபுராணத்தோடு ஒருங்கு கற்று நோக்கு

“கருவிக ணங்கனோய்ந்த தொண்டர்க் கிடத்தினோ நீவீற்றிருப்பது தொழும்பனேற் றுளவு புகலாம்”

வார்க்குப் புலப்படும். 'இலைமலிந்த வேல் கம்பி ஏறிபத்தர்' என்ற திருத்தொண்டத் தொகைச் சொற்றொடப் பொருளை, நம தாசிரியர் போற்றியுள்ள திறம் மிகமிக அழகிது. இச்சொற்றொடப் பொருள் 'பழ மறை பரசம் தூயபரச முன்னெடுக்கப் பெற்றார்' எனவும், 'மங்கலம்மு' எனவும் புரா ணத்துட் கூறப்பட்டுளது. மழுவால் யானை யை ஏறிபத்தர் துணித்தாராயினும், அடியா ரல்லல் நீக்கற்பொருட்டு அது செய்தாராத லால், அம்மழு தூயவினை செய்ததாம். ஆதலி னால் அது மங்கலம்முவுமாம். அக்காரணம் பற்றியே தமிழ் மறையில் 'பரசுபாணியர்' என்றும், 'இலைமலிந்தவேல் கம்பி' என்றும் கம்மாசாரியர்களார் பரவப் பெற்றுளது என்றும், தமிழ்மறையே பழமறையென் றும், அஃதென்றேல் அம்மறை பழமறை முழங்கியதையே மீண்டும் முழக்கிறென் றும் ஆசிரியர் கருதுகின்றார் என்பது புரா ணத்தில் கருது விளங்கும். இக்கருத்தே பற்றிப் பெரியாராளுக்குச் 'செய்தனவே தவமாம்' என்றும், அத்தகைய 'தவத் தொழில் செய்பவரே தவஞ்செய்வாருள் "நற்றவம்" செய்வாரென்றும், நமதாசிரியர் குறிப்பாகக் கூறி மழுவினால் வினை செய் தார் நற்றவஞ் செய்தவரானார் என்றும் காட்டி,

‘மற்றவ ரினைய ஊன
வன்பெருந் தொண்டு மண்மேல்
உற்றிடத் தடியார் முன்சென்
றுதலியே நாளும் நாளு
நற்றவக் கொள்கை தாங்கி
நலமிது வகலை வெய்திற்
கொற்றவர் கணத்தின் முன்னும்
கோழுதல் தலைமை பெற்றார்’

என்று செய்யுள் செய்துள்ளார். சுண்டு 'நற்றவஞ் செய்வார்க்கிடம் தவம் செய்வார்க் குமலிடுமாம்' என்ற திருத்தக்கதேவர் வாக்கு சித்திக்கப்பட்டுரியது.

‘வேல்லு பாயிகவல்ல’ என்ற தொடரின் பொருளழகைச் சேக்கிழார் மெய்ப்பொருள் நாயனார் சரித்தரில்,

‘கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக்
கவளிகை மழுமேல் வைத்துப்
புத்தக மலிப்பான் போன்று
புரிந்தவர் வணங்கும் போதிற்

பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
வினைந்தஅப் பரிசே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
பொருளைத் தொழுது வென்றார்’

என்ற திருவிருத்தத்தில் விளக்கியுள்ளார். முத்திராதன் தான் கருதியது செய்ய, மெய்ப்பொருள் நாயனார் வீழ்ந்தாரேனும், தம்மை அது செய்தவனை நோவாது, அவன் தாங்கிய வேடத்தைக் கருத்திருத்தி, அவ் வேடமே மெய்ப்பொருளுனைக் கண்டு தொழுதார். தொழுத்தபாது லென்றவர் மெய்ப்பொருளாரே, தேற்றவன் முத்தி நாதனே. ஆதலால் மெய்ப்பொருளார் உடல் நீத்தாரன்றும் வெற்றியே பெற்றார். இக் கருத்தைத் திருத்தொண்டத் தொகையில் வந்துள சொற்றொடிற்கண்டு அக்கருத்தை யாண்டுவந்த சொற்றுணைகொண்டு சேக் கிழார் வனப்புற விளக்கியுள்ளார்.

II

‘திருத்தொண்டர் புராணத்தில்’ அடியார் தனிச்சரிதங்கள் ‘பத்திச்சிவைவனி சொட் டச்சொட்ட’ கவிநயம் கவிந்தொழுக்கக் கூறப் பட்டுள்ளன. அப்பெரியார் சரிதங்களுட் காப்பிய ஒருமையைச்சேக்கிழாரன் பிப்பிய யாரே காணவல்லார். அடியார் பத்தியில் ஆழ்ந்து நின்று அருள்கூர்ந்து திருத் தொண்டத் தொகையைத் திருவாய் மலர்ந் தருளிய வன்றெண்டரைத் தனியாகராம் காப்பியத் தலைவராக ஆக்கிக் காப்பியம் இயற்றி, வன்றெண்டரால் பரவப்பெற்ற அடியார்களின் சரிதங்களை அவர் கூறிய முறையிற் கூறி அவைகளை அக்காப்பியத் திற் கங்கங்கனாக வாக்கி, உலகிற்கு ஓங்கிய உதவி செய்த வள்ளன்மை சேக்கிழார்க்கே யுரியது. காவியச் சுவைகலந்து, ஒவிய நலம் கலந்து, ஆசிரியர் அடியார் சரிதங்களைக் கூறுகின்றாராதலின், அம்மெய்யன்பர் சரிதங் களைப் படிப்போர், கவிபின் நயமும், பத்திச் சுவையு மொருங்கே துகர்ந்து இன்புறுகின் றனர். சேக்கிழார் கூறியுள்ள அடியார் சரி தங்களைக் கற்போர், சேக்கிழார் இருதய உலகிற் கலந்து கற்பின், தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கும் பொய்யுலக வாசனைத் தொடக்கற்று பொய்பிலா மெய்யுலகத்தில் சஞ்சரிப்பர் என்பது திண்ணம். அங்கனம் ஒருவர்

அடிக்கடி அம்மெய்புலகிற் சஞ்சரிக்க நேர்ந்தால், அம்மெய்புலகம் அவர்க்குடைமையாக வந்து வாய்க்கும்.

நம்பெருங் காப்பியத்திற்கு மன்னர் திருவும், வைதிகத் திருவும் ஒருங்கே சேரப் பெற்றுப், பாவையாரையும் சங்கிலியாரையும் முறைப்படி மணந்து, அடியார்கள் திறத்தன்பு கொண்டு, அவர் சரிததப்பங்களாய நன்மணிகளை இடையிடைத் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கோத்து, தனிமனிவடமாச் செய்து, உலகிற்கு வள்ளற்றன் மையெயிடு வழங்கி, சேர்பெருமான் தோழராகி, உமை கேள்வரனுப்பிய வெள்ளரனை மீதிவார்த்து, கைலைபுக்க பெருஞ் செல்வராம் சுந்தரர் நம் பெருங்காப்பியத்திற் கேற்ற தனிப் பெருங் காப்பியத் தலைவராவர். 'திருத்தொண்டர் புராண'த்தைக் கவின்பெருங்காப்பியமாக வாசிரியர் அருளிச்செய்தாராதலின், காப்பிய உறுப்புகளாய் நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்புகளைப் புராணத்தொடக்கத்தில் கூறியுள்ளார். மனுரீதிகண்ட புராணம் கூறு முகத்தால், நகரச் சிறப்பை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். 'திருத்தொண்டத் தொகை' ஒதப்பெற்ற நகரமும், அதனையுடைய நாமும், காப்பியத்திற்கு முறையே நகர நாடுகளாமாதலின், புனனுட்டையும் ஆரூரையும் ஆசிரியர் வர்ணித்துள்ளார். 'மனுரீதிகண்ட புராணம்' என்ற தலைங்கத்திற்குப் பதிலாக 'திருநகரச் சிறப்பெனத் தலைப்புப் பெயர் கொடுத்துத் திரு. வி. கவியாசனசுந்தர முதலியார் அவர்கள் பதிப்பித்த வருந் பெரிய புராணத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. சில ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் 'நகரச் சிறப்பெனும் பெயர்காணப்படுகின்றது. 'மனுரீதிகண்ட புராண'த்தின் சுற்றுச்செய்யுளில், ஆசிரியர் அச்சருக்கத்தைக்கூறியதன் நோக்கம் புலப்படுகின்றது. அச்செய்யுள் வருமாறு:—

இனையவகையறகெறியி
லெண்ணிறந்தோர்ச் சுருள்புரிந்த
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப்
பெற்றனுடைய முதர்மேற்
புண்புமுரை நம்மனவிற
புகலலாம் தகைமையதோ
அனையதனுக் ககமலரா
மறவனார் பூங்கோயில்.

நகரச் சிறப்பு அரசின் நலம் கூறுது முற்றுப் பெறுதெனக் கூறுதி, மனுச்சோமுன், நீதித்திறங் கூறுமுகத்தால் அரசின் நலம் கூறி, ஆசிரியர், நகரச் சிறப்பை முழுதற விரித்தாராவர்.

நமது திருத்தொண்டர்புராணம் பெருங்காப்பியமாமாறு யாங்குளமெனிற் காட்டும்: கவி, கடவுள் வாழ்த்துக் கூறி காவியத்தைத் தொடங்குகிறார். வாழ்த்தப்பட்ட கடவுள் ஏற்புடைக் கடவுளுமாவர்; கவிக்கு வழிபடு கடவுளுமாவர். மன்னர் திருவுடையவரும், உலகை வென்ற வீரருமாய் வன்றொண்டரைத் தனிநாயகராகக் கொண்டு இந்நூல். கவிக்கறியுள்ள கடவுள் வாழ்த்து, அம்பலவாணரா ஸ்டியெடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்ற பெருமை யுடையதுடன், மாண்புமிக்க துண்பொருள்கள் பலவும் தன்னகத்தே கொண்டது. அவ்வாழ்த்தைக் கூறக்கூற எல்லையிலின்பம் பெருகும். காப்பிய முழுதினும், வீரச்சுவையின்பாலதாகிய பத்திச்சுவை யூடுருவியுள்ளது. பத்திச்சுவையின் பல பேதங்களும் இந்நூலுக்குத்தே மிளிரகின்றன. நூலினையி லாங்காங்கே பிற சுவைகளும் கவிரயத்தோடு கூறப்பட்டுள்ளன. தொண்டர் கூட்டத்துட் சார்ந்த பல அடியார் சரிதங்கள் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் வன்றொண்டர் சரிதம் கூறு முகத்தால் கூறப்பட்டுள்ளன. புராணத்துக் கூறப்படும் சரிதங்கள் பண்டைப் பெருமக்களாலும், நாயன்மார்களாலும் போற்றப்பட்டவைகள். காப்பியத் தலைவர் பெயரேனும் ஆக்கியோர் பெயரேனும் இந்நூலுக்குச்சூட்டப்படாமல், 'ரகுவம்சம்' என்றாற்போல், காப்பியத் தலைவர் சார்ந்த வருடப்பாம்பு 'தொண்டர்' என்னும் பெயர் கொண்டு 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் 'விடைதலை' விழுப்பவனுக் கொண்டெழுந்தது. புராணத்தின் ஆங்காங்கே வைகறையும், காலையும், மலையும், இரவும், பகலும், ஞாயிறும், மதியும் அழகாத வருணனை செய்யப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சியும், முல்லையும், மருதமும், நெய்தலும் அணிபெறப்புகின்றன கூறப்பட்டுள்ளன. இளவேனில், முதுவேனில், கார் முதலிய பருவங்களும், வேட்டை மேற்சேறலும், போர் மேற்கொண்டெழுதலும்,

விரச் செயல்களும், மந்திரமும் புராணத்தில் விளக்குமுற விரிக்கப்பட்டுள்ளன. காதலர் கூடலும், பிரிதலும், மகிழலும், புலத்தலும் சுவையுடன் கூறப்பட்டுள்ளன. பெரியார் செயல்கள் பெரிதும் புகழப்படுகின்றன. பலவகைச் சுவையும் பண்புடன் நிறைந்துள்ளன. ஆதலின், திருத்தொண்டர் புராணத்தை ஒரு செந்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகச் சேக்கிழார் பெருமான் செய்து உலகிற் களித்துள்ளாரென்பது தெள்ளிதில் விளங்கும். சேக்கிழார் முனிவரின் கவிதன், சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும், ஐசைஇன்பமும், தொடையின்பமும் நிறைந்துள்ளன. செந்தமிழ்ச் சொற்களே பெரிதார் தழுவப்பெற்றுள்ளன; ஆழ்ந்தகன்ற நுண்பொருளான; கண்ணுதலார்பாலும், அண்ணலா ரடியார்பாலும் மெய்க் காதலை விழைவிற்கும் தன்மையன; மங்கலச் சொற்களே தழுவப்பெற்றன; செஞ்சொற்கள் முருவப்பெற்றன; கற்போர் உள்ளத்தைக் குழைவிற்கும் தன்மையன.

நீறணிந்தார் அகத்திருநாம்
நிறைவாக்கு புறத்திருநாம்
மாறவருந் திருப்பள்ளி
பெழுச்சியினின் மாதவம்செய்
சேறியார் திருவலகும்
திருமேழக்கும் தோண்டியுஞ்சொண்
டாறணிந்தார் கோயிலின
எண்டந்தவரைக் கொடுபுக்கார்.

—தீரநாவு - 68.

மாலை யாமம் புலர்வுதும் வைகறை
வேலை செய்வீனை முற்றிவெண் ணீறணி
கோல மேனிய ராய்க்கைம் மலர்நிலித்
தேவ அஞ்செழுத் தோதி எழுந்தனார்.

—தீருநாவு - 201.

என்ற திருவிருத்தங்கள் வைகறையின் அழகைப் புலப்படுத்திச் சிவானந்தேரி மணம் பாப்புவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி. சொல்வோந்தர் சமணவிட்டுச் சைவம்புகுநீறணிந்ததும், அரந்துறைவள்ளல், முத்தின் சிவிகையும், குடையும் சின்னங்கனும், அளித்த மையைச் சம்பந்தர்க்குரைத்த அவர் உணர்ந்து, நம் தந்தையர்க்குத் தொண்டர் சுட்கும்தெரிவித்து, தாம் வெண்ணீறணிந்த கோலமேனியராய் அஞ்செழுத்தோதி எழுந்த

ததும் வைகறையாதலை ஆசிரியர் கூறும் முறை அறிஞர் போற்றும் அழகுடையது.

‘செய்ய மேனியர் திருமக னொறை மடத்தில் கைபுறன்னத் ராயமண் கையார்தா நனுகிக் கையி னுள்ளியிடவுடன் பழம்எல்லி காப்ப வெய்ய வன்குண கடவிடை எழுந்தனன் மீது’

இத்திருவிருத்தத்திலும் (திருநாவு-209)ம் திருவிருத்தத்திலும் ஞாயிறு விசும்பிடை எழுந்த செவ்வி கூறப்பட்டுள்ளது.

நிலவின் அழகை யாசிரியர்,

மறுவில்க் கிந்தைவன் றெண்டர் வருந்தினால் இறம ருக்குலார்க் கியார்பிழைப் பாரென்று நதம வர்க்குலக் கண்கைமுன் கொண்டபுன் முதுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.

—நடு - 160.

என்ற செய்புளில் கங்குலமுனொடு சேர்த்துக் கூடகிறார். இச்செய்புளிலுள்ள உலமை மிகவும் இன்பம் தருவதொன்று. கங்குலை நங்கையாக்கலில் கவிக்குப் பெருவிருப்பு, கங்குற்குள்ள வடமொழிச் சொற்கள் எல்லாம் பெண்பாற் பெயர்கள். அவ்வழக்குப் பற்றியும் கவி, கங்குலை நங்கையாக்கினார் என்று கூறலும் ஏற்புடையது. மலர்மணம் மிக்குக்கொண்ட நங்கை யாவார் கங்குல். வன்றெண்டர் சிந்தாசுலம் பெண்குலத்திற்கு வெற்றி என்பதும், அடவர் குலத்திற்குத் தோல்வி என்றும் உட்கொண்டு, தானும் பெண்ணாதலில் கங்குல் நங்கை அவ்வெற்றியிற்றினைத்து ஆடவரிழிவைக் குறிப்பா லுணர்ந்துவான்போல், நிலவைத் தோற்று வித்து முறுவலித்தாள் எனக் கவி பாடியிருப்பது ஆசிரியர் கவி சாதுரியத்தைக் காட்டும்.

ஏனதிராததும், அதிருநாமம், படைவகுத்துப் போர்செய்த தன்மையை ஏனதிராதர் புராணத்துள் ஆசிரியர் கூறியுள்ள செய்யுட்கள் சந்தப்பொலிவுடன் கூடிப் பேரொலியை எதிரொலித்துக் காட்டுவன போல் ஒழுங்குள்ளன. அச்செய்யுள்களில்,

‘அடன்முனை மறவர் மடிந்தவ
ராலமுச முயிருள வென்றுது
படர்கிறை சலவு கருங்கொடி
படர்வன சுழல்வன துன்றலில்

விடுசுடர் விழிக் கிரும்புசெய்
வினைஞர்தம் உலையின் முகம்பொதி
புடைமிடை கரியிடை தங்கிய
புகைவிடு தழலை கீகர்த்தன'

என்ற செய்யுளும் ஒன்று. உயிர்விட்டும்
விரம்விடாதிருந்தன வீரர் முகங்கள் என்று
ஆசிரியர் இச்செய்யுளின் கூறும் பொருளின்
அழகும், உவமை யழகும், சர்தப்பொலிவும்
வீரச்சுவையும், கவியம் விழைவார்க்குத்
திராப் பெருமகிழ்வளிக்கும்.

'நீலமா மஞ்ஞை யேங்க
கிரைக்கொடி புறவம் பாடக்
கோவெண் முகையேர் முல்லை
கோபம்வாய் முறவல் சாட்ட
ஆலமின் னிடைகூழ் மாலப்
பயோதரம் அசைய வந்தான்
ஞாலீ டரங்கி லாடக்
காசெனும் பருவ நல்லான்.'

என்று கார்காலத்தை ஆசிரியர் வருணனை
செய்துள்ளார். இச்செய்யுளில் கார்காலம்,
ஞாலவாங்கிலாடவந்த நல்லாளாக உருவகம்
செய்யப்பட்டுள்ளது.

காதலர் கூடலால் வினோந்த இன்பத்தை
ஆசிரியர் நயம்பட அடியிற் கண்டவாறு
உரைத்துள்ளார்.

'தென்னவலூர் மன்னன்
தேவ்பிரான் திருவருளான்
மின்னுந் கொடிமருங்குற்
பாணையெனும் மெல்லியல்தன்
பொன்னுந் முலையோக்கற்
புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்னுந் பயிலையாகம்
பரம்பரையின் விரும்பினார்'

என்றும்,

'பண்டுலிகழ் பான்மையினார்
பசுபதிகள் னருளாலே
வண்டம்பூங் குழலானை
மணம்புணர்ந்த வன்றெண்டர்
புண்டரிகத் தவன்வண்ப்பைப்
புறங்கண்ட தூலத்தைக்
கண்டுக்கேட்டுண்டுயிர்த்துற்
றமந்திருந்தார் காதலினால்'

என்றும்,

'இருவரும் தம்பிரானர்
தாயிடை யாடிச்செய்த
திருவருட் கருணைவெள்ளத்
திறத்தினைப் போற்றிச்சிந்தை

மருவிய இன்பவெள்ளத்
தழுந்திய புணர்ச்சி வாப்பப்
வொருவரு நொருவர்மேவு
நிலைமையி லுயிரொன்றானார்.—ஏ-381.

காதலர் கூடிப்பெற்ற இன்பத்தைக் கனி
வொழுது பாடல்களாற் றெய்வமணங் கம்
ழக் கவிசூழியிருக்கும் அழகை நோக்குக.

'வீழாமலக் கிடைதோன்றி
மிகும்புலி புணர்ச்சிக்கண்
ஊழியா மொருகண்தா
ன்வலுழியொரு கணமாம்'

என்று ஆசிரியர் புலவியையும், அதன்பின்
நிகழும் கூடலையும் அவற்றால் மிகும் இன்
பத்தையும் புலப்படுத்திச் செய்யுள் செய்
துள்ளார்.

பரவையார் தம் கேள்வனரைப் பிரிந்து
ஆற்றெனத் துயரமடைந்தமையைச் சேக்
கிழார் கூறியிருக்கும் திறம், புலவரெல்லாம்
போற்றும் தகையது.

'மென்பூஞ் சயனத்திடைத் துயிலுமேவார்
விழித்து மினிதமரார்
பொன்பூந் தவிசின் மிசையினிரார் கில்லார்
செல்வார் புறம்பொழியார்
மன்பூவார் மறைகழியார் மறவார்
கிணையா ரென்செய்வார்
என்பூருக்கும் புலவியோ பிரிவே
இரண்டினிடைப் பட்டார்.'

ஏனைக்காப்பியங்களி லிடைபிடையே துலல்ப
படும் சான்றோர் சரிதம், ஈண்டின் மாறுது
காணப்படும். 'வீரம் என்னால் விளம்புந்தகை
யதோ' என அடியாரது வீரம் வாக்கிறந்து
நிற்குமெனச் சேக்கிழார் கூறியுள்ளார். அடி
யார்கள் 'தனி வீரர்'கள். அவர்கள் வீரச்
செயல்களுக் கிணையான பிரி வீரச்செயல்
கள் கிடையா. வெல்லுமாற்ற லுடையாரா
யிருந்தே ஏனையாரும், மெய்ப்பொரு
ளாரும் மாற்றின் கையில் உயிரிழக்க ஒருப
பட்டு நின்ற சான்றான்மையும், வீரமும்,
அடியார்ப்பத்தி நலமும் ஆசிரியர் கூறியிருப்
பதுபோல் பிரி கவிசுடர் கூறவில்லை. அடியார்
கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனிப் பெரும்
வீரர் ஆவார்கள்.

நம் பெருங்காப்பியத்தில், காப்பியச்சுவை
கள் பொங்கி வழிகின்றன. அச்சுவைகள்
நகைமுதலாக எண்வகைப்படும் என்ப. அச்

"நலிவ்தொடும் தூல்நயம் போலும் பயில்தொடும் - பண்புடையான் தொடர்பு"

சுவைகளினிற் காப்பியம் நிகழாது. நம் பெருங் காப்பியத்தில் நகைச் சுவையுள் அளவே சிரித்தலும், முறுவலித்துருகலும் ஆங்காங்கே காணலாம். பெருகச் சிரித்தலைக் காணலரிது.

“...எனடியானிற் நாவனகரூரன்’ என முதியவேதியர் கூறியபோது, அம்முதியோர் மொழிகள் பெருநொடு புணராதிருப்பது கண்டு, சுந்தரர் மணப்பந்தலில் எம்மருங்கு யிருந்தாரும் எள்ளி, வெகுண்டு சிரித்தார்; நாவலாரும் எள்ளி நகையாடினர். இந்நகை அளவே சிரித்தலாம். ஈண்டு ‘குடிசே’ காரணமாகப் பிறந்த வெகுவிச்சுவையையும் நோக்குக.

“என்ற னிறையோ
ளிதகேட்டவ ரெம்மருக்கு
கின்றாரிருந்த ரிவனென்
னினேந்தான் கொலென்று
சென்றார் வெகுண்டார்
சிரித்தார் திருநாவலார்
நன்றான் மறையோன் மொழியென்
றெதிரோக்கி நக்கான்”

நம்பியாரூரர் சங்கிலியாரை மணக்க விரும்பி, ஒற்றி நகரமர்த்த பிரான் சொல்லியாங்கு, சபதமும் சங்கிலியார்க்குச் செய்து கொடுக்க விசைந்து, ஒற்றிப்பெருமானை நோக்கி, அச் செய்கை முற்றுப்பெறு தற்கு அவர் ஆளு வேண்டுமென்று கூறி விண்ணப்பித்தார். எத்திறத்தில் நம் பெருமான் திருவருள் வேண்டுமென்று சுந்தரர் கூறுமுன்னரே இவர் உள்ளக் கிடையை நம்பெருமான் அறிந்து, அவர் கருத்தின் செறிப்பின்மையைச் சுட்டி முறுவல் பூத்தார் என்னும் பொருள்கொண்டு,

“என்செய்தா விதிமுடியு
மதசெய்வன் யானிதற்கு
மின்செய்த புரிசடையீர்
அருள்புரிதல் வேண்டுமென
முன்செய்த முறுவலுடன்
முதல்வரவர் முககோக்கி
யுன்செய்கை தனக்கினியென்
வேண்டுமென துரைத்தருள்”

என்று நகைச்சுவை மலர ஆசிரியர் செய் யுள் செய்துள்ளார்.

சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில், சீராளனைத் தாய்தந்தையர் வாங்கொண்டரியத் தலைப்பட்டா ரெனவும், இளையன் குழுமாதர் சரிதத்தில், மாறர், பன்டை வளமெலாம் சுருங்கி, வறுமையுற்று, அடியார்க்குமுதாக்கத் துப்புரவுமின்றித் தம் வயலில் பகலில் வித்திய நெல் முளைகளை, நன்னிருளில் காலார் நடவிச் சென்று, வாரிக்கொடுவந்து விறகின்மையில், தம் வீட்டின் அலக்கை அறுத்துக் கிழி தள்ளி, அதை விறகாகக் கொண் டமுதாக்கினர் எனவும் ஆசிரியர் கூறுங்கால் அவற்றைக் கேட்போர்க் கவலச்சுவை பிறக்கின்றது. சீராளன் அடிமுறுகலையும் கரங்கனையுந் தாய்தந்தையர்பற்றி கிற்கக் கண்டு, தாய்தந்தையர் தன்னுடன் மகிழ்கின்றாரென்று மகிழ, செல்வச் சிறுவன் நகை கண்டும், வாரை நெகிழவிடாது பற்றி, அவன் தலையை வாளினு லரிந்தாரெனக் கவி கூறுங்கால், சீராளன் குறுநகையாய் செய்தியினால், அவலச்சுவை மிகவும் பெருகுகின்றது.

“அச்சமெய்திக் கறியமுதா மென்னு
மதஞ் வரும்புதல்வ
னுச்சிமோலார் மாப்பின் கண்ணத்து
முத்தர் தாமுன்னார்”

என்ற விடத்தும்,

“பெருகுமச்சமோ டாருயிர்
பதைப்ப வர்பின்பு
திருமடப் புறமுக்கு
திதின்மை யிறெனிர்து”

என்றவிடத்தும் அச்சச் சுவையைக் காட்டியுள்ளார். ‘இறையின்’ பகுதியா லச்சம் பிறந்தது காண்க. இறை யீண்டு, அடிய வரும், குரவரும்.

காதலர் கூடலால் பிறந்த மகிழ்வை, உவகைச் சுவைக்கும் எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்க. அன்றியும் உவகையின் உச்சியாய் ‘மாரிலா மகிழ்ச்சியை’ எண்ணுதற்கும் அரிதா யிருக்கப் படிப்போ ருள்ளமும் மகிழ்ச்சியறிநிலைக்க ஆசை கொள்ளுமாறு ஆசிரியர்,

“ஐந்தபே ரறிவும் கண்களே கொள்ள”
அன்புருங் கணங்க ண்கும்
சின்னையே யாகக் குணமொரு மூன்றன்
திருந்து சாத்துவி கமையாக

“வாழினஞ் சாலினம் வருத்தினும் போம் - வீழினம் உனகழல் விடுவே னல்லென்”

இத்தவாழ் சடையா னுடும் ஆனந்த
வெல்லியல் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்த பேரின்ப வென்னத்துட் டுளத்த
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார் "

என்று செய்யுள் செய்துள்ளார்.

“அற்புதமோ சிவனருளோ
அறியேன் என்றதெய்தார்தார் ”

என்ற விடத்தும்,

“ஆனந்தவெள் எத்திடை
மூழ்கி அம்பலவர்
தேனுந்த மலர்ப்பாதத்
தழுதுண்டு தெளியெய்தி
ஊனந்தா னிலவாதி
உவந்திருந்தார் தமைக்கண்டு
சுனந்தம் கியதிலதாம்
என்ன அதிசயம் என்றார் ”

என்ற விடத்தும் ஆசிரியர் மருட்கைச் சுவை
யைக் கூறியிருத்தல் காண்க.

தென்னவற்கு வெப்புநோய்கண்டபோது
அவன், கருத்தொழிந்துரை மறந்தனன்
என்று தன்கட் டோன்றிய இளிவரலையும்,
மீனவன் பிணி கேட்டலும், அமணரெல்
லாம் வெய்துயிர்த் தழிந்து ‘மான முன்
தெரியாவதை மன்னன்மாட் டணைந்தார்’
என்று பிறன்கட் டோன்றிய பிணிகாரண
மாகத் தோன்றிய விளிவரலையும் கூறி, இளி
வரல் சுவையை விரித்துள்ளார்.

III

சேக்கிழார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
பெரிய புராணம் ஒரு பெருங்காப்பியமெனக்
கண்டோம். அக்காப்பியம் பேரழகுடை
யது ; கவியங்குளிர் சிறந்து விளங்குவது.
கவி யாசர்களிடத்தி லன்றிப் பிறகவிகளிடம்
காணப்படா பல சிறப்பியல்கள் நம் கவி
யாசரிடத்திற் காணப்படுகின்றன.

“அலைபுரிவாய் எனப்பரவி
வாயாலஞ் சாதரைத்தார் ”

என்றும்,

“மதிசெய்வ தினிக்கொடிய
வல்லிட மூட்டுவதென்று
முதிர்வரும் பாதகத்தோர்
முடைவாயால் மொழிந்தார்கள் ”

என்றும் ஆசிரியர் செய்யுள்மைத்து ‘வாயா’

லென வேண்டாதுகூறி, அமுணர் வாயில் திய
சொற்களல்லால் நற்சொற்கள் பரிலாவென்ற
துண்பொருளைக் குறிப்பா துய்த்துணர
வைத்துள்ளார். ‘கற்றவர் விழங்கும் கற்ப
கக் கனிக்குளாக விளங்குகின்றன நம்மாசிரி
யர் தெய்வஅருட் கவிகள். அக்கவிகளின்
துண்பொருள்களையும், குறிப்புப் பொருள்
களாய் தொனிப் பொருள்களையும் கற்கத்
தலைப்பவொர், வற்றா இன்பக் கேணியைப்
பெற்றாராவர். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க
வைக்கும் ஆற்றலுடையார் நம்கவிஞர். அங்
ஙனம் சுருங்கச் சொல்லலும், துண்பொருள்
களை வெளிப்படையாகக் கூறுது உய்த்துண
ரவைத்துக் கவி செய்தலும், பெருங் கவி
கள் மரபு. நம்பெருங்கவி, பொருள் நயங்க
ளைக் கொப்புளிக்கும் பொருளணிகள்
நிறைந்த பாடல்களையே பெரிதும் பாடியுள்
ளார். சொல்லணிகளும், பொருளைச் சிறப்
பிக்கத் துணைசெய்யுமாயின் சொல்லணி
களும் போற்றப்படுவன. நம் கவிஞர் பெரு
மான் சொல்லணிகளும் எளிதிற் பொருள்
பயந்து, பொருள் நயத்தை விளக்கும்.
‘தெய்வநெழிச் சிவம் பெருக்கும் திருவா
மூர் திருவாமூர், ‘மறைத் திருவாக்கூர் ஆக்
கூர்’ என்ற தொடர்களிலுள்ள சொல்லணி
கள், பொருளை எளிதிற் புலப்படுத்தி,
பொருள் நயத்தை விளக்கி கிற்பதைக்
காண்க.

சேக்கிழாரது நாட்டணிநகரணிகள், அவை
கூறப்பட்டுள்ள அவ்வச் சரிதங்களுக்கு
ஏற்ற தோற்றவாயாக விளங்கும். அவைக
ளுட் பல, தெய்வ மணமகலாத செஞ்சொற்
கவிகள். பன்மைப் பதுவற் கருத்துகளைத்
தழுவி நமதாசிரியர் கவி செய்ததுமுண்டு.
அவ்விதம் நமதாசிரியர் கவி பாடுங்கால்,
பன்மைதூற் கருத்துகள், புதுநலம் பெற்
றுப் பன்னலம் புணர்ந்த வெளிவரும்.
‘சிவனார் செய்ய சுழல்பற்றி எப்பற்றினையும்
அற எறிவார்’ என்றும், ‘கண்டு கேட்டுண்டு
யிர்த்துற்றம்ந் திருந்தார் காதலிலால்’ என்
றும், மறைக்குதவும் பெருங்குப்பு’ என்றும்
ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். அத்தொடர்களின்
பொருள்கள், ‘பொய்யாமொழி’யின் சில
பொருள்களையும், ‘சொற்றொடர்களையும்
நினைவூட்டுகின்றன. ஆவது அழிவுமெல்லா
மவர் செயல்’ என்ற நமதாசிரியர் அருமைத்

“நன்னெஞ்சே புணியிந்தேன் நம்பெருமான் திருவடியே - உன்னஞ்செய் திருகண்டாய் ”

திருவாக்கு, சிந்தாமணியில் வரும் 'ஆதலு' மழிவு மெல்லாமவை பொருட் கியல்பு' என்ற தொடரைத் திருத்தியமைக்க வந்ததுபோல் விளங்குவது காண்க.

நனைப்பவர் நெஞ்சை விட்டகலாவாறு, இலக்கிய சித்திரங்களுட் டிலேநின்ற அப்பர் சம்பந்தர் சந்தித்தல், அப்பாப்பூதியார் சந்தித்தல், சம்பந்தர் குலச்சிறையார் சந்தித்தல் ஆகி சித்திரங்களையும், அப்பர் சம்பந்தர் வடிவு காட்டும் சொற்படங்களையும் ஆசிரியர் தம் உள்ளக்கிழியின் உருவெழுதிப் பார்த்தாங்கு தீட்டி யுவந்தளித்துள்ளார். தேவாரப்பாசாங்களையும் காரைக்காலம்மையார் நூல்களையும் துருவியராய்ந்துள்ளார் என்பது மூவர் முதலிகள் சரிதங்களையும், காரைக்காலம்மையார் சரித்தத்தையும் கற்போர்க்கிவிது விளங்கும். உதாரணமாக, வன்றெண்டர் ஆற்றிலிட்ட பொன்னைக் குளத்திற் கொண்டு வந்து தரும்படி நம்பெருமானை நெண்டிப் பணிந்தபோது, பரவையாரமுடனிருந்தா ரெனச் சேக்கிழார் புராணம் செய்துள்ளார். வன்றெண்டரருளிச்செய்த, 'பொன்செய்த மெனியினீர்' என்ற பதிகத்தில் 'பரவையிவன் தன் முகப்பே' என்றும் 'பரவையிவன்' என்று பாடி யருளினமையால் அப்பதிகத்தை துணுகி யாராய்ந்த மதுாசிரியர் அங்ஙனம் கூறினாராதல் வேண்டும். திருப்பாசாரத்தை யுள்ளிட்ட பாசாங்கட்குச் சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்துள்ள உரையை நோக்கின், அவர்க்குத்தேவாரப்பதிகங்கவிரிந்த ஆராய்ச்சியும், கலைவன்மையும் வெளியாகும்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருங் கவிஞர். அன்றியும் அவர் மெய்யன்பின் மிக்க அரனடியார். அவர் செய்தருளிய 'மாக்கதையாம்' பெருங்காப்பியம் திருத்தொண்டர் புராணமாகும். அப்புராணம், கவி நலன்களும், காப்பியச் சுவைகளும், காப்பிய நலன்களும்

நிறைந்த ஒரு செந்தமிழ்நூல். அதுகற்போரிதயத்தில் கவியின்பத்தையும் கடவுட பற்றையும் ஒருங்கே விளைவித்துப் பெருக்கி உலவாப் பேரீன்ப மளிக்கும்.

பெரிய புராணம் பெரியோர் மெய்ச் சரிதங்களைக் கூறும் நூல். அப்பெரியார்கள் உலகில் உடல்கொடு தோன்றி வாழ்ந்து, அரனடிக்கும், அடியார்க்கும் தொண்டு செய்து வீடுபெற்ற சான்றோர்கள் ஆவர். அவர்கள் உலகை வென்ற துயோர்கள். மாசிலா மேனிமேல் பூசுநீறுபோ லுள்ளும் புனிதர்கள்; கோதிலாத குணப்பெருங்குன்ற னார்கள்; ஈரவன்பினர்கள்; 'சேகிலமாக்கமும் கெட்டதிருவினார்'கள். அப்பெரியார் சரிதங்களைப்போல் உலகிற்கு நன்மைதரும் சரிதங்கள் பிறவிலலை. அத்தகைய பெரியோர் சரிதங்கள் கூற அவற்றுள் உலக சரிதமும் அடங்கும். பெரியோர்களுள் வீரரல்லாதா ரில்லை. அவர்களே உலகிற்குப் பொய்யா விளக்கங்கள். அவர்கள் மருங்கிருக்கப் பெறின், ஒருவர்க்கு பொய்ம்மைபோம் மெய்ம்மை உண்டாம்; இன்பம் வீளையும். அவர்களுடு பராமுகமாய்த் திரிந்தாலும் ஒருவர்க்கு நலம்பெருகும். அவ்வீரர் வணங்கப் படற்குரியர். வீரர்வணக்கம் வீரம்வளைத்து, வீடளிக்கும். வீரருள் வீரராய் அடியார் மெய்ச்சரிதங்களைக் கூறுதற்குச் தமிழ் செய்த தவப்பயனல் தனி வீரராய் சேக்கிழாரவதரித்தார். தொண்டர் சரிதங்களைத் 'தொண்டர்க்காணியாம்' சேக்கிழார் விரித்துரைத்தார். திருத்தொண்டர் புராணமும் உலகமாதர்க்கு வாழு நெறியறிவிக்கும் மெய்நூல். பிறவிக்கடலில் வாழ்க்கைக் கலத்தைச் செலுத்த வகையறியாது பேதுறுவார்க்குப் பெருந்துணை. இவ்வருணால் யாண்டும் பரவுக. எங்கணும் ஒளி வீசுக. என்றும் இன்பம் பெருக்குக. என்றும் நின்று நிலவுக.

• • • சேக்கிழார் திருவடி வாழ்க

ச ச சி த ர ந த ம்

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

சில உபநிடதங்களும் ஆகமங்களும் கடவுளுக்கு இலக்கணம் கூறுமிடத்து “சச்சிதாநந்தம்” என்று கூறுகின்றன. இவ்வுபநிடத ஆசிரியர்களும் ஆகம ஆசிரியர்களும் சுருதி, யுக்தி, அதுபவம் நிறைந்தவர்களென்றே நாம் கொள்ளுதல் தகுதி. அவ்வாறு நாம் கொள்ளின் அவர்கள் கடவுளுக்குக் கூறியுள்ள சத், சித், ஆனந்தம் என்னும் இலக்கணங்கள் மனிதர்கள் சுருதி, யுக்தி, அதுபவங்களால் கடவுளுக்குக் கூறக்கூடிய சகல இலக்கணங்களையும் உட்கொண்டும், மனிதர் சுருதி, யுக்தி, அதுபவங்களால் மறுக்கக் கூடிய எவ்வித இலக்கணத்தையும் உட்கொள்ளாதும் நிற்கவேண்டும்.

என்கு மகா வேதவாக்கியங்களில் ஒன்று, “பிரஹ்ம் பிரஜ்ஞானம்” என்கின்றது. ‘பிரஹ்ம்’ கடவுள் எனவும், ‘பிரஜ்ஞானம்’ அறிவு எனவும் பொருள்படும். இம்மகா வாக்கியம் தோன்றியதற்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னரே கடவுளுக்குச் “சச்சிதாநந்தம்” என்னும் இலக்கணம் கூறப்பட்டிருந்தல்லவேண்டும். வேதங்கள் ‘பிரஹ்ம்’ என்பது அறிவு, அஃதாவது சித்தி, என்று கூறி நிற்கவும், அதற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய உபநிடதம் முதலியவை சத், ஆனந்தம் என்பவற்றை முறையே ‘சித்’ என்பதற்கு முன்னும் பின்னும் சேர்த்துக் கூறியதற்குக் காரணம் ‘சித்’ என்னும் பதம் கடவுளது பூரண இலக்கணங்களையும் விளக்கத்தக்கதா யில்லையென்று அவ்வுபநிடதம் முதலியவற்றின் ஆசிரியர்கள் கருதியதே என்று நாம் கொள்ளுதல் மிகையாகாது.

உபநிடத ஆகம உரையாசிரியர்களுள் பலர் ‘சத்’ என்பதற்கு நித்தியம் எனவும், ‘சித்’ என்பதற்கு அறிவு எனவும், ‘ஆனந்தம்’ என்பதற்குச் சுகம் எனவும் பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். இவர் உரைத்த பொருள்களே சரியான பொருள்களென்று இவருக்குப் பிற்பட்ட பலரும் கொண்டனர்.

ஆயினும், இவரில் ஒரு சிலர் “அகண்ட பரிபூரணம்” என்பதைச் ‘சச்சிதாநந்தம்’ என்பதன் முன்னர்ச் சேர்த்துக் கடவுளை “அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்தம்” என்று கூறினர். சத், சித், ஆனந்தம் என்பன கடவுளது முழு இலக்கணத்தையும் விளக்கி நிற்கவில்லையென்று இவர் கருதியதே அவற்றின் முன்னர் அகண்ட பரிபூரணம் என்பதைச் சேர்த்ததற்குக் காரணமா யிருத்தல்வேண்டும்.

இவ்வான்றோர் “சச்சிதாநந்தம்” என்பதற்குக் கொண்ட பொருள் “நித்தியத்தன்மையும் சுகத் தன்மையும் பொருந்திய அறிவு” என்பதே. இப்பொருளைக் கொண்டும் எவரும் “சச்சிதாநந்தம்” என்பது “சர்வ வியாபகம்” என்னும் கடவுளிலக்கணத்தைக் கொண்டு நிற்கவில்லை யென்று கருதாதினார். இவ்விலக்கணக் குறைவை நிவர்த்திக்கவே “அகண்ட பரிபூரண” என்பது “சச்சிதாநந்தம்” என்பதற்கு முன்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டதென்றறி. ஆன்றோர் நிர் சிலர் நித்ய வஸ்து (என்றுமுள்ளது) வியாபக வஸ்தாக (எங்கு முள்ளதாக)வே யிருக்குமென்று விவகரித்துச் ‘சச்சிதாநந்தம்’ என்பது கடவுளது சர்வ வியாபக இலக்கணத்தையும் விளக்கி நிற்கிறதென்று கூறுகின்றனர். ‘என்று முள்ளது’ ‘எங்கு முள்ளது’ என்று விவகரித்தல் பிழை. நித்தியத்திற்கும் வியாபகத்திற்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை யாகலான்.

உதாரணமாக, வாயுவை எடுத்துக்கொள்வோம். அது நித்திய பொருளென்பது வெள்ளிடை மலை. அஃதில்லாமல் உலகம் இல்லையாகலான். அவ்வாறே, வாயு சர்வ வியாபகப் பொருளென்றென்பதும் வெள்ளிடையிலே, அது வலாம் முதலிய கடினப் பொருள்களுள் இல்லையாகலின். உலகப் பொருள்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டப்படும் உதாரணங்களெல்லாம் “உலகம் மிததை” என்னும் கொள்கையாலும், “சத் என்பது

“நானார் வந்தணுகி ரவியாமுன பின்னனக்கே-ஆளா வந்தடைந்தேன் அடியேனையும் என்று கொள்”

நித்திய பொருளைக் குறிப்பதன்மீதச் 'சர்வ வியாபகப் பொருளைக் குறிக்க மாட்டா' தென்பது "நித்தியமாயுள்ள பிரஹ்மம் சர்வ வியாபகப் பொருளாயு மிருக்கின்றது" என்னும் உண்மையாலும் மறுக்கப்பட்டுப்போனதாகக் கூறுகின்றனர் சிலர். மேற்சொல்லிய உதாரணமும் பத அர்த்தமும் மேற் சொல்லிய கொள்கையாலும் உண்மையாலும் மறுக்கப்பட்டுப் போனதாகக் கருதுகின்ற மக்களை நோக்கி இவ்வியர்ஸம் எழுதப்படவில்லையென்று அவர்கள் அறிவார்களாக.

நமது முன்னோர் நமது முன்னோர் கூறிய வற்றைச் சரியென்றே கொள்ளும் சபாவத்தைக் கொண்டிருந்தா ரென்பதும், நமது முன்னோர் கூறியவை சரியானவையா பிசகானவையா என்று விசாரிக்கும் சபாவத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை யென்பதும் நம் மில் ஒரு சிலர் அறிந்தவையே. நமது முன்னோர் கூறியுள்ளவற்றில் ஒன்று சரியானதா பிசகானதா என்று நம்மில் ஒருவர் விசாரிக்கப்புகின், அவரைப் புரட்சிக்காரரென்றும் ஆன்றோரை நிந்திப்பவரென்றும், ஆன்றோரினும் அறிவுடையவ ரென்ற பெயரைக் கொள்ளக் கருதபவரென்றும் பலவாறாக நிந்திக்கின்றனர் நம்மிப் பலர். அப்பலவையும் தாமே முற்றுமுணர்ந்தவரென்று தருக்கித் திரிகின்ற சிலரையும் கருதிய தன்று; முழுநிலை நிலையோடும் யுத்தியோடும் மெய்ப்பொருளை ஆராய்வாரையே கருதியது இனி இங்குக் கூறப்படுவது.

'சத் சித்' என்னும் இரண்டு பதங்களுக்கும் நமது முன்னோர் உரைத்துள்ள பொருள்கள் எனக்கு உடன்பாடாவையே. ஆனந்தம் என்பதற்கு நமது முன்னோர் உரைத்துள்ள பொருளை எனக்கு உடன்பாடற்றது. சகமும் அத்தற்கு மறு தலையாய துக்கமும் மனத்தின் அநுபவங்களை யென்பது யாவருக்கும் நேரில் தெரிந்த தோன்று. கடவுள் மனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பொருளைப்போது அறிஞர் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த ஒரு முடிவு. அம் முடிவைக் கொண்டும் மனத்தின் அநுபவமாகிய சகத்தை மனத்தைக் கடந்து நிற்கும் கடவுளது வடிவ மாகவோ இலக்கணமாகவோ கூறுதல் இழுக்கின்றனெல்லாம் பெரிய இழுக்கு.

சில கருதிகள் "பிரஹ்மம் சகமன்று" எனக் கூறுகின்றனவென்றறி. கருதிகள் ஒன்றற்கொன்று மாறாக ஒரு பொருளைக் கூறுமிடத்துச் சருதிப் பிரமாணத்தை எடுத்துக் கூறுது விடுதலே முறைமை. ஒரு கணமேனும் தான்தானாக நின்றவர் சகமும் துக்கமும்ற்ற நிலையே தனது நிலை. அஃதாவது ஆத்ம நிலை, அஃதாவது பிரஹ்ம நிலை என்று அறிவர். தான்தானாக நின்றறியாதார் அந்நிலையில் சிற்றற்குப் பபிபு வதே முறைமை; மந்தையோர்பால் அந்நிலையப்பற்றி வினவப் புகுதல் முறைமையன்று. அம்மந்தையோர் தான் தானாக நின்றவரோ என்பதைப் பிறர் அறியமுடியாதாகலான். இனி, நடுவு நிலையோடு நின்று ஆராயும் யாவர்க்கும் பொதுவாய் யுத்தி கொண்டே "பிரஹ்மம் சகம்" என்பது சரியா, பிழையா என்று விசாரித்தல் வேண்டும். அவ்யுத்தியின் விசாரணையில் மனத்தின் ஓர் அநுபவமாகிய சகத்தைக் கடவுளுக்கு இலக்கணமாகக் கூறுதல் இழுக்கென்று முன்னரே கண்டோம்.

'ஆனந்தம்' என்பதற்குச் 'சகம்' என்னும் பொருளைக் கூறுங்காலையில், "சச்சிதாநந்தம்" என்பது கடவுளின் சர்வ வியாபக இலக்கணத்தை விளக்கி நிற்கின்றதென்று சொல்லமுடியாது, சத் என்பது நித்தியத்துவத்தையே காட்டும் பதமாகலான். கடவுளைச் "சச்சிதாநந்தம்" என்று கூறிய ஆன்றோர் அத்தொடர் மொழிக்குப் பொருளுரைத்த ஆன்றோரினும் பெரியவரென்றே நாம் கொள்ளவேண்டும். அப்பெரியோர் கடவுளுக்கு இன்றியமையாத சர்வ வியாபக இலக்கணத்தைவிட யுருக்கமாட்டாரென்று நாம் நினைத்து "ஆனந்தம்" என்பதற்கு வேறு பொருளுண்டாவென்று விசாரிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இங்கு விசாரிக்கப்படுவது 'ஆனந்தம்' என்னும் பதத்தின் அர்த்தமே யன்றி, பிரஹ்மத்தின் சர்வ வியாபக இலக்கணமன்றென்பதையும், சத்தாயுள்ள பிரஹ்மம் சர்வவியாபகமாயிருத்தலால் 'சத்' என்னும் பதம் சர்வவியாபகப் பொருளையும் குறித்து நிற்கின்ற தீதன்றல் பொருந்தா தென்றும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“சச்சிதானந்தம்” என்பது ஆன்றோருரைப்படி கடவுளது சர்வவியாபக இலக்கணத்தைத் தாங்கி நிற்கவில்லையே யென்று வினவுவார்க்குச் சமாதானமாக “ஆநந்தம்” என்பது (ஆ=எங்கும், நந்தம்=சுகம்) “எங்கும் நிறைந்தசுகம்” எனப்பொருள் படுமென்று சிலர் கூறுகின்றனர். ‘நந்தம்’ என்பதற்குச் ‘சுகம்’ என்னும் குணப்பெயர்ப் பொருளில்லையென்றும், சுகத்தல் என்னும் தொழிற் பெயர்ப் பொருளே உண்டென்றும், அப் பொருளைக் கொள்ளுங்கால் “கடவுள் சுகிக்கின்றவர்” என்று ஒப்புக் கொள்ள நேரிடுமென்றும், அவ்வாறு ஒப்புக் கொள்வின் “கடவுள் செயலற்றவர்” என்னும் கோட்பாட்டிற்குக் கேடு நேரிடுமென்றும் அவர் அறிவாராக, அன்றியும், ‘சித்’ என்பதற்குப் பின்னுள்ள ‘நந்தம்’ எங்கும் நிறைந்ததென்றால், அதற்கு முன்னுள்ள ‘சித்’ எங்கும் நிறையாத தென்று கூற நேரிடுமென்றும் அவர் அறியக்கடவர்.

இனி, “ஆநந்தம்” என்பதற்கு யான் கூறுகிற பொருள் “எங்கும் நிறைந்திருத்

தல்” என்பதாம் ‘ஆ’ என்பது ‘எங்கும்’ என்று பொருள் படுமென்று மேலே கூறப்பட்டுள்ளது. ‘நந்தம்’ என்பது ‘நத்’ என்னும் தாதுவினின்று வந்தது. ‘நத்’ என்னும் தாதுவுக்கு இரண்டு பொருள்களுண்டு. ஒன்று ‘சந்தோஷி’ என்பது; மற்றொன்று ‘நிறைந்திருக்க’ என்பது. முந்திய பொருளைக் கொள்ளாது பிந்திய பொருளைக்கொள்ளின், “ஆநந்தம்” என்பது “எங்கும் நிறைந்திருத்தல்”, அஃதாவது “சர்வ வியாபகம்” என்று பொருள்படும். அப்போது “சச்சிதானந்தம்” என்பது “சித்தியமாகவும் சர்வ வியாபகமாகவும்கிற்கின்ற அறிவு” என்னும் பொருளைத் தரும். அப்பொருளைக் கொள்ளுங்காலையில் மனத்தின் பல அறுபவங்களில் ஒன்றாகிய சுகத்தைக் கடவுளுக்கு இலக்கணமாகக் கூறி இழுக்கப்படுதலும் கடவுளுக்கு இன்றியமையாத சர்வ வியாபக இலக்கணத்தை “சச்சிதானந்தம்” என்பது கொண்டு நிற்கவில்லை யென்னும் கூற்றுக்குப்பட்டு இடப்படுதலும் நீங்கி ஒழியும்.

திரோதான சத்தி

காருடை - க. சூரியமூர்த்தி பிள்ளையவர்கள்

தூந்துக்குடி சைவ சித்தாந்த சபையின் ஐம்பதாம் ஆண்டு நிறைவுப் பொன் விழாவை ஒட்டி, நான் ஒரு கட்டுரை எழுதி வேண்டும் என்றும், அக்கட்டுரைப் பொருள் “திரோதான சத்தி” என்று இருக்கவேண்டும் என்றும் அச்சபையார் ஆணை தந்தார்கள். அவ்வாணை வழியில் வந்த கட்டுரை இதுவாகும்.

திரோதானம், திரோபவம் என்னும் சொற்பண்பு என்னும் பொருளைக் குறிப்பன. திரோதான சத்தி என்பது கடவுளது அருட்சத்தி ஆற்றல்களில் ஒன்று. உயிர்களை அநாதியே பற்றி, விட்டு நீங்காது

உயிர்கட்டுக் கேடு விளைப்பதாகிய ஆணை வக் குற்றத்தின் வலுவைக் குறைக்க வேண்டிக் கடவுள் மாயா, கருமம் என்னும் மல (குற்ற)ங்களை இடைக்காலத்தே சேர்த்தார். உயிரற்ற அறிவற்ற இவை, தானே தொழிற்படுதல் கூடாமைபின், இறைவன் தன் சத்தியை ஏவி அம்முக்குற்றங்களையும் தொழிற்படுத்தினார். அவ்விதம் தொழிற்படுத்தும் சத்திக்குத் திரோதான சத்தி என்பது பெயர். குற்றங்களோடு கலந்து நின்று தொழிற் செய்யும் காரணத்தால் உயிர்களின் குற்றம் போல் எண்ணப் படுகின்றது. உண்மையில் இது இறைவனது அருட்சத்தி

“உள்ளமா புள்ளதே கின்றாய் போற்றி உகப்பார் மனத்தெனதும் நீங்காய் போற்றி”

யேயாகும். சத்தி என்பது ஆற்றல் ஆகும். கடவுளின் படைத்தல் காத்தல் அபித்தல் மறைத்தல் அருள் என்பனும் ஐந்தொழில் வரிசையில் திரோபவம் (மறைப்பு) நான்காவதாகும். சத்தி என்னும் சொல்லைக் கடவுள் சத்தி ஒன்றற்கே சிறப்பாகக் கூறுதல் முன்னோர் மாபு. ஆதலின் திரோதான சத்தி என்பது கடவுள் சத்தியின் ஒருபாகமாக இருக்கிறது. கடவுள் பேரிசக்கவழியே செயல் புரிபவராகலின் (இரக்கம் - அருள்) திரோதான சத்தியும், கடவுளின் அருட்செயலாகவே கொள்ளத்தக்கது. இவ்வாறு சத்திகளைக் கொண்டதினால் கடவுளுக்குண்டாகும் பயனோ எட்டுணையும்ன்று; உயிர்களே அதனால் பெரும் பயனுறுவன. இயற்கையில் உயிர்கூட சூரிய சிற்றறிவையும் ஆன்வம் மறைக்க, அம்மறைப்பால் உயிர்கள் மயங்கித் தவிக்க, அம் மயக்கத்தை நீக்கவே பேரிசக்கக் கடவுள் தமது அருட்சத்தியை விடுத்து மயக்கஞ்செய் பொருளை அல்லது மலத்தைக் கலக்கிக் கெடுத்து உயிர்கள் தெளிவடையும்படி செய்கிறார். உயிர்களின் மயக்க அறிவீழ் கலந்து உயிர்கள் தெளிவு பெறும்படி கடவுளின் சத்தி இங்கு தொழில் செய்கிறது. குற்றவாளியின் வழக்கறிஞை “குற்றவாளி வழக்கறிஞன்” எனவும், சேற்றைக் கலக்கு மனிதனைச் “சேற்றுமனிதன்” எனவும் கூறி யாங்கு மயக்கத் தோடுள்ள உயிரறிவீழ் கலந்து தொழில் செய்கிற அருட்சத்தியையும் மயக்கச்சத்தி என்றல் ஒருவகை மாபே. திரோதான சத்தி உயிரின் மயக்கத்தை நீக்க உயிரறிவைச்சார்ந்து (உயிரறிவுடன் கூடி) தொழிற் செய்கிறதாகின்றது.

உயிர்களிடத்துள்ள ஆணவ மறைப்பு நீக்க நீக்கக் கடவுளின் திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாக மாறுகிறது. பின் அவ் அருள் அறிவால் உயிரறிவு வலுவடைய அடைய அதனால் உயிர்ச் செயலும் வலு மிகுவதாகின்றது. “செல்வர்க்குமுரு செழுங்கிளை தாங்குதல்” என்ற நீதிப்படி அறிவும் செயலும் அருட்டுணையால் வலுவடையப் பெற்ற பெருமை பொருந்திய உயிர் (மகா = பெரிய + ஆத்மா = உயிர்) தனக்கென வாழாது பலர்க்கும் பயனுதவுகின்ற பல செயல்களைப் புரிகின்றது. அருள் அறிவும்

அருட்செயலும் உயிர்களிடத்துச் சேர்ந்து வருகிற காலத்தைச் (சத்தி = அருள் + நிபாதம் = உயிர்களிடத்துவிழுதல் பதிக்) சத்தி நிபாத காலம் அல்லது அருள் பதிக் காலம் என்பர். “தந்த நான் முதல் இன்பக்கால் சற்று அல்லால், தடையற ஆனந்த வெள்ளம் தானே பொங்கி வந்த நாளிலே” என்றார் தாயுமானவர். திரோதான சத்தியும் இதுவரை உயிர்களின் மயக்க கால சத்தியாயிருந்து பின் உயிர்கள் தெளிவடைந்த பின் அருட்சத்தியாக மாறித் தனது உண்மையை உயிர்கள் அறியும்படி உதவி செய்கின்றது.

இவ்வாறு திரோதான சத்தியைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் உள்வோ எனின்? ஆம். அவற்றுள் இரு பெருநூல்கள் தலை சிறந்து நிற்கின்றன. முதலாவதாக அருள் அறிவு கூறும் நூலாகிய சிவஞான போதமும், இரண்டாவதாக அருள் அறிவுப் பயன் கூறும் நூலாகிய சிவஞான சித்தியாரும் உள்ளன. இவற்றுட் போத நூலின் கருத்தை விளக்கி அதனை உயிர்களுடையும்கூட செய்வ வந்த நூல் சித்தியார் என்பதைப் போதம் சித்தியார் என்ற இரு பெயர்களுமே விளக்கும். அவைகளுள் சித்தியாரான் மலத்தின் உண்மை கூற வந்த இரண்டாம் குந்திரம் 86-வது 87-வது செய்யுள்கள் திரோதான சத்தியின் இயல்பை விளக்கும்.

“மும்மலம் செல்லி னுக்கு

முனையொடு தவிடுமிப் போல்

மும்மர் செய்து அணுவின் உண்மை

வடிவிலை மறைத்து கின்றது

பொய்ம்மைசெய் போக பந்த

போத்திருத் துவங்கள் பண்ணும்

இம்மலம் மூன்றினோடும் இருமலம்

இசைப்பன் இன்னும்”

“மாயையின் காரியத்தை

மாயைய மலம் தென்றும்

ஏயும்மும் மலக்கள் தந்தம்

தொழிலிலை இயற்ற ஏவும்

துயவன் தனது ஓர்சத்தி

திரோதான கரியது என்றும்

ஆய்வரிடம் மலக்கள் ஐந்தும்

அணுகலோ அணுகுதல்கும்”

துயவன் ஏவும் தனது ஓர்சத்தி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“மனத்தாலும் வாக்காலும் மன்னவொன்னு மோன - இனத்தாசே நல்ல இனத்தார்”

திரோதான கரி என்று கூறியது ஏனெனில் சிவக் கடவுளைப் போல அவரது அருளும் எங்கும் நிறைந்திருப்பது பற்றியே. எங்கும் நிறைந்திருக்கிற பொருளை உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு செயலையும் காணாமையன்றி, ஓர் இடத்திலோ சில இடங்களிலோ நிறைந்தோ தொடர்ந்தோ இருக்கிற பொருள்கள் அவ்வாறு உலகின் ஒவ்வொருசெயலையும் காணமுடியாது. ஆகையால் கடவுளின் அருட் சத்தியே திரோதான சத்தி என்று குறித்து உணர்த்தவந்த அந்த அறிவு நூல், திரோதான சத்தியை உலகிற்கெல்லாம் சாட்சியாயிருப்பது பற்றி 'திரோதான கரி' என்று விளக்கிற்று. கரி என்பது சாட்சி என்று இங்கு பொருள் கொண்டு நிற்கிறது.

காரி என்பதனைச் செய்வது எனவும் சில ஆசிரியர்கள் உரை கண்டார்கள். அதற்கு இறைவன் ஏவ, அவ்வாணைப்படி. இச்சத்தியானது ஆணவம் மாயா கருமம் என்னும் மூன்று மலங்களையும் தொழிற் படுத்தாதவாகிய செய்கையைத் தான் கொண்டதால், அவர் கூறும் செய்கைப் பொருளும் பொருத்தமே.

முதல் நூலாகிய சிவஞான போதத்தில் உயிர்க்கு (மும்மலம்) முக்குற்றங்களே குறிப்பிடப் பட்டிருக்க, இக்கு ஐக்குற்றங்களாகக் கூறியது என்னை எனில்; இயற்கைக்குற்றம் (க) இடைச்சேர்த்த குற்றங்கள் (உ) காரியக் குற்றம் (க) அருளை (மலமாகக்) குற்றமாக உபசரித்துக் கொண்டது (க) ஆக ஐக்குற்றங்கள் இங்குக்கூறப்பட்டன. முதல் இயற்கைக் குற்றம் (க) இடைசேர் (ஆகத்துக்) குற்றங்கள் (உ) இம் மூன்றையுமே முதல் நூல் கூறுகின்றது. காரிய வகையில் கூறப்பட்டது மாயேயம், திரோதானமே அருளைக் குற்றம் போல உபசரித்துக் கூறப்பட்டது. நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் "குலங்களைத்தாய்" என்று தொடங்குகிற மணிவாசகம் "மலங்கள் ஐந்தாய் கழல்வன்" என்னும் உண்மையைக் காட்டுகிறது. உயிரை மறைப்பதும் மயக்குவதுமாகிய பொருள்களை "மலம்" என்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

உயிரை அநாதியே தொடர்ந்து உயிரின் அறிவை மறைத்துப் பெருங்கேடு

செய்வது ஆணவம். (ஆண்மை+அவம் ஆணவம்) இதுவே உயிரைப் பொருந்திய முதற்குற்றம். இது முதல் மலம் அல்லது மூலமலம் எனச் சொல்லப்படுவது. அது அநாதியே உயிரைச் சேர்த்துள்ள காரணத்தால் சகசமலம் எனவும் படும். ஆணவ மறைப்பால் அறிவு மறைந்து மயங்கிய உயிர்கள்தான் இரங்கிய கடவுள் அதனோடு மாயா (உள் பொருளாதலின் கெடாத) மலத்தை உயிர்க்குத் துணையாகச் சேர்த்தார். அதனால் 'பாசி படு குட்டத்தில் கல்லினை விட்டு எறியப் படும்பொழுது நீங்கி அது விடும்பொழுது பரக்கும்' என்ற முறையில் மாயை ஆணவ மறைப்பைச் சிறிது நீக்கி உயிர்க்கு விளக்கத்தைச் செய்யினும் தன்னகாரியத்திலேயுள்ள மயங்கச் செய்வதால் மாயாமலம் எனப்படுகிறது. இது இரண்டாம் மலம். மாயையின் உதவியால் உயிர்கள் சிறிது அறிவுவிளக்கப்பெற்ற பொழுது ஒரு தொழில் செய்யத் தொடங்கும். "குறைந்த அறிவு குழையைக் கெடுக்கும்" என்பது பழமொழி. உயிர், மலத்தான் மறைப்புண்டு மயங்கிச் செய்யும் செயல்கள் அருட் செயல்களாகாமல், மருட் செயல்களேயாகி, அவை நல்லினை தீயின்களின்பார்பட்டு, தன்புறுத்தற்கு ஏதுவாய் முடிதலின், கருமம், மூன்றாவது மலமாகின்றது.

இரண்டாம் மூன்றாம் மலங்கள் இடையிற் சேர்ந்தவை. இடைசேர் மலம், சிந்தி கூட்டு மலம் ஆவன :

மாயாவால் உடம்பும் கரணமும் பெற்ற உயிரானது மாயாவாற்றோன்றிய பொருள்களின் கிறம் தன்மை முதலியன கண்டு தகரும் போதெல்லாம் மயங்குகின்றது. இம்மயக்கமும் பெருகுகின்றது.

இதனால் (மாயாவால் இயைந்த மாயா+இயை) மாயேயமலம் நான்காவது மலமாகின்றது. மாயை+இயை=மாயேய என்பது மருட்ச்சொல். பேரிர்க்கப் பெரும் பொருள் ஆகிய கடவுள் ஓர் உயிரற்ற அறிவுற்ற ஆணவப் பொருளால் உயிரறிவுக் குண்டாகிய மறைப்பைத் தடுக்க அல்லது குறைக்க மாயா கருமம் என்னும் இருபொருள்களைச் சேர்த்தும், அவை அறிவற்ற பொருள்களாதலால் அங்கு தொழிற்படும் வன்மை யுண்டாமாறில்லை. ஆகவே இறைவன்

"கற்றில் ஞாயினும் சேட்க அஃதொருவற் - கொந்தந்த ஞாயினும்"

தமது அருட் சத்தியை எவ்வளவு சத்தியின் எவ்வளவு மன்றைய சூற்றப் பொருள்களும் தொழிலில் ஆடியது. எது போல் என்னில்; பெரிய தேர் தரையிற் புகிந்து நிற்கிறது. அதனைப் பதிவினின் மும் எழுப்பி ஓட்டுவதற்காக, எழுப்புக் கருவியை (ஜாக்கைய) த் தேர் பதிந்துள்ள இடங்கொண்டு சேர்த்தமாத்திரத்தில் தேர் எழுப்புவதில்லை. பின் அறிவுடைய மனிதன் முயற்சிசேர்ந்ததும் எழுப்புக்கருவி தேரைப் பதிந்திருந்த இடத்தை விட்டுத் தூக்குகின்றது. தேர் ஓடுகின்றது. இதுபோல ஆணவ மாயா கருமம் என்னும் முக்குற்றம் களும் சடமாதலின், அவை தாமே தொழிற் பட்டில். அறிவுள்ள திரோதான சத்தியே தொழில் நடத்துகின்றது. உயிரவின் மறைப்புச் சிறிது சிறிது நீங்குவதும், பின் மூடுவதாமாக வா, மறைப்பு நீக்கம் சிறிது சிறிது வலுவடைகிறது. மறைப்பின் நீக்கம் எவ்வளவுக்கு வலுவடைகிறதோ, அவ்வளவுக்கு மறைப்பின் வலு குறைகின்றது. மறைப்புள்ளவரை மயக்கமும் பெருகி வளர்கிறது. அது, எதுபோல் எவ்வளவு, நீண்டகால நோயாளிக்கு, மருத்துவன் அநோயை நீக்கத் தருந்த மருந்தைக் கொடுக்கிறான்; மருந்து உள்ளே போனதும், ஒண்டி உறைந்திருந்த நோய் கலக்கப்படுகிறது. கலக்கிய பொழுது நோயின் கொடுமை நோயாளியை மிக வருத்துகிறது. நோயாளியும் "நோய் மிகுந்தது" என்கிறான். இதுபோல, உயிரவியை மறைக்கிற சூற்றத்தை மருந்து போலுள்ள மற்றக் சூற்றத்தைக் கொடுத்துக் கலக்கும் போது, கலக்க மிகுதியால் உயிரவியை மிகக் கலங்குகிறது. அதனால் திரோதான (திருஅருட்) சத்தியும் ஒரு சூற்றமாக எண்ணப்படுகின்றது. இதுவே ஐந்தாவது சூற்றம்.

இவ்வாறு ஆணவ மலமானது அறிவற்ற பொருள்களாகிய மாயா கருமங்களாலும் அறிவுள்ள பொருளாகிய அருட் (திரோதான) சத்தியாலும் தொழிற்படுத்தப்பட்டு தேய்ந்துகழிய (வலுவற்றப் பேசு) உயிரவியை விளக்கம் உறுகிறது. விளக்கிய உயிர் அறிவைப் பின்னும் மாசடைய ஓட்டாது காக்கவேண்டிக் கடவுள் தமது அருட் பெருங்குணங்களோடு சேர்க்கிறார். சத்தியே

சிவத்தின் குணத்தை வெளிப்படக் கூட்டி வதால், இங்கு சத்தி சேர்தல், சத்தி பொருந்ததல், உயிரவியின் சத்தி விழுதல், சத்தி பதிதல் என்று சொல்லப் படுகிறது. அறிவுவிளக்க, அருள்பதிய மலவலுக் குறைகின்றது. இதனை மலவலு நீக்கம் என்னுது, மலநீக்கம் என்பர், இதுவே, பந்தமறுத்தல், பந்த விலக்கம், பந்தம்விடல், கட்டுநீக்கம், வீடு, முத்தி எனப்பெயர் கொள்கிறது.

திரோதான சத்தியின் துட்பம் திருக்கோயில் வழிபாட்டு முறையில் வைத்து விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு கால வழிபாட்டைத் தொடங்கும் பொழுதும் கடவுட் குறியை மறைக்கும்படி ஒரு திரையிடப்பட்டிருக்கின்றது. கடவுட் குறிக்கு ரீராட்டி உடைசட்டிப் பூப்பூனைந்த உணவூட்டுவது போல் ஈடித்து முடிக்கிற காலம் வரைக்கும் திரையால் கடவுட் குறி மறைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. பின், திரையை நீக்கி ஒளி காட்டுகிறார்கள். அதாவது திரை நீங்கும் பொழுது ஒளி தோன்றுகிறது. இத்திரையே திரோதான சத்தியைக்காட்டி நிற்கின்றது. தெளிவு தோன்றிய பின் திரையிடப் படுவதென்று என்பது அருள் பதியப் பெற்ற உத்தமர்மிண்டும் மயங்கார் என்னும் உண்மையை உணர்த்துகின்றது. இது போன்று கோயிலுள் பல துட்பங்கள் நிகழ்கின்றன. இவைகளை உற்றறியவும் கேட்டறியவும் மதியிலார் தகாதமொழிபலசாற்று வர். திருவருள் அன்னவர்களையும் நன்னெறிப் புகுத்தி உய்விக்க வேண்டி வணங்குகிறேன்.

இவ்வாறு மயக்க மறைப்புச் சத்தி எனப் பொருள் பெறும் திரோதான சத்தியானது (க) இறைவனது அருட்சத்தி, (உ) உயிர் மயங்குவது பற்றி மயக்கச் சத்தி, (ங) மாயா, கருமங்களையும் சேர்ந்துத் தொழிற் படுத்துமபடி. எவிய சத்தி, (ச) உயிரவியினைப் பொருந்தி நின்று தொழிலியற்றுவதால் அதுவியை அணைந்து நிற்கும் சத்தி (ரு) உயிரவியில் திருவருள் பதியும்படி செய் சத்தி, (ஃ) திருவருளை உயிரவியில் நிரப்பிப் பேரின்ப மருள்கிற சத்தி எனப் பல் திறப் பட்டு நிற்கின்றது.

ஓம் சிவம்! ஓம் சிவம்! ஓம் சிவம்!!!

சைவமாதர் சைவத்தை வளர்க்க வேண்டும்

திருவரங்க நீலாம்பிகையார்

சைவம் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தை வழிபடுவது. சிவம் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதது; எங்குமுள்ளது; இன்ப வடிவானது. பேரறிவு பேராற்றல் பேரின்பமுடைய அறிவுப் பொருளின் சேர்க்கையினால்தான் பிறந்திற்கும் உயிர்கட்குப் பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரின்பமும் உண்டாகல் வேண்டும். அறிஞர் சேர்க்கையால் அறிவும், வலிவுடையார் சேர்க்கையால் வலிவும், அன்புடையார் சேர்க்கையால் அன்பும் இன்பமும் வருதல் கண்கூடு. அது போல் அறிஞர் எல்லாரினும் வலிவுடையார் எல்லாரினும் அன்புடையார் எல்லாரினுஞ் சிறந்த சிவத்தின் துணை நமக்கும் எல்லா உயிர்கட்கும் இன்றியமையாதது. இறைவனுதவியினாலேயே பிறந்தும், இறைவன் செயலினாலேயே மறைந்தும் போகும் நமக்கு வேறு யார் நிலையான துணையாகக் கூடும்? நாம் எல்லாரும் பிறப்பவரும் இறப்பவருமாயிருக்கையில், நாம் ஒருவருக்கொருவர் துணையாவதெல்லாம், சில நாளை, சில திங்களோ, சில ஆண்டோ, அதற்கு மேலில்லை.

அறிவின் முயற்சியினால்தான் உலகமெல்லாம் - உலகத்துள்ள செயல்களெல்லாம் நடக்கக் காண்கின்றோம். உயிர்கள் அறிவாமையிலே அழுந்தி உறங்கியோ மயங்கியோ கிடக்கையில் எதொரு முயற்சியும் இல்லை. ஆகவே, இந்நிலைவுகத்தின் நிகழ்ச்சிகளுக்கும், இதற்கும் அப்பாலுள்ள எண்ணிறந்த உலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளுக்கும், இவ்வுலகங்களில் உள்ள புறப் பூண்டு முதல் மக்கள் ஈழான எல்லா உயிர்களின் பிறப்பு வளர்ப்பு இறப்பு முதலான நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஒரு பேரறிவு முதலாய் கின்றன்றோ அவை தம்மை நடத்தல் வேண்டும்? கடவுள் இல்லை யென்றும், கடவுளிருந்தாலும் அவரையறிய வேண்டுவதில்லை யென்றும், அறிந்தாலும் அவரை நினைந்து வணங்க வேண்டுவதில்லை யென்றும் சொல்வோர் சொல் எதனையொத்

திருக்கின்ற தென்றால், 'எனக்குத் தாய் தந்தையர் ஆசிரியர் அன்புடையார். இல்லை, இருந்தாலும் அவரை அறிய வேண்டுவதில்லை, அறிந்தாலும் அவரை நினைந்து அவர்பால் அன்பு பூண்டு வணங்க வேண்டு வதில்லை' என்று ஒருவன் சொல்வதையே ஒத்திருக்கின்றது. என் அறிவே சிறந்த தென்பவன் தன் தாய் இன்றித் தந்தையின்றி ஆசிரியர்இன்றித் தந்தையின்றி அவ்வறிவைப் பெற்றதுண்டோ? வரவர அறிவிற்பெரியாதற்கு, வரவர அறிவிற்பெரியாதற்கு சேர்க்கையும் அவர் எழுதிய நூற் பயிற்சியும் நமக்குக் கட்டாயமாகவேண்டப்படுதல் போலவே, எல்லா அறிவினுஞ் சிறந்த பேரறிவு பேரின்பத்தைப் பெறுதற்கு அவை யெல்லாம் ஒருங்குடைய சிவத்தின் சேர்க்கை இன்றியமையாத தென்க.

நம்போற் பிறந்து இருந்து துன்புற்று இறந்து மறுமையுலகங்களில் அலறித் திரியும் பேய்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குவோர், அப்பேய் வடிவைப் பெற்று மறுமையில் அலறித் திரிவார்கள். அமெரிக்காவில் ஒரு கல்லூரியில் விலங்குகளின் அமைப்பை ஆராய்ந்து படித்த ஒரு மாணவன், ஓர் எருமை மாட்டின் அமைப்பிற்குந் தைச் செலுத்தி அதனை இரவு பகல் நினைந்து வர, அவன் சிலநாளில் தன்னை ஓர் எருமை மாடாகவே கருதி அதற்குரிய செயல்களைச் செய்ததன் என்று ஓர் ஆங்கிலப் புலவர் மிக துணுகி ஆராய்ந்தெழுதிய மனநூலில் எழுதியிருக்கின்றார். ஆகையால், நம்சைவத்தாய்மார்கள் பேய்களைத் தெய்வமாகநினைந்து வணங்குதல் தமக்குத் தம்மைச் சேர்த்தார்தாம் பெருந் தீமை செய்வதுடன், தம் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைக்குத் தீமை செய்தவராவார்கள். எல்லா அறிவும், எல்லா ஆற்றலும், எல்லாச் செல்வமும், எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடைய சிவத்தையும் அம்மையையும், நம்சைவ ஆசிரியரான மாணிக்க வாசகர், திருஞான சம்பந்தர் முதலாயினோ

"நேசத்தால் நினைந் நினைக்கும் நினைவுடையார் - ஆசைக்கடலில் அழுந்தார் பாபபமே"

யும் மிக நினைந்து மிக வணங்கி மிகவாழ்த்தி வணங்குதலே நமக்கும் நம்மைச் சார்ந்தார்க்கும் அளவுபடாத பெரும் பயனைத் தரும்.

மற்றைச் சமயங்களும் மற்றை மொழிகளும் தத்தம் ஆசிரியர் பெயராலும் தத்தம் மக்களின் பெயராலும் தம் மதங்களைப் பேளத்தம், கிறித்துவம், மகமதியம், மத்வம், இராமாஹஜம் என்றும், தம் மொழிகளை ஆரியம், ஆங்கிலம், கிரேக்கம், எபிரேயம், சீனம் என்றும் முறையே வழங்கிவரச், சைவருந் தமிழரும் ஆசிய நாம் மட்டும் இன்ப வடிவினையுள் எல்லாம் வல்ல முழு முதற் கடவுளாயுள்ள சிவத்தின் பெயரால் 'சைவம்' என்று நமது சமயத்தையும்,

அச் சிவத்தின் இன்ப, இயல்பைத், தன் கண் உடைமையால் இனிமை பென்னும் பொருளுடைய 'தமிழ்' என்னும் பெயரால் நமது தமிழ் மொழியையும் வழங்கி வருகின்றோம். இத்துணைச் சிறந்த தமிழைக் கற்றுச் சிவத்தை வணங்குதலையே நாம் உறுதியாகப் பிடித்தல் வேண்டும். மற்றை மொழிகளைத் தமிழ் கற்ற பிறகு தான் கற்றல் வேண்டும்.

தற்ப்பு:— எனக்குத் தெரிந்தவரை சைவ மாதர் சைவத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்னும் பொருள் பற்றி மிகச் சருக்கமாக வரைந்தேன். இதனைப் பெருக்கிப் பின்னல் வெளியிடத் திரு வருந் துணை புரியுமென்று நம்புகிறேன்.

சைவ சமயப் பாதுகாப்பு

ச. சச்சிதாந்தம் பிள்ளை, பி. ஏ., எஸ். டி.

"நூலம் கின்புக டேயிக வேண்டும்தென்
ஆல் வாயில் உறையும்எம் ஆதியே!"

என்று இற்றைக்குச் சுமார் 1300 ஆண்டு களுக்கு முன்பு மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் சந்திதியில் புகலித் திருஞானசம்பந் தப்பெருமான் விண்ணப்பித் தருளினார். அப்பெருமான் கொண்டிருந்த ஆர்வம், அவர் பாதுகாத்துத் தந்த சைவசமயத்தில் இக்காலத்துப் பிறந்துள்ளோருள் பெரும் பாலாருக்கில்லை.

தற்கால உலகை நோக்குமிடத்து, பொது வாகச் சமயம் என்ற அளவிலேயே வெறுப் புப் பகைமையும் ஆங்காங்குத் தோன்றி யிருப்பது புலனாகும். சமயமானது மக்க ளைப் பலவாறுய்ப் பிரித்து அவர்கள் முன் னேற்றத்தைத் தடுத்து நிற்குமொரு நிலை என்றும், அது வலியுழந்து ஒழிந்தாலல்லது உலகம் நலம்பெருதென்றும் கருதுவார் பல ருளர். சமயப்பற்றுள்ளர் சிலர் இவர்களை நான் திகள் என்று பழிப்பர்.

உண்மைச் சமயம் இன்னதெனக் காய் தல் உவத்தல் அகற்றி மேற்குறித்த இரு திறத்தாரும் ஆராய்வாயின், அவருக்குள் ளிருக்கும் கருத்து முரண்பாடு பெரிதும் மறைந்துவிடும். ஆகையால் சைவசமயப் பாதுகாப்பைப்பற்றிப் பேசுமுன்பு, சமயத்தி னியல்பையும் அவசியத்தையும் பற்றிச் சிறிது ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

சமயம் என்பது வரட்டுச் சாத்திரமல்ல; வெறுத் தத்துவக் கொள்கையல்ல; போலி வேடமல்ல; பொருள்தாரச் சடங்கல்ல; மெய்ஞ்ஞானமில்லாக் குருட்டுக் குருமார் வழிபாடுமல்ல; அறிவையும் அன்பையும் வளர்க்காத ஆலயம் மடம் முதலிய அமைப் புக்களுமல்ல. மேற்குறித்த அடைமொழிகள் அனுகூப்பெருத சாத்திரமும், திருவேடமும், சடங்கும், ஆசிரியனும், ஆலயமும், திரு மடமும் சாதனமாகக் கொண்டு உக்களைச் சிவ ஞெறியிற் செலுத்தும் ஒரு நல்ல ஏற்பாடாகும். ஆயினும், அடிக்கடி மக் கள் இச்சாதனங்களையே சமயம் என

மயங்கி எண்ணி, அதைக் கெடுத்துத் தாமும் கெட்டுவந்திருப்பது மெய்மையே. ஆனால், இதுபற்றியே போலிச் சமயத்தையும் உண்மைச் சமயத்தையும் ஒன்றெனக் கொண்டு, சமயமே தீயது என்றல் முறையாகாது. போலிச் சமயத்தை உண்மைச் சமயத் தலைவர்கள் அவ்வப்போது கண்டித்துத் தம் வாழ்க்கையினாலும் அறிவுரைகளினாலும் மெய்ச்சமயம் இன்னதென விளக்கி வந்திருக்கிறார்கள். உண்மைச் சமயம் இல்லையெல், மக்கள் உயிர்வாழ்க்கை வளம்பெறுது; உண்மையான முன்னேற்றம் ஒன்றும் ஏற்படாது. "Religion is not a strange or added thing, but the inspiration of an eternal spirit through this temporal world" * "சமயம் என்பது புதுமையான, அல்லது புறத்திலிருந்து கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்ட ஒரு பொருளன்று; அது நம் அன்றாட லௌகிக வாழ்க்கை நலவழியில் நடக்கத் தூண்டு பொரு சக்தி; என்றுமுள்ள பரமான்மா இம்மண்ணிலகின் வாயிலாக மிகுகின்ற முச்சு", கடவுளுக்கும் தனக்கும், பிற உயிர்களுக்கும் தனக்கும், பிற வுயிர்களுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள தொடர்பை மனிதன் உள்ளவாறு அறிந்து ஒழுக்குதலே உண்மைச் சமய ஞானமும் ஒழுக்கமுமாம். இச்சமய ஞானமும் ஒழுக்கமும் மனித சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றி யமையாதவை, உண்மைச் சமயம், மக்களை அன்பினால் பிணித்து ஒன்றுபடுத்தும் இயல்புடையதே யன்றி, வேறுபடுத்திப் பிளவுகளையும் பகை மையையும் வளர்க்கும் இயல்புடையதன்று; எல்லாப் பொருள்களின் உண்மையையும் மக்கள் காணுமாறு தூண்டுவதேயன்றி, ஆராய்ச்சியில் அறிஞர்கண்ட எந்த உண்மையையும் சமயசாத்திரங்கட்கோ சமயவாதிகள் நம்பிக்கைக்கோ முரண யிருக்கிறதென்றும் காரணத்தால் மறைக்கவோ எதிர்க்கவோ முயலுவதன்று. "அன்பே சிவம்", "அறிவே சிவம்" என்றனர் ஆன்றோர். அதனின் அன்பையும் அறிவையும் எதிர்ப்பது ஆண்டவனையே எதிர்ப்பதாகும்.

* Henry Drummond.

இவ்விதப்பினதாகிய மெய்ச்சமயம், உலகில் போதிய ஆற்றலுடன் விளங்காமையால்தான், பொய், பசி, பிணி, பயம், பொருமை, பகை முதலிய பொல்லாத குகள் நிறைந்திருக்கின்றன. இவைகளை ஒழித்தற்குரிய ஓரா சக்தி சமய சக்திதான் என்று லாயிட் ஜார்ஜ் (Lloyd George) முதலிய அறிஞர்கள் அறுபவத்திற் கண்டு கூறுகின்றனர். ஆகவே சமயம் வேண்டும் என்னும் முடிவு சித்திக்கும்.

ஆனால், 'ஒரு சமயமென்றில்லாமல், உலகில் பல சமயங்கள் இருக்கின்றனவே; இவைகளும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாமல் உளவன்றே! இத்தனை சமயங்கள் ஏன்? இத்தனையும் மெய்ச் சமயங்கள் தாமா?' என்னும் ஐயங்கள் பலர்க்குத் தோன்றுவது இயல்பே. சமயங்கள் பல உண்டென்பது கண்கூடே. பத்து, இருபதல்ல; பலகோடியுண்டு. "சமய கோடிகள்", "அரிய சமயம் ஒருகோடி" என்பர் ஆன்றோர். ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு சமயமுண்டு. மக்கள் தம் அறிவு குணம் செயலில் ஓரா தன்மையும் முதிர்ச்சியுடைய உடையவர்களாயில்லை. யாவர்க்கும் பொதுவாகச் சில அடிப்படையான இலக்கணங்கள் இருப்பினும், ஒவ்வொருவர்க்கும் தனித்தனிச் சிறப்பியல்புகளும் சில உள். இதனால் மக்களிடையே அறிவிதும் ருசியிலும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, அவர்கள் சமயக்கொள்கைகளும் சிறிதில அமிசங்களில் வேறுபடுவதும் இயற்கையே. இதனால்தான் கடவுளைப்பற்றிய கோட்பாடுகளிலும், அவரை அடைதற்குரிய வழிகளைப்பற்றிய கருத்துக்களிலும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனவே, சமயங்கள் பல உள்ளன. இவை மனித இயற்கையின் அடிப்படையைப்பற்றி நிற்பதால் இவற்றை அழிக்கவோ, ஒன்றாக்கவோ முடியாது. இவை யனைத்தும் அவசியம் என்று ஒப்புக்கொள்ளவும் வேண்டியிருக்கிறது. ஆகிலும், பல்வேறு சிறப்பியல்புகளால் வெவ்வேறெனக் கணக்கிடப்படும் சமய கோடிகளினூடே ஒரே சமயத்தான் உயிர்நாயியார் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றது. வடிவிலும், அளவிலும், நிறத்திலும் பலநிறப்பட்ட விளக்குக் கூடுகளுடன் மின்சார

"பிறவிச் சுழிப்பட்டு நம்மை மறக்கிலும் என்னைக் குறிக்கொண்டினே"

விளக்குகள் எரியும்போது, காட்சி பலவா யிருக்கின்றது; உள்ளிருந்து இயக்கும் சக்தி ஒன்றுதான். இவ்வொரு மின்சார சக்தியே பெரிதாயும் சிறிதாயும் பல்வேலை களைச் செய்கின்றது. இதுபோலவே சம யங்கள் பல இருப்பினும், அப்போர்வைகளி னுள்ளே இருப்பது ஒரு சமயந்தான். “வேறுபடு சமயமெலாம் புகுந்து பார்க் கின், விளங்கு பரம்பொருளே! நின்விள யாட்டல்லால், மாறுபடுங் கருத்திலை” என்றார் தாயுமானார்.

இச்சமயங்களை அவ்வவற்றின் உண்மை நிலையில் வைத்துக் காணும்போது, அவை யாவும் மெய்ச்சமயங்களென்றே தோன் றும். ஒரு கலாசாலையில் முதல் வகுப்பு முதல், எம். ஏ. வகுப்புவரை பல வகுப் புகள் இருக்கலாம். அவற்றிற் படிப்போர் யாவரும் மாணவர் என்னும் தன்மையில் ஒரு கூட்டத்தினரே. அனைவரும் உண்மை யையே உணர்ந்து வருகின்றனர். அக் கலாசாலை முழுவதிற்கும் தலைவர் ஒரு வரே. ஆயினும், வகுப்புகளின் அறிவார் தல்களை நோக்கப் படிமுறையில் அளவு வேறுபாடிருப்பது புலனும். இவ்வியற்சை யில் தவறென்றையிலலை. எல்லா வகுப்புக் களும் அவசியமே; எல்லாவற்றிலும் கற்பிக் கப்படுவதும் மெய்யே. இவைபோன்றே மூலக மாகிய கலாசாலையிலும் பல வகுப்புக்களுள் ள்ளன. மக்கள் தத்தம் அறிவினளவிற் கேற்ற வகுப்பில் சேர்ந்து உண்மையறிந்து வருகின்றனர். எல்லா வகுப்புக்களும் தேவை யே; எல்லாப் பாடங்களும் உண்மை தெரிப் பனவே. எல்லாவற்றையும் நடத்தும் தனித் தலைவர் ஒருவரே. இவ்வகுப்புக்கள்தாம் பல்வேறு சமயங்கள். இவைகளைப் படி முறையில் வைத்து உள்ளபடி காணுகையில் முன்போடு தோன்றாது; யாவும் நல்லன என்றே தோன்றும்.

இதுவரையில் விளக்கிய உண்மைகளால், உயிராயுள்ள ஒரு பெருஞ் சமயம் உள் ளிருந்தியக்கி மக்கட்கு நலஞ் செய்வ தற்கு உடம்பு போன்றிள்ள பல சமயங் கள் தேவை என்பது புலப்படும். ஆனால், “உடம்பார் அழிந்தால் உயிரார் அழிவார்”, ஆகவே, பன்னெடுங்காலம் நிலி நின்று

தம் உபயோகத்தையும் சக்தியையும் கரட்டி வந்துள்ள சமயங்களாகிய உடம்புகளை, போலி யுணர்வொழுக்கங்களால் நோய் வாய்ப்படாமற் பாதுகாத்து வருதல் அவ சியமாகும். அவைகளில் பொய் மிகுத்து மெய்யைத் தூத்திவிடுமாயின், அவ்வுடம்பு கள் மாய்ந்துபோம். ஆதலின், அவ்வச் சம யத்திற் பிறந்தோர் அவரவர் பிறந்த சம யம் நன்னிலையில் நின்று மக்கட்கு உப கரித்து வருவதற்கான முயற்சிகளைச் செய் யுங் கடப்பாடுடையாராவர். முடிவில், அவை இருத்தலும் இறத்தலும் கருத்தன் கருத்தின்படியாகும். “எல்லாச் சமயங் கட்கும் உயிர்நாடி ஒன்றே. எல்லாச் சமயங் களும் முடிவில் ஆன்மாக்களைக்கொண்டு சேர்க்குமிடமும் ஒன்றே” என்னும் அடிப் படை உண்மைகளைச் சமயவாதிகள் அனை வரும் மறவாதிருப்பராயின் சமயப்பிணக்கு நேர வழியிலில்லை.

இவ்வாறு நோக்குங்கால், சமயங்களுள் ளின்றெனக் கணக்கிடப்படும் நிலையில் சைவ மும் போற்றிப் பேணற்குரிய தோன்றென் பது சொல்லாமலே அமையும். இதற்கு இந் நிலையே யன்றி, ஏனைச் சமயங்கட்கெல்லாம் தாயகமும் நாயகமுமாய் நிற்கும் ஒரு தனி நிலையும் உண்டு. இந்நிலையில் இதைச் சன் மார்க்கம், ஒளி நெறி, திருநெறி என்று குறிக்கலாம். இதன் உச்சியிலேயே சமய அதித நிலைமையும் அமைந்திருக்கின்றது.

இப்பெரிய பொது நிலையில் சைவம் மற் றைச் சமயங்களினாடே விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது. அதை ஒரு பெருஞ் சமயம் எனப் பார்க்கும் சிறப்பு நிலையில், அது இந் தியாவில் மட்டுமே காணக்கூடிய தொன்றும். அதிலும் தமிழ்நாட்டில் ஒரு தனிச்சிறப் புடன் விளங்குந் தன்மையுடையது.

இச் சிறப்புச் சைவம் தமிழ்நாட்டில் இன்று சீரிய நிலையில் இல்லை. சைவசமயத் திற் பிறந்தோர் பலர் பிற சமயம் புகுந்து வருகின்றனர். மதமாதலுடையதொன்றும் தமக்கென வொன்றிலராய், வேளைக்கொரு கோலமும் கொள்கையு முடையதாய் வாழ வழுப்பான வழுவாழ்க்கை நடத்தித் தம் மிதைவனை நண்ணறியாமல் நழுவுகின்றார் கள். தேவாரம் பெற்ற திருத்தலங்கள்

தாமும் பல ஊர்களில் விளக்கம் பெரிதும் குன்றிப் பரிதாபகரமான நிலையிலுள்ளன. சைவசமய வளர்ப்புக்கென ஏற்பட்ட திருமடங்கள் தம் சமய வளர்ச்சிக்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளாது, பல்வேறு லௌகிகத் தொல்லைகளிலகப்பட்டு அல்லற்படுகின்றன. வீட்டிலேனும், கல்லூரிகளிலேனும், கோயில் மடங்களிலேனும் சமய போதனை ஒழுங்காக நிகழாமையால், சைவ சமயத்தைப்பற்றிச் சைவர் பெரும்பாலோர்க்குத் தெளிவான யாதொரு அறிவும் கிடைப்பதரிதாய் விட்டது. அசட்டையும், அறியாமையும், விபரீத ஞானமும் ஒன்று கூடித் தமிழ்நாட்டிற் சைவ சமயிகள் வாழ்வை உலைத்துவிட்டன. இன்னுஞ் சில தலைமுறைகள்வரை இந்திலையே நீடித்து விடுமாயின், சிறப்புச் சைவம் செத்தே போகும்.

‘சிறப்புச்சைவம் செத்தொழிந்தால் முழு கிப் போவதென்ன? உலகிற்கு அதனால் என்ன நஷ்டம்?’ என்னும் கேள்வி பிறக்கலாம். சைவத்தின் தனிமேம்பாட்டை ஆன்றோர் டலர் நன்குணர்ந்து பாராட்டியுள்ளார். ஐயங்கொள்வோரைச் சமரச ஞானியாகிய தாயுமானார் ‘ஆகாரபுவனம் - சிதம்பராகசியம்’ என்னும் பகுதியில் அருளிச் செய்துள்ள பாடல்களை ஆழிந்து நோக்கவேண்டுவல். சைவ நன்னெறி “அம்மையப்பரே உலகுக்கு அம்மை அப்பர்” என்றும் கொள்கையில் நிற்பதொன்றாகுதலால், மக்களனைவரும் அன்பாற் பிணிக்கப்பட்டு மேனெறி யடைதற்குத் துண்டும் “தன்மையது. “முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொரு”ளாயுள்ள முதல்வன் “பின்னைப் புதுமைக்கும் போத்தும் அப்பெற்றிய” னாவான் என்று போதித்ததின், அது காலமாயுதலால் கலங்க வேண்டிய நிலையி லிருப்பதொன்றன்று; இக்காலத்தில் தோன்றும்சிக்கல்களாகிய நாட்டுத்தொல்லை, சாதித்தொல்லை, சமயத்தொல்லை, பொருளாதாரத் தொல்லை, அரசியல் தொல்லை, தொழிலாளி முதலாளித் தொல்லை, ஆண்பெண் - போட்டித் தொல்லை முதலிய தொல்லையினின்றும் மக்கள் விடுபடுதற்கு வேண்டிய வழிகளைக் காட்டும் மாண்பிணையத் துடையது. இத்துணைச் சிறப்புடைய சைவம்

ஏட்டளவில் ஒடுங்கிப் போமாயின், உலகிற்கே ஒரு பெரு நஷ்டமாகும். இனிச் சைவ மரபில் தோன்றி விளங்கிய யோசியர், ஞானியர், புலவர் இவர் தம் அரும் பெரும் அறிவும் அனுபவமும் பிற்கால உலகிற்குக் கிடைக்காது மறைந்துபோமே! இதுவும் பெரு நஷ்டமன்றோ? போக்குவரவு சாதன மிகுதியால் பல தேசங்களும் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகி, உலகமெல்லாம் ஒரு பெருங் குடும்பம் என்னும் ரூபக் கோளை ஒருவாறு மக்கள் உணரத் தலைப்பட்டிருக்கும் இந்நாளில், பல நாட்டு ஆன்றோர் கூறிய உயரிய உண்மைகளும் அனுபவங்களும் அவசியமாகும். இப்படிச் கான்கையில், தண்டமிழ்நாட்டுச் சைவப் பெருமக்கள் அறிவனுபவங்களும் பொதுவாய் உலகிற்கு வேண்டும்; சிறப்பு வகையில் தமிழ்நாட்டிற்கு வேண்டும். ஆதலால் சைவத்தை அதன் சிறப்புருவத்திலும் பாதுகாத்தல் நல்லோர் கடனும்.

உண்மைச் சமயத்தை உயிரென்று மேலே குறித்தோம். உயிர் உடம்பொடு கூடியல்லது தொழிற்படல் இல்லை. அதுபோல் சமயமும், சாத்திரம், அகாட்டானம், கோயில், மடம் முதலிய அமைப்புகள் என்னும் உடம்பொடு பொருந்தியே பொதுமக்கட்கு உபகரிக்கும் இயல்பினதாயுள்ளது. இப்படி இவற்றெடுகூடி நிற்கையில் தான் சமயத்திற்கு அபத்துகளேகின்றது. ஆயினும் அடிப்போடு இப்புறக் கருவிகளைத் தள்ளிவிட வழியில்லை. மக்கட்கு வேண்டிய கருப்பஞ்சாறும் தனிச்சாறுக இயற்கையில் கிடைக்கக் காண்கிலேம். கோதும் சாறும் கூடிய கருப்பஞ்செடியியிருந்தே சாற்றைப் பெறவேண்டியிருக்கின்றது. ஆகவே, சமயக் கோட்பாடு, அமைப்பு, சடங்கு, சாத்திரம் என்பவற்றை அளவோடும் எச்சரிப்போடும் கொண்டு தான் சமயத்தினால் உலகம் நன்மையடைய வேண்டியிருக்கிறது. உயிரை மறந்து உடம்பையே உயிரெனப் போற்றல் பிழையாவது போலவே, உடம்பே வேண்டாம் உயிரே சாலும் என்றலும் பொதுஜனங்கட்கு நன்மை பயவாப் பிழைபாடாம். உடம்பை அதனளவில் மதித்து, அதனினும்சிறந்தது உயிரென்பதை எந்நாளும் வற்புறுத்தி வருதலே சமய அறிஞர் செய்கடன் என்க.

“ஒதிநாளும் உண்ணையேக்கும் எண்ணிலினை அவலம் - வாதியாமே வந்து நல்காய்”

இதுவரை விளக்கியவற்றால், சைவர் தம் சமய விஷயத்தில் அசட்டையோ டிருந்தாலும், விபரீத சமரசம் பேசிக் தம் சமயத்தின் நல்ல சிறப்பியல்புகளைப் பேணுதிருந்தாலும் தவறென்பது புலப்படும். பிற சமய சகோதரர்கள் தத்தம் சமயங்களைப் பேணி வருவதையும் சைவ நன்மக்கள் உணர்ந்து, அச்சமைய சோதார்களிடமிருந்து கற்கவேண்டிய நல்லனவற்றைக் கற்றுக் கொள்ளல் மிகவும் அவசியமாகும். அவற்றிற் சிலவற்றை நண்டுக் குறிப்பிடத் துணிவாம்: முதலில் கிறிஸ்துவ சோதார்கள் சமயத் தொண்டாற்றும் முறைகள் உலகறிந்தவை. அவர்கள் விவிலியதூலை 600-க்கு மேற்பட்ட பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். 1928-ல் 1,13,89,540 பிரதிகள் விற்பனை செய்யப்பட்டன. இவ்வசமாக வழங்கப்பட்டவை எண்ணில். இந்தியாவில் மட்டும் 700-க்குக் குறையாமல் கிறிஸ்துவப் பிரசார சபைகள் இருந்து வருகின்றன. மேற்குறித்த ஆண்டில் சமயப் பிரசாரத்திற்கெனது சில மேல்நடுகள் தந்த நன்கொடைப் பொருளின் மொத்தம் 3,59,44,846 சவரன்கள். இப்பெரும்பொருளையும், அதனினும் சிறந்ததாக மதிக்கவேண்டிய தியாக உணர்வுடன் வெளிவரும் சமய அறிஞர்களின் துணையையும் கொண்டு, அச்சமயத்தார் எத்தனையோ பாடசாலைகளையும், சங்கங்களையும், வைத்திய சாலைகளையும் பல தேசங்களிலும் வைத்து நடத்தி, எளிய மக்கள் துன்பங்களைத் துடைத்து அவர்களைக் கிறிஸ்துவர்களாக்கப் பாடுபட்டு வருகிறார்கள். தீண்டப்படா மாநிலத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் கிறிஸ்துவப் முயற்சியால் அறிவொழுக்கங்களிலும் செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் முதிர்ந்து விளங்குகின்றன. இப்படிக்கிறிஸ்துவர் உலகெங்குஞ் சென்று மக்கட்கு எல்லாத் துறைகளிலும் தொண்டாற்றி வரும் பெருஞ் சிறப்பு சைவர் குறிக்கொள்ளத் தக்கதொன்று. மற்றொரு பெருநலமாவது அவர்கள் ஞாயிறு தோறும் கிறிஸ்துவ ஆண்மக்களையும் பெண்மக்களையும் அவ்வவ்வூர்க் கிறிஸ்துவக் கோயில்களில் ஒருங்கே கூட்டி முறைப்படக் கடவுள் வழிபாடு செய்யப் பழக்குதலும், சமயதுற் பயிற்சி பெற்ற போத

கர்களைக் கொண்டு சீசமமான சமய போதனை செய்கின்றலுமாகும். இம்முறையால் இருபாலாருக்கும் அறிவும், கடவுட்பற்றும் ஒருசேர வளர்கின்றன. தத்தம் கடமைகளைத் திறமையோடு புரியும் ஆற்றலும் பெருகுகின்றது. அனுவசியமான விதிகளும் கடவுளும் அவர்கோயில்களில் இல்லை. அவரவர் தனித்தனி வழிபடவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. பஜனைகள் புராணப் பிரசங்கங்கள் இந்துக்களுக்கு ஒரோ வழி இப்பயனைத் தரினும், கிறிஸ்துவர்கைக்கொள்ளும் முறையை நன்கு தெய்வி, இவர்களுள் தத்தம் கோயில்களில் அறிவையும் அன்பையும் முறையும் முறையில் வழிபாடும் சமய போதனையும் வாரத்தோறும் சிசு எற்பாடு செய்வது இன்றியமையாததாம். நம்மவரும் காணப்படும் பேதலாட்சியையும் அறியாமையையும் குறைக்க இது ஒரு பெருஞ் சாதனமாகும். தியாக உணர்வை வளர்க்கக் கிறிஸ்துவப் பெரியோர் வரலாறுகள் பெரிதும் துண்டும்.

இனி, முகம்மதிய சகோதரர் சமய வாழ்க்கையிலும் நாம் போற்றிக்கொள்ளத்தக்க சூரிய நலங்களில் பல்வுள்: அவர்கள் ஒரு தேய்வ வழிபாட்டில் ஊன்றி நிற்பவர்கள். சைவர் போல் இறைவன் பிறவான் இறவான் என்றும் கொள்கையுடையவர்கள். வழிபடு முறையை எவ்வளவு கருக்கல் கூடுமோ அவ்வளவு கருக்கி, மனதால் வழிபட முயலும் மாண்பியுடையோர்; ஒருவனைக்குக் குறைந்தது ஐந்து முறையேனும் ஆண்டவனைக் கீழ்க்கும் வழக்கமுடையோர்; பிறப்பால், நீர்த்தால் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாது, மகம்மதியர் எல்லோரும் சகோதரர்களே என்பதைத் தம் அன்றாட வாழ்வில் - வெறும் பேச்சிலன்று - காட்டி வருபவர். ஆதலால் உலகத்தில் பல வேதிடங்களிலுள்ள மகம்மதியர் எல்லோரும் ஒரு பெருங் கூட்டமென்னும் ஒத்தணர்ச்சியையும், அதனால் வரும் பலத்தையும் பெற்றவர்களாய் உள்ளார்கள். கிறிஸ்தவர்களைப் போலவே இவர்களுக்கும் சமய போதனைக்கு ஏற்பாடுண்டு. போதகர்களை ஒரு சாதனையல்லது குடும்பத்தைச் சேர்த்தவர்களாயிருக்கவேண்டும் என்றும் கட்டுப்பாடில்லை. அவரவர் தகுதிமட்டுமே கவனிக்கப்படுகின்றன.

"பிறப்பில் பெருமானைப் பிந்தாழ் சடையாளை - மறப்பிலார் கண்ணர் மையல் தீர்வாரே"

யர்களின் கற்றோரும் மற்றோரும் நன்காடொழும் ஆண்டவனை வழி நுவதோடு, ரம்சான் மாதத்தில் ஏ மட்டும் உண்ணும் விரதத்தைக் கடுமையாய் அதுட்டித்து வருகின்றனர். அதுமட்டுமன்று; தம்சொர்க்கிலிருந்து தத்தொரு பங்கைத் தம்சமய சகோதரர் நன்மைக்கென ஆண்டுதொழும் மனமாரக் கொடுத்துதவும் தியாகப் பழக்கம் அவர்கள்பால் திகழ்கின்றது. செல்வக் குடும்பங்களில் அத்தொகை பல்லாபிரக் கணக்கில் செல்லும். அதுபற்றி அவர் மனம் சுருங்குவதில்லை. ஏழைக்குத் தராளமாய் வழங்கும் இயல்பு அவர்கட்கு எந்நாளும் உண்டு. மற்றுமொன்று குறிப்பிடத் தக்கது: ஒவ்வொரு வெளவிக் கிழமையும் முகம்மதிய ரனைவரும் மகுதிகளில் தொழுவரும் வழக்க முடையவர்கள். அதுகாலை அவர்கள் வேதத்துக்குத் தக்காரால் பொருள் விளக்கப்படுவதோடு, அவர் ஊரிலுள்ள சமய சோதரர்களின் லௌகிக கேஷம் வைதிக கேஷம் இரண்டையும் பற்றிய விசாரணை செய்யும் கடமையும் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. இத்துறைகளில் வெளவிய உதவி புரிதற்கு அவர்கள் விரைகின்றார்கள். சமய நூல் வல்லோரையும் நல்லோரையும் போற்றிப் பொருளுதவி முதலிய உதவிபுரிந்து அன்பு காட்டுவதில் முகம்மதிய சகோதரர்கள் சாலச் சிறந்தவர்கள். சமயச் சற்றிச்சுப் பட்டாத கல்வி பயனற்றதென்றும் கொள்கையுடைய இவர்கள், சமய விஷயத்தில் நடுகிலைமை வகித்துவந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கையை ஒருவகையில் அசைத்து, அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலைகளிலும் முகம்மதியர்க்குச் சமயபோதனை நிகழ்த்துவருவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்துவிட்டனர். அவர்கட்குள்ளிருக்கும் ஒற்றுமை உலகறிந்தது.

கிறிஸ்தவமும் இஸ்லாமும் தம் மதத்தைப் பரப்புவதில் அதிக தீவிரமான முயற்சியுடையவை. இவற்றிற்கு ஆன் தருவோர் இந்துக்கள்! இந்துமத உண்மைகளையும் இவ்விருமத உண்மைகளையும் அறிந்து சீர்தூக்கிப் பார்த்தபின் இந்துக்கள் அப் புறமதம் புகுகின்றார் என்பதில்லை. சமய லங்கனம் செய்வோரின் பலர் இந்துமத ஞானம்

ஏதாயில்லாதோர். இம்மதத்தைக் குடவரை இம்மையில் தொல் இருத்தலறிந்து, அவற்றை நீக்க அபிர் வந்து அழைக்குங்கால் அங்குச் சென்று அறிவு, செல்வம், செல்வாக்கு, மரியாதையுடைய நலங்களைப் பெற ஆண்டுச் பவர்களே. இப்படிச் சென்றகொண்டுகும் இந்துக்கள் தொகை பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றது. 1911-ம் ஆண்டுவரை இந்துக்கள் தொகை 100க்கு 15 தான் வளர்ந்தது. அதேகாலத்தில் கிறிஸ்துவர் தொகை 100க்கு 10 ஆகவும், 40 ஆண்டுகளை நோக்கினால் 100க்கு 200 ஆகவும் இந்தியாவில் வளர்ந்துள்ளது. இன்னும் தீண்டா வருப்பு இந்துக்கள் குடும்பம் குடும்பமாய் புறமதம் போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றனர்.

இன்னும் கிறிது காலம் தென்னிந்திய இந்துக்கள் குறுகிய நோக்குடனும் சுயநலத்துடனும் இருந்து, சிறுசண்டையும் கலகமும் தம்முள் விளைத்துக்கொண்டு தம்மெனிய சகோதரர்க்குச் சமயஞானம் புகட்டாது வாளா கழிவரேல், தென்னாட்டிலும் இந்துக்கள் சிறுபான்மையினராய் போவது தீண்ணம். கண்ணுள்ளோர் காணக் கடவர்; காதுள்ளோர் கேட்கக்கடவர்.

இனி, சிக்கியரிடத்தும் கற்கவேண்டிய படிப்பினைகள் சிலவுள்: அவர்களும் புறவழிபாட்டில் ஆடம்பரத்தைக் குறைத்து விட்டவர்கள். சிக்கியரனைவரும் ஒரு குழுவினர் என்றும் உணர்ச்சியை வளர்த்து வருபவர்கள்; பிறப்பார் சாதி பாராட்டாதவர்கள்; அனைவரும் சகோதரர் சமான்ஸ்தர் என்று எண்ணி யொழுத முயல்பவர்கள். அவர்கள் குருமார்களுள் ஒருவராகிய குருகோவிந்த சிங்கு என்பார் ஒரு முறை தமது சீடரொருவரையே தம்க்குத் தீசைத் பண்ணும்படி செய்தார் என்னில், அவர்கள் சமத்துவ நாட்டத்தை என்னென்று வருணிப்பது!

இந்துக்களில் ஒரு பிரிவினராகிய ஆரிய சமাজத்தான் நோக்குகையில், அவர்கள் இந்துக்களுக்கு நேர்ந்துள்ள ஆபத்தை யுணர்ந்து, அவர் மதத்தின் குறைபாடுகளை அகற்றி, அதன் தூய நிலையில் அதைப் பாப்பும் தீவிர முயற்சியுடையாய் இருக்கின்றனர். அவாவர் தகுதியாலேயே சாதி

று கொண்டு, தம்முள் ஒத்து
நீண்டாமையைத் தீசைக்
கூட்டுது, தாழ்ந்தோரை உயர்
க்க வுருகின்றனர். அவர்களுள்ளும்
உணர்வு சிறந்து விளங்குகிறது.

வோர் ஆரிய சமூகமும் தம் வரு
டல் ஒரு சூறிப்பட்ட பகுதியைச்
புத் தொண்டிற்கும் கல்வி வளர்ச்சிக்கு
மன்று மனமுவந்து அளித்து வருகின்
றார். இவர்கள் பல பாடசாலைகளையும்,
உயர்தரக் கல்லூரிகளையும், குரு குலங்
களையும் வைத்து நடத்திப் பலலாயிரம்
மக்களை உடல் வலிவு, அறிவு நலம், தியாக
வுணர்வு, தீரம் முதலிய நன்மைகள் நிரம்பப்
பெற்ற வீரர்களாக்கி நாட்டுக்குதவி வரு
கின்றனர்; மலைவாசிகளாகிய எளிய மக்க
ளிடையே பிரசாரஞ் செய்து அவர்களையும்
இந்துக்களாக்கி வருகின்றனர்; புறமதம் புக்
கோர் மீண்டும் இந்துக்களாக விரும்பினால்,
அவர்களை அன்புடன் வரவேற்கின்றனர்.

மேற் சூறித்த பல சமயச் சகோதரர்
கள் சமயப் பற்றைச் செயலில் காட்டி
வரும் சிறப்பு, சைவர் கவனத்தையும் இழுக்
கத் தக்கதொன்றும். இப்போது நம் நாடும்
நம் சமய சகோதரர்களும் அடைந்துள்ள
நிலையையுள்ளபடி அறிய மனமும் முயற்சியும்
இன்றி, சுயநலச் சிறுவாழ்வு வாழ்ந்து
ஒழிந்துபோதல் 'சைவமாம் சமயம் சாரும்'
நல்லாழ் படைத்த நன்மக்கட்குச் சிறிதும்
அழகாகாது. ஆதலால், தம் பண்டைப்
பெரியோர்கள் மான்பையும், தமது பொறுப்
பையும் உணர்ந்து, தாமே செய்து தீரவேண்
டிய சைவசமயப் பாதுகாப் பன்னூர்
தொண்டைச் சைவரணுவரும் ஆன் டுடி
ஆற்றிவருதல் மீடவும் அவசியமாகும்.
மேலே, பிற சில சமய சகோதரர்கள் பால்
காணப்படும் நலங்கள் விவரிக்கப்பட்டன.
இவை போல்வன இன்னும் சில உள.
இவற்றைச் சிந்தை செய்து, சைவர்கள்
தம் கோயில்களையும், மடங்களையும், சபை
களையும் சமூக வாழ்விலையும் கல்வி முறை
களையும் வேண்டிய அளவு திருத்தியமைத்
துக்கொள்ளும் கடப்பாடுடையர்.

செல்வாக்குள்ள இப் பிறசமய சகோதரர்
களினும் தானும் சமயநலங்களில் சார

மானவை, சுத்தமும் சுருக்கமும் (வழிபாட்டு முறை, அவ்வச்சமயத்
தோரணவர்க்கும் சமய வரிமையி
வம், வெறும் பிறப்பில் உயர்வு து
டாமை, சமயவளர்ச்சியில் ஆர்வம், சமயப்
பாதுகாப்புக்காக யாவரும் பொருளுதவி
செய்யக் கட்டான ஏற்பாடு, எளியோர்க்
கிரங்கிச் செய்யும் தொண்டு, தியாக புத்தி,
ஒற்றுமையால் வரும் பலம் முதலியவாம்,
இவற்றில் எதெதை எவ்வளவில் சைவ
மக்கள் பின்பற்றுவது நலம், அல்லது சாத்தி
யம் என்பதைப்பற்றிச் சைவ அறிஞர்கள்
தனித்தும் ஒன்றுகூடியும் தீர ஆலோசித்த
லும், முடிந்த ஆலோசனைகளைத் தம் சமய
சகோதரர்கட்குத் தக்கவாறு அறிவித்த
லும், அறிந்தபடி சைவ சமூகம் நடத்தலும்
மிகவும் அவசியமாம். இதற்கெல்லாம் உரு
வான வேலைத்திட்டமொன்று தேவை.
அதை நடத்துவிக்கத் தக்க தலைவர் வேண்
டும். பிற மதத்துள்ளோரைச் சைவம் சேர்
க்க முயலுவதைச் சைவர் தம் தற்காலக்
கடமையாகக் கொள்ள வேண்டுமெனில்லை.
சைவத்தில் பிறந்தோர் தஞ்சமய மறியாமல்
நலன்திகாக்கவோ புற மதத்தினராகவோ
போவதைத் தவிர்க்கவேண்டி, அவர்க்கு
அவர் சமய உண்மைகளைப் போதித்தலும்,
அவர் பால் அறிவும் அன்பும், ஒற்றுமையும்
முறுகி வளரத் தொண்டாற்றலுமே முதற்
கடமையாகக் கோடல் சாலும்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள சைவசமயிகளனை
வரும் தத்தம்மூர்ச் சிவாலயங்களைத் தம்
முயல்களை மீண்டும் போற்றி, அவற்றை
அறிவும் அன்பும் தரும் சமயசக்தி வளரப்
பிடங்க ளாக்கவேண்டும். அங்கு வாரத்திற்
கொருமுறையேனும் இருபாலாரும் சூறித்த
நேரத்தில் வழிபாடற்றக் கட்டாயம்செல்ல
வேண்டும். திருவுருவ வழிபாட்டின் பின்
னர், ஒரு சூறிப்பட்ட நேர அளவு ஒரு
திட்டப்படி சைவசமய போதனையைத் தக்க
புலமையும் ஒருக்கமும் சொல்லன்மையும்
உடைய சைவர்களைக் கொண்டு நடாத்திவா
வேண்டும். அப்போதகர்க்கு மாதம் நாற்பது
ஐம்பது ரூபாய் கொவில வரும்புனத்தி
வீருந்தோ, அது முடியாவிட்டது அவ்வல்
வீடத்துச் சைவ சமயிகள் தாங்களே விதித்
துக்கொள்ளும் தலைக்கட்டு வரி வசூலி